

Giới thiệu Chuyện Người Không Biết

Tiểu thuyết *Chuyện Người Không Biết* của tác giả Dạ Mạn với ngôn từ ngọt ngào tình cảm nhẹ nhàng trong tình yêu sẽ mang đến những cảm giác ấm áp khó tả.

Truyện xoay quanh nhân vật Trình Mục Lăng đã dùng tình yêu sâu sắc mà lạnh lẽ của mình từng chút từng chút một xóa tan băng giá trong cõi lòng Tiêu Thanh Thử.

Những chuyện xưa người kia không hề hay biết, những tình cảm đã uơm mầm từ lâu nay mới thành cây, ra hoa kết trái. Điều mà ai khi yêu cũng đều mơ ước.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Vĩnh viễn chẳng thể tưởng tượng nổi cái cảm giác long trời lở đất là như thế nào cho đến một khắc kia. Có lẽ chỉ có thể diễn tả bằng 8 chữ, ‘hai thế giới thiên nhân vĩnh cách’ (thế giới của hai người mãi mãi cách xa nhau như trời và đất).

Sau khi Tiêu Thanh Thử gõ một dòng chữ trên bàn phím, liền ngồi rất lâu ở đó, không nhúc nhích gì, đôi mắt u tối và thấu suốt chẳng có lấy một tia sáng.

Thời gian như đã dừng lại, tận đến lúc người bên cạnh đứng lên làm chiếc ghế bị đẩy ra, tạo thành một tiếng ma sát kéo lê chói tai, giờ khắc yên tĩnh mới bị phá vỡ.

Điện thoại di động báo có tin nhắn.

“Thanh Thử, mau mau đến trường học của các cậu báo danh đi, có trai đẹp đó.”

Thanh Thử khép laptop, đeo túi xách đi ra khỏi thư viện.

Từ xa xa trong hội trường của đại học C, giọng nói trầm ổn của một người xuyên qua khe cửa vọng ra ngoài. “Du lịch sẽ làm cuộc sống của mọi người thay đổi trên rất nhiều khía cạnh, lòng người sẽ ngày càng rộng lớn hơn, Đồ Trung ra đời với mong muốn tạo ra tiền lệ, khách du lịch có thể dùng chữ viết của mình truyền lại nhiệt tình và yêu thương cho những người khách du lịch khác.”

“Học trưởng Trình, là bạn học với nhau, nếu như chúng tớ tới Đồ Trung phỏng vấn thì sẽ có nhiều cơ hội hơn phải không?” Một nữ sinh dưới đài tiếp lời và mạnh dạn đặt câu hỏi.

Trình Mục Lăng trên đài vẫn duy trì nụ cười nhợt nhạt, trông mắt thâm thúy nhìn xuống dưới, lời nói ôn hòa lịch sự, “Lúc nào cũng hoan nghênh.”

Dưới đài vang lên một chập tiếng vỗ tay.

Tiêu Thanh đứng sau cánh cửa phòng hội trường, tìm kiếm nơi đang phát ra âm thanh, liền nhìn rõ người đàn ông trên đài. Công nhận là trai đẹp! Cô kín đáo tìm kiếm một bóng dáng khắp nơi, chỉ thấy cô ấy đang ngồi hàng thứ nhất, mà lại còn đang ngồi cạnh mấy vị lãnh đạo trường.

“Đẹp trai thật đấy!” Hai nữ sinh bên cạnh bàn luận xôn xao.

“Sao mẹ tớ không sinh tớ sớm hơn bốn năm nhỉ, thế thì tớ có hy vọng rồi.”

“Bây giờ có đường tắt chẳng phải là càng tốt hơn sao?”

“Cũng đúng thật, mà này, sao lại chẳng có ai hỏi vào vấn đề quan trọng thế nhỉ?”

Tiêu Thanh Thử nghiêng đầu nhìn bọn họ, tò mò hỏi, “Vấn đề nào cơ?”

Lúc đó có một nữ sinh đứng dậy, “Học trưởng, em có một vấn đề, cũng là điều mà 80% nữ giới có mặt ở đây muốn biết ____”

Sảnh hội nghị chợt yên tĩnh.

“Học trưởng, anh đã có bạn gái chưa?”

Khóe miệng Tiêu Thanh giật giật, cô xoay người đi ra ngoài.

Người dẫn chương trình vội vàng tiếp lời, “Được rồi, thời gian đã hết, một lần nữa cảm tạ Trình sư huynh đã mang đến cho chúng ta buổi diễn thuyết hôm nay.”

“Các vị đồng học, sau này sẽ gặp lại.” Tiếng nói của Trình Mục Lăng chậm rãi truyền vào tai cô, kèm theo tiếng nữ sinh kích động hò hét. Đi ngang qua cửa thấy tấm áp-phích tuyên truyền, cô hơi dừng chân, dừng mắt trên tấm hình.

Ồ, thì ra anh ta là ông chủ của mình.

Trình Mục Lăng, người đứng đầu thứ ba của nhà họ Trình, cũng là nhân vật mới nổi trên thương trường ở thành phố C. Sản nghiệp trong tay nhà họ Trình rất nhiều: bất động sản, điện ảnh, truyền hình, và một ít mảng châu báu. Với xuất thân và địa vị hiện tại của Trình Mục Lăng, dành thời gian trở lại đại học C thuyết giảng cho các sư đệ sư muội bọn họ quả thật là chẳng dễ dàng, phải biết rằng các hãng truyền thông lớn cũng còn đang phải thi nhau mời mọc anh.

Nửa tiếng trôi qua rất nhanh, buổi tọa đàm kết thúc. Trình Mục Lăng dưới sự hộ tống của trợ thủ và người phụ trách bên phía nhà trường nhanh chóng rời đi, sinh viên sôi trào, rối rít đuổi theo.

Nhất thời trường hợp đã vượt qua khả năng khống chế ban đầu của ban tổ chức chương trình.

Thế mới nói, một khi phụ nữ đã điên cuồng lên thì chẳng có ai ngăn nổi.

Lui xuống trong đám người đang ồn ào chen lấn tán loạn, Tiêu Thanh vừa mới cất bước định ra khỏi chỗ thị phi này, gót chân cô đột nhiên bị ai đó giẫm vào, sau lưng cô cũng bị người ta va vào một phát, cô không kiểm soát được cơ thể nên nghiêng về phía trước, điện thoại di động trong tay tuột ra ngoài. Cô đang định đi nhặt thì sau lưng lại bị người ta va vào một phát nữa.

Một chấp đầu nhức khó chịu.

“Aizz...” Còn chưa kịp nói xong, cô nghiêng đầu liền thấy có hai cô bé đồng học nhào về phía mình. Tiêu Thanh Thử muốn khóc, chỉ có thể giơ cánh tay lên che đầu, làm động tác vùng vẫy cuối cùng trước khi chịu trận.

Thời gian chậm chạp qua, thế mà đau đớn không thấy đến. Ánh mắt Thanh Thử nhìn đến điện thoại của mình, nó đáng thương nằm cạnh một đôi giày da màu đen, Thanh Thử nhanh mắt nhưng không nhanh tay, tay cô đụng vào quần tây của người đàn ông. Cô trơ mắt nhìn một đôi tay trắng trẻo sạch sẽ nhặt điện thoại di động lên chỉ trước cô một bước. Thanh Thử nâng mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt gần ngay trước mắt.

Anh đưa một tay đỡ cánh tay cô, “Có bị thương không?” Câu hỏi có âm thanh rõ ràng, từng chữ từng chữ như giọt nước rung động tận tâm can.

Tiêu Thanh Thử đứng lên, nhìn người trước mặt, lông mày tuấn lãng tinh xảo, khuôn mặt nhu hòa. Cô nói, “Cảm ơn, em không sao.” Ánh mắt cô rơi vào chiếc di động của mình, Trình Mục Lăng đưa di động cho cô, anh nhẹ giọng nói một câu xin lỗi.

Trợ lý của Trình Mục Lăng kinh ngạc hô lên, “Thanh Thử, Thanh Thử...”

Thanh Thử nhìn qua Chu Mật rồi lại nhìn Trình Mục Lăng, Chu Mật là ông chủ mới tháng trước vừa nhậm chức ở công ty, thì ra đó là công ty của Trình Mục Lăng.

Đầy người vây chung quanh, thầy giáo phụ trách cùng với hội học sinh cố gắng giải tán mọi người.

“Mục Lăng, mau đi đi.” Phó viện trưởng nói đùa: “Nếu trò không đi thì chắc không xong mất, nữ sinh trường mình không bỏ được sư huynh.”

Ánh mắt Trình Mục Lăng nhìn thoáng qua thấy bản thân mình xóc xếch, bèn gạt đầu một cái.

Chu Mật kéo tay Thanh Thử qua, “Thanh Thử, cô cứ đi xuống với tôi cái đã.”

“Không...” Cô còn chẳng có cơ hội cự tuyệt.

Chu Mật lôi kéo cô đi thẳng đến bên một chiếc xe hơi màu trắng mới dừng lại. Cô thấy trên xe còn có một người. Chỉ thấy khuôn mặt Chu Mật hớn hờ, “Trình tổng, đây là bạn tôi, Tiêu Thanh Thử, chính là tác giả chính của ‘Phi’.”

Trình Mục Lăng xuống xe.

Thanh Thử định thân lại, nhờ vào ánh điện hơi tối mà nhìn hình dáng khuôn mặt đang nghiêng nghiêng của anh.

“Thanh Thử?” Trình Mục Lăng chậm rãi ghi nhớ tên cô, “Áp lý hướng sơ vụ, hàn lưu tự thanh thử.”

Thanh Thử nhìn vào đôi mắt anh, lông mi của anh thật là dài, thật là dày, so với của phụ nữ còn dày hơn. “Đúng rồi.” Tên của cô là chữ lạ, rất nhiều người không biết.

Chu Mật vỗ tay khen ngợi, “Trình tổng thật là tài hoa!”

“Trùng hợp là tối qua tôi đọc ‘Đại hội nghe viết chữ Hán Trung Quốc’ thôi, trong đó có nhắc đến.”

Thanh Thử không nhin nổi mà nở nụ cười.

Chu Mật đang cười liên đông cứng tại chỗ luôn, Trình tổng thật là không nề mặt gì cả.

“Chu Mật đã đề cử em với tôi, về sau hợp tác vui vẻ.” Anh ưu nhã vươn tay, Thanh Thử ngạc nhiên nhìn anh. Tay cô bị Chu Mật kéo nhẹ, cô mới vươn tay.

Trở về rồi Thanh Thử mới phát hiện ra màn hình di động bị nứt, trong nháy mắt khuôn mặt cô xị ra.

Phải thay rồi.

4000 đồng, tiền tiêu trong ba tháng của cô đấy.

Tại họa bất ngờ chính là đây.

Trở lại ký túc, ba người kia đều ở đây, “Trình Mục Lăng thật sự đã cho trường mình mặt mũi.”

“Đúng thế.” Đại tỷ ôm tạp chí, trầm bổng du dương mà thì thầm, “Trình Mục Lăng, tuổi trẻ tài cao, công tử văn nhã, dịu dàng như ngọc.”

Thanh Thử đang ngửa đầu uống nước, ngay lập tức bị sặc.

“Ây, Thanh Thử, em không ở hiện trường, cho nên em không biết đâu. Trình Mục Lăng chỉ trong nháy mắt đã giết chết cả tá cỏ trong đại học C chúng ta.”

“Đại tỷ, 12 chữ chị mới dùng cũng đủ miêu tả rồi.”

Lão nhị cũng nói, “Thanh Thử, em không đi thật là đáng tiếc. Nhưng mà bọn này có cảm về cho em một cuốn tạp chí tuyên truyền của bọn họ, lần tới em có thể rải bản thảo cho họ thử xem.”

“Các vị cứ rải bản thảo cho họ đi.” Thanh Thử cười nói.

“Trình Mục Lăng, tên cũng hay nữa.”

Thanh Thử nhìn album photo trên điện thoại di động, đầu cũng chẳng thèm ngẩng, “Mục Lăng là một địa danh, chắc phải có nguyên nhân gì đó.”

“Nguyên nhân gì cơ?”

Thanh Thử suy nghĩ một chút, “Mọi người có thể đi hỏi anh ta.”

Trong nháy mắt mọi người nháo loạn thành một đoàn.

Thứ hai, Trình Mục Lăng nhìn đồng bản thảo gửi tới, anh không biến sắc, “Không có sao?”

Trần Chu Mật đỏ mặt hơi lạnh, “Đây là những bản thảo tương đối khá trong số những bản đã nhận được.”

Trình Mục Lăng lặng yên một hồi lâu, ánh mắt rơi vào một bên trên tủ sách “Người trước kia anh đề cử đâu?”

Chu Mật nhúc nhủ, “Gần đây cô ấy có việc, không có thời gian viết bản thảo.”

Cái kiểu giải thích này gượng ép thật.

Trình Mục Lăng suy nghĩ, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình, một lúc sau, “Chỗ bản thảo này anh xem đi, trong 10 nghìn bản thì bỏ đi ít nhất 5 nghìn bản cho tôi.”

Chu Mật thật là khóc không ra nước mắt.

Thanh Thử nhân dịp nghỉ ngơi đang định đi ra tiệm sách tìm lấy ít sách.

Vì không phải là chủ nhật, nên tiệm sách rất yên tĩnh. ‘Ý tưởng sáng tạo của nhà tư tưởng Rodin’ là bộ sách được bày ở trung tâm làm cho nơi này bảo phủ thêm rất nhiều hơi thở văn nghệ.

Thanh Thử một tay cầm cà phê vừa mua, một tay đang là chọn sách. Cô chuẩn bị tháng 8 này đến Tây Tạng, bèn chọn năm sáu quyển sách về Tây Tạng. Quay đầu lại đi đến khu tạp chí, có ấn bản mấy kỳ cô chưa mua.

Trình Mục Lãng đứng bên cạnh giá sách, trong tay đang là giỏ tạp chí, ánh mắt anh nhác thấy một bóng người chậm rãi đến gần.

Thanh Thử vốn cũng chẳng để ý, sau khi nhìn thấy cuốn tạp chí mình muốn tìm, cô đi về phía trước mấy bước, cà phê trên tay đột nhiên sóng ra.

Thanh Thử chột cứng lại, cà phê sóng ra mất hơn nửa ly. “Thật là ngại ____”

Trình Mục Lãng và cả cuốn tạp chí anh đang cầm đều bị cà phê hắt vào, anh cười như không cười nhìn Thanh Thử.

Gương mặt Thanh Thử lúng túng, thế quái nào?? “Em sẽ bồi thường cho anh một chiếc mới.”

Trình Mục Lãng thấy hứng thú hơn, “Không cần đâu.”

Thanh Thử cắn lưỡi, “Là lỗi của em, nên đền mà.” Ánh mắt cô lướt qua cuốn tạp chí anh đang cầm, trang bị ước chính là bài phát biểu của cô ở ‘Phi’, đại nã cô hơi quay cuồng một tý, “Anh cời ra đi.”

Trình Mục Lãng nhìn nhìn cô, nháy mắt mấy cái, “Em chắc chứ?” Giọng anh nhẹ nhàng và mờ mịt truyền vào tai cô.

Trình Mục Lãng như là đang nghĩ ngợi, xong giờ tay lên nhẹ nhàng đặt trên ngực thả cời một nút áo.

Thanh Thử quần bách nhìn anh, da đầu tê dại luôn, giờ mới ý thức được là mình đã nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chiếc áo sơ mi ấy, Trình Mục Lãng vốn cũng không cần Thanh Thử đền.

Sau đó, hai người ngồi trong quán cà phê, Trình Mục Lãng chậm rãi nói, “Buổi tối đó rất xin lỗi, nghe nói điện thoại của em bị vỡ, tôi có quen với bạn em, đưa đi động cho cậu ấy đi sửa, chi phí tôi sẽ lo.”

Lúc anh cười lên rất đẹp.

Thanh Thử thầm nghĩ để ông chủ lớn phải đền thế nào được, lần tới phát nhiều tiền nhuận bút hơn một chút, hoặc tài trợ chuyến du lịch của mình cũng được. Có điều, đây là cô nói thầm trong lòng.

Cô cười cười, “Chỉ là tai nạn thôi mà, với lại điện thoại di động của em vẫn có thể dùng tiếp.”

Trong quán đang phát một tình khúc dương cầm nhẹ nhàng, Thanh Thử mua sách xong thường đến đây uống cà phê.

Trình Mục Lãng nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt anh liếc từ khuôn mặt cô sang cuốn sách cô mang theo, mấy cuốn vừa dày vừa nặng là về Tây Tạng, “Chuẩn bị đi Tây Tạng du lịch sao?”

Thanh Thử gật đầu một cái.

“Khi nào đi?”

“Khoảng trung tuần tháng bảy.”

“Theo nhóm?” Anh thuận miệng hỏi.

“Không.” Thanh Thử trả lời, “Chưa biết nữa” Mấy ngày trước cô vừa đổi một cái ống kính, giờ tiền bạc đang eo hẹp. Năm trước, cô làm thêm ở tòa soạn của Chu Mật, năm nay Chu Mật định ăn mừng khác, cô thì vẫn chưa tìm được chỗ mới.

Mặc dù thân là một người viết bản thảo, cô lại chưa bao giờ viết bản thảo vì tiền nhuận bút, cho dù Chu Mật khóc lóc nài nỉ cũng không.

Như câu nói: Có tiền chưa chắc đã mua được.

Chu Mật quen biết cô ba năm, mới biết mình kỳ thực không hiểu Tiều Thanh Thử.

Trình Mục Lãng sờ sờ chớp mũi, “Một cô gái đi du lịch một mình, em không sợ nguy hiểm sao?”

“Không sợ.” Ánh mắt Thanh Thử sáng ngời, có một loại kiên trì, Trình Mục Lãng hơi ngẩn ra.

“Khó trách Chu Mật hết sức đề cử em với tôi, Thanh Thử ____” Anh gọi tên cô bằng một loại âm thanh dịu dàng như nước làm trái tim cô rung lên, “Tôi đã xem bản thảo trước đây của em, phong cách của em rất hợp với Đồ Trung, không biết em có hứng thú gia nhập công ty tôi không?”

Thanh Thử cầm cái muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê, che giấu sự luống cuống của mình, trong lòng thì suy nghĩ làm sao cự tuyệt đề nghị của Trình Mục Lãng.

Lúc này, điện thoại di động của cô reo lên. “Xin lỗi, em đi nhận điện thoại ____” Cô nhìn tên hiện trên màn hình.

“Anh ____” Cô đứng lên đi về phía hành lang.

Tiêu Thanh Dương hỏi, “Sắp nghỉ hè chưa, ba mẹ rất nhớ em, năm nay về đây nhé?”

Thanh Thử trầm mặc một chút, “Chắc là không. Anh biết mà, ý định năm nay đi Tây Tạng của em đã có từ lâu rồi. Chắc là em đợi cuối năm sum họp với mọi người thôi.”

Tiêu Thanh Dương ở đầu dây bên kia thờ dài một hơi, giọng trầm trầm, “Tháng chín chắc anh về nước một chuyến. Có gì thì gọi điện cho anh, đừng chạy lung tung. Đừng có mà giống lần trước, ngay cả mặt em anh cũng chẳng gặp được.”

“Biết rồi, em nhất định đợi đại giá của anh!” Biết là anh trai sắp sửa cảm rằm, cô nhanh chóng nói bận rồi cúp máy, cô lẳng lặng đứng một lát rồi mới về lại chỗ ngồi.

Ánh mắt Trình Mục Lãng rơi vào di động của cô, vết rạn trên màn hình rất rõ, mặt anh nhanh chóng khẽ nhăn lên.

“Tôi có một người bạn, nếu em có thời gian, tôi đưa em đi đổi màn hình.” Im lặng một chút, anh tiếp, “Trách nhiệm của tôi, tôi sẽ đảm đương.”

Thanh Thử hơi ngạc nhiên, “Trình tổng, không cần đâu, đây chỉ là một tai nạn mà thôi.”

Một người gọi Thanh Thử, một người gọi Trình tổng.

Trình Mục Lãng yên lặng một khoảng ngắn, như là đang suy nghĩ điều gì.

Có điều, đến cuối cùng thì điện thoại cũng không sửa được, vì Trình Mục Lãng bị một cuộc điện thoại gọi về.

Thanh Thử ngồi một mình ở quán cà phê một lát, không lâu, lại có một cuộc điện thoại gọi đến, “Thanh Thử, tôi xin cô, viết bản thảo đi, phải đến nửa năm cô không viết bản thảo rồi.”

“Chờ tôi đi Tây Tạng về hẵng nói.” Thanh Thử trả lời.

Vừa nghe cô nói xong, người kia rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Thanh Thử đồng ý sẽ có bản thảo rồi.

Ai đó nói, con người khi còn sống đều nên trải qua hai chuyện: một là đi du lịch, một là tình yêu phấn đấu đến quên mình. Trong trường hợp của Tiêu Thanh Thử, về đầu tiên có hơi không thực, về sau cũng không gặp gỡ đúng người.

Mấy ngày sau, Thanh Thử đi xem hòm thư nhà mình, thấy có sáu bảy tấm bưu thiếp. Cô xem từng cái một ____

“Thanh Thử, thảo nguyên rất đẹp. ____ .Nhạc Điển”

“Mình đã xuất phát, Thanh Thử, cậu ở nơi nào? ____ Tô Tô.”

Những người này đều là bạn bè cô quen được trong lúc đi du lịch, mọi người cho nhau địa chỉ, ba năm qua vẫn liên lạc thông qua bưu thiếp. Loại duyên phận như thế này thực sự là có thể ngộ mà không thể cầu.

Thanh Thử xem hết một lượt, thấy có một tờ hân không phải là gửi cho cô.

Tên người nhận ____ Mục Lãng?! Cô giật mình, chẳng lẽ là anh?

Nhìn lại địa chỉ, phòng 602, là tầng trên.

Thanh Thử cầm cả vào trong nhà, cất đồ xong rồi lên lầu gõ cửa phòng anh nhưng không có ai mở. Chợt nhớ, hôm nay là ngày phải đi làm mà.

Nửa tháng rồi Thanh Thử không về, tốn mất ba giờ cô mới dọn dẹp xong trong ngoài căn hộ. Đến tận bảy giờ mới xong xuôi.

Không còn hơi sức gì nữa rồi, trong tủ lạnh vẫn còn bột mì dư lại từ lần trước, cô định sẽ làm một tô mỳ trứng gà cho thêm cháo tương Lão Kiền Mụ nữa.

Nước sôi lăn tăn, vừa định đập trứng gà vào thì điện thoại di động đổ chuông inh ỏi. Thanh Thử nhận máy, “Thanh Thử, tớ sống mệt mỏi quá rồi ____”

Trong nháy mắt tế bào toàn thân Thanh Thử đều lạnh lẽo, “Viêm Viêm, cậu đang ở đâu?”

“Ha ha, ở ngay trên lầu thôi.”

Thanh Thử nóng nảy, dép cũng không kịp đổi, “Viêm Viêm, tớ đến với cậu ngay đây.” Nghe giọng cô ấy, Thanh Thử cảm giác có chỗ không đúng.

Vào thang máy, cúp điện thoại, gương mặt cô nóng nảy chờ thang máy qua từng tầng một. Cửa vừa mở, cô phi luôn ra ngoài, suýt nữa va vào người đang muốn vào thang máy.

“Thanh Thử ____”

Thanh Thử không nghĩ đến thật là anh, nhưng mà hiện tại cô không định nói chuyện với anh, “Xin lỗi, em có việc gấp.” Vừa dứt lời, cô bước nhanh đi.

Trình Mục Lãng sai bước theo sau.

Thanh Thử muốn lên tầng 16, tầng cao nhất. Cô vừa cố gọi vào điện thoại của Viêm Viêm, vừa chờ thang máy. Viêm Viêm không nhận điện thoại, lúc này Trình Mục Lãng cũng đuổi đến.

“Xảy ra chuyện gì?” con người anh khóa chặt trên người cô, sâu trong đáy mắt ẩn chứa một điều gì đó không nói thành lời.

“Bạn em xảy ra chút chuyện.” Thanh Thử không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm con số trên thang máy.

Lúc này thang máy rất hữu dụng, mỗi giây chậm trễ đều là một sự dày vò.

Cuối cùng cũng đến tầng cao nhất, Thanh Thử vừa mới đi ra khỏi thang máy, tay cô liền bị kéo lại, “Tôi ở ngay đây, có chuyện gì thì gọi tôi”. Tay anh có nhiệt độ ấm áp, cảm giác như có một dòng nước ấm trên người cô.

“Được.” Cô nói.

Bầu trời đêm đầy sao.

Tối nay gió hơi lớn, có vài gia đình ban ngày phơi ga giường trên sân thượng còn chưa thu vào, giờ đây bị gió thổi bay bay.

“Viêm Viêm ____” Thanh Thử khẽ gọi, giọng căng thẳng.

Tò Viêm Viêm ngồi trên sân thượng đứng đưa đôi chân. Thanh Thử nhìn cảnh này, chỉ thấy cả người như thất lại.

“Viêm Viêm, cậu đang ngắm sao à? Tớ ngắm với cậu nhé.”

“Thanh Thử, cậu đừng đến đây!” Viêm Viêm động động cơ thể.

Ngay lúc Thanh Thử định đến gần, cơ thể Viêm Viêm đã nghiêng ra bên ngoài, “Được, tớ không tới, tớ ở chỗ này ngắm với cậu, nghe nói hai ngày trước mới có mưa sao băng.”

Viêm Viêm chột cười, vừa cười vừa khóc, “Thanh Thử, tớ mệt quá, mệt quá rồi ____”

Thanh Thử thấy bên cạnh cô ấy có mấy vỏ chai rượu, cô chớp chớp mắt, “Viêm Viêm, mới rồi ở dưới lầu tớ thấy Trương Ký, anh ta đang tìm cậu, có vẻ rất gấp gáp, có phải là anh ta chọc cậu tức giận không?”

“Thanh Thử, cậu lừa tớ. Ha ha ____ anh ấy làm sao tìm đến đây được chứ?” Viêm Viêm một tay che miệng, đôi mắt đầy nỗi buồn.

Thanh Thử tiến về phía trước.

“Cậu đừng đến đây!” Viêm Viêm đột nhiên quát lên.

“Viêm Viêm, cậu xuống đây đi!” Thanh Thử tiến lên một bước.

“Tớ không xuống.” Cô ấy vẫn khóc, “Anh ấy không cần tớ nữa rồi, không cần nữa, anh ấy lại cùng bạn thân nhất của tớ cơ chứ, làm sao cô ta dám đối xử với tớ như thế, sao anh ấy có thể yêu cô ta ____”

Viêm Viêm bi thương tự nói, “Thanh Thử, cậu là người viết truyện, cậu thấy đem truyện của tớ viết thành tiểu thuyết thì có hay không?”

Thanh Thử không dám đến quá gần, tránh kích thích cô ấy. Thoáng thấy Trình Mục Lãng đi tới từ phía sau Viêm Viêm, Trình Mục Lãng ra dấu tay với

cô.

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, “Cậu có bao giờ nghĩ, cậu nhảy xuống rồi, ba mẹ cậu sẽ thế nào chưa? Người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh, nửa đời còn lại mỗi ngày đều sống trong nỗi khổ sở nhớ nhung con gái.” Cô nhắm mắt lại, “Chết không giải quyết được chuyện gì đâu, cậu nhắm mà xem, bao nhiêu người chết vì tai nạn ngoài kia, người thân của họ khổ sở tới mức nào.”

“Mạng sống của cậu là ba mẹ cậu ban cho, cậu không có quyền từ bỏ dễ dàng như thế. Nhảy xuống, chỉ có một kết cục là chết.” Thanh Thử từ từ vươn tay, “Đưa tay cho tớ, còn có nhiều con đường mà, chỉ cần còn sống là sẽ có hy vọng, tình yêu đâu phải duy nhất!”

“Không!” Viêm Viêm điên cuồng hét lên, nắm tay siết chặt, “Tớ muốn anh ta phải hối hận.”

“Viêm Viêm”

Viêm Viêm vừa nhắm mắt, cơ thể đã rời khỏi chỗ đang ngồi.

Trình Mục Lăng đã nhanh chóng chạy tới, duỗi tay một cái, bắt lấy tay cô ấy rồi nắm thật chặt. Viêm Viêm dùng dằng, hai chân Thanh Thử run lên, liền chạy ngay tới vươn tay kéo một tay khác của Viêm Viêm.

“Viêm Viêm, cậu ngu xuẩn thật!”

Cơ thể Viêm Viêm lơ lửng, đung đưa trong không khí.

“Bất được rồi!” Trình Mục Lăng trầm giọng nói.

Viêm Viêm ngược đầu nhìn hai người, lệ tràn ngập trong hai con mắt, chân cô dùng dằng.

Trình Mục Lăng và Thanh Thử hợp lực từ từ kéo cô ấy lên, cô ấy liền vô lực ngồi bệt trên mặt sân.

Thanh Thử tiến đến, “Có sao không?”

Viêm Viêm lặng thinh không nói gì, không nhúc nhích, ánh mắt trống rỗng. Sắc mặt Thanh Thử xám trắng, cô chột giò tay hung hăng cho Tôn Viêm một cái tát, “Người chết để lại cho người sống bao nhiêu khổ sở, cậu từng nghĩ đến chưa?”

Trình Mục Lăng nhìn Thanh Thử, vẻ ân hận và khắc chế của cô làm sắc mặt Trình Mục Lăng trầm xuống.

Ba người im lặng đợi trên sân thượng.

Hồi lâu, Thanh Thử mới nói với Trình Mục Lăng, “Cảm ơn anh.”

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, “Đi xử lý vết thương trước.”

Thanh Thử đỡ Viêm Viêm xuống lầu.

“Tôi đi lấy xe.” Trình Mục Lăng nói.

Dọc đường im lặng, Thanh Thử nhìn anh, ánh mắt hơi hoảng hốt vì phát hiện trên tay anh có một vết máu, “Anh bị thương?”

“Không sao đâu.” Lúc kéo Viêm Viêm lên tay anh đã bị cào rách.

Đến bệnh viện, sau một phen kiểm tra, bác sĩ cho Viêm Viêm truyền một chai nước, cô ấy liền ngủ yên.

Thanh Thử đi ra khỏi phòng bệnh, chắc vì đang là buổi tối, hành lang bệnh viện có vẻ vắng lạnh. Trình Mục Lăng dựa lưng vào vách tường, vẻ mặt lạnh nhạt, bóng anh kéo dài trên nền đất, Thanh Thử biết anh đứng đây đã lâu.

Trình Mục Lăng thấy cô đi ra bèn tiến đến gần cô, Thanh Thử nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, hít một hơi sâu, “Trình tổng, hôm nay thực rất cảm ơn anh.” Sự mệt mỏi của cô chẳng thể che giấu nổi.

Trình Mục Lăng cười thông cảm, “Cô ấy thế nào rồi?”

“Vừa ngủ rồi.”

Ánh mắt của Trình Mục Lăng chuyển qua cổ tay cô, “Để bác sĩ khám cổ tay em một chút đi.”

Thanh Thử kinh ngạc, không biết sao anh nhìn ra được. Hai người cùng đi xử lý vết thương trên tay, Thanh Thử nghĩ chuyện tối nay thật y như một bộ phim.

Cô giật giật cổ tay, bác sĩ nói tay cô hơi bị trật, trong vòng một tuần không được xách vật nặng, chú ý nghỉ ngơi, còn dán lên trên mấy miếng thuốc dán.

Vết thương của Trình Mục Lăng được trừ độc bằng cồn I - ốt, Thanh Thử áy náy nói, “Trình tổng, thật là ngại quá, đã làm cho anh bị thương rồi.”

“Em đâu phải nhân viên của tôi, không cần gọi tôi là Trình tổng đâu, gọi tên tôi là được.” Ánh mắt anh nhìn cô trong suốt.

Thanh Thử khẽ mỉm cười, nói thật lòng: “Trình sư huynh, em nghĩ nếu gọi anh bằng tên thì không được lễ phép lắm.”

Trình Mục Lăng yên lặng nhìn cô, ôn hòa nói: “Tùy em vậy.”

Chỉ lát sau, ba mẹ Viêm Viêm chạy tới, Thanh Thử giải thích tình huống, rằng Viêm Viêm thi trượt nên uống ít rượu. Ba mẹ Viêm Viêm đều là người đảng hoàng, không nghĩ ngợi nhiều, vừa tức vừa đau lòng.

“Thanh Thử, các cháu mau về nghỉ đi, hôm nào đó đến nhà bác ăn cơm, bác sẽ tự mình xuống bếp.”

Thanh Thử gật đầu một cái rồi đi về cùng Trình Mục Lăng.

Trình Mục Lăng dừng xe, hai người cùng nhau đi xuống, vào trong thang máy, Thanh Thử nhấn tầng 5, Trình Mục Lăng nhấn tầng 6.

Sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, thang máy mở ra.

“Em về trước nhé.” Thanh Thử ngược mắt nhìn anh nói.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Trình Mục Lăng gật đầu.

Phòng bếp trông giống lúc trước, nhưng mà hình như cũng không hẳn là giống.

Thanh Thử đứng trên ban công, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào. Cô nắm bưu thiếp trong tay, mắt hồn nhìn về phương xa.

Buổi tối, Thanh Thử có một giấc mơ.

Trong bóng đêm, cô không nhìn rõ bất cứ một thứ gì, có một bóng người quen thuộc đứng bên cửa sổ nơi ngược sáng, cô muốn nói chuyện nhưng không làm sao cất tiếng được.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hôm sau, Thanh Thử đi thăm Viêm Viêm. Sắc mặt ba mẹ Viêm Viêm vốn đang u ám sau khi nhìn thấy cô liền biến thành nhẹ nhõm, “Thanh Thử đến đây à.”

“Chú di, cháu có mua ít trái cây Viêm Viêm thích ăn.”

“Không cho nó ăn, con nha đầu này làm ồn quá.” Ba Viêm Viêm phiền lòng nói.

Thanh Thử cười cười, nhìn Viêm Viêm. Viêm Viêm đang trèm kín chắn. Mẹ Tôn đánh mông cô ấy một cái, “Thanh Thử đến đây.”

Tôn Viêm Viêm kì kèo mè nheo, Thanh Thử kéo chắn ra. Tôn Viêm Viêm cong cong khóe miệng với cô, “Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với Thanh Thử, hai người đi làm thủ tục xuất viện đi.”

Mẹ Tôn gật đầu một cái, “Lão Tôn, chúng ta ra ngoài đi.”

“Cảm ơn cậu.” Tôn Viêm Viêm nặng nề nói.

Thanh Thử ngồi một bên cầm một quả chuối tiêu, bóc chậm chậm.

“Tối qua tớ thật là hồ đồ.” Giọng Viêm Viêm khàn khàn.

Thanh Thử đưa quả chuối tiêu cho cô ấy, “Ăn chuối tiêu đi, nuốt trôi uất ức, sau này đừng hồ đồ như vậy nữa là được.”

Viêm Viêm bật cười, “Thanh Thử, cậu là ánh nắng trời của cuộc đời tớ.”

Thanh Thử giật giật khoe miệng, “Chua phát khiếp!”

“Ồ đúng rồi, ân nhân cứu mạng tớ đâu rồi? Tớ muốn gặp mặt cảm ơn anh ấy, anh ấy chính là cha mẹ tái sinh của tớ.” Viêm Viêm dài giọng, “Tối qua nếu không có anh ấy nhanh tay nhanh mắt thì tớ đã đi đòi nhà ma rồi.”

Thấy cô ấy có thể nói ra những lời như vậy, Thanh Thử cũng thở phào nhẹ nhõm. “Anh ấy là hàng xóm mới, ở tầng trên.”

“À há...., hàng xóm có chất lượng đấy, Thanh Thử cậu cố lên!”

“Hàng xóm thôi mà.”

“Thôi đi, tớ chẳng tin đâu, tớ nghĩ lại hết thấy chuyện tối qua, chỉ có ba chữ để hình dung thôi, có...gian...tinh.”

Thanh Thử lại bóc một quả chuối khác cho cô ấy, “Không thể nào đâu.” Cô nhẹ giọng nói.

Buổi trưa nhận được tin nhắn của Chu Mật, lấy được chỗ tiền lương này cũng khó khăn phết đấy. “Tháng bảy đến làm nhé, chỗ tôi hiện đang rất thiếu người.”

Thanh Thử suy nghĩ một lát, “Tôi chỉ đến được vào lúc cuối tháng.”

“Được, cô đến là tốt rồi, tiền công tôi cũng đã trao đổi với sếp, không ít hơn trước kia đâu.”

Thanh Thử không nói gì nữa.

Buổi tối, cô đi ăn cơm bên ngoài về, thấy Trình Mục Lăng đang đợi ở tầng dưới.

“Tay em___”

“Tay anh___”

Hai người cùng lúc cắt lời, ngay sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

Trình Mục Lăng đặt một tay lên cánh tay còn lại, “Tốt lắm, còn em?”

“Em cũng thế.”

Hai người đứng dưới lầu, hoa tường vi lặng lẽ tỏa hương, trong không khí thoảng thoảng mùi thơm dịu dàng.

Thanh Thử nhớ tới chuyện cái bưu thiếp, “À đúng rồi, sư huynh, có một tấm bưu thiếp gửi cho anh gửi nhầm đến nhà em, em đi lấy cho anh nhé.” Lời nói ra rồi thì chuyện cũng đã định, tối qua người ta đã giúp mình một chuyện lớn như thế, Thanh Thử lên tiếng mời anh.

Trình Mục Lăng hớn hờ đồng ý vào nhà cô làm khách.

Trong nhà hai phòng hợp làm một. Trình Mục Lăng quan sát tỉ mỉ. Căn hộ của cô theo phong cách điền viên, trong nhà có rất nhiều vật nhỏ, chắc là cô đã mang về sau các chuyến du lịch.

Thanh Thử dán ảnh kín một mặt tường, rất tinh xảo, đều là những nơi cô đã đi du lịch. Trình Mục Lăng nhìn ngắm thật kỹ.

“Em đi Đồng Trại khi nào thế?”

“Tháng năm năm ngoái. Sư huynh cũng từng đi rồi sao?”

“Tôi đi tháng sáu.” Trình Mục Lăng cười nói.

“Ồ! Trùng hợp thật đấy.”

“Sao không có ảnh của em?”

“Em không hay chụp ảnh.” Thanh Thử dịu dàng nói.

“Vậy thì tiếc thật.”

Thanh Thử hơi sững sờ, “Sư huynh anh uống trà nhé?”

“Nước lọc thôi.” Anh thấy trên khay trà có một bộ trà cụ cổ kính, liền hiểu rằng thường ngày Thanh Thử sống rất thong dong.

Thanh Thử lấy nước cho anh, rồi mới đi lấy bưu thiếp, “Có lẽ người đưa thư không để ý, không cẩn thận làm bưu thiếp của anh kẹp chung với bưu thiếp của em. Sau khi xét thư em có lên lầu gõ cửa nhà anh nhưng không có người.”

Mực Lãng nhìn tấm bưu thiếp, cất giọng, “Là bạn học của tôi gửi, mong một tháng năm cậu ấy vừa mới đi Tây Tạng.” Dừng một chút, “Bạn tôi tên là Lâm Mặc Tuần.”

Lâm Mặc Tuần__

Trong mắt Thanh Thử không che giấu nổi kinh ngạc, “Em có chọn học môn học của thầy Lâm?”

“Cảm tưởng thế nào? Có bị nhầm chán không?” Anh từng nghe biết, Mặc Tuần dạy số học, là cái môn thực khô khan.

Thanh Thử mỉm cười, “Lớp của thầy Lâm đều không còn chỗ trống, ở trường thầy ấy rất được hoan nghênh.” Theo thống kê, nữ sinh học lớp của Lâm Mặc Tuần rất nhiều.

Đôi mắt Mực Lãng dần ánh lên một tia sáng khác thường, “Vậy còn em?” Giọng điệu anh rất chậm như là đang uớ mớ cái gì.

“Em có vào một lần.” Thanh Thử ngượng ngùng nói, “Sau này thì không đến nữa. em nghe nói vợ của thầy Lâm không thích số học, em cũng giống cô ấy vậy.”

Mực Lãng mỉm cười, “Trùng hợp thật, anh lại giống như thầy Lâm.”

Thanh Thử ngây ngô nói một câu, “Hai người thật là có duyên phận!” Sau đó chậm chạp nghĩ tới lời anh vừa nói, dường như cô phát hiện ra điều gì.

Ý cười trên khóe miệng Mực Lãng càng lúc càng sâu, cuối cùng không trêu ghẹo cô nữa.

Ngày cuối cùng của tháng sáu, Thanh Thử đến tòa soạn nhận việc, Chu Mật nhìn thấy cô là cười tươi như hoa, “Sếp đã nói qua, trước hết tôi sẽ đưa cô đi gặp anh ấy.”

Thanh Thử không nghĩ tới chuyện Trình Mực Lãng lại đến tòa soạn, cứ nghĩ anh chỉ nói ngoài miệng thế thôi, chắc là Trình Mực Lãng bắt chọt nổi hứng lên.

“Trình tổng, người đến rồi.”

Trình Mực Lãng đang gọi điện thoại, nói với bên kia một câu xong liền cúp máy. Anh ngẩng đầu nhìn bọn họ, “Hoan nghênh!” Anh mặc sơ mi trắng, Thanh Thử để ý thấy cổ tay áo anh dính một loại đá mắt mèo thường gặp.

Trình Mực Lãng chỉ đơn thuần giao cho Thanh Thử một ít công việc cô đã quen thuộc, “Có vấn đề gì thì lúc nào cũng có thể hỏi bọn họ không thì tìm anh cũng được.”

Thanh Thử gật đầu một cái, đi với Chu Mật vào phòng làm việc của anh ta.

Tòa soạn ở tầng 16 của cao ốc, nghe Chu Mật báo, Trình Mực Lãng đã chuyển từ tầng 29 xuống tầng 16. “Tại sao vậy?” Thanh Thử lúng túng hỏi một câu.

Chu Mật nhún nhún vai, “Tôi chịu, có khi đột nhiên muốn đi theo con đường văn nghệ chẳng, Trình thị hiện đang do anh trai anh ấy phụ trách.”

Thanh Thử đi một vòng, chẳng có gì là quen hay không quen cả. Tòa soạn mới, người cũng đều mới, tất cả mọi người đều tràn đầy nhiệt tình. Trong hơn 20 con người đang làm việc thì có đến 90% là nữ, hơn nữa đều là phụ nữ trẻ. Trình Mực Lãng chính là đề tài được mọi người yêu thích nhất.

Thanh Thử luôn không để ý nghe, cũng chẳng bao giờ chủ động nhập cuộc. Trừ việc giao thiệp ít ỏi trong công việc, Trình Mực Lãng cũng không khó chịu với sự nhiệt tình mọi người dành cho anh.

Trình thị đối xử với nhân viên đặc biệt tốt, bữa trưa nhân viên có thể đi ăn ở phòng ăn tầng dưới.

Hôm đó, Chu Mật và Thanh Thử ngồi ở một góc nhà ăn, Chu Mật đang nói hôm nay nhận một bản thảo, vừa bắt đầu nói, Trình Mực Lãng đã đi đến bàn bọn họ.

“Hi, Trình tổng__” Chu Mật dừng nói, chào hỏi.

“Sư huynh__” Thanh Thử cười lễ phép với anh.

Ánh mắt Trình Mực Lãng rơi vào cái đĩa trước mặt Thanh Thử, “Thanh Thử, em đang giảm cân sao?”

Thanh Thử không nhận được mà nở nụ cười, trong bát cô chỉ có nửa bát cơm, trước mặt là một khay thức ăn nhỏ, một ít khoai tây sơi, “Sư huynh, em ăn chay.”

Ánh mắt Trình Mục Lãng lóe lên một chút.

Chu Mật cười tươi, “Thanh Thử nếu lại giảm cân nữa, bọn tôi như thế này thì sống sao được.”

“Con gái không nên gầy quá, không tốt cho cơ thể.” Trình Mục Lãng nói nghiêm túc.

Thanh Thử nhìn món ăn trước mặt, vẻ mặt hoảng hốt một chút, “Em biết.”

Chu Mật còn nói gì đó nữa, nhưng cô chẳng nghe lọt câu nào.

“Trình tổng, nghe nói gần Yale có rất nhiều quán rượu, lúc chủ nhật, trai đẹp mỹ nữ rất là nhiều, với cả sân cỏ ngoài trời của trường học còn có rất nhiều Bikini girl nằm đó, khi Trình tổng du học ở Yale có gặp không?”

“Anh từng du học ở Yale?” Ánh mắt Thanh Thử dần trở nên rõ ràng.

“Thanh Thử, tin tức của cô lạc hậu quá, chuyện này cũng không biết.” Chu Mật khoát tay, “Cô chẳng để ý đến sự huynh mình gì cả.”

Trình Mục Lãng gạt đầu một cái.

Thanh Thử hơi ngại, “Chẳng trách nào sự huynh nói tiếng Anh giỏi vậy.”

Trình Mục Lãng đứng lên, “Em phải đi sâu tìm hiểu anh vào, em sẽ phát hiện anh còn có nhiều điểm tốt hơn nữa.”

Nháy mắt Thanh Thử ngẩn ngơ trong gió.

Chu Mật vốn nhanh mồm nhanh miệng lại im re, đưa tay về phía Thanh Thử, “Ày, lời này của Trình tổng là có ý gì? Tôi thấy khó hiểu!”

Thanh Thử cắn răng, “Những lời này chứng tỏ...anh ấy rất tự luyến.”

Buổi chiều, chỉnh lý xong bài viết, Thanh Thử chậm rãi ngẫm lại lời của Trình Mục Lãng, cô tiện tay lục tìm lại một tấm ảnh của đại học Yale.

“Thanh Thử, bản thảo này ở chỗ này hơi có vấn đề...” Giọng nói của Trình Mục Lãng đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu cô.

Thanh Thử “A” một tiếng, vừa quay đầu lại thì suýt nữa chạm vào mặt anh, cô nhìn kĩ anh mới phát hiện ra lông mi anh lại dài như thế, đôi con ngươi sâu như biển tràn đầy sức hút.

Trong nháy mắt bầu không khí trở nên tế nhị.

Dường như Trình Mục Lãng không để ý đến sự luống cuống của cô, “Em xem, chỗ này, những từ này, với lại ký hiệu cũng hơi có vấn đề.” Anh nhất nhất chỉ ra.

Thanh Thử cảm thấy vành tai hơi nóng, ánh mắt cô vội vàng dời lên trên bản thảo, “Em sẽ sửa ngay.”

Trình Mục Lãng vẫn đứng trước bàn làm việc của cô, giao phó xong công việc, Thanh Thử liền thở ra một hơi.

“Đã tìm hiểu trường về đại học cũ của anh rồi cơ à? Uhm, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy.” Trước khi bỏ đi Trình Mục Lãng bỏ lại một câu như thế.

Thanh Thử chỉ cảm thấy trong đầu mình nổ một cái.

Thật may là mọi người ai cũng đang bận chuyện của mình, không ai chú ý đến một màn vừa rồi.

Thầm thở ra một hơi.

Sau giờ làm, cô muốn đi thăm Tôn Viêm Viêm. Tôn Viêm Viêm ở nhà tỉnh dưỡng hai ngày nay đã khỏe lại.

“Thanh Thử, tớ muốn tự mình nói lời cảm ơn hàng xóm của cậu, hậu lễ tớ đều đã chuẩn bị xong.”

Da đầu Thanh Thử tê dại, “Tớ không quen thuộc với anh ấy lắm.”

“Trước lạ sau quen, không sao hết, lần sau gặp mặt là quen thuộc ngay thôi.”

Thanh Thử vội vàng nói, “Không cần, không cần, hàng xóm của tớ thuộc kiểu người không cần hồi báo. Viêm Viêm, cậu không cần tốn công tốn sức thế đâu.”

“Thanh Thử, sao cậu lại có vẻ sợ hãi rụt rè thế, có phải cậu đã coi trọng anh ấy, nên đề phòng tớ hử?”

Thanh Thử nhắm mắt lại, “Để tớ hỏi lại anh ấy xem”

Tôn Viêm Viêm cúp máy, ra một dấu tay “V”.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thanh Thử vừa đi vừa suy nghĩ, vẫn nên tìm cơ hội hỏi Trình Mục Lăng một chút, nếu không, với sự hiểu biết của cô về Tôn Viêm Viêm, Tôn Viêm Viêm rất có thể sẽ gửi quà đến công ty thật. Cô có thể tưởng tượng ra tình huống đó, hẳn là sẽ thê thảm không nỡ nhìn.

Kỳ xuất bản đầu tiên của《Đồ Trung》tung ra thị trường, nhận được phản hồi rất tốt. Khi đó Thanh Thử đã tới tòa soạn được hơn nửa tháng.

Tháng bảy thành phố C nóng như lò lửa, vậy mà phòng làm việc lại lạnh lẽo như những ngày tháng ba, còn có hai, ba người cảm mạo ho khan. Thanh Thử vẫn tự xưng là thể trạng khỏe mạnh, giờ đây cũng sa sút đi.

"Thanh Thử, lần khảo sát tới cô về nhà nghỉ ngơi đi, tôi đến tiệm sách khảo sát một mình cũng được." Chu Mật nói.

Thanh Thử mặc một chiếc áo len mỏng khá dài có màu hồng đào làm nổi bật làn da trắng như tuyết, "Tôi không sao, uống nhiều nước một chút là ổn thôi." Vừa nói xong đã hắt xì.

"Vẫn nên về nhà nghỉ ngơi đi, cô mà muốn đi Tây Tạng, thì phải nhanh chóng hồi phục cơ thể, nếu không làm trễ nải chuyến đi thì không đáng chút nào." Chu Mật lo âu nói. Một lát sau, cô lẩm bẩm thì thầm, "Chẳng biết máy điều hòa không khí có vấn đề gì nữa, sao làm lạnh lại tốt quá như vậy."

Thanh Thử khịt khịt cái mũi, lúc này Trình Mục Lăng cùng một người đàn ông đi qua bọn họ, cô liếc nhìn một cái rồi tiếp tục sửa bản thảo.

"O, đây không phải là Lý Dục Bạch sao?" Chu Mật không giấu nổi kích động.

"Ai cơ?"

"Đến anh ta mà cô cũng không biết?!" Chu Mật nhìn cô cứ như đang nhìn một thứ sinh vật lạ ngoài hành tinh, "Lý Dục Bạch, năm ngoái đội《Sinh》của anh ta đã đạt được giải thưởng lớn ở kỳ thi Olympic." Ánh mắt Chu Mật thẳng tắp đuổi theo.

Thanh Thử bình tĩnh nói, "Xem ra tòa soạn sắp có dự định mới." Mời vị này tới, chắc chắn không chỉ đơn giản là làm khách.

Chu Mật vốn không hề nghe vào tai, "Không biết có thể xin Lý Dục Bạch ký tên không nhỉ?"

Thanh Thử run run khóe miệng.

Lý Dục Bạch ngồi đối diện Trình Mục Lăng, "Buu kiện cậu gửi tớ đều đã xem, tớ cảm thấy cũng không tệ. Cơ mà, tại sao lại đột nhiên thay đổi định hướng thế?"

Trình Mục Lăng chớp chớp mắt, "Cậu không cảm thấy so với định hướng lúc đầu thì Tây Tạng càng có triển vọng hơn à?"

"Không cảm thấy." Lý Dục Bạch thoải mái nói thẳng.

Khóe miệng Trình Mục Lăng giật một phát, đầu ngón tay gõ mặt bàn một cái. "Đối với tớ mà nói nơi đó có ý nghĩa đặc biệt. Chờ chút —— tớ gọi điện thoại."

"Tìm một thợ sửa máy điều hòa không khí đến đây, nhanh nhé."

Lý Dục Bạch hơi có suy nghĩ nhìn phía trước chỗ anh ta, "Máy điều hòa không khí có vấn đề à?"

Trình Mục Lăng không trả lời, "Tháng tám tớ cũng sẽ đi Tây Tạng."

"Cậu không đùa chứ? Thật sự định chấp tay dâng Trình thị cho anh cậu?" Lý Dục Bạch lấy làm thú vị thú vị nói.

Trình Mục Lăng cười cười, lười biếng nghiêng cơ thể về phía sau tựa vào ghế, "Cậu hiểu tớ mà, nếu tớ nắm quyền,《Đồ Trung》vẫn sẽ được duy trì."

Ngày hôm sau, máy điều hòa không khí trong phòng làm việc đã hoạt động rất vừa vặn.

"Chẳng lẽ nó tự điều chỉnh?"

"Sao không nói là có người ngoài hành tinh tới sửa?" Đồng nghiệp B hiển nhiên đã biết đáp án, " Lúc tan tầm ngày hôm qua có thợ đến sửa mà."

Hôm nay Thanh Thử mang theo một cái áo khoác dày, giờ không có đất dùng rồi.

Đi đến phòng nước thì thấy có hai đồng nghiệp đang nói chuyện.

"Tôi nghe nói thợ sửa điều hòa không khí là do Trình tổng gọi tới."

"Tôi tới đúng chỗ quá đi mất, có ông chủ quan tâm cấp dưới như vậy, nhất định tôi sẽ cúc cung tận tụy!"

Thanh Thử pha xong một ly trà trở lại bàn làm việc, hơi lạnh từ máy điều hòa không khí chầm chậm phả ra, da thịt chìm trong sự mát mẻ thư thái. Cô cầm phim mẫu đã sửa xong đi về phía phòng làm việc của Trình Mục Lăng.

Giơ tay lên gõ cửa.

"Vào đi."

Cô đẩy cửa đi vào. "Sur huynh, chủ đề kỳ sau, anh xem một chút——"

Trình Mục Lăng nhận lấy, nhanh chóng nhìn lướt qua, thu hồi ánh mắt rất nhanh rồi ngẩng đầu nhìn cô, "Kế hoạch đi Tây Tạng thế nào rồi?"

Thanh Thử không nghĩ tới anh sẽ hỏi cô vấn đề này, "Thứ gì thấy cần chuẩn bị thì đều đã chuẩn bị rồi."

Ánh mắt Trình Mục Lăng nhàn nhạt mềm mại, "Bản thảo có vấn đề thì anh sẽ tìm em sau."

Thanh Thử vẫn không nhúc nhích, "Sur huynh, Viêm Viêm vì cảm tạ anh đã cứu cô ấy, muốn mời anh ăn bữa cơm——" Cô nói chậm rãi, "Nếu anh không có thời gian thì em sẽ nói lại với cô ấy."

Trình Mục Lăng vẫn nhìn cô, ánh mắt đang hơi hốt chợt tối đi, "Anh có thời gian. Thanh Thử, anh không phải kẻ cuồng công việc."

"Sur huynh, em không có ý đó." Thanh Thử cũng không biết nên nói gì, có lẽ là hai ngày nay cảm, đầu não cô cũng hơi mơ hồ.

Trình Mục Lăng thấy sắc mặt cô không được tốt lắm, "Còn chưa khỏi cảm sao?"

Thanh Thử đưa tay lên vuốt vuốt chớp mũi, "Cũng tạm. Sur huynh, em sẽ nói lại với Viêm Viêm, định xong thời gian sẽ lại liên lạc với anh nhé. Em đi ra ngoài trước."

Cô xoay người đi tới cửa, giọng nói của Trình Mục Lăng vọng vào tai cô, "Mấy ngày nay mẹ anh cũng đang bị ho khan, bà biết một phương thuốc cổ truyền, ngày mai sau khi về nhà anh sẽ lấy cho em."

"Sur huynh, không cần đâu. Phiền toái lắm." Nghe lời của anh, cô xoay người lại.

Sắc mặt Trình Mục Lăng không thay đổi, "Thuận tay mà, không có gì đâu." Lời nói dịu dàng, thái độ lại kiên trì không thay đổi.

Thanh Thử không nói gì nữa, "Vậy thì cảm ơn sur huynh." Cách nhau vài mét nhưng ngược sáng nên cô gần như không thấy rõ vẻ mặt anh.

Mặt mày Trình Mục Lăng giãn hẳn ra.

Thanh Thử không phải người thành phố C, ban đầu khi cô tới thành phố C, để tiện cho cuộc sống của cô, người trong nhà liền mua phòng ốc tại thành phố này. Tôn Viêm Viêm là người thành phố C, lúc đi học đại học, bèn dọn ra ngoài ở một mình, lý do chính là để tránh bị cha mẹ cầu nhàu.

Hai người quen biết do chú chó mà Tôn Viêm Viêm nuôi từng cắn Thanh Thử. Tôn Viêm Viêm nhiều lần mang quà tới cửa tạ lỗi. Dĩ nhiên lúc ban đầu, Thanh Thử đối với cô ấy - như Tôn Viêm Viêm nói - thật sự là quá khách khí.

Sau lại biết người kia cũng ở một mình, dần dần hai người trao đổi nhiều hơn.

Sau khi sống lại, gần đây Tôn Viêm Viêm quả thật rất thoải mái, mỗi ngày không phải mua đồ cũng đều là mua đồ, còn dốc lòng nghiên cứu xem nên biểu đạt lòng biết ơn với Trình Mục Lăng như thế nào.

Cuối cùng hào phóng bao một phòng riêng, còn mang theo cờ thưởng nhỏ của cô ấy nữa.

Thanh Thử nhìn không nổi, "Viêm Viêm, nhất định phải đưa cờ thưởng sao?"

Tôn Viêm Viêm không cảm thấy có vấn đề gì cả, "Sao hả? Cậu ghét bỏ?"

Thanh Thử đưa tay lên vuốt ve khóe mắt, im lặng.

Trình Mục Lãng rất đúng giờ. Hôm nay anh mặc đồ rất thoải mái, tuấn tú nho nhã.

"Chào ân nhân!" Tôn Viêm Viêm vươn tay.

Thanh Thử rõ ràng thấy khóe mắt Trình Mục Lãng lóe một cái vì kinh ngạc, cô nín cười.

Trình Mục Lãng bắt tay cô ấy, "Không dám!"

Tôn Viêm Viêm chào hỏi, "Ngồi đi, Thanh Thử sẽ pha trà."

Thanh Thử ngoan ngoãn đi làm.

Tôn Viêm Viêm nuốt nước miếng một cái, nói một chuỗi lời cảm tạ phát ra từ tim phổi. Thanh Thử yên lặng uống trà, không nỡ nhìn cái cảnh này.

Trình Mục Lãng coi như trấn định, bất động thanh sắc, an tĩnh uống trà. "Viêm Viêm, là hàng xóm với nhau, cô đừng quá để ý, nên vậy mà."

Tôn Viêm Viêm ngẩng đầu lên, "Trình đại ca ——" Cô ấy thay đổi thật rất nhanh, "Là anh đã cứu em, lòng biết ơn nơi chót miệng đã không thể diễn đạt hết tâm tình của em, ngày đó em rất hồ đồ. Máy ngày nay em một mực nghĩ thế nào biểu đạt lòng biết ơn của mình——"

"Không cần không cần ——"

"Cần chứ cần chứ!" Tôn Viêm Viêm bình tĩnh nói, "Chỉ là lấy thân báo đáp thì em không thể."

Tay Thanh Thử khẽ run, ly nước sóng vài giọt ra ngoài, cô dùng dư quang nhìn lướt qua Trình Mục Lãng, anh cũng đang nhìn về phía cô, mặt mày Thanh Thử chuyển một cái, "Uống trà ——"

"Trình đại ca, về sau có gì cần em xin cứ việc sai bảo." Tôn Viêm Viêm hào khí nói, "Chúng ta về sau đều là người mình."

Tâm tình Trình Mục Lãng rất tốt, nâng chén, "Vì cuộc sống mới của cô, tôi mời cô."

"Trình đại ca, chúng ta đều là người mình rồi, về sau có thể mang bạn gái của anh đến tụ tập cùng nhau."

Trình Mục Lãng nhẹ giọng hỏi, "Bạn gái?"

"Đúng vậy, nếu bạn gái của anh thích đi dạo phố, em có thể đi cùng."

"Trước mắt tôi vẫn còn là người cô đơn." Anh nói có thâm ý khác.

Tôn Viêm Viêm a một tiếng, "Thanh Thử nói vậy mà."

Đáy mắt Trình Mục Lãng nổi lên cái gì đó, "Ừm, vậy sao, Thanh Thử, tin tức của em không phải thật đâu. Giờ anh chính miệng nói cho em biết, trước mắt, anh còn cô đơn."

Thanh Thử quỳnh lên, ấy là vì cô nghĩ nói như thế thì Tôn Viêm Viêm sẽ bỏ đi những ý niệm bậy bạ trong đầu. "Sur huynh, em nghe nhầm rồi."

"Liên quan đến chuyện lớn cả đời anh, đừng có cả tin lời đồn." Về mặt Trình Mục Lãng ôn hòa ngưng mắt nhìn cô, trầm ngâm chốc lát, nói từng chữ từng chữ, tiếng nói vừa dứt, anh khẽ mỉm cười.

Tôn Viêm Viêm hoảng hốt mấy giây, gật đầu liên tục, "Thanh Thử, từ lúc nào mà cậu cũng tin loại tin tức không thật này."

Thanh Thử: Cô sai lầm rồi.

Một bữa cơm sung sướng vô cùng.

Thanh Thử yên lặng nghe hai người nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng nói một đôi lời, hoàn cảnh cũng không đến nỗi lúng túng.

"Trình đại ca, anh ăn đi, đừng khách khí."

Trình Mục Lãng gật đầu.

"Trình đại ca, anh thích món ăn có khẩu vị như thế nào?"

Trình Mục Lãng suy nghĩ một chút, "Món mặn."

"Đó, động vật ăn thịt." Tôn Viêm Viêm cười nói, "Thanh Thử ăn chay, Trình đại ca, anh và Thanh Thử ăn cơm cùng nhau thì vừa đúng, một chuyên ăn thịt, một chuyên ăn chay, phối hợp hoàn mỹ luôn."

Chân Thanh Thử đá đá cô ấy dưới gầm bàn.

Tôn Viêm Viêm quay đầu lại nhìn cô một cái, "Tớ nói đâu có sai."

"Ăn đùi gà đi!" Thanh Thử gấp cho cô ấy.

Tôn Viêm Viêm cuối cùng cũng không nói nữa.

Tầm mắt Trình Mục Lăng dừng trên người cô một lát.

Rốt cuộc thì Tôn Viêm Viêm mời bữa cơm này không thành công bởi đây là một trong các tài sản của Trình Mục Lăng.

"Không sao, lần tới chuyển sang nơi khác cô lại mời là được mà." Trình Mục Lăng cười nói.

Lúc này Tôn Viêm Viêm mới thoải mái, "Tớ muốn về chỗ ba mẹ một chuyến, chắc không đi cùng hai người được."

Lập tức ánh mắt của Thanh Thử thẳng tắp nhìn cô ấy chăm chăm. Tôn Viêm Viêm rất vô tội, "Hết cách rồi, gần đây ba mẹ tớ quản giáo rất nghiêm khắc. Tớ đi nha."

Tôn Viêm Viêm đi rồi, Thanh Thử hơi lúng túng, nhưng một chút biểu hiện trên mặt cũng không có.

"Đi thôi." Trình Mục Lăng nói.

Lên xe, Thanh Thử thấy một mùi dược thảo nhàn nhạt. Trình Mục Lăng lấy ra một cái hộp từ ghế sau, "Người khác cho mẹ anh phương thuốc cổ truyền này, chuyên trị ho khan."

Thanh Thử một khi cảm lạnh liền ho khan, mỗi lần đều lụ khụ cả nửa tháng. "Ây —— sur huynh, phiền toái anh rồi."

"Ba chén nước sắc cạn thành một chén, bên trong có tờ giấy, em chú ý đọc nhé."

Thanh Thử gật đầu liên tục.

Trình Mục Lăng cho xe chạy, hương thơm thảo dược tràn ngập buồng xe, cảm giác ấm áp vây quanh.

"Tôn Viêm Viêm thật đáng yêu." Một hồi lâu, Trình Mục Lăng đột nhiên nói một câu như vậy.

Thanh Thử không hiểu rõ ý tứ của anh, "Đúng vậy. Viêm Viêm rất ngây thơ, cho người khác cảm giác giống như ánh mặt trời vậy. Chuyện đêm hôm đó, là do cô ấy uống say." Đại não Thanh Thử không bị khổng chế, "Viêm Viêm rất được người khác ưa thích."

Trình Mục Lăng quay đầu nhìn qua cô, "Anh không có ý tứ gì khác."

Thanh Thử ừ một tiếng, giọng rất cao, nhưng phản ứng rất nhanh, "Ây, không phải, em không có ý đó."

Đúng lúc phía trước là 60 giây đèn đỏ.

Trình Mục Lăng rất hứng thú, ngón tay anh nhẹ nhàng gõ tay lái, "Uh, anh hiểu mà. Thật ra thì, em muốn nói rằng, anh có ý với Tôn Viêm Viêm."

Thanh Thử đã muốn nhào ra khỏi xe.

Trình Mục Lăng nói tiếp, "Uhm, Thanh Thử, em hiểu lắm rồi." Anh sâu kín giải thích. Thanh Thử thật muốn giả bộ ngủ, nhưng chỉ có thể nói hòa theo: "Là hiểu lắm thì tốt rồi." Nói xong, cô có cảm tưởng mình đã bị kích động.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trung tuần tháng bảy, ngày đại thọ ông cụ Trình gia, rượu ngon nhất ở thành phố C bày đầy mấy bàn. Ông cụ năm nay 79 tuổi, thân thể quắc thước. Nhà họ Trình thân bằng hảo hữu đều đến chúc mừng, khung cảnh náo nhiệt.

Phùng Tổ mặc một bộ váy màu xanh lá cây, thêm áo choàng màu hồng cánh sen, bà vừa thoát thân khỏi đám thân hữu bên kia, vừa gọi điện thoại cho Trình Mục Lăng, "Mục Lăng, con đang ở đâu vậy?"

Hôm nay tự dừng lại tắc đường, Trình Mục Lãng hơi nhức đầu, "Mẹ, con sắp tới rồi."

"Tốt, đi đường cẩn thận." Phùng Tổ tắt máy, quay người lại, liền thấy Trình Mục Dương đi tới.

"Bác dâu cả——" Trình Mục Dương mở miệng, "Mục Lãng còn chưa tới sao?"

Phùng Tổ nhìn đứa cháu này, không phân cao thấp về ngoại hình với con mình, khắp mọi mặt sần sần nhau. "Đang bị tắc đường."

Trình Mục Dương gật đầu một cái, "Ông nội mới vừa hỏi, cháu đi nói với ông một chút, để lão nhân gia khỏi lo lắng."

Trình Mục Dương vừa đi, chị gái Phùng Tổ đã tới, "Chị nghe nói gần đây Mục Dương làm rất tốt."

Phùng Tổ nhếch khóe miệng, "Đúng vậy, Mục Dương vẫn rất xuất sắc."

"Em hãy mau khuyên nhủ Mục Lãng đi, cái tòa soạn đó đâu có chỗ nào cần nó phải tự mình làm? Lần này nó đi, Mục Dương liền lung lạc lớp già, về sau nó ——"

"Thôi mà chị, đều là người một nhà, Mục Dương có năng lực, chúng ta làm trưởng bối cũng nên vui mừng, vào chỗ ngồi thôi." Phùng Tổ dùng mấy câu nói đã chặn được chị gái mình.

Trình Mục Lãng đến ngay trước lúc khai tiệc. "Ông nội, chúc ông sinh nhật vui vẻ. Cái này là nhờ bạn cháu, mong là ông thích."

Ông cụ từ từ mở bức họa ra, "Được được, bức《Bảng Trình Vạn Lý》(bay xa vạn dặm) này chính là sự kỳ vọng của ông đối với các cháu."

Trình Mục Dương ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói, "Tiểu tử nguoi lấy được từ chỗ nào đấy?"

Trình Mục Lãng cười khẽ, "Trùng hợp sao một người bạn của em là cháu Tiền tiên sinh, nên đã mời ông ấy về lại lần nữa."

Hai cô con dâu nhà họ Trình đều tự thân tự lực, thọ yến khiêm tốn nhưng lại không mất thể diện.

Trình Mục Lãng cùng Trình Mục Dương nâng chén cộng ẩm.

"Chuẩn bị khi nào thì trở lại giúp anh đây?" Trình Mục Dương mở miệng.

"Anh, đâu có chỗ nào anh cần em giúp chứ, doanh thu của công ty hiện tại so với tháng trước cao hơn tới hai phần." Trình Mục Lãng về mặt nhân nhật.

Trình Mục Dương cười cười, "Tòa soạn bên kia có cần giúp gì thì cứ nói, em trở lại sớm chút đi."

Ấn bản của tòa soạn Trình thị chỉ là một phần của bộ phận làm PR của Trình thị, mấy năm này, Trình thị đã sớm tính toán giải tán tòa soạn, nhưng không ngờ Thái Tử Gia của Trình thị đột nhiên nhảy dù vào, làm cho bên ngoài ngã bể cả mất kiếng.

Sau khi thọ yến kết thúc, Trình Mục Lãng cùng cha mẹ tiễn khách. Sau đó anh lái xe cùng trở về với cha mẹ.

Vừa về đến nhà, Phùng Tổ nghiêm giọng nói, "Mục Lãng, chúng ta nói chuyện một tý."

Trình Mục Lãng nhìn ba Trình một chút, mặt ba Trình không biến sắc.

"Tòa soạn thế nào rồi?" Phùng Tổ hỏi.

"Tốt ạ." Trình Mục Lãng trả lời.

"Vậy thì tốt, tuần sau con phải về." Phùng Tổ gần từng chữ nói, giọng không có chút thương lượng nào.

"Mẹ, tòa soạn vừa mới bắt đầu, mà anh cũng xử lý công ty rất tốt, bây giờ con trở về thì người ngoài sẽ nói thế nào?"

Phùng Tổ trong lòng vừa động, "Người ngoài có thể nói thế nào? Con được một nửa Trình thị, Mục Lãng, mẹ mặc kệ con muốn làm gì thì cũng đủ rồi, mau trở về đi."

Mười ngón tay Trình Mục Lãng xoay vòng vòng, "Yên tâm, ông nội còn mà." Một câu nói làm Phùng Tổ lặng yên. "Thật không biết con đang nghĩ cái gì nữa? Con cũng nên quyết định đi."

Trình Mục Lãng đưa tay lên vuốt trán, biết mẹ anh lại bắt đầu những lời lẽ nhảm chán rồi.

Ba Trình lấy một lý do, nói mình buổi tối uống rượu nhức đầu, liền vào phòng nghỉ ngơi.

Phùng Tổ nói liên tiếp mười phút, nói từ bạn học nam nữ của bà cho đến hàng xóm chung quanh, "Mục Lãng, con có nghe không đấy, chủ nhật này mẹ mặc kệ con bận chuyện gì, con cũng phải ra mặt cho mẹ, nếu không con đừng hòng đi tòa soạn nữa."

"Đã biết, mẹ, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Chiều này của Phùng Tổ là lùi để mưu việc khác, "Không trở về công ty cũng được, vậy thì đi xem mắt cho mẹ đi." Phùng Tổ mới vừa đi mấy bước, "Con hết ho khan chưa? Thuốc con lấy hôm đó uống hết rồi chứ?"

Trình Mực Lãng ừ một tiếng, "Tốt lắm ạ."

Chủ nhật.

Thanh Thử và Tôn Viêm Viêm hẹn nhau đi ra ngoài ăn cơm. Thanh Thử muốn mua một đôi giày thể thao mới, đợi hai người mua xong đồ của mình thì đã là 2 giờ chiều rồi.

Thanh Thử lôi Tôn Viêm Viêm vào một tiệm cơm Tây.

Tôn Viêm Viêm đi dạo bằng giày cao gót 7cm cho tới trưa mà vẫn bước đi như bay.

Hai người ngồi xuống.

"Thanh Thử, cậu không phải là nhà lữ hành phóng khoáng lạc quan ư, sao thể lực còn kém hơn tớ vậy, mới đi chưa lâu mà."

Thanh Thử uống một ngụm nước, "Sao mà giống nhau được? Đi dạo phố so với đi du lịch thì mệt mỏi hơn nhiều."

Tôn Viêm Viêm cười to, "Cậu có phải con gái không đấy?" Cô ấy thở ra một hơi, "Thanh Thử, tớ cảm thấy, cậu nên kiếm đàn ông rồi nói chuyện yêu đương một chút đi."

Thanh Thử đang cầm cái ly, nước trong suốt nhẹ nhàng lắc lư, cô không nói gì.

"Cậu xem cậu đi, tốt nghiệp không đi tìm việc, cũng không tìm bạn trai, ba mẹ cậu không phàn nàn cậu sao?" Tôn Viêm Viêm cảm khái nói, "Cậu thế này là bất hiếu."

Thanh Thử run run khoe miệng, "Cũng đâu thể miễn cưỡng mình."

Tôn Viêm Viêm hừ một tiếng, "Thật không biết cậu thích kiểu đàn ông nào nữa."

Nhân viên phục vụ đi tới. Thanh Thử không nhìn thực đơn, "Một phần mỹ Ý, nước chanh."

Tôn Viêm Viêm nghe xong ánh mắt chuyển một cái, cầm lấy thực đơn, chỉ chỉ mấy món chính.

"Cậu đói lắm à?" Thanh Thử hỏi.

Tôn Viêm Viêm đưa danh sách món ăn cho nhân viên phục vụ, "Mỹ Ý và nước chanh thì không cần nữa."

Nhân viên phục vụ nhìn Thanh Thử một chút.

Tôn Viêm Viêm nói, "Nghe tớ đi."

"Theo cô ấy đi." Thanh Thử cười cười với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ nhận đơn xong liền rời đi.

Một tay Tôn Viêm Viêm nâng má, "Thanh Thử, cậu thật không có tinh thần gì cả, lần nào đến đây cậu cũng gọi hai thứ này, đổi một loại khác đi biết đâu cậu sẽ thích."

Thanh Thử cười cười không phủ nhận, "Có lẽ thế chăng."

Tôn Viêm Viêm hí mắt, ánh mắt đột nhiên liền rơi vào một bàn ở phía trước.

Thanh Thử thuận thế quay đầu nhìn sang.

"Người này, tốc độ đổi khẩu vị cũng nhanh thật." Tôn Viêm Viêm buồn bã nói.

Trình Mực Măng hồ hững hờ trò chuyện với cô gái đối diện. Cô gái đó gầy gầy xinh đẹp, phong cách trác nhã, chỉ mặc một bộ quần áo dài ngồi ở đằng kia thôi cũng đẹp để động lòng người.

Ấn tượng đầu tiên của cô gái đối với Trình Mực Lãng cực tốt.

Thanh Thử đi vệ sinh thì nghe được một chất giọng rất dễ nghe.

"Thật là một Cục Phẩm Nhân Gian, nói năng lịch sự, phong cách lối lạc, tớ bắt đầu tin tưởng chuyện xem mắt này rồi đấy. Nói cho cậu biết, tớ nhất định phải nắm thật chặt cơ hội này."

Thanh Thử nghiêng đầu nhìn cô gái một cái, khoe miệng cười cười.

Cô gái cho cô một mắt ánh mắt thân thiện, ngấn ngùi trong một cái chớp mắt, cô gái lại cúi đầu rửa tay.

Thanh Thử trở lại chỗ ngồi, thấy Tôn Viêm Viêm cũng xong xuôi rồi, "Về đi."

Tôn Viêm Viêm nhìn cô, "Nhanh thế?" Ánh mắt của cô ấy còn nhìn về phía Trình Mục Lăng ở bàn bên kia, "Thanh Thử, cậu nói xem liệu bọn họ có thành hay không?"

Thanh Thử đưa tay nhấn chuông, không có quá nhiều hứng thú với vấn đề này. "Không rõ ràng lắm."

Nhân viên phục vụ tới thu tiền.

"Đi thôi." Thanh Thử cầm đồ rồi đứng lên.

Tôn Viêm Viêm nhún nhún vai, nhẹ nhàng lâm bầm một câu, "Tớ cứ cho là các cậu sẽ dây dưa với nhau cơ."

Thứ hai.

Tinh thần mọi người trong văn phòng đều hơi suy sụp. Đi họp, Trình Mục Lăng ngồi ở ngay phía trước phòng làm việc, anh nói không nhiều. Chu Mật nhất nhất báo cáo lại lượng phát hành của kỳ tạp chí đầu tiên, cùng với kết quả khảo sát thị trường.

Thành tích của kỳ "« Đồ Trung »" đầu tiên không tệ, mọi người vát vát rồi."

"Lão đại, vậy có khen thưởng thêm không?" Có người đề nghị.

"Các bạn có đề nghị gì hay có thể nói với Chu Mật."

"Lão đại vạn tuế."

Cuộc họp kết thúc, Trình Mục Lăng rời đi trước. Mọi người liên thảo luận, sau cùng quyết định là thứ bảy đi nướng thịt dã ngoại, thuận tiện có hai ngày vui chơi.

"Có thể mang theo người thân đấy." Không biết người nào hô một câu.

Chu Mật quay lại báo cáo với Trình Mục Lăng.

Trình Mục Lăng suy nghĩ một chút, "Đông Sơn không tệ."

Ánh mắt Chu Mật nháy nháy, "Lão đại, đến nhà của anh hử?"

Trình Mục Lăng run run khoe miệng, "Để mọi người thả lỏng một chút."

Chu Mật nói tin tức cho mọi người thì tất cả mọi người kích động khác thường. Thanh Thử còn đang nhìn bản thảo.

"Thanh Thử, em thì sao? Có đi hay không?"

Thanh Thử vừa ngẩng đầu, ba chữ "Em không đi" đã ở trong cổ họng, thấy mọi người hưng phấn chờ đợi, cô lại mỉm cười, "Em không biết chỗ đó."

Chu Mật nở nụ cười giả hoạt, "Không phải là cô và lão đại là lâu trên lâu dưới sao, để lão đại chở cô đi cho tiện."

Khoe mắt Thanh Thử giựt giựt, "Không dám."

Mấy ngày liên tiếp, Thanh Thử đều về rất muộn.

Buổi chiều thứ sáu, Trình Mục Lăng tìm cô.

Thanh Thử khề cau mày, "Lão đại có nói là tìm em có chuyện gì không?"

"Không có, có thể là chuyện bản thảo thôi."

Thanh Thử đến phòng làm việc của anh. Trình Mục Lăng ngẩng đầu lên.

"Sư huynh, tìm em có chuyện gì vậy?"

Ánh mắt Trình Mực Lắng rơi vào trên người cô, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng rực rỡ, Thanh Thử đứng chỗ đó có hơi chói mắt. "Thanh Thử, vừa này Lý Hạo nói em không định ký hợp đồng với công ty." Con mắt sắc sảo của anh chợt trở nên rất sâu.

Trong lúc nhất thời Thanh Thử nhìn anh không rời mắt, "Su huynh, nhà em không ở đây, có thể sau này em sẽ trở về quê nhà."

Trình Mực Lắng ngưng mắt nhìn vào con người của cô, anh phát hiện, đáy mắt của Thanh Thử phấp phấp màu xanh dương nhạt, "Vậy sao." Anh nhẹ nhàng nỉ non một câu, như đang thắc mắc, cũng không hỏi thêm gì nữa. "Chúng ta nói chuyện một chút. Lý Hạo rất muốn em ở lại tòa soạn bọn anh."

Thanh Thử hiểu ra, "Su huynh, em không tính ký hợp đồng nhưng sau này em nhất định ưu tiên gửi bản thảo cho 《Đồ Trung》mà."

Lông mày Trình Mực Lắng nhướn lên, "Em nói gì cơ?"

Thanh Thử ngẩn người, cảm giác mình dường như rơi vào một cái bẫy.

"Cũng tốt, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài." Trình Mực Lắng nói lạnh nhạt.

Thanh Thử trừng mắt nhìn, lời nói này không sai, nhưng tổng thể thì hơi có chỗ không đúng.

"Tám giờ sáng ngày mai anh đợi em dưới lầu nhé."

Cô đã không nói lời cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Buổi tối về đến nhà là tám giờ đúng, điện thoại di động đổ chuông, là điện thoại của anh trai cô.

"Thanh Thử, lần trước em nói tờ tạp chí em làm gọi là 《Đồ Trung》có phải không?" Giọng nói Tiêu Thanh Dương mơ hồ có mấy phần gọn sóng.

"Đúng vậy. Anh gọi điện thoại vì chuyện này?"

"Ba mẹ không yên lòng về em, em tốt nghiệp rồi còn không trở về, lần trước anh tụ tập với đám bạn, có một bạn học nhắc tới một vị đồng học của cậu ấy ở thành phố C có mở một tòa soạn, nhắc tới cũng khéo, chính là tòa soạn em đang làm đấy."

Thanh Thử sững sốt.

"Anh nghe bạn anh nói, vị đồng học ấy nhân phẩm không tệ, anh cũng yên tâm hơn." Một hồi lâu đầu kia không có tiếng động, "Thanh Thử, em có nghe anh nói không đấy?"

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, "Anh, bạn học của anh với ông chủ của em là đồng học thời nào vậy?"

"Bọn họ đều tốt nghiệp đại học Yale bên Mỹ, sao thế?"

"Không có gì, tiện thì hỏi chút thôi."

"Thanh Thử ——"

"Dạ?"

"Anh và ba mẹ đã thương lượng, chúng ta định sẽ trở về định cư trong nước."

"Anh ——"

"Ba mẹ cũng rất muốn về. Lần trước nghe em nói muốn đi Tây Tạng du lịch, chuẩn bị lúc nào thì lên đường?"

"Cuối tháng này."

"Ừhm, chú ý an toàn nhé."

Cúp điện thoại, Thanh Thử rơi vào trầm tư.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức vừa kêu, cô đã tỉnh. Sau khi rửa mặt đơn giản, ăn một ít bánh bao, Thanh Thử đi xuống lầu.

Sớm hơn 20 phút so với thời gian hẹn.

Sáng sớm mọi thứ đều yên tĩnh, gió hơi lạnh, cảm giác rất thoải mái.

Thanh Thử chạy một vòng, trở về đường cũ thì ánh mắt chợt thấy người đứng phía trước. Cô thoáng sững sờ rồi đi tới.

"Sur huynh, sớm vậy."

Trình Mục Lăng nhìn cô, "Anh cũng mới vừa ra ban công liền nhìn thấy em." Không biết có phải do sương sớm không, ánh mắt cô như che phủ một lớp sương dày.

Thanh Thử cười cười, con ngươi khôi phục sáng rõ trước đây, "Sur huynh ăn sáng chưa?"

"Chưa." Trình Mục Lăng lên tiếng.

Thanh Thử sững sờ, thật ra thì cô chỉ hỏi cho có lệ một chút thôi. "Trong túi em có bánh bao đấy."

"Vẫn còn sớm, đi ăn sáng với anh đi."

Hình như không thể cự tuyệt.

Đi thôi.

Không nghĩ tới Trình Mục Lăng mang cô tới một cửa hàng nhỏ, một cửa hàng rất không thu hút.

"Nơi này sao?" Thanh Thử nhìn chung quanh một chút, là một cửa hàng hoành thánh.

Trình Mục Lăng đi vào, bà chủ đang bận rộn nhìn thấy anh, "Mục Lăng tới ư, nhanh ngồi đi."

Trong tiệm nhỏ để sáu cái cái bàn, lối đi nhỏ hơi chật chội.

"Có muốn nếm thử không, hoành thánh của thím Vương có mùi vị rất tuyệt." Trình Mục Lăng đề cử.

Thím Vương đi tới, tất cả mặt mày đều là nụ cười, bà không dấu vết quan sát Thanh Thử, "Rất lâu rồi cháu không tới, vẫn như mọi lần sao?"

Mục Lăng gật đầu một cái, "Hai phần ạ."

"Được, chờ một chút. Thím đi lấy." Gương mặt thím Vương rất nhiệt tình.

Mỗi bàn trong tiệm đều có người, phần lớn là người trẻ tuổi.

"Sur huynh, anh hay tới đây hả?" Thanh Thử hỏi.

"Ừ, lúc học trung học có một người bạn dẫn anh đến, sau này đi du học rồi, đã rất nhiều năm không trở lại đây. Sau khi anh tốt nghiệp rồi về nước, có một ngày đi qua đây lại phát hiện ra tiệm này vẫn còn." Ánh mắt Mục Lăng nhẹ nhàng nhìn chung quanh mình. "Lát nữa em nếm thử một chút xem."

Bà chủ mang hai chén hoành thánh ra rất nhanh.

Thanh Thử nếm một miếng, khó trách Trình Mục Lăng lại đến cửa hàng bé nhỏ tầm thường này. Nước dùng của hoành thánh là canh gà, mùi vị rất thơm ngon, nhân hoành thánh được bao rất đẹp.

"Thế nào?" Mục Lăng hỏi.

Thanh Thử giương mắt, "Ngon lắm ạ."

"Thích về sau có thể đến thường xuyên, từ chung cư chúng ta đi tới đây cũng rất gần."

Thanh Thử gật đầu một cái.

Không nghĩ tới, cô lại ăn sạch cả một chén hoành thánh.

Mục Lăng nhìn cô, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thanh Thử nói không ra loại cảm giác này, trong lòng giống như có cái gì phát qua.

Bà chủ biết bọn họ muốn đi chơi ngoại ô, bèn chuẩn bị cho bọn họ một bọc thức ăn, bà chủ nhét thẳng vào tay cô, Thanh Thử ngại quá, nhìn Mục Lăng

cầu cứu.

"Đây đều là thím tự làm, mang đi mà ăn dọc đường. Mực Lãng thích ăn, bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên thím thấy Mực Lãng đưa con gái tới đây, đi chơi vui về nhé."

Thanh Thử không biết nên nói gì, chỉ đành phải nhận. "Cám ơn thím."

Xe đi rất xa rồi Mực Lãng thấy cô vẫn hơi cúi đầu, "Chắc phải hai tiếng đồng hồ mới đến nơi, em có thể ngủ một lát nếu muốn."

Thanh Thử sững sờ, thẳng thẳng sống lưng, "Su huynh, sao lúc này anh không nói gì?"

"Nói gì cơ?" Mực Lãng nhú mày.

Ánh mắt Thanh Thử hơi sâu xa, im lặng không nói.

Mực Lãng kéo kéo khoe miệng, "Thím Vương vẫn luôn nhiệt tình như vậy. Uhm, đồ ăn thím ấy làm ngon thật cơ."

Thanh Thử âm thầm thở ra một hơi.

"Hay là anh nói không đúng?" Mực Lãng cất giọng hỏi.

Thanh Thử âm thầm khẽ cắn môi, "Không sai."

Đồng Sơn là khu đất nghỉ dưỡng thành phố C mới khai phá mấy năm trước, chung quanh Viễn Sơn, cây cối xanh mướt. Rất nhiều kẻ nhìn xa trông rộng đã đặt mua bất động sản ở đây, ngày nghỉ tới đây nghỉ ngơi thư giãn.

Lâm Mặc Tuần theo thói quen, dừng xe trước một ngôi biệt thự. Nơi đó đã có bốn chiếc xe đậu trước, xem ra đã có người đến rồi.

Quả nhiên.

"Trình tổng, Thanh Thử, các vị cuối cùng cũng đã tới." Chu Mật vẫy vẫy tay.

Mọi người đều tỏ vẻ rất hài lòng với nơi đây.

Thanh Thử ngắm nhìn chung quanh. Đang lúc giữa hè, giàn hoa tường vi trong viện rất tươi tốt, ánh mặt trời xuyên qua giàn cây rải đầy điểm sáng xuống sân viện.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đều tự động đi dạo.

Đêm qua Thanh Thử ngủ không được ngon giấc, nên không đi cùng. Chu Mật nhìn cuồng thâm dưới mắt cô, "Cô đi vào ngủ một chút đi."

Thanh Thử nhìn chung quanh một vòng, tất cả mọi người đều đang chờ xuất phát, thiếu đi một người cũng không quan trọng. Cô bèn lên lầu nghỉ ngơi.

Biệt thự rất lớn, ba tầng, rất nhiều phòng. Cả tòa biệt thự trang hoàng đơn giản hào phóng, làm cho người ta một có cảm giác sung sướng, thoải mái, dễ chịu. Mỗi một chỗ đều thể hiện thái độ sống của chủ nhà.

Vừa này quên không hỏi, sao mà anh tìm được nơi này hay vậy.

Thanh Thử từng bước từng bước đi lên lầu, nhìn chung quanh một chút. Chính giữa lầu ba là một gian sảnh kiểu mở, trên ban công để rất nhiều cây xanh, tươi tốt mon mon, vô cùng thích thú. Tiếp tục, đổi mắt lên chính là núi non trùng điệp vây quanh.

Mà nơi xa, rất nhiều khách du lịch đang bắt cá cầu tôm ở bờ sông, hoàn toàn nhàn nhã. Thanh Thử nhìn một hồi, liền đến ngồi lên ghế xích đu trắng bên cạnh.

Gió mon man, cô úp chiếc mũ lên mặt, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Đến khi cô tỉnh lại, đã là một giờ sau. Đã gần đến buổi trưa, mọi người vẫn chưa trở lại.

Thanh Thử xuống lầu, khi nhìn đến bóng người trước cửa sổ sát đất thì bước chân hơi chậm lại. Cuối tháng bảy, nhiệt độ thành phố C đã đến gần 40 độ. Trình Mực Lãng mặc quần dài sáng màu cùng áo sơ mi màu trắng, vẫn là phong cách từ trước đến giờ.

Ánh mắt Thanh Thử khẽ tan rã.

Trình Mực Lãng vừa quay đầu lại, liền đối diện với đôi mắt cô. Rất nhanh, cô lại khôi phục lại nét mặt thường thấy "Su huynh, anh đã trở lại?" Cô từng bước từng bước đi tới.

Bốn mắt nhìn nhau.

"Anh không có đi ra ngoài." Trình Mực Lãng nói nhẹ, giọng anh hơi khàn khàn.

Thanh Thử nhìn về phía phương xa, "Chu Mật mới gửi tin nhắn báo, trong vòng buổi trưa bọn họ sẽ không trở lại. Sư huynh, em xuống bếp xem có cái gì ăn được không."

Nói xong, cô đi tới phòng bếp.

Trình Mực Lãng nhìn bóng lưng cô, hướng về phía xa phát ra một tiếng thở dài khẽ khàng đến nỗi không thể nghe thấy.

Nguyên liệu trong phòng bếp rất phong phú, Thanh Thử nhìn ngó một chút, chuẩn bị làm cơm chiên. Cô vo gạo xong, đem gạo bỏ vào trong nồi thì Trình Mực Lãng đi vào phòng bếp, "Có cần giúp một tay không?"

Thanh Thử không quay đầu lại, "Không cần đâu, sư huynh, anh có ăn cay không?"

"Có." Trình Mực Lãng mơ hồ đáp một tiếng, anh nhìn cô bắt đầu xắt nguyên liệu, động tác mặc dù không phải là rất điêu luyện, nhưng món ăn cũng được thái bình thường chỉnh tề, anh yên lặng nhìn ngắm.

Chỉ chốc lát sau, Thanh Thử cũng chuẩn bị xong nguyên liệu, chỉ chờ cơm chín.

Nồi cơm điện mới, hơi nước hừng hực bốc lên.

Hai người cũng không ai nói gì nữa, trong lúc Thanh Thử chiên cơm, Trình Mực Lãng lo bày biện bát đĩa.

Hai chén cơm chiên sắc, hương vị đều chuẩn.

Trình Mực Lãng bưng chén tới phòng ăn, hai người mặt đối mặt, lẳng lặng dùng cơm. Trên bàn ăn bày một chậu hoa màu trắng trông một loài hoa đỏ, kiều diễm ướt át. Thanh Thử dời ánh mắt đi.

Thanh Thử phát hiện, cô đã không có gì khẩu vị gì nữa rồi.

Trình Mực Lãng không nhanh không chậm ăn sạch một chén cơm.

Không lâu sau, mọi người lục tục trở lại.

"Trình tổng, Thanh Thử, mau đến xem cá chúng tôi bắt được, buổi tối có thể nướng cá, rất tuyệt."

Mấy cô gái đều xắn quần, chân còn dính bùn, có thể thấy, tất cả mọi người vô cùng vui vẻ.

"Ah, ở đâu ra cơm chiên thế?"

Thanh Thử đứng lên, "Trong nồi còn một ít nữa đây."

"Ai, đói chết mất, chúng tôi sẽ không làm khách đâu."

Mấy người kia chia nhau số cơm chiên còn lại, ăn sạch rất nhanh. "Thanh Thử, cô nấu sao?"

Thanh Thử gật đầu một cái.

Một bên có người nói, "Sao anh không hỏi xem, biết đâu là Trình tổng xuống bếp?"

"Quân tử xa nhà bếp, Trình tổng xuống bếp quá không phù hợp với hình tượng của anh ấy trong lòng tôi."

Mọi người cười rộ lên.

"Nhưng mà lại nói, con gái thời nay biết nấu cơm không có nhiều. Thanh Thử, tương lai người nào cưới được cô thì thật là có phúc đấy."

Thanh Thử mặt không đổi sắc, nhìn mọi người trước mặt mình, khóe miệng hiện lên một đường cong.

Ánh mắt Trình Mực Lãng chuyển sang nhìn về mặt cô, đáy mắt cũng trời lên một chút ý cười.

Thanh Thử đứng lên, "Em đi dọn dẹp."

Trình Mực Lãng đưa tay ngăn cô, "Anh đi cho."

"A!" Mọi người ngạc nhiên kêu lên, vạn vạn không ngờ.

Trình Mực Lãng sờ sờ chóp mũi, "Anh cũng không phải người xa nhà bếp, mọi người cứ nghỉ ngơi đi."

Thanh Thử bị bọn họ gọi đi đánh bài, cô rất ít khi đánh, mấy ván rồi, hầu hết đều thua.

"Có ai chơi thay em đi, em thật sự không biết chơi."

Cô không chơi nữa, có người vào chơi thay cô.

Mọi người ở dưới lầu nháo loạn, một hồi tiếng cười vui vẻ. Trình Mục Lăng chẳng biết đã đi đâu. Thanh Thử xem họ chơi nửa giờ mới rời đi.

Thoáng một cái đến gần tối, những người đi ra ngoài đều đã trở lại.

Mọi người bắt đầu bận bịu bữa tối.

Chu Mật nói với cô, "Khe tuổi đó đặc biệt trong suốt, rất nhiều cá tôm. Trình tổng đâu rồi nhỉ?"

Thanh Thử lắc đầu.

"Đi tìm anh ấy đi, mọi người chuẩn bị bắt đầu tiệc nướng rồi."

Thanh Thử do dự một chút, "Chu Mật, sáng sớm ngày mai tôi phải về, với lại cuối tuần tôi không đi liên hoan với tòa soạn được đâu."

Chu Mật không hiểu, "Tại sao?"

"Tôi đã hẹn với bạn từ mấy ngày trước, cô ấy đang đến chỗ hẹn rồi."

"Vậy sao, nhưng cô để sáng mai rồi đi không được sao? Mọi người khó có dịp cùng đi chơi một chuyến."

Thanh Thử bắt đầu dĩ cười cười, "Sau này vẫn còn cơ hội mà."

Chu Mật bĩu môi, "Cô đi nói với sếp đi."

Thanh Thử nhú nhú mày, mặt sầu khổ.

Cô đi lên lầu tìm gọi Trình Mục Lăng, chắc là anh ở trên lầu chưa xuống. Quả nhiên, cô tìm được anh trên ban công tầng ba. Trình Mục Lăng nhắm mắt ngủ trên chiếc xích đu màu trắng.

Ánh nắng chiều như tấm lưới bao phủ khuôn mặt đang say ngủ của anh.

Thanh Thử thả nhẹ bước chân, hình ảnh ấm áp, ánh mắt cô ngơ ngẩn nhìn anh, mềm mại và sâu sắc.

Bên tai cô là tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh, cánh tay không kìm được mà vươn về phía trước.

Trong nháy mắt, Trình Mục Lăng mở mắt ra. Mới vừa tỉnh ngủ anh có chút không giống lúc bình thường, nhiều hơn mấy phần lười biếng.

Tay Thanh Thử đông cứng tại chỗ.

Đáy mắt Trình Mục Lăng lóe sáng lên rồi biến mất, như đang áp ủ điều gì đó.

Thanh Thử nhanh chóng mở miệng, "Sur huynh, trên mặt anh có con sâu."

Nói xong, cô hối hận luôn.

Ánh mắt Trình Mục Lăng chớp chớp một cách giảo hoạt, không chút để ý bèn a một tiếng, "Ồ đâu cơ? Anh không thấy được, em đuổi nó giúp anh với."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Từng trận tiếng cười từ trong sân vang vọng ra.

Mọi người nhiệt tình bận rộn, không khí tràn ngập hương vị đồ nướng mê người.

Ánh sao rất sáng, gió hè hơi lạnh.

Thanh Thử ngồi ở một bên, an tĩnh giống như không tồn tại. Chu Mật bê một khay thức ăn chay tới, "Ồ sao cô không qua đây."

Thanh Thử cầm một ít khoai tây chiên, ném vài miếng, mùi vị cũng không tệ lắm.

Chu Mật hỏi mập mờ, "Cô lên lầu sao không gọi Trình tổng xuống?"

Thanh Thử giương mắt nhìn lầu ba một chút, "Không thấy anh ấy đâu." Có thể anh ấy đang ngủ ở nơi nào đó chẳng.

Cô hơi nheo mắt, nhớ tới tình cảnh lúc này.

"Ồ đâu cơ? Anh không thấy được, em đuổi nó giúp anh với."

Trong lòng cô nhảy dựng, vẻ thân thiện của anh lại làm cho cô cảm thấy tầng tầng nguy hiểm đang tới gần mình.

"Sâu bay đi rồi."

Trình Mục Lăng bật cười, không khỏi lắc đầu.

Có lúc cô cảm thấy Trình Mục Lăng xuất hiện quá thần kỳ. Loại cảm giác đó cô khó mà nói ra được, giống như đã từng quen biết anh.

"Cô cười cái gì?" Chu Mật hỏi.

Thanh Thử quơ quơ miếng khoai tây trong tay, "Không có gì."

"Cô cười mà."

Thanh Thử im lặng, "Coi như tôi nghiêm túc làm vận động thôi."

Chu Mật im lặng lại im lặng, "Thanh Thử!" Đột nhiên anh ta nghiêm nghị hô tên cô, "Có phải cô có ý với Trình tổng không?"

Thanh Thử đang nhai khoai tây, lập tức cắn luôn vào đầu lưỡi, cô hít một hơi, cảm thấy trong miệng như rút ra một miếng thịt.

"Sao đây?"

"Cắn vào lưỡi." Thanh Thử bi thống.

Chu Mật cười khanh khách, "Nhất định là do cô nói láo nên mới thế"

Đúng lúc này, Trình Mục Lăng đi ra, anh đi sang phía bên kia trao đổi gì đó với mấy đồng nghiệp nam.

Thanh Thử cảm thấy khó chịu trong miệng, trong lúc nhất thời không có biện pháp, định nói với Chu Mật để mình về trước.

Chu Mật dĩ nhiên không đồng ý, "Sao cô lại thế, tôi bảo rồi, mai hãy về."

Thanh Thử nhú nhú mày, "Miệng tôi khó chịu."

"Để tôi tìm xem có cái gì giúp cô băng lại không."

"Không cần phiền phức vậy đâu."

Chu Mật thấy cô kiên trì, "Vậy cô nói với Trình tổng đi."

Thanh Thử nhú mày, ánh mắt nhẹ nhàng hướng đến chỗ anh.

Trình Mục Lăng hình như cảm thấy ánh mắt cô, tầm mắt cũng dời sang, trùng hợp cùng nhìn nhau.

Thanh Thử mím môi, cùng Chu Mật nói, "Tôi đi thông báo một chút." Liền đi tới chỗ Trình Mục Lăng.

Nhà cách vách đột nhiên đốt pháo hoa, bầu trời đêm sáng lên trong nháy mắt. Mọi người cùng nhau nhìn ngắm, thỉnh thoảng kinh hô.

Thanh Thử chỉ nhìn thoáng qua, cô đứng trước mặt anh, "Sur huynh, em có chút chuyện phải về trước."

Đúng lúc đó có một tiếng vang thật lớn.

Trình Mục Lăng còn chưa hồi hồn.

Thanh Thử tưởng là anh không nghe rõ, bèn quay đầu ngắm pháo hoa, chờ nó nổ hết.

"Anh đưa em về." Anh đột nhiên cắt lời, Thanh Thử ngẩn ra, "Không cần đâu——"

Con người Trình Mục Lăng trầm xuống, "Chỗ này không có xe buýt, thuê xe cũng không dễ, em định về kiểu gì?"

Thanh Thử cắn răng, không lên tiếng.

Trình Mục Lăng nhìn sợi tóc đen của cô tung bay theo gió, khuôn mặt mới rồi còn cường ngạnh dần dần giãn ra, "Mấy ngày nữa em thi đi Tây Tạng rồi, chẳng lẽ ở đây thêm một buổi tối cũng không được sao, ở tòa soạn ở một tháng qua, em không có chút tình cảm nào với những người này sao?"

Nghe lời này, cô thật là một người không có tim không có phổi rồi, Thanh Thử chỉ có cảm giác mình nghiệp chướng nặng nề. "Có chứ, sao lại không có tình cảm được?"

"Hừ —— thật sao? Vậy em có tình cảm với ai nào?" Đuôi lông mày Trình Mục Lăng thoáng giương lên.

Thanh Thử:

Cô chỉ có thể nửa lần giả bộ ngây ngô. "Tối nay pháo hoa thật là đẹp a."

Khóe miệng Trình Mục Lăng dâng lên một chút ý cười, sâu kín nói, "Người đẹp cảnh đẹp."

Thanh Thử hoàn toàn ngẩn ngơ trong gió rồi.

Buổi tối, cô cùng Chu Mật ngủ chung một phòng.

Chu Mật uống một chút rượu, nói liên miên không ngừng, "Vẫn là Trình tổng có khả năng, anh ấy khuyên một câu, cô liền ở lại luôn."

"Ai, đồ trọng sắc khinh bạn a."

Thanh Thử yên lặng không nói.

Vào đêm, cả chân núi an bình, tất cả mọi người đã nghỉ ngơi. Thanh Thử lại càng có tinh thần, mãi đến sau nửa đêm, cô mới ngủ được.

Sáng sớm cô liền tỉnh.

Chu Mật còn đang ngủ, cô cầm túi xách, rón rén xuống lầu.

Lầu dưới, một đôi tình lữ trong công ty đang ăn sáng trong bếp, khung cảnh ấm áp. Thấy Thanh Thử, cô gái ngượng ngùng cười cười, "Thời gian vẫn còn sớm, sao không ngủ thêm chút nữa?"

Thanh Thử nắm tóc, "Em phải về, nói một tiếng cùng mọi người giúp em nhé."

Cô gái có chút kinh ngạc.

Thanh Thử cười cười, "Em đi trước."

Cô gái hỏi bạn trai, "Đồng nghiệp này hình như không hòa đồng mấy, nhưng mà nói chuyện với cô ấy có cảm giác rất sâu sắc."

"Cô ấy không phải nhân viên ở tòa soạn chúng ta, chỉ tới làm thêm một tháng. Trình tổng vẫn muốn nhận cô ấy vào chỉ là ——" cô gái dừng một chút, "Cô ấy không đồng ý."

"Vậy sao, rất có cá tính."

Mặt trời đã sớm mọc.

Trình Mục Lăng đứng ở lầu ba, nhìn chăm chú vào bóng dáng kia, càng lúc càng xa, dần dần mất hẳn trong tầm mắt anh.

Vận số Thanh Thử coi như tốt, đi ra từ biệt thự không bao lâu, liền đón được một chiếc xe quá giang. Một nhà ba người phải về nội thành, là một gia đình rất vui vẻ.

Lúc xuống xe, Thanh Thử đưa tiền xe, mẹ đưa bé liền tiếp khoát khoát tay, "Thuận đường mà, không cần khách khí như thế."

Thanh Thử lấy một viên đá nhỏ trong túi mình ra, "Cái này tặng cho người bạn nhỏ."

Người mẹ hơi sững sờ, nhìn cô khẽ cười một tiếng, "Thiên Thiên mau cảm ơn chị đi con."

Người bạn nhỏ hướng về phía Thanh Thử cười không ngừng.

Đến nội thành, Thanh Thử nói xuống xe trước.

Hai vợ chồng này nhìn nhau cười một tiếng.

Người phụ nữ cười nói, "Khó trách Mục Lăng để ý, người ta thanh lệ thoát tục thể cơ mà."

Người đàn ông cũng cất lời, "Anh thấy hai người này còn bị giày vò không ít nữa."

"Sao lại nói thế?" Người phụ nữ không hiểu.

"Nếu không tại sao sáng sớm Mục Lăng lại để cho chúng mình đi trước, tại sao cậu ấy không tự mình đưa cô ấy đi?"

Người phụ nữ búng tỉnh, "Chẳng lẽ Mục Lăng bị cự tuyệt."

Người đàn ông bật cười, "Hắn là sẽ không quá thuận lợi."

Không đi tòa soạn, Thanh Thử cũng thông dong hơn. Đi Tây Tạng gì đó cô đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ ngày lên đường.

Hôm trước hôm xuất phát, cô nhận được điện thoại của anh mình - Tiêu Thanh Dương. Tiêu Thanh Dương nhờ cô tham gia hôn lễ của một người bạn thay anh.

"Sao anh không nhờ một người bạn nào của anh đi, em đâu có quen biết gì chú rể đâu."

"Cậu ấy là bạn thân ngày xưa học với anh, giờ anh không đi được, em đến thay mặt anh đi. ... Anh đã thông báo với cậu ấy rồi đấy."

Thanh Thử nhúc nhích, "Sao anh ——"

"Thanh Thử, đừng nói gì nữa, cháu em hôm nay gây chuyện ở trường, chị dâu em bắt anh đi xử lý nó."

Cúp điện thoại, Thanh Thử gặm gù hai tiếng.

Thứ bảy là một ngày tốt lành. Phong tục ở thành phố C là lựa chọn hai ngày cử hành hôn lễ. Hôm nay Thanh Thử một chiếc đầm đối xứng màu đen trắng, không nổi bật cũng không mất lịch sự.

Trong phòng tiệc của khách sạn năm sao, chú rể cùng cô dâu đứng ở một bên nghênh đón khách mời.

Thanh Thử đi tới đưa tiền mừng và chào hỏi đôi tân hôn. Chú rể nhìn cô, "Em gái Thanh Dương phải không? Thanh Dương đã cho anh xem ảnh của em."

"Xin chúc mừng, hai người rất là đẹp đôi."

"Cám ơn, cám ơn, anh trai em không thể tới, liền cho em đại diện tới, không tệ không tệ ——"

Thanh Thử vốn định chào hỏi đôi tân hôn rồi đi, không nghĩ tới chú rể nhiệt tình gọi phù rể ra mời cô vào nhập tọa.

Phù rể đó là một người rất dịu dàng, tiếp đãi cô chu toàn, "Anh là bạn học chung tiểu học với Vệ Nhiên, thường hay nghe cậu ấy nhắc đến đại danh của anh trai em, thật là đã nghe đại danh từ lâu." Người này trong lòng thì ngược lại, thấy may sao mà tên kia (Tiêu Thanh Dương) không đến.

Thanh Thử lễ phép nói chuyện với anh ta.

Phù rể nói không ít chuyện, cái người từng học chung tiểu học với chú rể này hoàn toàn không có ý định rời đi. Thật may là phù dâu rất có trách nhiệm, đến tha lời vị phù rể này đi cho nhỏ.

Thanh Thử ngồi một mình ở bàn rượu, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua phòng lớn, hoa bách hợp trang trí tất cả các góc, trên sàn nhảy là hình nộm mô phỏng đôi tân hôn, cực kỳ xinh đẹp.

Cô nhìn ngắm thật lâu, cho đến lúc cảm thấy có người đứng sau lưng mình. Vừa quay đầu lại, "Su huynh ——"

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Thanh Thử hóa đá ngay tức khắc.

Trình Mực Lắng quan sát vẻ mặt cô, mới vừa rồi anh có mấy phần lạnh lùng thì bây giờ đều biến mất tiêu.

Ngày đó cô đi vội vã, không báo với anh câu nào. Trong lòng Thanh Thử vẫn có phần hơi áy náy.

Trình Mực Lắng mặc tây trang màu đen. Trong đại sảnh rộng lớn anh lại chói mắt như thế. Thanh Thử trừng mắt nhìn anh giải thích, "Chú rể là bạn học của anh trai em, anh ấy không rảnh nên em đi thay."

Trình Mực Lắng thấy hôm nay cô mặc váy đầm, mặt mày anh nhu hòa đi mấy phần. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc váy, Thanh Thử luôn theo phong cách thoải mái thuận tiện.

Có thể thấy Thanh Thử yêu cầu không cao.

Tương lai —— sẽ dễ nuôi lắm đây.

"Thật là trùng hợp, anh cũng là bạn học của chú rể."

Thanh Thử đã nghĩ tới.

Chỉ chớp lát sau phù rể đã trở lại, nhìn thấy bên cạnh Thanh Thử có nhiều hơn một người, phù rể chào hỏi, không dấu vết quan sát anh, trong lòng thắc mắc hai người bọn họ có quan hệ như thế nào.

"Thanh Thử, nếu em thấy nhàm chán, có thể ngồi cùng bọn anh một chút."

Thanh Thử trầm nghĩ, cô tuyệt không nhàm chán. "Anh cứ đi làm việc của mình đi, đừng để ý đến tôi."

Chiếc đầm cô đang mặc không có tay, phác họa vóc người gầy gò của cô, ánh mắt người phù rể luôn đặt trên người cô.

Trình Mực Lắng trầm ngâm chớp lát, cởi áo khoác của mình xuống, "Điều hòa không khí ở đây để nhiệt độ thấp quá." Anh tự nhiên đem áo khoác choàng lên vai cô.

Lúc chiếc áo chạm phải da thịt cô, Thanh Thử khẽ run lên.

Khóe mắt người phù rể giật một cái, đây là tình huống gì. "Anh có việc, xin phép đi trước nhé." Lúc đi còn quay đầu liếc mắt nhìn Trình Mực Lắng.

Chưa kịp gì thì đã bị chặn đứng, người phù rể không thoải mái bỏ đi.

Khóe miệng Trình Mực Lắng không khỏi cong cong lên. "Vệ Nhiên cùng anh sang Mỹ du học, vốn dĩ là anh làm phù rể cơ."

"Vậy làm sao anh không làm?" Thanh Thử tò mò.

Trình Mực Lắng trịnh trọng nói, "Cậu ta sợ đến lúc đó cô dâu không thèm nhìn cậu ta."

Thanh Thử bật cười, "Nếu anh làm phù rể thì em khẳng định không chỉ có cô dâu chăm chăm nhìn anh, có khi tất cả phụ nữ ở đây đều chăm chăm nhìn anh luôn ý chứ."

Trình Mực Lắng chột cười, khóe miệng của anh vừa động, có người đi tới chỗ bọn họ.

"Mực Lắng ——" là một đôi vợ chồng trung niên.

"Bác trai, bác gái ——" Trình Mực Lắng lễ phép chào hỏi.

Vị phụ nhân quan sát Thanh Thử, thấy trên vai cô khoác áo vét màu đen.

Trình Mực Lắng thuận thế giới thiệu, "Học muội của cháu, Tiêu Thanh Thử."

Về mặt phụ nhân cười cười, gật đầu một cái, "Người trẻ tuổi các cháu tán gẫu đi, có thời gian thì tới bên này chơi." Khẽ tặng thêm một câu, "Mang theo học muội nữa nhé."

"Được ạ." Mực Lắng hớn hờ hứa hẹn.

Mặt Thanh Thử nóng lên.

Lúc khai tiệc, Trình Mực Lắng rất tự nhiên mà ngồi chung một chỗ cùng Thanh Thử. Bạn học của cô dâu chú rể đều ngồi ở mấy bàn này, Thanh Thử không nhận ra ai. Nhưng tất cả mọi người đều rất chú ý cô, à dĩ nhiên là chỉ những người đàn ông còn độc thân thôi.

Trước khi khai tiệc, không ít ánh mắt cũng tăng tại trên người cô. Thậm chí còn có người cầm điện thoại di động lên chụp hình cô.

Trình Mục Lãng thấy trong mắt, nhưng cũng rất bình tĩnh.

Lúc thưởng tiệc, thỉnh thoảng anh lại gấp rau cho Thanh Thử, lại nói nhỏ mấy câu. Nhờ thế, số cặp mắt nhìn chăm chăm vào Thanh Thử cũng ít đi nhiều.

"Ném thử cái này đi, giải nhiệt tốt lắm." Trình Mục Lãng nói nhỏ. "Viết thương trong miệng em sao rồi?"

Thanh Thử chất lưỡi, "Khỏi rồi ạ." Sư huynh à, huynh đừng có gấp thức ăn cho em nữa đi, mấy người đẹp chung quanh nhìn em đến phát khiếp kia kìa.

Trình Mục Lãng gật đầu một cái.

Tiệc cưới chính thức bắt đầu, người dẫn chương trình nói mấy câu đã làm bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Khi chú rể thề nguyện với cô dâu bằng những từ ngữ trịnh trọng nhất: anh sẽ yêu em đến Thiên Hoang Địa Lão, sẽ yêu thương em cả cuộc đời này.

Một câu nói đơn giản, làm cảm động bao nhiêu tân khách đang có mặt.

Trong bóng tối, Thanh Thử bỗng nhiên có cảm giác khóe mắt mình ướt nhẹp, cô nhanh chóng đưa tay lau đi.

Chốc lát sau, cô dâu chú rể tới đây mời rượu.

Chú rể cùng Trình Mục Lãng cùng chén một cái, "Sao cậu lại ngồi bàn này?" Nhìn Thanh Thử đang ngồi một bên, "Thì ra là như vậy." Chú rể cho anh một ánh mắt. Chợt nhớ tới cái gì.

"Mục Lãng, đây là em gái bạn tốt của tớ, Tiêu Thanh Dương. Thanh Thử đang làm ở chỗ cậu đấy, về sau giúp đỡ em nó nhiều hơn nhé."

Chú rể quay đầu lại nói với Thanh Thử, "Thanh Thử, đừng có khách khí với cậu ta, cứ coi như người mình."

Ly rượu trong tay Thanh Thử rung rung, cô cười một tiếng.

Chú rể cô dâu bèn rời đi.

Trình Mục Lãng ngược nhìn cô, Thanh Thử sờ khóe miệng một cái, "Sao thế ạ?"

"Không nghĩ tới Tiêu Thanh Dương lại là anh trai em." Anh khẽ nghiêng cơ thể, một tay bưng ly rượu. "Hồi còn học ở Mỹ, thầy dạy môn kinh tế của anh khen ngợi cậu ấy ba lần. Vị giáo sư đó rất ít khi khen ai, anh trai em rất lợi hại."

Thanh Thử khẽ cười một tiếng, nhắc tới anh trai mình, nét mặt của cô dịu dàng hơn, "Anh trai em từ nhỏ đã rất thông minh, học cái gì cũng rất mau. Mười lăm tuổi anh ấy đã lên đại học, ước mơ ban đầu của anh ấy là trở thành một khoa học gia cơ."

Trình Mục Lãng gật đầu một cái, "Nhiều khi chúng ta chọn lựa không phải cho mình."

Thanh Thử cũng sờ một chút, "Đúng vậy, anh trai em phải gồng gánh vì cả gia tộc." Cô chợt le lưỡi một cái, "Cho nên em mới nhẹ nhàng như vậy."

Mặt mày Trình Mục Lãng cũng không tự giác mềm đi mấy phần.

Không biết rằng, hai người ngọt ngào nói chuyện với nhau chọc cho bao nhiêu người đỏ mặt.

Hôn lễ kết thúc, hai người cùng nhau đi chào hỏi đôi tân hôn. Chú rể uống nhiều rượu, sắc mặt đỏ bừng. "Anh em, gặp được người mình thích thì phải chủ động tích cực vào, đừng có mà chậm chạp chạp chạp."

Cô dâu đỡ anh, dịu dàng săn sóc, "Anh bớt nói vài câu đi."

"Mục Lãng, lúc nào thì đến lượt cậu?" Ánh mắt của mọi người đều rơi vào hai người.

Thanh Thử không dấu vết đi sang một bên.

Trình Mục Lãng cong khóe miệng, "Không vội, đợi tớ luyện tốt tư lượng cái đã. Chúng tớ đi về trước nhé." Anh nói là "Chúng tớ", đưa tay kéo tay Thanh Thử.

Chú rể đột nhiên hô, "Này! Cậu! Đừng có động tay động chân! Cậu không nhìn xem, đây là em của bạn tớ."

Thanh Thử vừa định rút tay ra, nhưng Trình Mục Lãng cầm chặt hơn cô tưởng.

Chú rể chớp chớp mắt, "Đó, Mục Lãng, đưa Thanh Thử về hộ tớ nhé. Anh đã đồng ý với anh trai em sẽ chăm sóc tốt cho em."

Thanh Thử thoáng nhìn cô dâu đang tựa đầu vào vai chú rể, không khỏi lắc đầu một cái.

Một mạch đi thẳng đến chỗ để xe, Trình Mục Lãng mới buông tay cô ra.

Thanh Thử ngồi ghế cạnh ghế lái, thở ra một hơi dài, lòng bàn tay cô đã toát ra một tầng mồ hôi.

Một hồi lâu xe cũng không có khởi động, Thanh Thử nhìn ngoài cửa sổ.

"Thanh Thử ——"

"Sur huynh, sao thế ạ?" Giọng Thanh Thử căng thẳng.

Trình Mục Lãng khẽ gõ tay lái, "Thắt dây an toàn vào."

Thanh Thử trong lúc nhất thời không biết nói gì, vội vàng thắt dây an toàn.

Trình Mục Lãng cho xe chạy, không chút để ý nói một câu, "Vệ Nhiên đã trình trọng giao phó anh phải chăm sóc em thật tốt, anh phải thủ tín."

Thanh Thử:

Nửa giờ sau, hai người về đến nhà, Trình Mục Lãng đưa cô về đến tận cửa. Hành lang im ắng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ của hai người.

Thanh Thử ngỏ ý cảm ơn. "Sur huynh, cảm ơn anh."

Trình Mục Lãng gật đầu một cái, "Lời cảm ơn của em anh sẽ để trong lòng."

Đầu ngón tay Thanh Thử vẫn vuốt ve cái chìa khóa, không nói một câu.

Ý cười trên khóe môi Trình Mục Lãng từ từ nhạt nhòa đi, "Nghỉ ngơi sớm một chút." Nói xong, anh liền xoay người vào thang máy.

Khoảng cách lâu trên lầu dưới gần như vậy, lại làm cho một con người luôn liệu biết trước mọi thứ cảm thấy hơi bất lực.

Hai ngày sau, Thanh Thử ngồi trên chuyến xe lửa hướng về Lhasa . Trước khi xuất phát, cô không báo với ai.

Chỉ có điều khi xe lửa khởi hành chưa lâu, điện thoại di động nhận được một tin nhắn.

Chú ý an toàn.

Thanh Thử nhìn chằm chằm cái tên đó —— Trình Mục Lãng.

10 giờ 40 phút tối, xe lửa vững vàng đi về phía trước, cô nhìn ngoài cửa sổ, một vùng tăm tối, trước mắt dần dần mờ hồ, một giây kia khi nhắm mắt lại, cô nghe thấy tiếng tim mình đập.

Sáng hôm sau, lúc cô tỉnh lại, đã đến Trịnh Châu. Đơn giản rửa mặt, ăn bữa sáng xong, Thanh Thử ngồi cạnh cửa sổ, cơ thể hơi mệt mỏi, cô ưỡn lưng.

Chợt nghe thấy tiếng máy chụp hình truyền đến từ sau lưng, vừa quay đầu lại, liền thấy một người con trai tay cầm điện thoại di động. Thanh Thử nhú nhú mày.

"Hi, hình ảnh mới rồi quá đẹp, yên tâm tôi chỉ chụp bóng lưng cô thôi." Người con trai nói liền một mạch bằng giọng phổ thông rất chuẩn.

Thanh Thử chỉ gật đầu một cái, không muốn nói nhiều, xoay người đi về buồng của mình.

Người con trai đuổi theo cô, "Tôi tên là Phó Hàn Trạch, đi Tây Tạng du lịch, cô cũng thế sao?"

Thanh Thử không để ý đến anh ta.

Người này hình như có hứng thú với cô, một đường theo cô đến buồng xe.

Sắc mặt Thanh Thử trầm xuống, "Thật xin lỗi, xin anh đừng đi theo tôi nữa." Trước kia đi du lịch không phải là chưa từng gặp qua chuyện như vậy.

Anh ta cào tóc, "Hắc, tôi ở sát vách với cô." Lúc này có một cô gái đi tới, "Hàn Trạch, sao thế?"

Thanh Thử nhìn cô ấy một chút, cô gái có mái tóc ngắn, vóc dáng khoảng 1m65, cô ấy khẽ mỉm cười với Thanh Thử, cho người khác cảm giác rất ấm áp.

Người con trai đưa máy ảnh cho cô gái, "Mới vừa chụp một tấm hình, vị mỹ nữ này liền coi anh như người xấu vậy."

Cô gái cười khúc khích, giơ tay lên đánh vào vai anh ta. "Thật xin lỗi, chúng tôi là sinh viên đại học D. Bạn trai tôi là vậy, nếu cô không thích, tôi sẽ xóa tấm ảnh đó đi."

Thanh Thử mỉm cười, "Không sao."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sau này Thanh Thử mới biết, cô gái ở giường dưới giường cô là bạn học với hai người kia, thừa dịp nghỉ hè ba người cùng nhau đi du lịch.

Cô nữ sinh này tên Tống Vi, ở cùng ký túc với cô bé kia.

Tống Vi nói không nhiều, không đọc sách thì nghe nhạc. Trịnh Giai đến tìm cô, "Đánh bài đi ——" nói xong nhìn về phía Thanh Thử, "Chị, cùng chơi đi."

Thanh Thử muốn cự tuyệt, Trịnh Giai lại cự tuyệt trước "Tối hôm qua ngủ không ngon, chuẩn bị đi ngủ luôn giờ. Đừng chơi nữa."

Tống Vi nhún nhún vai, "Được rồi."

Sắc mặt Tống Vi quả thật không tốt lắm. Thanh Thử nghĩ có thể là đi đường dài nên khó chịu, "Khó chịu chỗ nào?"

Tống Vi ngược mắt lên nhìn cô, "Chỉ hơi tức ngực chút thôi."

"Uống nước đi."

Tống Vi kéo kéo nụ cười, "Chị đi một mình sao?"

"Ừ." Thanh Thử nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Thật là lợi hại." Đáy mắt Tống Vi lộ ra mấy phần khâm phục, "Em thì không dám đâu."

"Có gì đâu, thật ra đi xa cũng không hẳn phải có kỷ niệm vậy đâu. Đi một mình thì có tự do hơn một chút nhưng có nhiều người đồng hành thì náo nhiệt hơn. Mỗi người đều có cách cảm nhận riêng."

Tống Vi tán thưởng, "Chị là nhiếp ảnh gia?" Mới vừa lên xe cô đã thấy Thanh Thử liên tục ngồi sửa hình.

"Chụp ngẫu hứng thôi." Thanh Thử đáp.

Tống Vi thò ra một hơi, "Chị xinh thế này, bạn trai chị không lo sao?"

Tay Thanh Thử run lên, không trả lời.

Tống Vi nói tiếp, "Bọn em đi Tây Tạng là do Trịnh Giai nghĩ ra, bạn trai cô ấy không yên lòng, liền đi cùng."

Thanh Thử thấy ánh mắt cô ta chột lóe rồi ảm đạm, thoáng sùng sốt.

Gần bữa ăn tối thì hai người sát vách gọi bữa, thế mà cũng gọi thêm cho Thanh Thử một phần.

Phó Hàn Trạch nhiệt tình bung lại, "Mời hai vị mỹ nữ dùng cơm."

Thanh Thử sùng sốt một chút.

"Khó có dịp mọi người gặp nhau trên đường đi, nên tương thân tương ái, đừng khách sáo với tôi." Anh ta tự nhiên hào phóng nhìn Thanh Thử.

Thanh Thử bất đắc dĩ nói một tiếng "Cám ơn."

Tống Vi hỏi, "Em sẽ không khách khí với anh, Thanh Thử ăn đi thôi."

Vào đêm, xe lửa chạy rầm rập. Buồng xe dần dần an tĩnh lại, Thanh Thử nằm trên giường, không buồn ngủ tạo nào, càng ngày đầu càng đau. Định bò dậy, mở máy vi tính ra.

Tống Vi ngủ mơ mơ màng màng, nhìn ánh sáng máy vi tính, "Thanh Thử, sao chị không ngủ?"

"Tôi không mệt, không ngủ được." Cô gõ một hàng chữ, xong không thể nào viết nổi nữa.

Điện thoại di động nhắc nhở có tin nhắn.

Thanh Thử cầm lấy nhìn một cái.

"Tới chỗ nào rồi?" Đơn giản bốn chữ, Thanh Thử lại chăm chú nhìn ước chừng mười phút.

Lòng ngón tay tới tới lui lui trên màn hình, cuối cùng chỉ đánh bốn chữ: đã qua Tây Trữ.

Bên kia rất nhanh lại gửi tin tới, "Nghỉ ngơi sớm một chút."

Thanh Thử xem qua tin nhắn, đề di động sang một bên, laptop cũng khép lại, nhắm mắt, ngủ thiếp đi như kỳ tích.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Tống Vi cười yếu ớt, "Thanh Thử, em dậy cả nửa giờ rồi. Không ngờ chị ngủ ngon vậy."

"Hắc, Thanh Thử, tối qua chị nằm mơ sao?"

Thanh Thử nắm tóc, cô rất ít nằm mơ, thế mà tối hôm qua lại ngủ mơ mơ màng màng.

"Em nghe thấy chị nói cái gì đó. Ai vậy?" Tống Vi nhú mồm, "Bạn trai chị sao?"

Động tác trong tay Thanh Thử dừng lại, "Nói mơ mà thôi. Chúng ta đến đâu rồi?"

"Qua Cách Nhĩ Mộc, đang ở đâu thì em cũng không biết."

Trình Mục Lãng đang xem thời tiết Lhasa trong một tuần. Anh dè dặt, có chút bất đắc dĩ.

Điện thoại di động reo, là điện thoại của Lục Nam. Lục gia cùng Trình gia là thế giao, Lục Nam và anh chơi với nhau từ khi còn bé. Hiện tại hai nhà có ý tứ tác hợp hai người, mà rõ ràng Lục Nam cũng có ý với anh.

"Mục Lãng, thứ bảy có thì giờ rảnh không? Các anh trai em tổ chức đánh tennis." Giọng Lục Nam cũng giống như con người cô, cực kỳ dễ nghe.

Trình Mục Lãng hí hóp mắt, "Tuần này anh sẽ đi Lhasa."

"Sao đột nhiên lại muốn đi Lhasa?" Lục Nam kinh ngạc.

Trình Mục Lãng không muốn giải thích thêm, "Có một số việc phải xử lý."

"Vậy sao, vậy em sẽ nói lại với các anh ấy, hẹn anh lần sau vậy." Giọng Lục Nam không che giấu được sự thất vọng.

Buổi tối, Trình Mục Lãng trở về nhà.

Phùng Tổ đang chuẩn bị bữa tối, Trình Mục Lãng đi tới phòng bếp. Phùng Tổ nhìn anh, "Sao đột nhiên lại về đây?"

Trình Mục Lãng cười cười, "Nhớ mẹ."

"Biến ra chỗ khác." Phùng Tổ bị anh chọc vui, "Có thời gian thì cùng Nam Nam đi ra ngoài vui chơi một chút."

Trình Mục Lãng nhúc nhích đầu, "Con đi xem ông nội đây."

Phùng Tổ liền vội vàng kéo anh, "Đừng có lảng đi. Mẹ nói nghiêm túc, đứa bé Nam Nam kia rất tốt, Mục Lãng con cũng nên quyết định đi."

Lúc này cửa nhà mở ra, Trình Mục Dương ôm con gái tới, Miểu Miểu vui vẻ hô, "Bà, chú——"

Trình Mục Lãng coi như được giải thoát một lúc.

Trình Mục Dương trêu ghẹo nói, "Nghe nói chuyện tốt của em sắp đến rồi, xem ra năm nay Miểu Miểu sẽ thêm người bồi bạn."

Khóe miệng Trình Mục Lãng cong cong lên, "Em cũng mong thế."

Trình Mục Dương nhú mồm, nhà họ Trình kết thân cùng nhà họ Lục, xem ra thành phố C sắp có một cuộc hôn nhân oanh động.

Mặc dù khi Thanh Thử tới Lhasa thì đã sớm một mõi không chịu nổi, nhưng tâm tình thì kích động không nhịn được.

Bầu trời Lhasa trong xanh, tinh khiết không có một tia tạp chất. Cô đặt mình ở nơi đó, nhắm mắt lại, giống như chạm tới bầu trời.

Trên đường rất nhiều người đang lạy vái, Thanh Thử kinh ngạc nhìn nhìn. Giây phút đó, con người thật đã buông xuống tất cả.

Sống hoặc chết, may mắn hoặc bất hạnh, đều không quan trọng nữa.

"Hi, Thanh Thử, chúng ta lại gặp mặt." Một âm thanh kéo cô về với thực tế.

Vừa quay đầu, thấy đúng là ba người nọ trên xe lửa.

"Cô định đi đâu?" Phó Hàn Trạch hỏi. "Nếu không cùng đi đi, mọi người cũng có bạn."

Hai vai Thanh Thử chỉ đeo một bao lô, cũng không có quá nhiều đồ, trên cổ đeo máy chụp hình. Trước đây đi du lịch cô cũng thường thường cùng người khác làm bạn.

"Cùng đi thôi." Tống Vi nói.

Thanh Thử gật đầu một cái.

Bốn người thuê xe đi tới một khách sạn địa phương. Vừa khéo, Thanh Thử ở cùng Tống Vi trong một phòng.

Sắc mặt Trịnh Giai nhìn qua không tốt lắm, sắc mặt nhợt nhạt. Vừa đến khách sạn, cô ấy phải đi nghỉ ngơi.

Phó Hàn Trạch đi từ trong phòng ra, Thanh Thử đang ở chỗ lễ tân.

"Cô ấy muốn đi đâu?" Phó Hàn Trạch hỏi Trịnh Giai.

"Hình như muốn đi Lâm Chi."

"Lhasa còn chưa chơi xong mà, đi Lâm Chi sớm như vậy làm gì." Phó Hàn Trạch lẩm bẩm nói, "Tống Vi cậu có cảm thấy cô ấy rất kì quái không."

"Kỳ chỗ nào?" Tống Vi không hiểu.

"Thì là kỳ quái thôi. Một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi một mình đi Tây Tạng. Hơn nữa dọc đường cũng không thấy cô ấy liên lạc với ai."

Tống Vi lảng sang đề tài khác, không tỏ ý kiến gì. "Giai Giai thế nào rồi?"

"Mới vừa ngủ, vẫn la hét nói nhứ đầu." Phó Hàn Trạch lo âu.

Tống Vi nghĩ nghĩ, "Có thể là phản ứng cao nguyên, chờ thích ứng là tốt thôi."

Thanh Thử hỏi đường, cũng đã lên kế hoạch. Quay đầu nói với bọn họ, "Đi ăn cơm đi, tôi mời." Mặt mày cô trong trẻo, làm cho người ta không nhận được mà nhìn nhiều hơn.

Phó Hàn Trạch gật đầu một cái.

Bọn họ chọn một quán ăn bất chước nhà hàng Bắc Kinh ở đường phía Đông. Quán ăn này là điển hình cho phong cách Tây Tạng, bên trong có bàn gỗ vuông sơn hoa văn, các nhóm khách du lịch đang ngồi ở đằng kia dùng cơm.

Bà chủ dẫn họ lên lầu lầu hai, vừa hay có tám ngọn đèn bất chước hành lang trong khách sạn.

Mọi người cũng không đói lắm, dưới sự đề cử của bà chủ, bọn họ gọi mấy thứ thịt bò, cháo rau dại, gọi thêm hai ly trà ngọt và hai ly trà sữa.

"Thanh Thử, cô định ở đây bao lâu?" Phó Hàn Trạch gặm thịt bò.

"Chưa biết nữa, chưa định."

"Thật tiêu sái!" Phó Hàn Trạch thờ dãi nói, "Tôi có thể hỏi chuyện này được không?"

"Hỏi đi."

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

Thanh Thử nhấp một ngụm trà ngọt, thật sự hơi ngọt. "Chắc là lớn hơn các vị hai tuổi. Tôi mới vừa tốt nghiệp đại học."

Tống Vi nháy mắt mấy cái, "Em cứ nghĩ chị giống bọn em. Đây là chuyến du lịch tốt nghiệp sao? Thế chị đã có dự định gì cho công việc chưa?"

Thanh Thử cười cười, "Chưa."

"Chị tốt nghiệp đại học nào?"

"Đại học C."

Phó Hàn Trạch không khỏi gật đầu một cái, tò mò nhiều hơn mấy phần đối với Thanh Thử. Bữa cơm này anh ta nói nhiều nhất. Nói đến miệng đắng lưỡi khô, uống một hớp trà sữa, Phó Hàn Trạch cố không nhớ ra.

Tổng Vi vội vàng đưa một chén nước qua, "Xuôi chưa."

Phó Hàn Trạch uống một ngụm lớn, "Thật là khó uống."

Thanh Thử nhìn chuyện vừa rồi, ánh mắt thoáng chuyển một cái.

Tổng Vi tiếp tục ăn, không nói gì.

Phó Hàn Trạch tiếp tục hỏi, "Nói như vậy không phải là cô đi công tác, cô đi du lịch để sáng tác hả?"

Thanh Thử nhấp một ngụm nước, không nói gì.

Tổng Vi ngược mắt nhìn cô, "Vậy thì nhất định chị viết rất nhiều chuyện xưa, khó trách trên tàu chị hay gõ máy tính. Chị đi du lịch để thu thập chuyện xưa sao?"

Thanh Thử lắc đầu một cái, "Không hẳn." Cô không nói thêm gì nữa, "Tôi đi tính tiền, sau đó tôi muốn đi ra ngoài một chuyến. Mọi người về trước đi." Ý cô rất rõ ràng. Phó Hàn Trạch cùng Tổng Vi nhìn nhau.

Trời còn chưa tối, người đi trên đường nối liền không dứt. Thanh Thử đi tới Đại Chiêu Tự ở gần đó, đi một mình hơn một giờ mới trở về khách sạn. Lúc đi ngang qua cửa phòng mấy người Trịnh Giai, thoáng nghe thấy tiếng tranh chấp bên trong truyền ra.

Thanh Thử nhú mày, đi vào phòng của mình. Tổng Vi không có ở đây, cô rửa mặt xong, mở Laptop sao chép ảnh vừa chụp được vào trong máy vi tính.

Vừa lên QQ đã có tin nhắn nhảy ra, là Chu Mật gửi tới.

Ba Nhục Ba La Mật: Có đấy không?

Ba Nhục Ba La Mật: Không có đấy sao?

Ba Nhục Ba La Mật: Thanh Thử, tin tức lớn, Trình tổng đi Tây Tạng chơi.

Thanh Thử đang uống nước, thiếu chút nữa sặc, vội vàng gửi tin: Lúc nào vậy? Sao anh ấy lại tới Tây Tạng?

Ba Nhục Ba La Mật: Thì cô đang ở đấy mà.

Thanh Thử: Vừa mới tới xong.

Ba Nhục Ba La Mật: Kỳ sau《Đồ Trung》có một chuyên đề đặc biệt viết về Tây Tạng. Thanh Thử, cô đã hứa cho tôi bản thảo.

Thanh Thử: Tôi vẫn nhớ.

Ba Nhục Ba La Mật: Tôi cảm thấy Trình tổng sẽ đến chỗ cô đấy. Cô không biết chứ, sáng hôm đó cô đi chẳng bao lâu thì anh ấy cũng đi luôn. Lúc đi mặt nặng như đưa đám ý.

Thanh Thử không nhần lại, Chu Mật vượt miệng.

Ba Nhục Ba La Mật: Thanh Thử, Trình tổng đi máy bay, ngày mai cô đã có thể gặp anh ấy rồi. Anh ấy là ông chủ nên thích đi đâu thì đi. Có dụng ý đấy.

Thanh Thử:

Ba Nhục Ba La Mật: Sau này thành bà chủ thì nhớ chiều cổ tôi nhé.

Thanh Thử gửi lại một khuôn mặt ‘tam biệt’, yên lặng thoát QQ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lhasa tháng tám, nhiệt độ ôn hoà, có điều ánh nắng thật quá chói chang, "Thành phố ánh nắng" quả thật danh bất hư truyền.

Da Tổng Vi trực tiếp biểu tình.

Thanh Thử bôi một lớp mỹ phẩm dưỡng da trên mặt.

Tổng Vi đi tới gần cô, "Chị không cảm thấy gì sao?"

"Tôi còn chịu được."

Tổng Vi liếc mỹ phẩm dưỡng da cô đang dùng một cái, tất cả đều là tiếng Anh, "Đây là nhãn hiệu gì vậy?"

"Anh trai tôi gửi đấy, cô có muốn dùng một chút không, dùng được lắm."

Tổng Vi cầm lên nhìn một hồi, cô hơi giật khોક miệng, "Không cần đâu. Em đi tìm bạn Trịnh Giai đây, tối gặp nhé."

Thanh Thử gật đầu một cái, "Được."

Hôm đó Thanh Thử một mình đi Đại Chiêu Tự. Đại Chiêu Tự nằm ở trung tâm thành cổ Lhasa. Tòa chùa miếu này đã có 1300 năm lịch sử, trải qua tang thương.

Bước chân Thanh Thử rất chậm, hai mắt thành kính, si ngốc nhìn phía trước.

Trên tấm đá xanh tràn đầy bóng dáng các tín đồ đang lễ bái. Có vài người dập đầu một lát, một mối liền đứng lên nói chuyện một chút, rồi lại dập đầu.

Trong cảnh trời xanh mây trắng, hương khói lượn lờ.

Thanh Thử đứng không biết bao lâu, cho đến khi cô cảm giác hai chân mình tê dại.

Một ngày đó, cô đều ở Đại Chiêu Tự.

Đến buổi tối, cô mới trở về. Lễ tân của khách sạn thấy cô, gọi cô lại, "Có một người đàn ông trẻ tuổi tới tìm cô."

Đầu tiên Thanh Thử sững sờ, chỉ trong một cái chớp mắt liền nghĩ ra, "Anh ấy đâu?"

"Gọi điện thoại cho cô mà không thấy nghe máy. Anh ấy đã ở đây chờ một lúc lâu rồi." Giang Ương khẽ cười.

Thanh Thử lấy điện thoại di động ra, có sáu cuộc gọi nhờ, đều là của anh. Cô có chút nhức đầu, lập tức gọi điện cho anh.

Điện thoại di động chỉ vang trong chốc lát, liền thông. Cô nghe được giọng anh trầm thấp. "Thanh Thử ——"

Cổ họng Thanh Thử giống như bị cái gì chẹn lấy, trong lúc nhất thời không nói được.

Trình Mục Lãng như đang đợi điều gì đó, cũng không nói chuyện.

Trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Một hồi lâu, Thanh Thử khẽ cắn răng, cuối cùng cũng tìm lại giọng mình. "Sur huynh, anh đang ở đâu?"

Cơ thể đang hết sức căng thẳng của Trình Mục Lãng buông lỏng trong nháy mắt, "Anh vừa đi khỏi đây chưa lâu, đang định đi tìm khách sạn, em chờ anh, anh lập tức quay lại."

Thanh Thử nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Cúp điện thoại, Thanh Thử phát hiện mặt mày Giang Ương cười cười nhìn cô chăm chăm.

Thanh Thử nói, "Tiền bối học cùng đại học của em ý mà."

"Ồ ——" Giang Ương có ý kéo giọng thật dài.

"Em về phòng nghỉ ngơi trước."

Trở về phòng rồi mới phát hiện bạn Tổng Vi chưa trở lại. Thanh Thử thu thập một ít đồ đạc của mình. Mười lăm phút sau, có người gõ cửa.

Mở cửa, Trình Mục Lãng tựa vào cửa, anh mặc toàn thân hươu nhàn, hoàn toàn là phong cách đi du lịch.

Bốn mắt nhìn nhau, Trình Mục Lăng phát hiện hình như cô đen đi một chút.

Ánh mắt Thanh Thử nhanh chóng né ánh mắt anh, "Sur huynh, vào trong ngồi đi."

Trình Mục Lăng quét mắt nhìn gian phòng một cái, rất đơn giản, hai cái giường, ở giữa để một cái bàn. Thanh Thử để hai bao lô ở cuối giường.

Lúc này Thanh Thử hiểu là phải giả bộ hồ đồ. "Sur huynh, anh ở đâu?"

"Phố bên, cách chỗ này năm phút đồng hồ." Trình Mục Lăng như nghĩ tới cái gì, "Chu Mật nói với em rồi hả?"

Thanh Thử gạt đầu một cái, "Anh ấy nói chủ đề kỳ sau của 《Đồ Trung》 là về Tây Tạng."

Con người Trình Mục Lăng chuyển một cái, "Mới vừa quyết định thôi, anh vốn đã có ý tưởng về Tây Tạng."

Thanh Thử bối rối siết chặt tay.

Trình Mục Lăng tự nhiên cũng phát hiện động tác nhỏ của cô, "Hai ngày nay em đi những đâu?" Anh hỏi.

Thanh Thử kể hết mọi thứ, thật ra thì cô cũng không định đi đâu, đến đây chủ yếu là để cảm nhận lòng mình thôi.

"Đại Chiêu Tự sao, rất được." Trình Mục Lăng chậm rãi nói.

Thanh Thử còn chưa hiểu ý tứ trong lời nói của anh, đã nghe anh nói, "Vậy thì làm phiền Thanh Thử ngày mai làm hướng dẫn viên cho anh." Khóe miệng anh mỉm cười quyến rũ.

Thanh Thử nhanh chóng bị nụ cười của anh mê hoặc. Lúc này cửa bị mở ra, Tống Vi đi vào, chợt nhìn thấy bên trong có một người đàn ông, sững sờ, nhìn lại gương mặt Trình Mục Lăng, ánh mắt cô ta kín đáo quan sát mấy giây.

Thanh Thử liền vội vàng giới thiệu, "Đây là người em quen trên xe lửa, Tống Vi." Dừng một chút, "Đây là sư huynh học cùng đại học của tôi, Trình Mục Lăng."

Tống Vi cười khẽ một tiếng, "Chào anh." Cô nghi ngờ, "Mục Lăng —— là Mục Lăng, tên khác của Nam Kinh sao?"

Trình Mục Lăng trả lời, "Không phải, là Mục trong mục tàu."

Tống Vi chợt hiểu ra, "Thì ra là chữ Mục này." Cô nháy mắt với Thanh Thử mấy cái, "Em vào lấy cái sạc điện thoại thôi."

Trình Mục Lăng nói, "Không phiền toái gì đâu, tôi và cô ấy đang định ra ngoài đi dạo."

Thanh Thử nhìn về anh, họ nói thế lúc nào chứ?

Tống Vi gạt đầu một cái.

Trình Mục Lăng nghiêng đầu nhìn Thanh Thử, Thanh Thử nhìn anh, có thể không nể mặt của anh, ngay mặt cự tuyệt sao?

Đáp án hiển nhiên là không thể!

Hai người chậm rãi đi dọc theo hành lang, ánh đèn mờ mờ khiến hành lang nhìn qua có chút hun hút.

Hai người đang chuẩn bị quẹo phải xuống lầu, đột nhiên, phía trước có hai người nam nữ đang ôm nhau, bị bồn hoa che khuất hơn phân nửa, nhưng vẫn là thấy rõ việc họ đang làm.

Mặt Thanh Thử nóng lên, liếc mắt nhìn Trình Mục Lăng thấy anh giống như không có nhìn thấy gì cả, bình tĩnh tự nhiên.

"Phía sau còn có một cái cửa ra khác." Thanh Thử chậm rãi nói.

Trình Mục Lăng nhìn cô một cái, có anh ở đây cô hơi mất tự nhiên. Anh đột nhiên nhớ tới một chuyện lần trước Chu Mật kể.

Cũng là một đôi tình lữ tình cảm bộc phát, dính vào nhau chỗ khu ký túc, rất nhiều người liền lạng lẽ tránh đi. Thanh Thử lại thản nhiên đi đến cạnh chỗ họ, kết quả đôi tình lữ kia bị hù chạy.

Trình Mục Lăng âm thầm cười một tiếng, "Nơi này hoàn cảnh thật phức tạp. Cô bé lúc này là như nào vậy?"

"Sinh viên đại học C, tới đây du lịch cùng hai người bạn học nữa."

Trình Mục Lăng lặng yên một chút, "Dọn sang chỗ anh ở đi."

Thanh Thử giật mình, không trả lời anh.

Trình Mục Lăng hiểu rõ nên không miễn cưỡng cô. Hai người rút cuộc không làm phiền đôi tình lữ kia, đi thêm một đoạn đường dài bằng một nửa nửa để xuống lầu.

Bóng đêm an bình, những ngôi sao trên trời trên nền đêm đen lung linh chói mắt.

Hai người đi hơn một giờ, không nói chuyện nhiều, tâm tình lại cực kỳ thoải mái. Đại khái là vì ở nơi tha hương này, có một người quen làm bạn.

Trình Mục Lăng đưa cô trở về khách sạn, Thanh Thử bước lên bậc thang của khách sạn.

Cô nhìn bóng dáng anh trên đất, thon dài thẳng tắp.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Trình Mục Lăng trầm giọng dặn dò, "Còn có, điện thoại di động giữ liên lạc."

Thanh Thử gật đầu một cái.

"Em vào trước đi." Trình Mục Lăng nói.

Dõi theo bóng cô khuất dần, Trình Mục Lăng mới xoay người đi.

Lúc trở về, Tống Vi không có trong phòng. Phó Hàn Trạch ở sát vách hình như cũng chưa về.

Thanh Thử không nghĩ nhiều, rửa mặt xong, mở laptop bàn bắt đầu ghi lại hành trình hôm nay. Lúc cô viết xong, đã mười một giờ. Tống Vi vẫn chưa trở lại.

Cô tắt máy tính, điện thoại di động mở máy để một bên, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Khoảng rạng sáng, cô nghe thấy có động tĩnh trong phòng, giống như có người mở cửa. Thanh Thử chợt thức tỉnh, "Ai?"

"Là em, thật xin lỗi, làm chị tỉnh." Tống Vi mở đèn.

Thanh Thử ngồi dậy, khoác thêm áo.

Khuôn mặt Tống Vi mệt mỏi, cô ta chán nản ngồi trên giường, giường hơi rung nhẹ, chỉ thấy cô ta giang hai cánh tay xong nằm xuống.

Một hồi lâu không có động tĩnh, Thanh Thử nghe hơi thở nhẹ nhàng của cô ta vang lên bên đứng dậy tắt đèn.

Lúc nửa đêm, nghe được bên sát vách dường như có người gây gỗ. Cả đêm Thanh Thử không được ngủ ngon giấc, sáng hôm sau, trời vừa sáng, cô đã dậy.

"Tống Vi, có phải Trịnh Giai cãi nhau với Phó Hàn Trạch không?" Cô vốn không phải người nhiều chuyện, nhưng cảm giác hình như có chỗ không đúng.

Tống Vi à một tiếng, "Chắc vậy. Hai người bọn họ không kể gì với em, nhưng mà ban ngày bọn em đi chơi rất vui. Hôm nay chị sẽ đi đâu?"

"Đại Chiêu Tự." Thanh Thử không muốn nói dối bọn họ.

Tống Vi cười, "Cùng với vị sư huynh kia hả?"

Thanh Thử gật đầu một cái.

Tống Vi mím môi suy nghĩ một chút, "Anh ấy vì chị mới đến Tây Tạng. Chị đừng phủ nhận, chị không thấy ánh mắt anh ý nhìn chị đâu."

Cùng cô chung đụng mấy ngày, cũng coi là có chút hiểu Thanh Thử. Thanh Thử tướng mạo xuất chúng, tự nhiên không thiếu người theo đuổi.

Tống Vi là một cô gái cực kỳ nhạy cảm, giỏi nhìn mặt nói chuyện. "Buổi chiều hôm qua lúc em về đây có thấy anh ý. Có điều lúc đấy em không ngờ rằng người anh ý muốn gặp là chị."

Đáy mắt Thanh Thử thoáng qua thứ gì đó, "Không phải như cô nghĩ đâu." Cô nhìn thời gian, "Tôi phải ra ngoài, đi trước nhé. Chơi vui về."

Tống Vi nhìn bóng lưng cô, nhẹ nhàng thở ra một hơi, có hăm mộ, có bất đắc dĩ.

Lúc Thanh Thử ra cửa, vừa khéo gặp Trịnh Giai. Trịnh Giai giống như không thấy cô. Thanh Thử gọi mấy câu, cô ấy mới phản ứng.

Sắc mặt Trịnh Giai trầm trầm.

"Tống Vi vừa dậy." Thanh Thử nói.

Trịnh Giai cười lạnh một tiếng, "Chuyện cô ta có dậy hay không liên quan gì tới tôi." Giọng điệu vô khó chịu, nói xong cô ấy cũng nhận ra. "Thật xin lỗi, tối hôm qua tôi ngủ không được ngon. Hôm nay tôi định ra ngoài đi dạo một mình, đến Thánh Địa Phật giáo triều bái một tý cho thanh thân."

Hai người nói chuyện tào lao mấy câu, Trịnh Giai nhanh chóng rời đi.

Ngay khi Thanh Thử dừng chân, bóng dáng Trình Mục Lăng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng nói một câu 'Chào buổi sáng'.

"Cô bé vừa rồi chính là một người khác em quen trên xe lửa tên Trịnh Giai?" Trình Mục Lăng hỏi.

"Làm sao anh biết?"

Trình Mục Lăng cười, "Ngày hôm qua lúc anh tới, thấy hình như cô ấy và bạn trai xảy ra tranh chấp." Dừng một chút, "Hon nữa em ấy mà, em sẽ không chủ động nói chuyện với người không quen, vừa rồi anh thấy em gọi tên cô ấy nhiều lần."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Thanh Thử hé miệng cười, "Sur huynh, anh cứ như thám tử lừng danh vậy."

Trình Mục Lăng nhìn nụ cười nơi khóe mắt cô, hai mắt sáng lên, anh thần nhiên, "Đi ăn sáng thôi."

Tối hôm qua tuy Trình Mục Lăng có nói nhờ Thanh Thử làm hướng dẫn viên, nhưng cả đoạn đường đều do cô quyết định. Ăn sáng xong, hai người đi bộ tới Đại Chiêu Tự.

Mặc dù vừa tới hôm qua, Thanh Thử vẫn chăm chú nhìn từng chút một như cũ.

Có lẽ đây chính là sự rửa tội mà Vùng Đất Thánh dành cho con người trong lúc vô hình.

Nét mặt Trình Mục Lăng cũng nghiêm trang, anh cũng không có hướng về phía đó để triều bái như những người khác.

Hai người đứng dưới cây liễu, tương truyền là do Văn Thành công chúa hóa thân.

Trình Mục Lăng đưa nước cho cô, Thanh Thử khẽ nhấp một ngụm.

"Thanh Thử, em nghĩ Bồ Tát có nghe thấy nguyện vọng của bọn họ không?"

Thanh Thử sững sờ một trong nháy mắt, khóe miệng cong thành nụ cười, "Bồ Tát có thể nghe thấy, nhưng chưa chắc sẽ toại nguyện cho bọn họ." Cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

"Em từng cầu xin rồi sao?" Trình Mục Lăng hỏi.

Thanh Thử lắc đầu một cái, "Em không cầu." Ba chữ cuối, giọng nói cô hơi cao lên, vẻ mặt không giống vừa rồi. "Sur huynh, anh đã bao giờ cầu xin chưa?"

Trình Mục Lăng chớp chớp mắt, "Có." Anh nhìn con người cô, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Thanh Thử dần có cảm giác dường như có điều gì đó sắp vượt khỏi tầm khống chế, "Sur huynh, phía sau chính là hành lang Thiên Phật——" cô xoay người.

"Thanh Thử, sao em không hỏi xem anh đã cầu điều gì?" Anh ngưng mắt nhìn sống lưng cô, do dự muốn đi qua nhưng cuối cùng chỉ thử dò xét. Anh biết rằng cô hiểu hết, nhưng tỏ vẻ như chẳng hiểu gì.

Mắt Thanh Thử nhìn phía trước, trên vách tường hành lang Thiên Phật vẽ đầy hình vẽ cổ xưa, dù đã trải qua ngàn năm, có nhiều chỗ đã tróc ra, nhưng bức tranh vẫn được giữ gìn.

Có rất nhiều thứ có thể tồn tại vĩnh hằng, nhưng lại có rất nhiều thứ không cách nào vĩnh hằng.

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, "Sur huynh —— em ——" cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại.

Trình Mục Lãng đi về phía trước một bước, đứng ngay sau lưng cô, "Anh vừa cầu xin Bồ Tát đáp ứng một tâm nguyện của anh, đó là có được trái tim một người, cùng anh đến khi bạc đầu chẳng xa rời."

Lông mi Thanh Thử run rẩy như cánh bướm, dây thần kinh nổi thẳng đến trái tim đột nhiên nhảy một cái.

Chuyện đã qua không ngừng lướt qua, Thanh Thử rất muốn hỏi Bồ Tát một chút, thật sự có kiếp trước kiếp này sao?

"Sur huynh, thật xin lỗi, em có chút chuyện phải về trước." Thanh Thử không quay đầu lại, sải bước đi về phía trước.

Trình Mục Lãng bình tĩnh đứng ở nơi đó, đứng luôn hơn một tiếng đồng hồ. Người đi qua đi lại không ai không liếc nhìn anh, người đàn ông đẹp trai này, sao mà vẻ mặt anh giờ đây làm cho người ta xem không hiểu.

Thanh Thử mất hồn quay về khách sạn, sắc mặt chột tái nhợt.

Giang Ương thấy cô trở lại bèn gọi cô, "Thanh Thử, cô cùng ra ngoài với cô bé kia à!" Tiếng phở thông của Giang Ương không thông thạo lắm.

Thanh Thử cả kinh, "Bọn họ không có ở đây?"

Giang Ương gật đầu liên tục, "Tìm tới trưa mà không thấy."

"Em đi xem một chút." Thanh Thử nhú nhú mày, nghĩ đến chuyện buổi sáng Tống Vi nói chuyện với Trịnh Giai, trong lòng mơ hồ lo lắng.

Phó Hàn Trạch cùng Tống Vi đều ở đây, cửa phòng mở ra, hai người ngồi trên một cái ghế gỗ, trên mặt đều một màu.

Thanh Thử gõ cửa, Phó Hàn Trạch quay mặt sang, không nói gì.

"Giang Ương vừa kể với tôi rồi, có liên lạc được với Trịnh Giai không?"

Tống Vi lắc đầu một cái, "Cô ấy vẫn không nhận điện thoại."

Thanh Thử trầm mặc một hồi lâu, "Đến tôi thử một chút."

Trong mắt Phó Hàn Trạch nhất thời dâng lên chút ánh sáng.

Thanh Thử lấy điện thoại di động ra, "Số điện thoại của cô ấy——"

Phó Hàn Trạch nhanh chóng đọc ra, Tống Vi nhìn anh ta, ánh mắt có chút mê mang.

Đáng tiếc Trịnh Giai vẫn không nhận điện thoại của Thanh Thử.

Phó Hàn Trạch chán nản nắm tóc.

Tống Vi vỗ vỗ vai anh ta, "Anh đừng lo lắng, Trịnh Giai không có việc gì, không chừng buổi tối cô ấy sẽ trở lại."

Thanh Thử trấn an nói, "Trước hết mọi người cứ chờ xem sao."

Nơi này là Lhasa, cuộc sống xa lạ, Trịnh Giai một thân một mình, họ cũng không thể đoán biết được điều gì cả. Hiện tại cũng chỉ có thể hi vọng Trịnh Giai nghĩ thông rồi trở về sớm một chút.

Thanh Thử trở về phòng, cô ngồi ở mép giường, vuốt vuốt huyết thái dương chưa xót.

Một lát sau, Tống Vi trở lại.

Giọng Tống Vi hơi trầm buồn, "Làm sao chị về sớm vậy?"

Thanh Thử một tay chống cằm, hàm hồ nói, "Ừ, ngắm cảnh xong rồi, về sớm chút nghỉ ngơi. Phó Hàn Trạch sao rồi?"

Tống Vi thờ dãi một cái, "Tâm tình của anh ấy rất không tốt, vẫn rất lo lắng cho Trịnh Giai. Trịnh Giai cũng quá nhỏ nhen với trẻ con đi."

Kính ngạc trong mắt Thanh Thử chột lóe rồi biến mất, "Buổi sáng, lúc tôi ra cửa có gặp Trịnh Giai."

"Cái gì? Đây ——" Tống Vi hơi ngăn người một chút, "Cô ấy có nói gì không?"

Thanh Thử vô ý thức vuốt vuốt đuôi tóc, "Cô ấy dường như tức giận, Tống Vi, cô có biết đã xảy ra chuyện không? Nửa đêm qua tôi nghe có người gõ gõ, tôi nghĩ là cô ấy và Phó Hàn Trạch."

"Tôi qua em ngủ say, không nghe thấy gì." Tống Vi nói chậm rãi.

Thanh Thử nhìn chăm chăm cô ta, không nói gì nữa.

Vì có nốt nhạc đậm này, trong lúc nhất thời Thanh Thử không nghĩ tới chuyện xảy ra ở Đại Chiêu Tự.

Trốn tránh là chuyện duy nhất bây giờ cô làm được, cô không dám trêu chọc Trình Mục Lăng, cô sợ.

Cô không nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Trình Mục Lăng là lúc nào, có lẽ là khoảng hai năm trước. Ở trên bảng thông báo trong hành lang nhà bếp, trường đại học C, có dán ảnh của anh, lúc ấy cô bị bạn cùng phòng kéo đi qua, liền nhìn thấy ảnh của anh.

Cô vẫn nhớ đôi mắt ấy, trong sáng xinh đẹp, phải hình dung đôi mắt ấy như vậy.

Một năm sau, lúc đi thực hành, đối tượng phỏng vấn lần đó chính là anh. Cô thật không ngờ sẽ gặp phải anh. Có điều khi đó cô chỉ đứng nhìn từ nơi xa.

Tối tám giờ tối, Trịnh Giai vẫn không hề có một chút tin tức nào. Mãn đêm đã sớm buông, thành phố dần dần yên tĩnh. Nhưng đối với bọn họ, phiền não đang tăng lên.

Phó Hàn Trạch ở trong phòng đi đi lại lại, không ngừng gọi vào điện thoại của Trịnh Giai, mà điện thoại di động của Trịnh Giai đã sáu giờ liền không gọi được.

Thanh Thử đề nghị, "Có số điện thoại của người nhà cô ấy không, hỏi cha mẹ cô ấy xem."

Phó Hàn Trạch thất hồn lạc phách nói, "Giai Giai sống cùng bà nội, cha mẹ của cô ấy ly dị rồi."

"Vậy thì gọi điện cho bạn học của cô ấy xem, gọi hỏi từng người một."

"Giai Giai không có nhiều bạn thân. Tống Vi đã hỏi mấy bạn học, Giai Giai cũng không liên lạc với bọn họ. Cô ấy cố tình tránh chúng ta." Sắc mặt Phó Hàn Trạch càng ngày càng kém.

Thanh Thử trầm ngâm một hồi lâu, mở miệng hỏi, "Tại sao cô ấy lại bỏ đi?"

Tống Vi nhanh chóng mở miệng, "Đây là chuyện của bọn họ, Thanh Thử chị đừng hỏi nhiều." Giọng nói cô ta lạnh lùng không có một chút nhiệt độ.

Ánh mắt Thanh Thử sâu xa nhìn qua khuôn mặt Tống Vi, có cái gì đó thoáng qua trong đầu óc cô, chỉ là cô không muốn nghĩ đến nó.

Phó Hàn Trạch nắm quả đấm, "Trước khi cô ấy tới Tây Tạng, cô ấy nháo lên đòi chia tay với tôi, tôi không đồng ý."

Thanh Thử lắng lắng nghe.

"Tôi theo đuổi Trịnh Giai ba năm, cho đến đại học năm 3, cô ấy mới đồng ý làm bạn gái tôi. Do chuyện gia đình, Trịnh Giai rất nhạy cảm, rồi lại ghen tỵ, khát vọng sự ấm áp của gia đình. Nhưng tôi ở trong đoàn thể trên trường, nên phải giao thiệp với rất nhiều người, Giai Giai rất lo lắng. Nhất là những lúc tôi tiếp xúc với sinh viên nữ ——"

"Tôi thật sự vô cùng yêu Trịnh Giai." Giọng Phó Hàn Trạch từ từ nghẹn ngào khôn kể.

Tống Vi cắn môi, tay hơi nắm chặt.

Đèn trong phòng phát ra ánh sáng mờ mờ, nét mặt ba người đều nặng nề dị thường. Vốn là một chuyến đi thả lỏng tâm tình, không ngờ lại xảy ra cái chuyện ngoài ý muốn này.

"Báo cảnh sát đi, không thể cứ ngồi mà chờ thế này. Quan trọng nhất là phải tìm được cô ấy." Thanh Thử nói từng chữ một.

Phó Hàn Trạch kinh ngạc nhìn cô, "Được."

"Chưa qua 24 giờ, cho dù báo cảnh sát cảnh sát họ cũng không lo đâu." Tống Vi nói.

Thanh Thử chần chờ một chút, "Tống Vi, vậy cô có cách nào không?"

Tống Vi giật giật khóe miệng, "Em cũng không biết, nhưng em nghĩ giờ có báo cảnh sát cũng vô ích, hay chúng ta ra ngoài tìm một chút xem."

"Tìm như kiểu của hai người lúc này? Cô cảm thấy có thể tìm được sao? Vậy không bằng đi cầu Bồ tát." Thanh Thử không khách khí nói, nói xong nhìn về phía Phó Hàn Trạch, nhìn chăm chăm đợi anh ta quyết định.

Phó Hàn Trạch nhìn đồng hồ, "Mười giờ, nếu vẫn không thể liên lạc với Trịnh Giai thì chúng ta sẽ báo cảnh sát."

Thanh Thử không nói gì nữa, trở về phòng nghỉ ngơi.

Cô nằm trên giường nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không ngủ được, trong lúc nhất thời rất nhiều bóng người thoáng qua trong óc cô.

Có mấy tiếng gõ cửa, Thanh Thử xỏ dép đi ra mở cửa.

Trình Mục Lãng đứng ở đó, hai người dựa vào khá gần, có thể thấy được một môi trên hai hàng lông mày của anh, Thanh Thử phát giác mình vẫn có chút bối rối.

"Ăn tối chưa?" Dường như anh biết.

Thanh Thử quả thật không ăn tối. Trình Mục Lãng xách túi đi vào, "Mang cho em một chút đồ ăn."

Thanh Thử cúi thấp đầu, "Sur huynh, cảm ơn anh."

Trình Mục Lãng khẽ thờ dài một cái khó mà nghe thấy, "Sao mà sắc mặt kém thế?"

Thanh Thử giơ tay lên vuốt vuốt mặt, hơi cong môi một cái, "Có lẽ do đói."

Trình Mục Lãng bật cười, "Vậy thì nhanh đến ăn cái gì đó đi."

Lúc Thanh Thử ăn cơm, Trình Mục Lãng vẫn ngồi ở cuối giường. Ngón trỏ tay trái của anh hơi đưa ra, như đang lường lự điều gì.

"Thanh Thử, có phải anh gây ra áp lực cho em? Cho nên khi ở Đông Sơn em một mực phải đi? Lúc trở lại thành phố C, em cũng không muốn đến tòa soạn nữa."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Một khắc kia, Thanh Thử chỉ cảm thấy tim mình như bị người khác bắt được. Người trước mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, đôi mắt này giống hệt như trong trí nhớ, nhưng giờ đây ánh mắt sâu không thấy đáy.

Thanh Thử cảm thấy huyết thái dương đau đau, cô không dấu vết nhú nhú mày, "Sur huynh, anh hiểu lầm rồi. Không phải, không phải thế đâu."

Đôi bàn tay Trình Mục Lãng từ từ nắm chặt, anh đang hết sức khống chế tâm tình mình, "Em còn muốn trốn tránh bao lâu?" Một câu hỏi bao hàm quá nhiều bất đắc dĩ.

Thanh Thử nhìn chằm chằm vào anh, con ngươi dần dần tan rã, "Không có!" Cô vẫn kiên định nói hai chữ như cũ. "Em không có. Chỉ là em đã quen cuộc sống như bây giờ, không muốn bị thứ gì ràng buộc."

Trình Mục Lãng bật cười, Thanh Thử thật sự rất có khả năng che giấu mình. Đã đến lúc này, sắc mặt cô vẫn bình tĩnh như cũ, tỉnh táo giống như đang đàm luận chuyện của người khác. Anh thậm chí có mấy phần chán nản, "Em cảm thấy anh sẽ ràng buộc em?" Anh hỏi ngược lại.

Thanh Thử quay đầu, cô cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, sự tình sẽ hoàn toàn tiến triển vượt qua kiểm soát của mình. Thật ra thì từ khi biết anh muốn đến Tây Tạng, cô cũng đã bắt đầu có chút dự cảm rồi.

Hình bóng cô in trên kính cửa sổ tối đen, tăng thêm mấy phần cô đơn.

Trình Mục Lãng kiểm lại nỗi kích động muốn xông lên ôm lấy cô, anh một mực cẩn thận tiếp cận cô từng chút một, sợ mình quá trực tiếp, cô sẽ lại trốn tránh mình.

"Không phải vậy, sur huynh. Em đây cả đời ——" Lời của Thanh Thử tràn đầy một môi, lộ ra sự tuyệt vọng chưa từng thấy.

Gian phòng yên tĩnh vang vọng âm thanh của cô, chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Thanh Thử hơi giật mình.

Trình Mục Lãng thờ dài một cái, "Nghe điện thoại trước đi."

Thanh Thử cầm điện thoại di động lên, nhìn số điện thoại trên màn hình, "Là Trịnh Giai."

Cô nổi máy, nhưng đầu kia không có âm thanh.

"Sao vậy?" Trình Mục Lãng lo lắng hỏi.

Thanh Thử để điện thoại di động xuống, "Là điện thoại của Trịnh Giai, nhưng em mới vừa nhận bên kia liền tắt máy." Thanh Thử kể chuyện Trịnh Giai bỏ đi cho Trình Mục Lăng nghe.

Trình Mục Lăng trầm ngâm suy tư chốc lát, "Em nghĩ sao?"

Thanh Thử suy nghĩ một chút, "Trịnh Giai là một cô gái rất có chủ kiến, hơn nữa tính tình rất kiên cường, sẽ không nháo bỏ đi chỉ vì chút chuyện nhỏ đâu."

Trình Mục Lăng nhìn cô, "Phụ nữ bình thường mà gặp phải vấn đề tình cảm thì không thể dùng lý lẽ bình thường để xem xét được."

Thanh Thử nghe lời nói của anh, chợt khẽ cười một tiếng, "Có lẽ. Rất nhiều phụ nữ cũng hay dùng cái cách chạy trốn này."

Trình Mục Lăng nhìn phía ngoài cửa sổ, "Nếu như chỉ là đơn thuần gây gổ rồi bỏ đi thì cũng không có gì."

Thanh Thử nghe được có âm thanh khác bên cạnh giọng nói của anh.

Thanh Thử cùng Trình Mục Lăng cùng đi sang phòng bên, nói cho hai người kia biết chuyện cô vừa nhận được điện thoại của Trịnh Giai.

Phó Hàn Trạch khẩn trương cầm điện thoại di động gọi lại, vẫn không được nhận. "Sao lại không nghe máy chứ?!" Phó Hàn Trạch nắm quả đấm hung hăng đánh mấy cái xuống mặt bàn.

Sắc mặt Tống Vi vẫn căng thẳng, "Anh đừng như vậy." Cô ta vội vàng kéo anh ta, "Trước kia cô ấy giận dữ anh chẳng phải cũng từng tắt máy sao. Chờ thêm một chút nữa đi ——"

"Đó là ở thành phố D, chúng ta đang ở Tây Tạng, nơi này ngư long hỗn tạp, Trịnh Giai con gái một thân một mình ở bên ngoài nguy hiểm cỡ nào? Tống Vi, em đừng có mà nói những lời như thế nữa?" Phó Hàn Trạch trong lúc bất chợt phát tiết lời oán hận.

Trong nháy mắt sắc Tống Vi mặt tái đi, "Em —— em chỉ ——" giọng cô ta phát run, ngừng một chút, "Anh đã mệt mỏi cả một ngày rồi, trước nghỉ ngơi một chút đi."

Trình Mục Lăng không nói một lời nhìn cảnh tượng này.

Sau khi từ phòng Phó Hàn Trạch ra ngoài, Trình Mục Lăng nói lời tạm biệt Thanh Thử, "Anh đi về đây, em cẩn thận chút." Đáy mắt anh có mấy phần lo lắng. "Ngày mai chuyển sang chỗ anh đi." Sau khi cân nhắc, anh nói thêm.

Thanh Thử kiên trì, "Ổ chỗ này rất tốt, với lại em quen rồi."

Trình Mục Lăng cắn răng, "Không nên đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm. Nghe lời anh, Thanh Thử. Sáng sớm mai anh tới đón em."

Không biết vì sao sao đối mặt với lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ của anh, Thanh Thử không sao cự tuyệt được. Cô cũng không nói gì nữa.

Tống Vi im lặng vượt qua bên người cô trở về phòng. Thanh Thử nhìn cô ta vào phòng, trong lòng cô đã có chút đầu mối.

Trình Mục Lăng nhìn theo ánh mắt cô, bất chợt kéo cánh tay cô, bước tới phía trước một bước.

Cách lớp quần áo, Thanh Thử cảm thấy cánh tay truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, Thanh Thử vẫn cúi thấp đầu. Trình Mục Lăng nhìn gò má cô, gầy gò mà quật cường, sau nửa ngày im lặng, "Đừng dễ dàng tin tưởng người khác." Anh giờ tay vuốt vuốt tóc cô, ngay sau đó buông ra, rồi đi.

Cơ thể Thanh Thử rõ ràng chấn động, thật lâu sau, cô mới trở về phòng.

Tống Vi ngồi bên giường, thấy cô trở lại, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ là ánh mắt không hề có tiêu cự.

Thanh Thử cũng không nói gì, một ngày này, cô giống bọn họ, đã trải qua quá nhiều. Cô cũng hơi mệt.

Sau khi rửa mặt, cô tự mình thu thập đồ đạc. Trình Mục Lăng bảo sớm mai sang đón cô, thì nhất định sẽ tới. Thôi, đối khách sạn thì đổi.

Ban đầu cô vốn định một mình, chẳng hiểu sao lại dây dưa với Trịnh Giai, rồi cùng bọn họ làm bạn.

Trịnh Giai ——

Thanh Thử nghĩ tới cô ấy kể những chuyện cười kia cho cô nghe trên xe, trên mặt của cô ấy luôn mang nét cười, một cô gái như ánh mặt trời, cho dù đó cũng chỉ là tỏ ra cho mọi người thấy thôi.

"Thanh Thử, chị định đi?" Tống Vi trầm giọng hỏi.

Thanh Thử kéo khóa bao lô, "Ừ." Cô xoay người, "Vốn tôi định đi Lâm Chi mà."

Tống Vi giật giật khóe miệng, "Thật tốt. Chúng em vốn có kế hoạch ngày mai đi Nạp Mộc Thác." Nói xong, cô ta dừng lại.

"Cả đời này có thể cùng người yêu đi Nạp Mộc Thác đi một chuyến, quả thật một chuyện hạnh phúc." Tống Vi lẩm bẩm nói, lời nói xoay chuyển, "Thanh Thử, chị có người trong lòng không?"

Trong nhà đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nét mặt Thanh Thử trước sau như một, hồi lâu cũng không có trả lời câu hỏi đó.

Tống Vi không có được đáp án của cô, tự lẩm bẩm, "Em có."

"Từ năm nhất đại học em chỉ thích một người con trai." Cô ta khẽ cười, "Đang trên đường đi học, em đang đi xe đạp thì va vào anh ấy, chúng em liền quen biết nhau. Anh ấy thật sự là một người rất tốt, như ánh mặt trời, đẹp trai lại khôi hài, nhiệt tình. Em liền trầm luân như thế, nhưng anh ấy lại có người trong lòng, cho dù nữ sinh kia vốn cũng không hề để ý tới anh ấy. Anh ấy theo đuổi nữ sinh kia ròng rã hai năm, hai năm."

"Thanh Thử, chị bảo em có khờ không, ngốc không, đặt một người không thích mình ở trong lòng." Tống Vi ngơ ngác. "Em đại như vậy đấy."

Thanh Thử lẳng lặng ngồi ở đó lẳng nghe.

Đôi mắt Tống Vi dần đỏ lên, "Em hiểu rằng anh ấy biết hết, nhưng anh ấy lại vì nữ sinh kia, ra về không biết gì. Sinh nhật của anh ấy, em vì để mua được đôi giày phiên bản có hạn anh thích mà xếp hàng suốt một đêm, một đến té xỉu, đi bệnh viện truyền nước ba ngày, nhưng anh để đôi giày kia trong ký túc, cuối cùng là người khác dùng nó." Cô ta đột nhiên cười, Tống Vi cho là mình sẽ không đau nữa, nhưng mở vết sẹo ra, cô ta vẫn cảm nhận nỗi đau mòn mỏi, "Em thật sự không sao bỏ cuộc được, Thanh Thử chị thấy em có ti tiện không?"

Thanh Thử mím mím môi, "Không! Tống Vi, cô chỉ vì thích một người mà thôi."

Tống Vi che đầu của mình, "Nhưng em sai lầm rồi."

"Sai lầm rồi vẫn có thể cứu vãn mà." Thanh Thử tha thiết nói.

"Nếu như không thể cứu vãn?" Tống Vi hỏi từng chữ một.

Sắc mặt Thanh Thử căng thẳng, "Tống Vi, người cô thích là Phó Hàn Trạch đi."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Không khí trầm thấp đè nén.

Về mặt nghiêm trọng của Tống Vi dần dần ra, ánh sáng chiếu trên mặt của cô ta lưu lại một vết tối tăm.

Thanh Thử thấy cô ta chớp mi, run lên một cái.

Tống Vi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Thanh Thử, "Thanh Thử, chị viết chuyện xưa. Em kể chị nghe một câu chuyện để chị lấy cảm hứng sáng tác, nhưng chị đồng ý chuyện này được không?"

Thanh Thử chớp chớp mắt, "Tôi vốn cũng đâu nhất thiết phải biết chuyện của cô, sao cô dám đòi hỏi điều kiện?"

Sắc mặt Tống Vi bình tĩnh hỏi ngược lại, "Thanh Thử, thật ra thì trong lòng chị đã đồng ý rồi, không phải sao?" Cô ta nhếch nhếch khóe miệng.

Thanh Thử không biết phải nói gì nữa.

"Chị yên tâm, điều kiện của em tuyệt sẽ không làm khó dễ chị. Hơn nữa, vị sư huynh kia đang ở đây, lấy thân phận của anh ấy, chắc chắn sẽ không để cho chị chịu một chút uất ức nào."

Thanh Thử kinh ngạc nhìn cô ta.

Tống Vi nhếch khóe miệng, "Thành phố C ngay cạnh thành phố D, tập đoàn Trình thị, em cũng nghe biết, em có một học tỷ đang làm việc ở Trình thị. Chị ấy cho em xem ảnh trên tạp chí của Trình Mục Lăng, em có chút ấn tượng. Em cũng từng xem qua tác phẩm của chị, lúc trên xe lửa khi biết thân phận của chị thì em liền lục tìm lại tất cả tác phẩm của chị. Trong đó, có một bài chị nói với người phỏng vấn...chị nói rất nhiều chuyện xưa đều là do chị sưu tầm trên đường, khi có người kể cho chị nghe một câu chuyện cũ, chị sẽ cho người đó một món quà để bày tỏ lòng biết ơn."

Thanh Thử như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, "Được rồi, cô nói đi."

Tổng Vi thở ra một hơi, "Có một cô gái nhỏ, sáu tuổi thì cha mẹ ly dị."

Thanh Thử chau mày.

Tổng Vi nhìn cô, "Ba cô yêu một người đàn bà khác, bèn bỏ mẹ của cô gái. Người mẹ không chịu nổi nên đã nhảy giếng tự sát." Giọng nói của cô ta rất bình thản, "Sau này cô bé vẫn sống cạnh ba mình và người đàn bà kia. Cô bé luôn muốn rời khỏi cái nhà đó, cho đến khi cô lên năm nhất trung học, bắt đầu cuộc sống ở ký túc trường, cuối cùng cô cũng thoát khỏi cái nhà đó."

"Cô gái nhỏ dần dần lớn lên, cô vẫn cố gắng học hành một mạch đến khi thi lên đại học, cô mới thật sự tách rời cái nhà đó. Cho nên cô cố gắng gấp bội, cô dựa vào nỗi hận trong lòng, cắn răng, rốt cuộc thi được một số điểm không tệ."

"Lúc cô gái rời nhà đi học đại học, có trở về nhà một chuyến, cô lạnh lùng nhìn bọn họ, cha cô cùng người vợ hiện tại. Cô nói, cô sẽ trả hết học phí và sinh hoạt phí đã nhận cho ông ta, từ nay về sau hai bọn họ không còn là cha con nữa. Khi đó cô mới phát hiện cha mình cũng già rồi, mái tóc đen trong trí nhớ đã có rất nhiều tóc bạc trộn vào. Nhưng hận ý không giảm, cô nghĩ tới mẹ mình – người phụ nữ đáng thương đó. Cô không sao tha thứ cho bọn họ được. Người đàn bà kia cũng có một đứa con gái lớn bằng cô. Khi còn bé, cha cô mua đồ cho cô và cô ta đều mua hai cái."

Thanh Thử là một người nghe rất giỏi, cô cũng không ngắt lời cô ta, nhưng cô sẽ dùng ánh mắt trao đổi với Tổng Vi. Cô thấy đáy mắt Tổng Vi đau khổ, bất đắc dĩ cũng có băng khuâng.

"Sau này hai cô gái cùng học một trường Đại Học. Cô gái một mực yên lặng chú ý người kia. Người kia xinh đẹp, tựa như ánh mặt trời, rất được hoan nghênh ở trường."

"Cô gái thường nghĩ, tại sao Thượng Đế bắt công như vậy. Cô sống khổ sở như vậy, đau khổ như vậy, mà cô ấy sao mà vui vẻ, cái gì cô ấy cũng không biết, sống trong bầu không khí hạnh phúc, an nhiên hưởng thụ tất cả những gì cha cô cho. Cô rất khó chịu, lòng cô tràn đầy hận ý. Nhưng cô lại làm bạn thân với cô gái đó. Cô gái đó đối với cô rất tốt, có gì ăn ngon cũng sẽ để phần cho cô. Cô ngã bệnh sốt cao không lui, là người kia nửa đêm công cô đi bệnh viện. Dần dần cô nghĩ sẽ quên hết đi, cho qua tất cả, cho đến khi một người xuất hiện ——"

Tổng Vi nói tới đây, ngừng lại. "Thanh Thử, giờ em mới hiểu được, có lúc yêu thật sự là thân bất do kỷ. Chị đoán không sai, người em thích là Phó Hàn Trạch."

Đến lúc này, Thanh Thử cũng đã hiểu. Tổng Vi chính là cô gái nọ trong chuyện xưa, một người khác chính là Trịnh Giai.

Tổng Vi đang nói kể chuyện xưa nhưng về mặt của cô ta lại quá mức bình tĩnh.

Đêm tháng tám ở Lhasa, làm cho cô cảm thấy hơi lạnh lẽo, ánh mắt Thanh Thử dần dần sâu xa, "Cô biết Trịnh Giai đi đâu?"

Tổng Vi cười khúc khích, ánh mắt dần dần rét lạnh, "Chị muốn biết?"

Thanh Thử che giấu sắc mặt, "Tổng Vi, cô cho rằng Trịnh Giai chẳng biết gì cả ư, sao cô không nghĩ đến chuyện cô ấy đã biết tất cả?"

Tổng Vi trầm tư một hồi lâu, "Biết thì thế nào? Bây giờ cô ta hẳn là đã đi khỏi Lhasa."

"Tổng Vi ——" Thanh Thử lớn tiếng quát.

Tổng Vi chê cười, "Chị thấy không, Thanh Thử, chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau thôi mà chị đã đứng về phía cô ta rồi, cô ta có cái gì tốt?" Cô ta lại cười khanh khách mấy tiếng, "Thanh Thử, chị thật muốn biết cô ta ở đâu?"

Tổng Vi nhướn mày, không thèm che giấu nữa, vẻ mặt gần như dữ tợn, "Em cho chị biết, Trịnh Giai vẫn muốn đi Lâm Chi."

Căng thẳng trong lòng Thanh Thử hạ xuống, cô không nói gì nữa, vác bao lô đi tìm Phó Hàn Trạch.

Phó Hàn Trạch vừa thấy cô, "Có phải có tin tức Trịnh Giai hay không?"

Thanh Thử cũng không biết nên nói cái gì cho phải, "Trịnh Giai muốn đi Lâm Chi?"

"Đúng vậy." Ánh mắt Phó Hàn Trạch dừng lại, "Cô ấy đang ở đâu?"

"Chúng ta đi tìm thử xem." Thật ra thì Thanh Thử cũng không dám ôm hy vọng gì, cô rất sợ, lỡ khi bọn họ tìm được Trịnh Giai thì Trịnh Giai đã gặp chuyện không may?

Cô và Phó Hàn Trạch thuê một chiếc xe tải, lái xe về hướng Lâm Chi.

Dọc theo đường đi, Thanh Thử liên suy nghĩ, mình làm thế này có nên hay không. Nếu như Tổng Vi lừa cô thì sao?

Bóng đêm mờ mờ, một đường đều là đường nhựa. Phó Hàn Trạch phụ trách lái xe, cô ngồi cạnh tài xế, cũng không dám chớp mắt.

Lúc trời sáng, bọn họ nhìn bản đồ một chút, còn cách Lâm Chi hai giờ lái xe.

"Dừng lại nghỉ ngơi một chút đã." Thanh Thử nói.

Xe tạt vào ven đường.

Nơi này phong cảnh tuyệt vời, non xanh nước biếc, tự nhiên không có một tia tạp chất.

Thanh Thử nhìn trời, "Hình như trời sắp mưa." Cô từng xem qua khí hậu của Lâm Chi, lượng mưa tháng tám rất lớn.

Mặt Phó Hàn Trạch trầm xuống, "Chúng ta nhanh lên đường đi."

"Anh nghỉ chút đi, tôi lái cho." Thanh Thử nói.

Phó Hàn Trạch lắc đầu một cái, "Cô cũng một đêm không ngủ rồi."

"Cô yên tâm đi, năm ngoái tôi đi Tần Cương còn cực hơn thế này nhiều, lái xe tám giờ liền. Ngược lại cô...cô nên nghỉ ngơi chút đi."

Phó Hàn Trạch không khẳng định nữa, anh ta biết Thanh Thử là thường hay đi du lịch, kinh nghiệm của cô so với anh ta nhiều hơn. Lên xe, anh ta nhắm mắt lại, "Bạn trai cô trở về rồi sao?"

Tay Thanh Thử nắm chặt lại, nắm chặt tay lái, "Anh ấy đang có việc ở Lhasa."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Cô nhìn phía trước không chớp mắt, sắc mặt trầm xuống.

Ban đêm, một khách kia lúc rời đi, cô khách chế mình không nghĩ tới anh nữa. Có lẽ cô cũng hiểu, cô chỉ mượn chuyện này để trốn tránh mà thôi.

Thanh Thử thăm thò dài một hơi trong lòng, có lúc thật muốn mặc kệ mọi thứ, không cần suy nghĩ nhiều làm gì.

Cả đêm Trình Mục Lăng ngủ không ngon giấc. Trời chưa sáng, anh đã sang tìm Thanh Thử.

Trên đường chính Thanh Ninh, những người hành hương thành kính đi về nơi muốn tới. Thật ra thì ở chỗ này bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể cảm nhận được cái cảm giác linh thiêng.

Trình Mục Lăng nhìn cô gái đang ngồi chống cằm ngủ gà ngủ gật trên bàn. Trình Mục Lăng dừng chân một hồi lâu, cô gái mới mơ mơ màng màng phát hiện anh.

"Ồ ——" Giang Ương cười, "Trình tiên sinh."

Trình Mục Lăng khẽ cười một tiếng.

Giang Ương dụi dụi mắt, "Chị Thanh Thử đi Lâm Chi rồi, chị ấy nhờ em báo lại với anh."

Ánh mắt Trình Mục Lăng tối sầm lại, "Đi lúc nào? Với ai?"

"Nửa đêm hôm qua, cùng với học sinh kia, bọn họ có vẻ rất gấp."

"Cô có biết đã xảy ra chuyện gì không?" Trình Mục Lăng trầm giọng hỏi.

"Hình như là đi tìm cô gái kia, cụ thể em cũng không rõ ràng lắm."

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, "Được, cảm ơn cô."

Giang Ương thẹn thùng.

Trình Mục Lăng từ khách sạn ra, gọi cho Thanh Thử một cú điện thoại, đáng tiếc điện thoại không có ai nghe. Từ lúc vào Đại Chiêu Tự ngày hôm qua, Thanh Thử đã đặt điện thoại di động ở chế độ im lặng.

Trình Mực Lãng cầm điện thoại di động, đứng dưới ngọn đèn đường.

Lý Dục Bạch lái xe chạy tới, anh ta đã sớm đến Lhasa rồi, mấy ngày nay toàn đi chung quanh chụp hình. Khuôn mặt đẹp trai tràn đầy sự mệt mỏi, "Ày, xảy ra chuyện gì? Sáng sớm đã lôi người ta tới đây."

"Tớ muốn đi Lâm Chi một chuyến, đưa xe tớ lái."

"Tự dừng lại đi Lhasa?" Lý Dục Bạch nghĩ lại, trong nháy mắt liền hiểu, "Vị kia nhà cậu cũng đi Lâm Chi? Trình tổng, tốc độ này thật là làm cho tiểu đệ đây cam bái hạ phong (tự thấy không bằng) a!"

Lý Dục Bạch nhìn chung quanh, "Cô ấy đâu?"

Trình Mực Lãng lên xe, "Đi Lâm Chi rồi. Cậu cứ đi chụp ảnh cho xong đi, đừng đợi tớ, có lẽ tớ sẽ không về luôn được."

Nói xong đi mất.

Lý Dục Bạch đứng im tại chỗ, "Ồ, Mực Lãng ——" anh ta lắc đầu một cái, tự lẩm bầm, "Cũng có chuyện cậu không làm được cơ đấy."

Hai người Thanh Thử đến Lâm Chi thì liền hỏi thăm mọi người khắp nơi, có ai từng gặp Trịnh Giai hay không. Đáng tiếc cả đường không hỏi được chút tin tức nào.

Phó Hàn Trạch lo lắng càng thêm nặng nề, "Lâm Chi lớn như vậy, chúng ta tìm kiểu gì đây?"

Thanh Thử nhìn rừng tùng mênh mông bát ngát phía xa. Đúng thật, Trịnh Giai dường như cố tình né tránh bọn họ, không để bọn họ dễ dàng tìm được. Huống chi còn có Tống Vi một bên quấy nhiễu.

Thanh Thử thở dài một cái, trước kia ra ngoài du lịch cô cũng chưa từng gặp qua chuyện như vậy.

"Trịnh Giai có từng kể với anh chuyện cha mẹ cô ấy không?" Thanh Thử hỏi.

Phó Hàn Trạch ngồi dưới đất, đầu rũ xuống rất sâu, "Cô ấy rất ít nói về gia đình mình, tôi cũng chưa bao giờ hỏi." Anh ta cười cười, "Tôi biết được chuyện cha mẹ cô ấy ly dị là do lúc say rượu cô ấy nói ra."

Thanh Thử gật đầu một cái, trong lòng Trịnh Giai để ý, cho nên cũng không muốn kể cho Phó Hàn Trạch.

"Có phải cô thấy tôi rất thất bại không, ngay cả bạn gái mình cũng không biết rõ." Phó Hàn Trạch mất mát nói.

Thanh Thử trầm ngâm một hồi lâu nói: "Ai cũng có bí mật riêng, Trịnh Giai không muốn kể cung đâu phải là lỗi của anh."

Phó Hàn Trạch thở ra một hơi, "Thanh Thử, tôi phát hiện ra cô nói chuyện y như một bà già, như là đã trải qua rất nhiều vậy, nhưng rõ ràng cô hơn chúng tôi có vài ba tuổi mà."

Thanh Thử cười một tiếng, lấy di động trong túi ra, thấy có ba cuộc gọi nhỡ, đều là hơn sáu tiếng trước.

Phó Hàn Trạch nhìn khuôn mặt rối rắm của cô, "Sao thế? Bạn trai cô gọi cho cô rồi hả?"

Thanh Thử do dự trong một chớp mắt, có nên gọi lại không nhỉ.

Một lát sau, điện thoại nổi.

"Thanh Thử ——" Giọng Trình Mực Lãng hơi gấp gáp.

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, "Sur huynh, chuyện tối qua tương đối gấp, giờ em đang cùng Phó Hàn Trạch đi Lâm Chi."

Trình Mực Lãng bất đắc dĩ cong cong khóe miệng, "Thanh Thử ——" anh biết nói gì cho phải đây. Cố nói cho thật tự nhiên, "Bây giờ anh đang trên đường đi Lâm Chi, em đang ở đâu rồi?"

Thanh Thử nhìn bảng chỉ đường, "Chúng em ở ——" lời còn chưa dứt, điện thoại di động của cô đã tắt máy. Cô nhìn màn ảnh đen như mực, vẻ mặt vô tội.

"Điện thoại hết pin rồi."

Về mặt thống khổ của Phó Hàn Trạch cuối cùng cũng có biểu cảm khác, "Thanh Thử, tôi hơi bị đồng cảm với bạn trai cô."

Thanh Thử cắt di động, tối qua lẩm chuyện quá, cô quên chưa sạc di động.

Phó Hàn Trạch đưa di động của mình ra, "Dùng điện thoại di động của tôi đi."

Thanh Thử không nhận.

Phó Hàn Trạch nhìn cô, chợt hiểu ra, "Sẽ không phải là cô không nhớ số điện thoại của anh ấy chứ?"

Thanh Thử xoay mặt, biết nói thế nào đây? Bọn họ quen biết chưa lâu, Trình Mục Lăng không phải là bạn trai của cô.

Thanh Thử chỉ cảm thấy trán mình hơi nháy lên, "Tôi học toán dốt lắm, bẩm sinh đã không có năng khiếu với các con số."

Phó Hàn Trạch không thể tìm được từ ngữ nào mà miêu tả cảm tưởng của mình nữa, anh ta bó tay không giúp được gì rồi.

Chờ Trình Mục Lăng gọi đi gọi lại mấy cuộc nhưng đều chỉ nghe thấy "Số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy..." Anh đau đầu vuốt vuốt lông mày, không thể không tăng tốc về hướng Lâm Chi.

Thanh Thử và Phó Hàn Trạch vốn không có một chút đầu mối, hai người không ngại phiền đi hỏi từng người một, nhưng một chút đầu mối cũng không có. Đến trưa, hai người chỉ đành đi vào thị trấn báo án.

Sau khi ghi khẩu cung, Phó Hàn Trạch đưa ảnh Trịnh Giai cho cảnh sát, cảnh sát an ủi hai người, để cho bọn họ bình tĩnh lại trước. Nhưng đến lúc này, cả người Phó Hàn Trạch đã muốn điên lên rồi.

Thanh Thử có chút lả đi, ngồi trên ghế dài trong đồn.

Tối lúc đêm, rốt cuộc có tin tức. Tối ngày hôm qua có người thấy Trịnh Giai đi vào trong núi.

Phó Hàn Trạch một phát túm lấy người nọ, "Cô ấy đi vào lúc nào?"

Cảnh sát liền vội vàng kéo anh ta, "Các vị bình tĩnh một chút, chúng tôi đã cử người đi tìm rồi."

Mặt Phó Hàn Trạch xám ngoét, "Lúc nào mới tìm được Trịnh Giai đây?"

Thanh Thử an ủi, "Chịu khó chờ thôi."

Phó Hàn Trạch dùng sức nắm tóc, "Cô không nghe à, trên núi chẳng có ai ở, cô ấy một mình đi lên núi, đã một ngày một đêm rồi, tôi thật không dám tưởng tượng."

"Tôi không thể ở đây nữa, tôi phải đi tìm cô ấy." Phó Hàn Trạch xông ra ngoài. Thật may, vị Triệu sở trưởng kia thân thủ nhanh nhẹn túm lấy anh ta, "Anh bạn, bây giờ không phải là lúc xúc động. Ở Lâm Chi đều là núi, giờ trời đã tối rồi, đường núi gấp ghev, hay là các vị ở lại đây chờ tin tức đi."

Lúc này Phó Hàn Trạch sao có thể nghe lọt tai câu ấy.

Thanh Thử trầm ngâm nói, "Triệu sở trưởng, để chúng tôi đi cùng các vị đi, giờ chúng tôi ngồi đây cũng đâu làm nên tích sự gì."

Triệu sở trưởng nhìn gương mặt kiên định của bọn họ, "Tôi thật không muốn cho các vị đi cùng, nhưng nếu các vị thật muốn đi thì cũng đành vậy. Đường núi không dễ đi đâu, các vị phải chuẩn bị tâm lý đi."

"Cám ơn ông." Thanh Thử trịnh trọng nói.

Bóng đêm nặng nề.

Mới vừa rồi trong đồn công an Thanh Thử đã tranh thủ sạc ít pin, vừa khởi động máy, đã có mấy tin nhắn đến. Cô nắm thật chặt điện thoại di động, ánh mắt hơi mơ hồ.

Đầu óc cô không ngừng hiện ra những ký ức xa xôi, ngón tay tới lui lúi lúi trên màn hình, cuối cùng cô thả di động vào túi xách.

"Phía trước chính là nơi Trịnh Giai xuất hiện đêm qua, bình thường du khách sẽ không đi lên hơn nữa. Đường này chắc chắn phải đi qua nếu muốn lên núi, địa thế trong núi hiểm trở, đường vô cùng khó đi. Chúng tôi đã tìm một người địa phương nhờ dẫn đường."

Thanh Thử đi ở chính giữa, Phó Hàn Trạch đi song song với cô, dọc đường hai người đều im lặng.

Trong đêm tối, ánh đèn pin cầm tay sao mà chói mắt.

Người dân địa phương kia nói gì với cảnh sát, Thanh Thử nghe không rõ ràng.

Phó Hàn Trạch đột nhiên gọi tên cô, "Thanh Thử ——"

"Ừ ——" cô lên tiếng, giọng buồn bực.

"Cô không cần phải theo tới đây." Phó Hàn Trạch nói.

"Đã tới rồi." Thanh Thử nhẹ giọng nói. "Anh để ý đường đi, đừng phân tâm."

Một hồi lâu, Phó Hàn Trạch lên tiếng, "Cảm ơn cô."

Thanh Thử không đáp lại.

Đi hơn một tiếng đồng hồ, mặc dù sau lưng chảy mồ hôi, bọn họ vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Điện thoại lúc có sóng lúc không, mọi người cũng sa vào trong mê mang, chẳng ai biết có thể tìm được Trịnh Giai hay không.

Đang lúc tĩnh lặng, điện thoại của Triệu sở trường đổ chuông khiến tất cả mọi người tràn đầy chờ mong.

"Uhm—— được, tôi hiểu."

Mọi người tha thiết nhìn ông.

"Có một người tên Trình Mục Lăng gọi điện tìm cô." Lời của Triệu sở trường theo gió vọng vào tai Thanh Thử. "Cậu ấy cũng đang lên núi."

Triệu sở trường nhìn cô. "Cậu ta cứ khẳng khái lên núi một mình."

Thanh Thử âm thầm cắn cắn môi, gương mặt căng thẳng.

"Thế này vậy, Tiểu Trịnh, chỉ ở lại, cô cũng ở lại, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Triệu sở trường nói.

Phó Hàn Trạch nhìn Thanh Thử, "Thanh Thử, cô ở lại chỗ này chờ anh ấy đi. Tôi nghĩ bạn trai cô nhất định rất lo lắng cho cô. Cảm ơn cô đã đi đoạn đường này cùng tôi."

Thanh Thử phát hiện bây giờ mình tiến thoái lưỡng nan, cô không có cách nào lựa chọn. "Tôi không đi với mọi người nữa, tôi sẽ ở lại đây một mình."

"Không được, cô là con gái ở đây một mình sao được." Triệu sở trường không đồng ý.

Thanh Thử kiên trì nói, "Yên tâm, tôi có thể, Triệu sở trường, bắt đầu từ khi 7 tuổi tôi đã đi thám hiểm hàng năm, nơi này đối với tôi mà nói, không là gì cả."

Triệu sở trường kinh ngạc nhìn cô, "Tôi không yên tâm." Lòng mày ông ta cau lại.

"Vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Thanh Thử cất bước.

Phó Hàn Trạch kéo tay cô lại, "Cô hãy cẩn trọng nhé. Triệu sở trường, chúng ta đi thôi."

Triệu sở trường thở dài một cái, "Mấy người trẻ tuổi các người thật là. Đền pin cho cô." Nói xong còn cởi áo khoác của mình khoác lên vai Thanh Thử, "Cẩn thận." Bao nhiêu ý tứ đều gói gọn trong hai chữ này thôi.

Mọi người chậm chạp đi về phía trước.

Thanh Thử nhìn luồng sáng càng ngày càng mờ phía trước, cho khi nó biến mất, cô cũng không nghe được tiếng người nữa.

Cô tựa lưng vào cây khô chậm chậm ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, đọc tin nhắn.

Tin thứ nhất 12 giờ 18 phút: Anh đã đến Lâm Chi rồi, bọn em tới chỗ nào rồi?

Tin thứ hai 13 giờ 45 phút: Thanh Thử, em ở đâu?

Tin thứ ba: 18 giờ 02 phút: Thanh Thử, thấy tin nhắn thì mau trở về.

Thanh Thử nhắm nghiền hai mắt, bên tai là tiếng gió lay động, gió quạt vào mặt cô đau rát.

Trình Mục Lăng cầm bản đồ, nhanh chóng đi lên núi. Điện thoại di động chỉ còn lại 20% điện, anh không biết có thể cầm cự đến lúc tìm thấy bọn họ không.

Thanh Thử ngồi một mình 15 phút, liền đứng dậy đi xuống núi.

Có câu nói, lên núi dễ dàng, xuống núi khó khăn.

Lúc lên núi có người dẫn đường cô không để ý lắm, giờ một mình xuống núi mới cảm thấy đường quả thật rất khó đi.

Trong núi thỉnh thoảng còn có tiếng gào thét của dã thú, Thanh Thử không khỏi bước nhanh hơn, cô nhìn không chớp mắt nơi đèn pin chiếu xa xa. Nhưng vẫn bị vấp phải mấy cây dây leo dưới chân.

Đèn pin rơi rất xa.

Thanh Thử ngẫm nghĩ đi vài bước, mới phát hiện mắt cả chân bên phải đau đớn, cô vội vàng nhặt đèn pin lên, may sao dù đã bị vỡ lớp kính nhưng nó vẫn chiếu sáng tốt. Thanh Thử không hề xem qua vết thương, cắn răng tiếp tục đi xuống, do chân bị thương, cô không đi nhanh được.

Cuối cùng khi chân đau không chịu nổi nữa, cô mới lại dừng lại.

Nhìn thời gian, đã qua hơn bốn mươi phút. Cũng không biết tình huống trên kia như thế nào rồi.

Thanh Thử xoa chân, đột nhiên nhìn thấy phía dưới có ánh đèn mờ chiếu rọi cách đó không xa. Cô lẳng lặng đứng ở một bên, đợi lúc người đó đến, cô nhìn rõ ràng bóng dáng của anh, Thanh Thử bật đèn pin.

Trình Mục Lãng lập tức dừng bước lại, "Thanh Thử?"

Thanh Thử nắm tay thật chặt, "Sur huynh, là em."

Rất nhiều năm sau, Trình Mục Lãng nhớ lại buổi đêm này và nói, câu nói "Sur huynh, là em" lúc ấy của Thanh Thử là âm thanh tuyệt vời nhất trong hai mươi mấy năm cuộc đời anh được nghe.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trình Mục Lãng đi lên phía trước, ngăn từ vạn ý nhưng không thốt lên lời. Trên người Thanh Thử khoác một chiếc áo khoác nam màu xanh đậm, giờ phút này nhìn cô cảm thấy cô sao mà gầy.

Trình Mục Lãng nhíu nhíu mày.

Thanh Thử tự thấy hơi xấu hổ, chột dạ giải thích, "Bọn họ lên núi tìm Trịnh Giai rồi."

Gió đêm thổi qua từng hồi một, lá cây xào xạc.

Trình Mục Lãng thở ra một hơi, trầm giọng nói, "Xuống núi." Hai chữ ngắn gọn đã cho thấy tâm tình đang cực kỳ buồn bực của anh.

Thanh Thử cảm thấy anh đang hết sức khống chế tâm tình. Trình Mục Lãng là một người tốt tính, lúc này thật sự đang bị tức không nhẹ.

Thanh Thử lặng theo sát phía sau anh.

Hai người một trước một sau trầm lặng đi mấy phút. Trong lòng Trình Mục Lãng đã xoay chuyển trăm mối, rốt cuộc anh dừng bước lại, xoay người, cách Thanh Thử mấy bước lớn.

Hoàn toàn tối đen, chỉ có đèn pin trong tay hai người đang đồng thời phát ra luồng ánh sáng yếu.

"Có lạnh không?" Trình Mục Lãng rốt cuộc cũng khôi phục như bình thường.

Thanh Thử cắn cắn môi, hít một hơi, luồng khí lạnh lẽo đi vào lục phủ ngũ tạng, lạnh thấu vào trong lòng, cô khó khăn nở nụ cười, "Sur huynh, xin lỗi."

Trình Mục Lãng thở ra một hơi, "Không có gì." Giọng điệu của anh hoàn toàn buồn bã, "Anh cam tâm tình nguyện."

Giống như có cái gì âm ỉ nổ tung.

Thanh Thử không thấy rõ về mặt anh, dường như hai người cách nhau một lớp sương mù thật dày, nhưng cô lại nhìn rõ đôi mắt anh, tựa như một vực xoáy hút cô vào làm cô không thể ngưng nhìn.

Thanh Thử giãy giụa, không ngừng nói với chính mình, đừng nhìn nữa, đừng nhìn.

Nhưng dường như cũng đang có một giọng nói: Không trốn được nữa, trốn không thoát.

"Sau này đừng có im hơi lặng tiếng biến mất như thế nữa." Trình Mục Lãng trầm giọng nói.

Thanh Thử cúi đầu, buồn buồn nói, "Em đã nhờ Giang Ương báo lại rồi mà."

Trình Mục Lãng bắt lực, "Em không thấy là lúc anh nhận được tin sẽ là quá muộn sao?" Anh nhìn rừng cây tối lạnh, "Em cũng thật là ——" câu tiếp theo anh không nói ra.

"Chuyện của Trình Giai sẽ có người lo." Trình Mục Lãng trầm giọng nói.

Thanh Thử biết anh nói như vậy, tức là đã sắp xếp xong xuôi. Cô nâng bước chân, từ từ đi phía trước, tới bên cạnh anh.

Lông mày Trình Mục Lãng nhíu lại sâu hơn, "Chân thế nào rồi?"

Vừa gặp được anh cô mừng quá, nhất thời quên đau. Giờ mới lại thấy nỗi đau ập đến.

Trình Mục Lãng ngồi xổm xuống, "Bị thương chỗ nào?" Một tay anh đỡ lấy bắp chân cô.

Thanh Thử lên lút hút khí, "Có thể là bị sai khớp mắt cá chân."

"Anh xem một chút." Anh thận trọng đỡ cô. Cầm đèn pin soi, mắt cá chân của cô đã sưng to như trứng gà. Thanh Thử nhìn gò má như lạnh lùng hơn của anh, "Sr huynh, không cảm thấy gì đâu." Cô muốn rút chân về, bị tay anh giữ, anh nhẹ nhàng đề, chỉ sợ làm đau cô, mới lên tiếng, "Không thương tổn đến xương."

Ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô, "Anh biết là rất đau, em cố nhịn thêm chút nữa."

Thanh Thử dương dương khoe miệng, "Không có việc gì, không có việc gì."

Cô vừa nói như thế, mặt Trình Mục Lãng vừa nặng vừa lạnh.

Thanh Thử âm thầm chất lưỡi.

Trình Mục Lãng đỡ cô đứng lên, quay lưng lại cúi người xuống, "Lên đi."

Thanh Thử sững sờ trong nháy mắt, kiễng chân không bị thương, đưa tay vòng chắc cổ anh.

Trình Mục Lãng đi không nhanh, Thanh Thử cầm đèn pin soi đường phía trước.

Một đường không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng chung quanh hai người. Thanh Thử nghiêng đầu, ánh mắt không khỏi quan sát gò má đẹp đẽ của anh. "Sr huynh, hai năm trước em từng nhìn thấy ảnh của anh trong bảng thông báo."

"Oh ——" Trình Mục Lãng lên lên giọng, "Trường dán hình anh? Viết cái gì?"

Thanh Thử khẽ cười một tiếng, "Trình Mục Lãng, Khóa 06 Học việc Quản lý Kinh tế, trong lúc ở trường đã đảm nhiệm chức vụ chủ tịch hội học sinh ——" cô nói chậm rãi.

Một nơi nào đó trong trái tim Trình Mục Lãng dần dần ấm áp, "Em nhớ chuyện này rõ thế."

"Sau này còn có người tìm ra cả ảnh lúc anh tham gia cuộc thi top 10 giọng ca nữa cơ." Lúc ấy không biết đã mê chết bao nhiêu bạn nữ.

Trình Mục Lãng nhìn đường phía trước, ánh mắt chuyên chú, anh trầm ngâm một hồi lâu mới lên tiếng, "Thì ra em đã bắt đầu chú ý đến anh từ hồi đấy."

Thanh Thử giật mình, lập tức không nói lên lời.

Lúc xuống được núi đã là rạng sáng. Xe Trình Mục Lãng đậu dưới chân núi, cuối cùng cũng lên được xe.

Hai người đều đã mệt mỏi kinh khủng.

Trình Mục Lãng nhìn đồng hồ, 5 giờ 36 phút sáng, "Anh ra cốp xe xem có hòm thuốc không." Cũng may Lý Dục Bạch thường xuyên ra ngoài, hòm thuốc là đồ dùng luôn được chuẩn bị.

"Có dầu hoa hồng." Trình Mục Lãng xem qua hòm thuốc.

Thật ra thì, Thanh Thử hoàn toàn có thể tự mình băng bó, nhưng Trình Mục Lãng hoàn toàn không cho cô cơ hội.

Bôi thuốc lên, anh thận trọng xoa mắt cá chân của cô. Mùi dầu hoa hồng vốn không dễ chịu gì, chất mùi nồng đậm trong nháy mắt đã tràn ngập cả xe.

Tay Trình Mục Lãng đầy dầu, trông hơi buồn cười. Anh mím môi, nghiêm túc hỏi, "Cảm giác thế nào? Còn đau không?"

"Tốt hơn nhiều. Thật đấy!" Thanh Thử sợ anh không tin, còn nhấn mạnh thêm.

Thanh Thử đưa khăn giấy cho anh lau tay.

Trình Mục Lãng nhận lấy, lau xong, sắc mặt của anh đã dịu đi, "Tài nghệ của anh cũng được quá đi."

Thanh Thử im lặng một chút, trong lòng nói, cần phải khen ngợi.

"Em nghỉ ngơi trước đi, chúng ta quay lại thị trấn chờ bọn họ." Giọng nói của Trình Mục Lãng trầm thấp.

Thanh Thử tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía trước, "Sur huynh, chúng ta nghỉ ở đây một lúc, đừng về vội." Cô biết, chắc chắn là đã một ngày nay anh không được nghỉ ngơi.

Trình Mục Lãng cho xe chạy, "Anh không sao." Ánh mắt anh nhìn lướt qua mắt cá chân cô, mặc dù đã xử lý qua, vẫn nên đi tìm bác sĩ khám một chút cho yên tâm.

Thấy Thanh Thử nghiêng đầu nhìn anh, anh khẽ cười một tiếng, cầm cái chân, nghiêng người đắp lên đầu vai của cô, "Ngủ một chút."

Thanh Thử ừ một tiếng, vẫn mở mắt.

Xe vững vàng đi về phía trước, sắc trời dần dần sáng, ánh mặt trời từng chút từng chút vạch lớp sương mù chiếu sáng cả mặt đất.

Thanh Thử nheo mắt nhìn ngoài cửa sổ, sau một hồi cân nhắc từng câu từng chữ nói: "Sur huynh, nếu như lúc ấy em cùng bọn họ tiếp tục đi lên trên ——" cô không nói hết câu.

"Anh cũng sẽ đi tiếp lên trên, cho đến khi tìm được em mới thôi." Bởi vì một môi giọng anh hơi khàn.

Thật ra thì cô đã sớm biết đáp án, không phải sao?

Khẽ cong môi, trong lòng dường như có thứ gì đó đang dần tan ra.

Chắc là do một môi, hoặc cũng có thể là do đã buông bỏ được điều gì, nhắm mắt lại, một lát sau cô ngủ thiếp đi.

Trình Mục Lãng thấy cô nghiêng đầu, chân cũng từ từ trở xuống. Anh dừng xe ven đường, cẩn thận ngả ghế cho cô, xong đắp lại chăn cho cô nữa.

Anh lặng lẽ ngưng mắt nhìn cô ngủ say, da Thanh Thử rất trắng rất mềm, khuôn mặt sạch sẽ không có một chút tạp chất. Trình Mục Lãng đưa tay nhẹ nhàng vén sợi tóc bên khóe miệng cô sang một bên, khi ngón tay chạm vào tóc cô nó khẽ run rẩy.

"Thật ra anh biết đến em còn sớm hơn." Anh thì thầm nói một câu, dời mắt đi, tiếp tục lái xe.

Sau một tiếng, xe vào trong thị trấn.

Trình Mục Lãng dừng xe bên cạnh trạm y tế. Thanh Thử còn đang ngủ, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu rọi khuôn mặt cô, thành một vẻ nhu hòa mềm mại.

Trình Mục Lãng cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thanh Thử tỉnh dậy, cổ vừa chua vừa chát, cô mới phát hiện đã đến trấn trên. Quay đầu lại, Trình Mục Lãng đang nhắm hai mắt tựa vào trên ghế xe, từ sau khi gặp nhau, cô chưa từng ngắm anh rõ ràng như bây giờ. Cô luôn biết anh rất đẹp, ngũ quan tuấn lãng, cái mũi cao thẳng, còn có đôi mắt anh, Thanh Thử nghĩ đến điểm này thì hơi hoảng hốt.

Thấy ngay cuồng thâm dưới mắt anh, còn có ____ Thanh Thử nhăn mày, má trái anh có một vết cắt, mặt ngoài đã kết vảy. Cô kín đáo thờ dài một hơi.

"Thế nào? Mê đắm anh rồi?" Trình Mục Lãng đột nhiên lên tiếng, anh từ từ mở mắt ra, chống lại đôi mắt cô.

Thanh Thử lúng túng quay mặt, "Đến rồi sao."

Trình Mục Lãng ngồi dậy, "Ừ, đi khám chân em trước đã."

Anh đỡ cô vào trạm y tế. Điều kiện nơi này đương nhiên là tệ hơn ở thành phố C. Được cái bác sĩ khám tại chỗ cho Thanh Thử là một bác sĩ Tây Tạng rất nổi tiếng.

"Không tổn thương vào xương. Tôi sẽ kê thuốc, bôi ba ngày là khỏi, nhưng mà mấy ngày này nhất định không được chạy."

Trình Mục Lãng gật đầu một cái, "Làm phiền bác sĩ."

Thầy thuốc cười cười, "Tiểu tử, lại đây tôi xử lý vết thương trên mặt cho."

Trình Mục Lãng không để ý lắm, "Không việc gì."

Thanh Thử nhú nhú mày, "Vẫn nên xin bác sĩ ít thuốc đi." Cô nhìn chăm chú vào vết thương kia, phải dài đến 5 centimet, chắc là bị cành cây trên núi cắt

phải.

Trình Mục Lãng cong cong khóe miệng, "Ừ, nghe em vậy."

Thầy thuốc kia vui vẻ cười, "Được rồi, tên nhóc nhà ngươi đừng có trình diễn màn ân ái trước mặt ta nữa, mau đi khám vết thương một chút đừng để nhiễm trùng, miễn bạn gái cậu khỏi lo lắng."

Thanh Thử thấy ngại.

Trình Mục Lãng cười như không cười nhìn Thanh Thử một cái, rồi mới theo thầy thuốc đi xử lý vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Thanh Thử đứng trong sân trạm xá, một cô bé và một cậu bé đang đá cầu, chơi đến hăng say, đơn giản mà vui vẻ.

Cô tựa vào vách tường, nhìn đến xuất thần.

Lúc Trình Mục Lãng tới, liền thấy ánh mắt cô gần như hư không. Anh nhìn cô thật lâu, cô cũng không biết.

"Đang suy nghĩ gì?" Anh tới bên cô.

Thanh Thử xoay đầu lại, ngược mắt nhìn gò má đang dán băng gạc của anh, đầu tiên cô sững sờ, ngay sau đó mỉm cười.

Trình Mục Lãng đưa tay lên sờ sờ băng gạc, "Vị bác sĩ kia cứ bắt anh dán, thôi anh lột ra vậy."

Thanh Thử vội vàng đưa tay ngăn anh, "Đừng ——" cô kéo tay anh.

Tay cô hơi lạnh, ngón tay mảnh khảnh. Trình Mục Lãng rất bình tĩnh.

"Đội khỏi rồi hãy lột ra." Cô nhếch khóe miệng, "Dù sao ở đây cũng đâu có ai biết anh. Sư huynh, hình tượng của anh sẽ không bị tổn hại." Cô khẽ cười lên.

Dưới ánh mặt trời, trong một khoảnh khắc anh đã chìm đắm vào nụ cười của cô.

Thanh Thử thấy được động tác của mình, vừa muốn thu tay, nhanh chóng bị anh nắm được, tay anh ấm áp mà có lực, "Chính ta tìm một khách sạn gần đây, trước hết phải nghỉ ngơi một lúc."

Anh kéo cánh tay cô, phân nửa trọng lượng của Thanh Thử đều tựa vào anh.

Trình Mục Lãng nhìn bóng hai người lồng vào nhau trên mặt đất, chặt chẽ tương liên. Anh không tự chủ nhếch nhếch miệng, tạo thành một nụ cười dịu dàng, "Hình tượng của anh thì quan trọng gì đâu."

Thanh Thử vì giảm bớt lúng túng, nói, "Anh không biết lúc ấy trong trường có bao nhiêu người mê luyến anh đâu. Mấy người ở cùng phòng em bảo, rất nhiều học muội sau khi nhìn ảnh của anh đã chọn học lớp quản lý kinh tế của thầy Tô."

"Oh ——" Trình Mục Lãng hơi lên giọng.

"Thầy Tô rất thích lấy các sư huynh sư tỷ ra giới thiệu, nhất là anh."

Trình Mục Lãng nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, "Vậy còn em?"

Cơ thể Thanh Thử khựng lại.

"Em có từng đi nghe giảng ở lớp của thầy Tô không?" Trình Mục Lãng hỏi.

Khóe mắt Thanh Thử không dấu vết co lại một chút, cô im lặng trong nháy mắt mới mở miệng nói, "Có."

Trình Mục Lãng ngưng mắt nhìn cô, vẻ mặt chuyên chú làm cho người ta hăm sâu, vẻ mặt anh như muốn nói, mỗi khi em tới anh đều biết. Mặc dù anh biết từ khi bắt đầu cô đều tránh mình, nhưng anh không từ bỏ.

Anh chưa bao giờ tin cái gọi là số mệnh, nhưng gặp cô, anh đã tin.

Anh không dám nhớ lại cái giây phút đêm qua khi tìm thấy cô trên núi, tìm anh đập mắt không chế, anh chỉ có một ý nghĩ, may sao, anh đã đuổi theo cô.

Sau một hồi nhìn ngắm, lại nhìn phía trước. Một đôi nam nữ đang chụp hình ở phía xa. Thấy bọn họ đi qua, người con trai tiến lên, "Phiền anh chị, chụp giúp chúng em một tấm có được không ạ."

Trình Mục Lãng nhận lấy máy chụp hình, dặn dò Thanh Thử, "Chờ một chút."

Thanh Thử mỉm cười, "Không sao đâu, anh đi đi."

Trình Mục Lãng buông cô ra, người con trai giờ mới phát hiện ra chân Thanh Thử bị thương, "Thật ngại quá."

Đôi tình lữ kia nhìn vào màn hình, giờ tay làm động tác bình thường hay gặp, nhưng hạnh phúc trên khuôn mặt rất chân thật động lòng người.

Thanh Thử híp mắt, núi xanh mây trắng, mọi thứ đều tốt đẹp cả.

Trình Mục Lãng chụp xong ảnh, người con gái đề nghị, "Bọn em cũng chụp cho anh chị."

Trình Mục Lãng quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt Thanh Thử có hơi lạnh nhạt. "Thôi không cần đâu, di động của tôi hết điện rồi."

"Tiếc thật, cảnh sắc nơi này rất đẹp."

Đầu ngón tay Thanh Thử khẽ run, "Điện thoại di động em còn có điện, dùng di động của em chụp đi." Cô lấy di động đưa cho cô gái.

Trái tim Trình Mục Lãng bỗng dưng ảm áp, nhìn cô một cái, Thanh Thử giả bộ không biết.

Hai người đứng giữa đường cái rộng lớn, phía sau núi non trùng trùng, thật giống như đang đặt mình nơi chân núi.

"Đứng gần vào một chút." Cô gái hô.

Trình Mục Lãng cười khẽ một tiếng, nghiêng đầu, "Thanh Thử, đừng khần trương như vậy ——" anh đưa tay chạm vào một lọn tóc đang tung bay của cô.

Cô gái nhanh chóng nhấn phím chụp, hình ảnh dừng đúng lúc đó.

Trình Mục Lãng một tay nắm cả đầu vai của cô, nói với cô gái, "Được chưa."

Cô gái chụp liên hoàn, cô vẫn cảm thấy mấy tấm ảnh đầu thật sự rất có cảm xúc. "Được rồi."

Thanh Thử không dấu vết đi lên, nhận lại điện thoại di động, "Cảm ơn."

"Không khách khí, sau này còn gặp lại." Cô gái cười hi hi phất tay với bọn họ một cái.

Thanh Thử vuốt ve điện thoại di động, nhanh chóng nhìn lướt qua hình, ánh mắt thoáng dừng lại ở mấy tấm ảnh đầu tiên. Trình Mục Lãng đi tới, "Ảnh thế nào?"

Thanh Thử ừ một tiếng, "Bọn họ cũng rất có năng khiếu chụp ảnh, anh xem——"

Trình Mục Lãng nhìn lướt qua, "Lúc về rồi xem."

Hai người đi hơn mười phút thì đến Minh Châu Đại Từ Đường.

Khách sạn này thật sự tốt hơn khách sạn hồi trước cô ở rất nhiều. Vườn hoa rộng rãi sáng ngời, trên ban công đặt một cái bàn tròn màu trắng, một chiếc ô che nắng cũng màu trắng, ở đây không cần bước chân ra ngoài cũng có thể ngắm cảnh đẹp tuyệt vời.

Trình Mục Lãng đưa cô vào phòng, "Phòng anh ở ngay bên cạnh, em nghỉ ngơi đi."

Cô không hỏi xem anh đã an bài xong từ lúc nào, dường như tất cả cũng thuận nước đẩy thuyền.

Thanh Thử thu thập xong mấy thứ cũng mệt muốn chết, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có. Cô đứng trên ban công, ngắm nhìn nơi xa, giây phút ấy cô thực sự có cảm nhận vạn vật đều hư không.

Điện thoại di động reo, cô kinh ngạc một chút.

"Thanh Thử ——"

"Anh ——"

"Gọi cho em bao nhiêu cuộc, không nghe thì cũng là tắt máy, em đang ở đâu?" Tiêu Thanh Dương nhức đầu nói.

"Em đang ở Lâm Chi."

"Đi cả chỗ đó sao, chơi vui không?"

Thanh Thử nheo mắt, "Rất đẹp, cứ như không phải cùng một hành tinh với thành thị mình hay ở vậy."

Tiêu Thanh Dương cười vài tiếng, "Nghe em nói vậy, anh cũng nhất định phải đi một chuyến mới được."

"Anh có chuyện gì muốn nói với em đúng không?"

"Chẳng lẽ anh không thể chỉ là đơn giản quan tâm em sao?"

Thanh Thử trầm mặc không nói.

"Uh. Hôm lễ cưới Vệ Nhiên ý, cái người đưa em về là ông chủ em hả?" Tiêu Thanh Dương khó có dịp bắt quái (Nhiều chuyện). "Nghe nói trông rất đẹp trai."

Thanh Thử đi tới trước bàn ăn, ngồi xuống. "Đúng vậy, tin tức của anh thật là nhanh nhạy." Anh mà biết người kia bây giờ đang ở ngay cách vách, anh sẽ bị dọa thành cái dạng gì nhỉ?

"Ồ ——" Tiêu Thanh Dương dài giọng, "Tên hán là Trình Mục Lăng, anh nói không sai chứ?"

Một tay Thanh Thử chống cằm, "Anh đã điều tra rồi còn gì?"

"Hay nha. Đợi em đi Tây Tạng về, chúng ta sẽ gặp nhau. Lần này về anh còn dẫn theo tiểu Viễn nữa, tiếng Hán của nó chán quá."

"Chị dâu cũng về?" Thanh Thử hỏi.

"Cô ấy còn bận tý việc ở đây, anh với tiểu Viễn về trước." Tiêu Thanh Dương ngừng một chút, "Dù sao bây giờ em cũng không đi làm, em trông tiểu Viễn đi."

"Anh ——"

"Nó rất khỏe mạnh mà cũng ham chơi lắm. Thế nhá, anh còn có một cuộc họp, anh cúp đây."

Thanh Thử còn chưa kịp ý kiến gì, Tiêu Thanh Dương đã cúp máy.

Tiểu Viễn ——

Cô nghĩ nghĩ, hành trình kế tiếp mà có cả Tiểu Viễn nữa thì cô còn đi đâu được đây?

Anh trai chơi trò này rõ ràng là không thích cô đi xa đây mà.

Trở về phòng, mới vừa ngồi xuống không bao lâu, có tiếng gõ cửa.

Thanh Thử kiễng chân nhảy ra, Trình Mục Lăng đứng ở cửa, "Anh gọi ít đồ ăn."

Thanh Thử ngửi mùi thơm của đồ ăn, liền cảm thấy đói kinh khủng.

"Sợ em đói, anh gọi một ít, em muốn ăn gì nữa thì cứ gọi phục vụ họ sẽ mang lên."

Trong lòng có bánh đúc đậu, Bò Cẩn, bánh bao, không nhiều lắm, nhưng đều hết sức tinh xảo.

"Em không kén chọn đâu, sư huynh, em ăn được."

Hai người ngồi ở cái bàn ngoài sân, im lặng dùng cơm.

Trình Mục Lăng ăn không nhiều lắm, như đang nghĩ ngợi cái gì.

Thanh Thử ăn no bảy tám phần, lau miệng, thấy Trình Mục Lăng đang nhìn nơi xa, ánh mắt xa xăm. Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, mũi anh đặc biệt ưa nhìn, tựa như được thiên nhiên tạo ra, cao lớn rắn rỏi. Anh hẳn đã tắm và thay quần áo, chiếc áo màu trắng được xắn tay cùng với chiếc quần tối màu, trông sạch sẽ và đẹp trai.

Nhận thấy ánh mắt cô, Trình Mục Lăng quay mặt lại, "Ăn no rồi?"

Thanh Thử gạt đầu một cái.

"Thức ăn ở Lâm Chi được làm theo hương vị thức ăn Tây Tạng truyền thống, nhưng bản thân nơi này cũng có nhiều món ngon, ví dụ như heo nhồi củ hương, gà nhồi nấm thông rất là nổi tiếng." Trình Mục Lăng chậm rãi nói.

"Vậy buổi tối chúng ta có thể đi ném thử một chút?" Thanh Thử đề nghị.

Trình Mục Lăng tế nhị nhìn lướt qua chân của cô, "Ừm, chân em bị thương, mấy ngày này vẫn nên ăn kiêng thì hơn."

Thanh Thử sùng sốt. Anh đang cố ý?

"Hành trình đi Tây Tạng là Lhasa, Lâm Chi, Nạp Mộc Thác đều đi vừa đi rồi, anh nhớ là trong kế hoạch có ghi cả bán đảo gì đó nữa?"

"Bán đảo Trát Tây." Thanh Thử tiếp lời anh, "Đây là bán đảo lớn nhất Nạp Mộc Thác."

Trình Mục Lăng nhấp một ngụm nước, "Còn phải đi ngắm mặt trời mọc bên hồ và đi cưỡi bò y-ắc (một giống bò ở vùng Thanh Hải, Tây Tạng, Trung Quốc), cũng thú vị đấy."

Thanh Thử gạt đầu một cái, Nạp Mộc Thác quả thật rất đáng đi.

"Có điều, vốn anh muốn đi cùng em cơ, nhưng——" Trong mắt Trình Mục Lăng lóe lên một tia giảo hoạt, "Thanh Thử em đi nhanh quá, đâm ra phải bỏ qua vậy."

Thanh Thử ngạc nhiên.

"Vị bác sĩ y học cổ truyền Tây Tạng họ nói rồi, chân em phải nghỉ ngơi một thời gian." Trình Mục Lăng nở nụ cười, "Mùa hoa nở trên ruộng, chúng ta có thể quay lại."

Thanh Thử cuối cùng cũng hiểu rõ, anh thật sự cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Sao trước đây cô không phát hiện ra con người anh còn có bộ mặt này nhỉ?

Nhưng mà cô né tránh anh ngay từ đầu, làm sao mà cô hiểu được?

Hoa ngoài ruộng đã từ từ nở rộ, chuyến đi Tây Tạng này quả thật nhiều bất ngờ.

Lhasa thật sự là một nơi thần thánh.

"Sư huynh, chúng ta đi Đại Chiêu Tự một lần nữa nhé." Cô nhẹ giọng nói, âm thanh như nước suối trên núi vậy.

Trong mắt Trình Mục Lăng lóe lên tia vui mừng, "Được."

Thanh Thử thở ra một hơi.

Buổi tối hôm đó, bọn họ nhận được tin tức, đã tìm thấy Trịnh Giai. Cô ấy đã được đưa vào bệnh viện, cuối cùng nỗi lo trong lòng Thanh Thử cũng được buông lỏng.

"Lúc được người ta tìm thấy, cô ấy đã rơi vào hôn mê." Trịnh Giai đã uống một lượng lớn thuốc ngủ. Trình Mục Lăng từng gặp Trịnh Giai một lần, không ngờ cô ấy lại có thể làm ra chuyện cực đoan như vậy.

Thanh Thử hơi nhăn mày, thở dài một tiếng, "Cô ấy rất ngoan." Nói xong liền rơi vào trầm tư.

Trình Mục Lăng thấy cô suy nghĩ sâu xa rồi dần dần hoảng hốt, vẻ mặt anh cũng nặng nề hơn. Anh có chút lúng túng, "Chờ khi quay lại Lhasa chúng mình đi thăm cô ấy nhé."

Thanh Thử chớp mắt mấy cái, "Được." Cô khôi phục vẻ mặt bình thường rất nhanh.

Trình Mục Lăng kim lòng không được đưa tay vuốt ve sợi tóc của cô. Khi tay anh đụng phải sợi tóc cô thì Thanh Thử ngẩn ra. Mới đầu anh hơi cứng

ngắc, ngay sau đó chậm rãi xoa nhẹ , sửa sang tóc cô lại một chút.

Tóc Thanh Thử đã dài tới eo, cô chưa bao giờ nhuộm tóc, tóc cô mềm mại bóng mượt. Nghiêng người sang, lọn tóc trong tay anh chảy xuống.

"Em nuôi mái tóc này bao lâu rồi?" Trình Mục Lăng hỏi.

Thanh Thử suy nghĩ một chút, rất lâu rồi, trong trí nhớ là từ giáng sinh năm lớp 10. "Lớp mười bắt đầu để, sau đó em chưa từng cắt." Mỗi lần đi hiệu làm tóc cô chỉ sửa một chút đuôi tóc. Bạn bè đều hâm mộ cô có chất tóc tốt vừa mềm.

"Sau khi trở về, em định sẽ cắt."

Trình Mục Lăng chớp mắt, như đang suy nghĩ cái gì, “Để như này rất đẹp."

Thanh Thử giật giật khóe miệng không nói gì.

Hai người ở khách sạn tận hưởng một ngày thoải mái, mệt mỏi của hai ngày vừa qua trong nháy mắt dường như đã biến mất hơn phân nửa.

Buổi tối Thanh Thử mở Laptop, lên QQ. Mới lên không bao lâu, thì có tin nhắn tới.

Chu Mật: Thanh Thử?

Thanh Thử: Tôi đây.

Chu Mật: A! Cuối cùng thì cô cũng xuất hiện! Có gặp được Trình tổng không?

Thanh Thử thoáng dừng một lát, mới trả lời: Chúng tôi tới đây để công tác .

Chu Mật gửi sang một khuôn mặt cười đều: Tôi hiểu, cô không phải giải thích, tôi hiểu mà. Nếu là đi công tác, vậy phiền cô gửi bản thảo sang đây trong vòng một tuần nữa.

Thanh Thử: Một tuần thì e là không kịp, tôi bị thương.

Chu Mật: Đã xảy ra chuyện gì? Nghiêm trọng không?

Thanh Thử: Mất cá chân bị trẹo.

Chu Mật: Đây —— vẫn phải gửi bản thảo trong vòng một tuần.

Thanh Thử: Không có nhân tính.

Chu Mật: Chào, tôi hiện đang bận, không tiếp được, sau này sẽ liên lạc lại cho cô. Nhanh nhanh nộp bản thảo nhé! !

Thanh Thử lắc đầu một cái, mở file nhạc ra. Trong đó chỉ có mười bài hát, chẳng biết cô đã nghe đi nghe lại bao nhiêu lần rồi.

Từng có đàn em nói cô quá mức chấp nhất, khi đó cô không thấy thế chút nào. Cho tới bây giờ cô mới hiểu được, cô thật sự quá cố chấp.

Lúc Trình Mục Lăng sang tìm thì cô đang nghe một bài hát của Vương Lực Hoàn:

"Anh không biết tại sao em phải rời bỏ anh

Em kiên trì đuổi theo anh, không nói gì chỉ khóc

Nước mắt em như những giọt mưa đang rơi tầm tã

Rơi vờ trên mặt đất nhưng khắc dấu vào lòng anh

Anh không hiểu sao em quyết tuyệt đến thế!

Chỉ nhìn thấy anh mà không nhìn thấy không trung cao thẳm

Còn nhiều chuyện mà em chưa từng biết"

Đôi mắt Trình Mục Lăng hơi nặng nề, "Có muốn ra ngoài đi dạo không ——"

Thanh Thử hiển nhiên là sẵn lòng. Mặc dù đang ở Lâm Chi, cho đến bây giờ cô còn chưa đi chơi được chỗ nào."Được. Chờ em một chút." Khép laptop lại, cô tùy ý cầm áo khoác, "Đi thôi."

Ánh mắt Trình Mục Lăng nhìn nhìn cô, đưa tay cầm lấy chiếc khăn lụa đang vắt ở một bên, "Buổi tối sẽ hơi lạnh đấy." Anh rất tự nhiên mà đem chiếc

khăn quàng lên cổ cô.

Ra đến đại sảnh khách sạn, Trình Mục Lăng đột nhiên hỏi, "Bài hát vừa rồi tên là gì?"

Thanh Thử đang là thưởng thức bức bích họa treo trên tường, "« Chuyện người không biết », Vương Lực Hoàn hát.

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, đột nhiên không chút để ý nói một câu, "Lát nữa bạn anh, Lý Dục Bạch sẽ tới đây."

Thanh Thử vốn đang đi chậm rãi, nghe thấy cái tên đó, bèn dừng chân, vẻ mặt kinh ngạc.

Trình Mục Lăng cong khóe miệng, "Hiện tại anh ta rất tốt." Liếc cô một cái, quay đầu lại thấy Lý Dục Bạch thành thoi ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, đối diện câu ta là một vị mỹ nữ, Trình Mục Lăng lạnh nhạt nói, "Gặp cậu ta thì không cần phí công ăn mặc làm gì."

Thanh Thử lúng túng, cô thật sự không hề chú ý ăn mặc.

Lý Dục Bạch không nhìn thấy bọn họ, đang mãi nói gì đó với người đẹp đối diện. Mỹ nữ quay sang nhìn bọn họ, Lý Dục Bạch đứng dậy nói lời từ biệt với mỹ nữ.

Lý Dục Bạch lững thững đi tới trước mặt bọn họ, "Xin chào, nghe đại danh đã lâu." Lý Dục Bạch giao hoát cười, anh ta vươn tay về phía Thanh Thử.

Thanh Thử vươn tay, "Xin chào, tác phẩm tôi từng xem——"

Lý Dục Bạch nhú mày, không có buông tay cô, "Có cảm tưởng gì?"

Thanh Thử khẽ mỉm cười, "Tôi là kẻ ngoại đạo, không nhận ra gì cả. Có điều, tác phẩm của anh luôn có thể làm cho người ta lạc vào thế giới cảm giác kỳ lạ."

Lý Dục Bạch cười, ánh mắt nhìn lướt qua người đang đứng một bên, nhìn đến mức làm anh nhăn chân mày, lúc này anh ta mới không nhanh không chậm buông tay Thanh Thử ra. Nhưng hình như anh ta không hề muốn thôi khiêu chiến Trình Mục Lăng, "Thanh Thử, ngón tay của cô mảnh khảnh tinh tế, rất thích hợp để đàn piano."

Thanh Thử nhìn tay mình một chút, "Khi còn bé từng học một thời gian, sau đó vì không có kiên nhẫn nên đã bỏ."

"Trình tổng của cô đàn piano hay vô cùng, khi nào có thể thì nhờ cậu ấy dạy cho. Tôi nghĩ cậu ấy rất sẵn lòng, phải không?"

"Được rồi, đi thôi. Không phải em vẫn hò hét kêu đòi sao?" Trình Mục Lăng mở miệng.

Lý Dục Bạch nháy mắt mấy cái với Thanh Thử.

Bóng đêm yên tĩnh, không khí trong lành, ánh đèn đường ấm áp. Thị trấn 81 là một trấn nhỏ rất xinh đẹp, rất ít người, đúng là một cõi cực lạc. Khó trách có du khách không ngại xa vạn dặm cũng muốn tới đây.

Ba người chậm rãi đi đến quán ăn được Lý Dục Bạch cực lực đề cử.

Lý Dục Bạch gọi món ăn, "Gà thạch oa là món nhất định phải nếm thử. Có muốn gọi thịt bò không?"

"Cô ấy ăn chay, cậu cứ gọi tùy ý đi." Trình Mục Lăng nói.

Lý Dục nhìn nhìn Thanh Thử, "Thật là đáng tiếc, bao nhiêu món ăn ngon cô đều bỏ qua."

Đang là giữa hè, hai người đàn ông bèn gọi bia.

Lý Dục Bạch rót cho cả Thanh Thử, Trình Mục Lăng nhấp nháy. Lý Dục Bạch ngừng tay, "Thanh Thử không uống sao?"

Thanh Thử gờ cổ ra, "Không uống thì không nể mặt đại sư quá."

Lý Dục Bạch lấy đũa gõ bát, "Tôi nói thật chứ người nào đó lo lắng nhiều quá đi."

Ánh mắt Trình Mục Lăng nhìn về phía anh ta, "Chuyên đề về Châu Phi tháng sau của « Đồ Trung » thế nào rồi?"

Lý Dục Bạch tức giận nhìn anh, "Đồ nhà tư bản vạn ác."

Thanh Thử giật giật khóe miệng.

Lý Dục Bạch từng đi qua rất nhiều nơi, bèn kể rất nhiều chuyện du lịch lý thú với Thanh Thử. Một bữa cơm, hai người đã nảy sinh tình bạn. Thậm chí Lý Dục Bạch có loại tiếc nuối chỉ hận không gặp nhau sớm hơn. "Chúng ta mà quen biết sớm hơn thì tốt quá, bao nhiêu nơi, tôi đều đi một mình. Thanh Thử, lần tới cô định đi đâu, nhớ nói với tôi!"

Trình Mục Lăng ho khan một cái.

Lý Dục Bạch buồn bã nói, "Đoán chừng không có cơ hội rồi."

Một bữa cơm này ăn rất vui vẻ. Thanh Thử uống hai chai bia, khiến Lý Dục Bạch kinh ngạc không thôi, thật là không ngờ được.

Nói tới lúc cuối, Thanh Thử đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. "Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh?"

Lý Dục Bạch đáng vẻ nhân từ tựa vào ghế, "Cứ hỏi đi, tôi sẽ tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó)." Theo ý anh ta, chắc là vấn đề về phương diện chụp ảnh.

"Tên của anh, bắt nguồn từ Lý Bạch à?" Thanh Thử nhớ Chu Mật luôn rất hiếu kỳ chuyện này.

Khóe miệng Trình Mục Lăng đột nhiên cong lên một nụ cười.

Lý Dục Bạch sững sờ một lát, "Không liên quan gì, chỉ đơn giản là một cái tên thôi."

"Thế sao." Thanh Thử nói, "Tôi nhớ tên gốc của Lý Bích Hoa là Lý Bạch."

"Cô cũng thích bà ấy?" Lý Dục Bạch hỏi ngược lại.

Thanh Thử gật đầu một cái.

Lý Dục Bạch tỏ ra hơi mất tự nhiên.

"Tiểu Bạch, ăn no chưa?" Trình Mục Lăng đột nhiên hỏi.

Thanh Thử nhin không được, bật cười.

Tiểu Bạch ——

Đường đường là một đại nhiếp ảnh gia mà lại có nữ danh (Tên thường gọi) là Tiểu Bạch. Lúc trở về, Lý Dục Bạch không tiếp tục đồng hành với hai người.

Thanh Thử cảm thấy mới vừa rồi bật cười thì hơi không nên, liền nói với Trình Mục Lăng, "Chúng ta nên về cùng anh ta thì hơn. Trán 81 ít người, một mình anh ta đi về có thể không an toàn lắm đâu."

"Không cần đâu!" Trình Mục Lăng nghiêm nghị cự tuyệt, "Đèn đường đủ sáng rồi."

Ngụ ý, không cần thêm một cái bóng đèn nữa quấy rầy.

Thanh Thử quyết định vẫn làm người đồng hành yên lặng.

"Thanh Thử ——"

"Ừ."

"Em có gì muốn biết thì cứ hỏi anh đi?"

Thanh Thử cảm thấy bây giờ cô không hỏi gì thì mới là an toàn nhất.

"Thật ra thì tên của Tiểu Bạch thật sự có liên quan với Lý Bạch, mẹ cậu ta là fan sách của Lý Bạch, cộng thêm việc lúc sinh ra cậu ấy rất trắng nõn."

Thanh Thử cố nín ý cười trên khóe môi, "Nhưng làn da của anh ta——" Thanh Thử bưng tỉnh hiểu ra, nghĩ tới một ngôi sao.

"Lúc mười tám tuổi cậu ta đi biển phơi nắng mới thành ra như bây giờ, tuy nhiên thì cậu ta vẫn luôn cho rằng mình rất đẹp trai." Vừa dứt lời, điện thoại của Trình Mục Lăng reo.

Lý Dục Bạch gọi tới, "Này, đừng có nói với người kia nhà cậu nhá."

Trình Mục Lăng hiển nhiên rất là hài lòng với bốn chữ này, giọng nói cũng nhu hòa rất nhiều, "Biết rồi."

Lý Dục Bạch ừ một tiếng, "Lúc về tớ sẽ không đi cùng bọn cậu."

Trình Mục Lăng thật là hài lòng, "Lúc trước cậu muốn có một kỳ nghỉ đúng không nhỉ? Cậu tự sắp xếp đi nhé."

Lý Dục Bạch chất lưỡi, "Có người nào đó ở đây có khác, càng lúc càng dễ nói chuyện."

"Tiểu Bạch ——" Trình Mục Lãng gắt.

"Hẹn gặp lại." Lý Dục Bạch nhanh nhẹn cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, hai người tiếp tục đi về phía trước. Thanh Thử đắm chìm trong trong mạch suy nghĩ của mình, cho đến bây giờ cô vẫn có chút không thể thích ứng.

"Sau khi trở về, trở về tòa soạn làm nhé." Dưới ánh trăng sáng tỏ, anh khẽ vênh khéo miệng.

Thanh Thử có hơi không theo kịp tiết tấu của anh, đang là do dự, đã nghe anh nói tiếp, "Thiếu chút nữa thì khuôn mặt anh đã bị hủy."

Là lỗi của cô a!

Có trở về hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khi đôi mắt anh sáng chói nhìn cô, cô rớt cuộc gạt đầu một cái. Thật ra thì công việc ở tòa soạn quả thật không tệ, có điều cô cũng đang có mấy kế hoạch.

"Nếu như em muốn đi ra ngoài du lịch, có thể đi tùy lúc không?" Cô không muốn bị công ty gò bó.

Trình Mục Lãng nghiêm nghiêm vẻ mặt, trịnh trọng nói, "Anh luôn đối xử với nhân viên như nhau, không thể cho nghỉ phép tùy ý vì việc riêng được."

Thanh Thử đen mặt, "Vậy em không đi làm nữa."

Mí mắt Trình Mục Lãng nhảy lên, "Dĩ nhiên nhân vật đặc biệt sẽ được đối xử đặc biệt."

Ánh mắt Thanh Thử trong nháy mắt trở lại trong trẻo, dựa vào quan hệ với anh hình như không tốt lắm.

Trình Mục Lãng thuận thế nắm lấy tay cô, "Ừm, nếu như là lời nói của bà chủ, mọi người sẽ không có ý kiến."

Thanh Thử:

Cô đã không muốn đi nữa.

Ngày hôm sau, buổi sáng hai người đi chơi một vòng Lâm Chi. Buổi trưa, Lý Dục Bạch lái xe tới, bảy giờ tối ba người cùng nhau trở lại Lhasa.

Lý Dục Bạch vẫn gào khóc kêu đói, đến khách sạn làm thủ tục xong, liền đi ăn cơm. "Các vị thật sự không đi?"

Trình Mục Lãng nhìn Thanh Thử.

Thanh Thử nói, "Sư huynh, anh và Lý sư huynh đi đi."

Trình Mục Lãng thờ ra một hơi, "Dục Bạch, chúng tớ không đi đâu."

Lý Dục Bạch tự nhiên vẫy vẫy tay, "Có gì ngon tớ sẽ mang về cho hai người."

Trình Mục Lãng nắm chìa khóa xe, "Đi thôi."

Bây giờ cô không nói gì, nhưng anh biết cô đang muốn làm gì.

Đây chính là thần giao cách cảm chăng? Thanh Thử vội vàng kéo suy nghĩ của mình trở về. Từ lúc nào mình bắt đầu thích suy nghĩ lung tung vậy.

Hai người tới bệnh viện thành phố, hỏi y tá, tìm được phòng bệnh của Trịnh Giai.

Trịnh Giai đã tỉnh táo lại, chỉ là tinh thần không tốt lắm.

Thanh Thử trên đường tới đây đã liên lạc với Phó Hàn Trạch rồi, Phó Hàn Trạch đang đứng trước phòng bệnh chờ bọn họ.

"Thanh Thử ——" Giọng Phó Hàn Trạch ẩn chứa kích động

Thanh Thử gật đầu một cái, "Trịnh Giai thế nào rồi?"

Phó Hàn Trạch lắc đầu một cái, "Từ khi tỉnh lại cô ấy chẳng hề nói một câu. Thanh Thử, cô khuyên nhủ cô ấy giúp tôi với."

"Tôi?" Thanh Thử nhú nhú mày, "Cô ấy không chịu nói chuyện với tôi, tôi không biết thế nào nữa."

Về mặt Phó Hàn Trạch nặng nề, "Tôi sợ cả đời này cô ấy cũng không chịu để ý đến tôi nữa."

"Sao vậy được?" Thanh Thử nhếch khóe miệng.

Lông mày Phó Hàn Trạch nhăn lại, "Tôi đã phạm vào một sai lầm lớn. Thôi chưa nói chuyện này, cô khuyên cô ấy giúp tôi với."

Trong lòng Thanh Thử lóe một tia nghi ngờ, Phó Hàn Trạch rốt cuộc đã phạm vào cái sai lầm nghiêm trọng gì.

Trình Mục Lăng nói, "Anh đợi em ở bên ngoài."

Thanh Thử đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh còn có một bệnh nhân. Trịnh Giai ở bên trong, dựa vào cửa sổ, trên tay còn đang chuyền nước muối. Cô ấy nửa tựa vào đầu giường, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, không nhúc nhích.

Thanh Thử chỉ cảm thấy ánh mắt của cô ấy hư không.

"Giai Giai, Thanh Thử tới thăm em này."

Lông mi Trịnh Giai khẽ run một cái, nhưng không hề có động thái gì nữa.

Phó Hàn Trạch nhìn Thanh Thử một chút, lắc đầu một cái.

Thanh Thử tiến lên một bước, "Trịnh Giai, cô sao rồi? Cơ thể đã khá lên chút nào chưa?"

Trịnh Giai vẫn tiếp tục hành động đang làm.

"Giai Giai, em hãy mở miệng nói chuyện với bọn anh có được không?" Phó Hàn Trạch lo lắng nói. Nhưng bất kể thế nào, Trịnh Giai không hề mở miệng.

Thanh Thử ngồi ngời hơn mười phút, chỉ có Phó Hàn Trạch nói chuyện.

Trình Mục Lăng thấy cô đi ra ngoài, hỏi, "Thế nào?"

Thanh Thử nghiêng đầu, thì thào nói nói: "Chuyện giữa ba bọn họ, phải do người buộc chuông còi chuông mới được."

"Vậy em bối rối cái gì?" Trình Mục Lăng cười khẽ.

Thanh Thử thở ra một hơi, "Em đang đoán kết cục của câu chuyện xưa này."

Ra khỏi bệnh viện, lúc này Thanh Thử thật sự cảm thấy đói bụng rồi. Cô tới bên đường mua hai cái bánh ngô nướng.

Đưa cho Trình Mục Lăng một cái, Trình Mục Lăng bật cười.

Thanh Thử gặm bánh ngô, "Rất ngọt ."

Thanh Thử vừa ăn vừa đang suy nghĩ, ngấm lại chuyện vừa rồi trong phòng bệnh, chuyện phát sinh trên đường, cô từ từ liên kết tất cả lại.

Trình Mục Lăng thấy cô ăn chậm lại, "Lại đang nghĩ cái gì?"

Thanh Thử nhú mày, "Em đang nghĩ Tống Vi và Phó Hàn Trạch rốt cuộc có quan hệ gì?"

Trình Mục Lăng thở dài một cái, "Em đã nói đó là chuyện của ba bọn họ, sao còn nghĩ nhiều vậy."

Thanh Thử nhún nhún vai, "Su huynh, trước kia trên đường em cũng từng gặp qua rất nhiều việc, không thiếu các đôi nháo đôi chia tay, nhưng cho tới bây giờ không có trường hợp nào như này cả." Giọng cô nhẹ mấy phần, "Trịnh Giai ôm tâm tình muốn chết mà vào núi."

Này nhất định liên quan tới Phó Hàn Trạch.

"Thôi, chuyện xưa của người khác, em nghe là tốt rồi, ngoan ngoãn làm khách xem của em đi. Thanh Thử ——" Về mặt anh thoáng giật mình, "Về sau gặp phải chuyện như vậy đừng xía vào, hứa với anh đi!" Ba chữ cuối cùng thâm trầm có lực.

Trong lúc nhất thời cổ họng Thanh Thử như bị cái gì ngăn lại, thậm chí cô không dám nhìn ánh mắt anh, cặp mắt kia giống như có ma lực làm cho người ta lún sâu vào trong đó.

"Được, sau này em sẽ không xía vào." Cô chậm rãi nói ra.

Trình Mục Lăng nghiêng người ôm cô vào trong ngực, mùi ngô thoang thoảng, cảm giác ấm áp đó khó mà nói ra được.

Cho đến khi một ít âm thanh phá vỡ giờ khắc an bình này.

"Thanh Thử ——" Tống Vi không biết đến từ lúc nào, cô ta đứng sau lưng Trình Mục Lăng.

Thanh Thử sửng sốt, từ trong lồng ngực Trình Mục Lăng chui ra ngoài. Cô thu lại vẻ mặt, tuyệt không kinh ngạc khi nhìn thấy Tống Vi.

Tống Vi cong cong khóe miệng, "Chúc mừng!" Giọng cô ta nhàn nhạt.

Trình Mục Lăng quan sát cô ta, cô bé trước mắt nhìn qua không giống như loại người rắp tâm đùa bỡn người khác.

"Ở phòng 601, tầng 11." Thanh Thử nói rành rọt.

Tống Vi nhíu mày, "Làm sao chị biết là em đi tìm cô ấy?" Cô ta dừng một chút, "Thanh Thử, em là tới tìm chị. Bởi vì em biết Phó Hàn Trạch chắc chắn sẽ không để em gặp Trịnh Giai."

Thanh Thử không biến sắc đứng ở đằng kia.

Tống Vi thở dài, "Em hiểu biết rõ chị không thích em, cũng không muốn gặp em."

Thanh Thử chau mày, "Tống Vi, tôi và cô chỉ là bè nước gặp nhau, vốn cũng chẳng liên quan gì, không có chuyện thích hay không thích."

"Thật sao? Không sao." Cô ta nuốt nước miếng một cái, "Thanh Thử, chị có còn nhớ lúc trước chị đã đồng ý với em một chuyện không?"

Thanh Thử gật đầu.

"Em muốn gặp cô ấy." Tống Vi bình tĩnh nói.

"Đến Phó Hàn Trạch nói mà Trịnh Giai còn không phản ứng gì, sao cô cảm thấy tôi có thể nói động được cô ấy?" Thanh Thử không hiểu.

Tống Vi mỉm cười, "Thanh Thử, bởi vì chị là người được yêu mến. Em tin là chị có thể thuyết phục được Trịnh Giai. Em chờ tin tức của chị."

Nói xong cô ta nhìn Trình Mục Lăng một cái, như có điều suy nghĩ.

Tống Vi đi, Thanh Thử nhức đầu, cô cũng không muốn lần nữa bị cuốn vào chuyện của bọn họ.

"Đi thôi. Ngày mai trở lại." Trình Mục Lăng nói.

Thanh Thử ừm một tiếng.

Đi được một đoạn đường, Trình Mục Lăng đột nhiên sâu xa nói, "Em đối xử với người bè nước gặp nhau còn nhiệt tình như vậy, sao đối xử với anh lại lạnh lùng thế?"

Lạnh lùng?

Thanh Thử ngẩng đầu lên, "Sur huynh anh dùng sai từ rồi."

"Vậy em nói xem anh nên dùng từ gì?"

Thanh Thử cảm thấy huyết thần kinh nơi huyết thái dương nhảy lên thành thịch, "Ừm, nho nhã lễ độ."

Trình Mục Lăng chê cười, "Rốt cuộc em cũng không xem anh là người thân thiết, về sau khỏi cần nho nhã lễ độ."

Thanh Thử quýnh lên.

Ban đêm, Thanh Thử ở trong phòng một mình. Màn ảnh laptop phát ra ánh sáng hơi mờ, ngón tay cô gõ rất nhanh trên bàn phím. Chuyến đi Tây Tạng này, đối với cô mà nói không phải là một chuyến du lịch đơn giản.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô không tự chủ liền gõ ra một cái tên —— Trình Mục Lăng.

Đợi khi phản ứng lại, Thanh Thử buồn bã thở dài một cái, bất chợt cười một tiếng.

Bắt đầu từ khi nào, anh đã không tiếng động tiến vào cuộc sống của cô, tiến vào suy nghĩ của cô.

Cô kết nối điện thoại với máy tính. Đoạn đầu toàn là ảnh phong cảnh, đến khi ảnh cô và Trình Mục Lăng chụp chung xuất hiện thì động tác của cô trong nháy mắt ngừng lại.

Bầu trời trong suốt cứ như hư ảo.

Trình Mục Lăng nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng tươi cười, là cô chưa từng chú ý tới.

Một khắc kia Thanh Thử cảm thấy lòng mình thất lại, có cảm giác đau đốn âm ỷ.

Trình Mục Lăng chưa từng nói muốn xem ảnh, Thanh Thử suy nghĩ một chút, đem vài tấm hình đẹp gửi vào hòm thư của anh.

Ngày hôm sau, cô và Trình Mục Lăng hẹn nhau đi Đại Chiêu Tự lần nữa.

Ở cửa Đại Chiêu Tự, một ông lão gọi cô lại, "Cô gái trẻ ——"

Thanh Thử dừng bước, chào ông hỏi, "Chào ông."

Trên tay ông lão đang lần chuỗi hạt, khuôn mặt ông lưu lại dấu vết năm tháng. "Chúng ta gặp nhau ở đây lần này là lần thứ ba rồi."

Thanh Thử chớp chớp mắt.

Đây là lần thứ ba cô tới Đại Chiêu Tự, cô không hề để ý người trước mắt.

Ông lão mở miệng lần nữa, "Không tệ không tệ. Người này cả đời đại phúc đại quý, tự nhiên không phải lo lắng."

Thanh Thử cười cười, "Cám ơn."

Lúc ông lão nói chuyện, vết nhăn trên mặt hơi khắc sâu, con ngươi hơi vẩn đục, ông nhìn Thanh Thử, "Đây cũng là duyên phận của chúng ta, tặng cho cháu bốn chữ."

Ông lão nói bốn chữ một cách đầy ý vị sâu xa, "Bất niệm quá vãng." (Ý là: Đừng mãi chìm đắm trong những điều đã qua.)

Sắc mặt Thanh Thử từ từ trở nên nghiêm nghị, Trình Mục Lăng như có điều suy nghĩ mà quan sát ông lão.

Thanh Thử lẩm nhẩm lặp lại, "Bất niệm quá vãng." Cô lần nữa cảm tạ ông lão, "Cám ơn." Khóe miệng cô tràn ra nụ cười nhẹ nhõm.

Ông lão gật đầu một cái, xong liền đi về hướng Vùng Đất Thánh.

Khi hai người lần nữa đứng trước đại điện, Thanh Thử nói, "Em đi xin một nén nhang."

Ánh mặt trời chiếu rọi cả tòa cung điện, chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy được hình bóng các tín đồ đang cúi đầu bái lạy.

Trình Mục Lăng nhìn cô.

Dưới ánh mặt trời, cô cúi đầu, nhắm mắt, về mặt thành kính chuyên chú. Thanh Thử ngây người khoảng ba phút, đợi hương của cô cháy hết, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh.

Trong biển người mê mông, bốn mắt nhìn nhau.

Thanh Thử cong khóe miệng.

"Lần trước không phải là em bảo không cầu xin thần linh sao?" Trình Mục Lăng đùa giỡn nói.

Thanh Thử lặng yên trong chốc lát, "Bây giờ không giống như thế."

Trình Mục Lăng buồn buồn nói, "Có cái gì không giống trước đây rồi sao?"

Cái gọi là biết rồi còn hỏi, chính là kiểu của Trình Mục Lăng.

Thanh Thử lờm anh, không để ý tới anh nữa.

Đại Chiêu Tự, năm đó Tùng Tấn Kiên Bồ vì tưởng niệm Văn Thành công chúa mà xây lên tòa cung điện này, tình yêu của bọn họ lưu truyền thiên cổ. Tòa cung điện thần thánh mà tràn đầy tình yêu này đối với một số người thì có ý nghĩa —— Trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sáng sớm ngày thứ hai, Trình Mục Lăng ăn cơm với cô ở phòng ăn. Phòng ăn thanh tịnh, âm nhạc uyển chuyển, đang mở một bài dân ca. Không biết người ta đang hát cái gì, nhưng nghe vào tai, lại khiến người ta bình tĩnh lạ thường.

Ăn xong bữa sáng, Trình Mục Lăng đưa cô đi bệnh viện, anh không có ý định xuống xe, ngồi trên xe, "Có chuyện gì gọi điện thoại cho anh."

Thanh Thử gạt đầu một cái.

Đến phòng bệnh, Thanh Thử không nhìn thấy hai người Phó Hàn Trạch và Trịnh Giai.

Cô hỏi người bệnh cùng phòng, "Xin chào, xin hỏi cô gái hôm trước nằm ở đây đi đâu rồi?"

"Vừa nãy vẫn còn ở trong phòng này, chắc là ra ngoài đi dạo rồi."

"Cám ơn." Thanh Thử đi ra khỏi phòng bệnh, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Trịnh Giai.

Cũng may là bắt máy.

"Trịnh Giai ——"

Qua một lúc lâu, trong điện thoại cũng không có âm thanh gì, dòng điện không tiếng động lưu động.

"Thanh Thử ——" giọng cô ấy khàn khàn, giống như đóa hoa sắp khô héo. "Tôi đang trên sân thượng."

Thanh Thử khề cau mày, "Tôi lên luôn."

"Được."

Thanh Thử cầm điện thoại di động, lòng bàn tay đã ướt nhẹp một mảnh.

Khi cô lên tới sân thượng, liền thấy một bóng dáng gầy gò đang đứng nơi kia. Gió thổi vào vạt áo của cô ấy, bóng lưng Trịnh Giai gầy gò không hề có sức sống.

Thanh Thử dừng chân nửa giây, rồi chậm rãi đi đến bên cạnh cô ấy.

Trịnh Giai không quay đầu lại, "Chị xem, bầu trời nơi này thật sạch sẽ biết bao."

Thanh Thử nhìn phương xa, đúng, cô chưa từng thấy có ngày nào ở Bỉ Lạp Tất có bầu trời sạch sẽ hơn.

"Chị nói xem sự sạch sẽ này có thể tồn tại trong bao lâu?" Trịnh Giai lẩm bẩm hỏi.

"Mười năm, hai mươi năm, hay là chờ một ngày khi chúng ta già đi, cũng chẳng có ai biết rõ ràng."

Trịnh Giai bước lên phía trước, theo phản xạ có điều kiện Thanh Thử tóm lấy cánh tay của cô ấy, nắm thật chặt, lộ ra sự lo lắng của cô.

Trịnh Giai thuận thế quay đầu lại nhìn cô, "Đừng khẩn trương, tôi chỉ hơi mệt chút thôi."

Thanh Thử từ từ buông tay ra.

Mái tóc dài của Trịnh Giai bay múa trong gió, "Thanh Thử, cảm ơn chị. Phó Hàn Trạch đã nói hết với tôi."

Thanh Thử liếm liếm thần sắc, "Cô không cần cảm ơn tôi gì cả, lúc ấy tôi đi cùng, cũng là có nguyên nhân của tôi."

Trên mặt Trịnh Giai phảng phất một nụ cười yếu ớt, "Chị muốn trốn tránh người kia?"

Thanh Thử còn chưa tỉnh táo lại.

"Tôi nghe nói rồi, buổi tối đó chị và anh ấy cùng tới thăm tôi." Ánh mắt Trịnh Giai hướng về xa xa, "Thật tốt."

"Trịnh Giai, đã quay lại rồi, sau này đừng có ngu xuẩn như thế nữa." Thanh Thử trầm trầm nói.

"Ừ." Cô ấy đáp một tiếng, "Sẽ không. Tôi muốn được giải thoát." Cô ấy vờn tay ra, nắm lại, rồi lại buông ra. "Có vài thứ càng nắm chặt càng không giữ được, sao không buông tay, thuận theo tự nhiên. Thanh Thử, chị nói có đúng hay không?"

Đôi tay Thanh Thử cũng bám vào lan can, "Đúng vậy."

Hai người yên lặng một hồi lâu, có nỗi đăm chiêu riêng.

"Mẹ tôi là mẹ kế của Tống Vi." Trịnh Giai chuyển sang chuyện khác, "Khi tôi mười tuổi là lúc tôi biết đến sự tồn tại của Tống Vi. Tôi nghĩ chắc cô ấy cũng vẫn luôn biết rõ sự tồn tại của tôi, chỉ là chúng tôi cũng ngầm hiểu ý lẫn nhau, tỏ vẻ như không biết. Cha cô ấy đối với tôi cũng không tệ mấy, Tống Vi có thứ gì, tôi cũng sẽ có. Thật ra thì tôi và Tống Vi là cùng một loại người, chỉ là cô ấy so với tôi thì hung ác hơn."

"Thanh Thử, ban đầu chúng ta gặp nhau, ấn tượng của chị về tôi và cô ấy là như thế nào?"

Thanh Thử nói một mạch, "Tống Vi trầm lặng, không nói nhiều, là một người tâm tư cẩn thận. Mà cô tuy là cười hi ha với người khác, nhưng sâu trong đôi mắt có điều ẩn giấu."

Trịnh Giai sáng lạng cười, "Chị nhìn người thật rất chính xác. Vậy chị có nhìn ra tình cảm của Tống Vi dành cho Phó Hàn Trạch không?"

Thanh Thử hỏi ngược lại, "Cô biết hết?" Dừng một chút, "Cô biết từ lúc nào?"

"Tống Vi thích Phó Hàn Trạch, tôi luôn biết rõ từ đầu."

"Cho nên cô một mực không nhận lời Phó Hàn Trạch."

Trịnh Giai gật đầu một cái, "Đúng vậy. Nhưng đến cuối cùng, tôi vẫn không nhận được. Ba năm đại học, tôi và Tống Vi luôn luôn chung sống rất tốt, có lúc ngay cả tôi cũng mơ hồ, tình cảm này tựa như tình cảm giữa một đôi chị em gái. Cho đến khi chúng tôi lại cùng yêu một người con trai. Thật ra thì A Trạch cũng không biết Tống Vi có tình với anh, có lúc anh ấy còn nhờ Tống Vi mang cho tôi ít thứ."

Trong lòng Tống Vi chắc chắn là không dễ chịu gì, mang đồ cho người trong lòng của người trong lòng mình, huống chi người kia vừa khéo lại là Trịnh Giai.

"Chuyện tình cảm ai cũng không khống chế được, từ sau khi tôi và A Trạch ở bên nhau, tôi luôn cố hết sức tránh cho A Trạch xuất hiện trước mặt Tống Vi, tôi cứ tưởng rồi sẽ có một ngày, Tống Vi sẽ buông tha. Nhưng chắc chắn sẽ có những lúc không tránh được. Hồi sinh nhật tôi lúc giữa năm, lễ tự nhiên, mọi người cùng tụ tập. Ngày đó mọi người uống rượu ——" Trịnh Giai ngưng lời, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Thanh Thử đã có dự cảm không tốt, "Trịnh Giai, đừng nói nữa."

Trịnh Giai hít thật sâu một hơi, "A Trạch nhằm Tống Vi thành tôi." Cô ấy đưa tay lên bụng kín mặt, "Thanh Thử, chị nói xem, chẳng lẽ đây là trời cao trả thù tôi sao? Mẹ tôi cướp cha của Tống Vi, cho nên tôi cũng sẽ không có được hạnh phúc của tôi."

Giây phút này, Thanh Thử cũng không biết nên nói gì.

Trời chiều gió lớn, thổi heo hút.

Thế giới này luôn có rất nhiều chuyện xảy ra làm cho người ta bất lực.

Thanh Thử thấy khoe mặt Trịnh Giai rơi lệ, giờ phút này có an ủi nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là trống rỗng.

"Cho nên tôi quyết định tới Tây Tạng một chuyến, có điều A Trạch không yên tâm, muốn đi cùng. Trên đường tới Tây Tạng, tôi thấy hơi không thoải mái, thần kinh hoảng hoảng hốt hốt. Tống Vi vẫn rất quan tâm tôi...tôi cứ nghĩ có lẽ cô ấy đã buông tha. Chị cũng thấy cô ấy đối với tôi thế nào đấy, nhưng chúng ta đã làm to. Là chúng ta quá dằn, hay là cô ấy ẩn giấu quá sâu."

Con người, đơn giản lại phức tạp.

"Thanh Thử, từ sau khi tôi được đưa tới bệnh viện, kiểm tra rồi mới biết, trong người tôi còn có một loại chất độc khác, loại độc tố này sẽ làm tinh thần tôi trở nên hoảng hốt."

Thanh Thử ngạc nhiên, "Cô nói là Tống Vi hạ độc cô?"

Trịnh Giai trầm trọng gật đầu một cái, "Có biết làm sao tôi biết chuyện giữa cô ấy và A Trạch không? Trong điện thoại của Tống Vi có ảnh của hai người đó. Tống Vi nhận lỗi với tôi, nói bọn họ không muốn làm tôi khó chịu, hãy coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Sao có thể coi như chưa có chuyện gì? Tôi không chấp nhận được."

Thanh Thử thở dài một tiếng, "Cô đã đã có quyết định rồi, thì hãy làm theo ý mình. Quyết định rồi dù sao cũng tốt hơn là không quyết định nổi." Mặt mày cô ấy tỉnh mạch trong một chớp mắt, rồi biến mất rất nhanh. "Tôi qua tôi đã gặp Tống Vi rồi, cô ta nói muốn gặp cô, để khuyên nhủ cô."

Trịnh Giai không nói tiếng nào.

"Trình Giai, cô nhất định phải đi gặp cô ta, tôi sẽ đi cùng cô."

"Không. Tôi thấy cũng đâu có gì hay mà nói." Trình Giai sâu kín nói.

Thanh Thử trở lại khách sạn, suy nghĩ một chút liền đi tới phòng Trình Mục Lăng. Cô gõ cửa, cửa mở ra rất nhanh.

Trình Mục Lăng toàn thân mặc quần áo cực kỳ thoải mái, "Về rồi."

Thanh Thử đi vào theo sau lưng anh, Trình Mục Lăng rót một chén nước cho cô. "Trình Giai thế nào rồi?"

"Đã sống lại." Thanh Thử trả lời.

Trình Mục Lăng cười khẽ, "Vậy thì tốt. Muốn sống là tốt rồi."

Thanh Thử thấy máy vi tính của anh đang mở, đoán là anh đang làm việc. Cô rơi vào trong suy nghĩ. "Sur huynh, lúc nào thì chúng ta trở về?"

Trình Mục Lăng nghe cô hỏi như thế, trong lòng nhất thời ảm áp, "Ngày mai thì thế nào?"

Thanh Thử gạt đầu một cái.

Hai người lại nói chuyện bản thảo, Thanh Thử nhức đầu.

Lúc này điện thoại của Trình Mục Lăng vang lên. Thanh Thử thấy trên mặt Trình Mục Lăng lóe lên tia ngượng ngịu rồi mất ngay.

Anh nhận điện thoại, "Mẹ ——"

Phùng Tổ khó nén cảm xúc, "Mục Lăng, con muốn chơi bồi tới khi nào?"

"Mẹ, ai nói là con ra ngoài chơi?" Trình Mục Lăng bắt đầu dĩ nhiên.

"Mẹ không tán thành việc con làm ở tòa soạn gì gì đó, mê muội mất cả ý chí, con cũng nên trở về công ty rồi." Phùng Tổ ghen ngào nói. "Con đi Tây Tạng làm gì?"

Thanh Thử đứng dậy, muốn để không gian lại cho bọn họ, lại bị Trình Mục Lăng níu tay.

Trình Mục Lăng à một tiếng, "Con đuổi theo vợ con mà tới, mẹ tưởng con đi chơi sao?"

Thanh Thử đứng hình, Trình Mục Lăng nhướn mày nhìn cô, đầu mày đuôi mắt tràn đầy hấp dẫn.

Trong lúc nhất thời Phùng Tổ cũng bị đơ luôn, "Cái gì? Vợ?"

"Có muốn nói chuyện với con dâu tương lai không ạ?" Trình Mục Lăng thấy vẻ mặt người nào đấy khẩn trương, liền nắm tay cô.

Thanh Thử lác đầu luôn.

Phùng Tổ không nhẫn nại được, "Con đùa gì thế? Rốt cuộc là ai?"

Trình Mục Lăng hướng về phía điện thoại di động nói, "Cô dâu của con trai mẹ xấu hổ, mẹ, chờ khi trở lại thành phố C gặp nhau rồi nói nhé."

Cúp điện thoại, Thanh Thử đã sắp ngồi không vững rồi. "Em còn muốn viết bản thảo, em về phòng trước."

Trình Mục Lăng không cản cô.

Vẫn còn nhiều thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Bóng đêm yên tĩnh, Thanh Thử vừa nhớ lại chuyến đi Tây Tạng lần này, vừa gõ bàn phím, ghi chép từng ly từng tý lần đi du lịch này, viết được một nửa thì cô ngừng lại.

Tin nhắn QQ sáng lên, là tin nhắn của Tiêu Thanh Dương.

"Thanh Thử, anh đã về nước."

Thanh Thử sững sờ, tỉnh táo lại, "Em còn ở Lhasa."

Tiêu Thanh Dương: Anh vừa nghe tin từ người khác, biết em vẫn chưa về. Nghe nói, lần du lịch này có mỹ nam làm bạn hả?

Thanh Thử: Anh, Tiểu Viễn đâu?

Ở bên kia Tiêu Thanh Dương nở nụ cười, tiếng cười của anh làm thu hút đứa trẻ đang chơi đùa bên cạnh. "Ba, ba cười cái gì thế?"

"Ba cười bản lĩnh nói lời của cô con càng ngày càng lợi hại."

Tiểu Viễn vừa nghe ba đang nói chuyện phiếm với cô, "Con cũng muốn nói chuyện với cô."

Tiêu Thanh Dương mở camera lên.

Thanh Thử thấy Tiểu Viễn, đã lâu không gặp, tiểu tử lớn hơn rất nhiều, "Tiểu Viễn ——" cô vẫy vẫy tay với ống kính.

Tiểu Viễn khoanh tay lại, "Cô ——" mặc dù số lần hai người gặp mặt không nhiều lắm, Tiểu Viễn thật sự rất thích người cô này, cô luôn gửi cho nó những thứ hay ho.

Tiếng Trung của cậu nhóc rất kém, mới nói mấy câu, đã lại bắt đầu dùng tiếng Anh. Tiêu Thanh Dương phải phiên dịch sang tiếng Trung giúp cậu.

Thanh Thử kiên nhẫn lắng nghe.

"Cô, Tây Tạng chơi vui không ạ?"

"Ừ, Tây Tạng rất đẹp, rất đặc biệt, sau khi Tiểu Viễn trưởng thành, có thể tới đây."

Tiểu Viễn gật đầu một cái, "Cô, về sau cháu muốn sống với cô. Cuộc sống của ba mẹ cháu quá nhàm chán." Cậu nhóc nhún nhún vai.

Thanh Thử bật cười, "Được đấy."

Tiểu Viễn nghe cô nói như vậy, cũng không quá hưng phấn, ngược lại buồn buồn nói, "Cô cũng không nên lừa cháu. Người lớn các người toàn nói mà không giữ lời."

Tiêu Thanh Dương xoa xoa đầu cậu, Tiểu Viễn né tránh. "Ba đi mà chơi một mình đi, chờ cô của con về rồi, con sẽ chơi với cô ấy."

Tiểu Viễn nhìn camera, "Cô ơi, cháu đợi cô."

Tiêu Thanh Dương nhìn cô, "Gầy không ít."

Thanh Thử sờ sờ cằm, "Nào có."

Tiêu Thanh Dương lại nói, "Có điều nhìn rất có tinh thần." Nhất là cặp mắt kia, vẻ yên lặng bình tĩnh trước đây, rốt cuộc cũng có thần thái.

Hai anh em đang là nói chuyện, Tiêu Thanh Dương có điện thoại gọi tới, liền đăng xuất.

Sau khi trở về, cuộc sống của cô sẽ có thêm không ít thú vị.

Trước khi ngủ, cô nhắn cho Tống Vi một tin nhắn: Trịnh Giai đồng ý gặp cô rồi.

Không lâu sau Tống Vi đáp lại: Ngày mai em sẽ tới bệnh viện.

Không tới vài giây lại nhận được tin nhắn thứ hai từ cô ta: Cảm ơn chị!

Thanh Thử không nói gì nữa, từ đầu đến cuối, cô chỉ là một người đứng xem. Nhưng cô cũng hi vọng, chuyện này có thể được giải quyết êm đẹp.

Mảnh đất thánh khiết này, khiến tất cả mọi thứ chậm rãi được buông tha.

Ngày hôm sau, Trình Mục Lăng cùng cô đi thăm cung điện Ba Lạp Đạt, mảnh đất nổi tiếng lâu đời.

Lần tới thăm địa danh gần gũi với thiên đường này, bao nhiêu năm lịch sử thăng trầm, làm cho người đi sau ký thác biết bao tâm linh.

Thanh Thử hơi ngẩng mặt lên, "Có một người bạn đã nói cho em biết, ở căn ở nơi đây thành kính cầu xin, thần linh sẽ ràng buộc cõi lòng chúng ta với

nhau cho tới khi chết."

Trình Mục Lãng nghiêm nghị, anh quay đầu lại, khoe miệng chứa đựng nụ cười, "Anh chợt nhớ tới một bài thơ."

"Bài thơ nào?" Thanh Thử tò mò hỏi.

"Ngày nào đó ta nhắm mắt đi trong ngôi đền hương khói bỗng nghe thấy lời chân ngôn trong bài kinh người đang tụng

Một tháng đó ta niệm qua tất cả kinh thư không phải vì siêu độ chỉ vì chạm vào một đầu ngón tay của người

Một năm ấy quý lạy đập đầu khắp núi không phải để bái kiến chỉ vì muốn kẻ sát sự ám áp của người

Một kiếp núi dời nước chuyển Phật pháp thay đổi không vì tu luyện chỉ vì có thể gặp lại người trên đường

Đêm đó ta nghe một bài kinh Phật không phải để mở mang chỉ để tìm kiếm một hơi thở của người

Một giây kia ta cười ngửa như bay không vì cầu phúc chỉ vì đã đợi được người tới

Một cái chớp mắt ấy ta bay lên thành tiên không phải vì trường sinh chỉ vì bình yên hạnh phúc của người"

.....

Anh dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe mà ngâm nga, từng chữ gõ vào tim cô.

Đây là bài《 Một đời kia 》của Uyên Ương Gia Thố, vị này là một lạt ma Tây Tạng gây ra rất nhiều tranh cãi trong lịch sử, ông đã để lại rất nhiều lời dạy lay động lòng người, đã có biết bao nhiêu người đắm chìm trong thơ ca của ông.

Tai nghe giọng anh nói, Thanh Thử lặng lẽ hướng về phía thần linh nói ra lời từ trong sâu thẳm nhất. Cô nhớ tới lời ông lão ở Đại Chiêu Tự đã nói với cô: Đừng đắm chìm trong quá khứ.

Buổi chiều, bọn họ tới bệnh viện.

Phó Hàn Trạch tựa lưng trên hành lang bệnh viện, nhìn thấy cô, vẻ mặt không có gì là ngạc nhiên, "Hai người tới rồi."

Thanh Thử dôi theo cánh cửa rộng mở, liền thấy bóng dáng của Tống Vi.

Thanh Thử nói."Chúng tôi định ngày mai sẽ trở về thành phố C."

Phó Hàn Trạch trầm ngâm, "Nhanh quá, nháy mắt, đã qua mười ngày rồi. Tống Vi ở bên trong, để tôi vào nói với Giai Giai một tiếng."

Tống Vi mang đến một bó hoa.

Trịnh Giai cười khẽ, "Tống Vi, hoa này không hợp với chúng ta."

Khoe mắt Tống Vi không động, "Đều có nghĩa là vô vọng."

"Vậy sao." Trịnh Giai trầm ngâm hỏi.

Tống Vi nhú nhú mày, trong mắt đầy ánh lạnh, "Trịnh Giai, tôi đã biết đến cô từ lâu rồi. Cô là con gái của người đàn bà kia, tôi ghét cô, vẫn luôn luôn vô cùng ghét cô. Tôi đã lặng lẽ khắc sâu tên cô lên tường, sau đó chém vào tên cô từng dao một, chỗ đó đã trơ cả gạch. Sau này ngôi nhà được nâng cấp lại, được sơn sửa rất tốt, nhưng dấu vết đó đã khắc vào trong lòng tôi từ lâu. Mẹ cô đã phá hủy gia đình tôi, phá hủy hạnh phúc tuổi thơ của tôi, cô lại còn san sẻ tình yêu của ba nữa chứ. Trịnh Giai, các người đều nợ tôi."

Về mặt Trịnh Giai bất động, cặp mắt trống rỗng im lìm, "Cho nên cô muốn tôi chết."

"Đó là do cô tự chuốc lấy thôi." Giọng Tống Vi cứng ngắt nói.

"Cô đã tráo thuốc của tôi." Trịnh Giai nói lạnh nhạt.

Tống Vi nhắm mắt lại, khẽ cười một tiếng, "Tôi luôn tự hỏi, tại sao cô lại có được nhiều thứ đến vậy. Ba tôi, Phó Hàn Trạch ——"

Trịnh Giai nuốt nước miếng một cái, "Chú Trịnh luôn luôn là ba cô, điều này sẽ mãi mãi không thay đổi. Mà A Trạch, cũng đâu thể mãi mãi là của tôi. Đêm hôm đó là do cô cố ý sắp đặt."

Sắc mặt Tống Vi tái nhợt, cô ta nhếch nhếch khoe miệng, "Không phải là cô đều đã biết cả rồi sao?"

Trịnh Giai khẽ cười một tiếng, "Từ đầu đến cuối tôi luôn tin anh ấy."

Tống Vi hừ lạnh, "Cô muốn tỏ vẻ tình yêu sâu nặng trước mặt tôi? Trịnh Giai, lúc đầu cứ mỗi lần thấy các người ôm nhau, hôn nhau, cô có biết tôi thấy hận nhiều đến thế nào không? Rõ ràng tôi quen anh ấy trước." Rốt cuộc thì cô ta không che giấu mình nữa, trong giọng nói có sự bất lực.

"Thật sao? Sau này thì không cần như vậy nữa rồi." Trịnh Giai nhẹ giọng nói, "Tối qua tôi và A Trạch đã chia tay rồi."

Đáy mắt Tống Vi lóe lên một tia khác thường.

"Tống Vi, tôi chưa từng nợ cô điều gì." Trịnh Giai nói gần từng chữ. "Chuyện này tôi sẽ không truy cứu gì nữa, coi như là báo đáp ơn chăm nom những năm này của chú Trịnh."

Đủ rồi, tất cả dừng ở đây thôi.

Đôi mắt Tống Vi dần ướt. Cô ta nhìn Trịnh Giai, giống như ba năm trước, tháng chín, học sinh mới nhập trường. Hai cô đều đi nhập trường một mình, không có người thân đi cùng.

Trịnh Giai mặc một chiếc quần trắng, "Xin chào, tôi tên là Trịnh Giai."

Tống Vi mặc áo T shirt quần jean, "Xin chào, tôi là Tống Vi."

Thanh Thử nhìn ra vẻ mặt Phó Hàn Trạch buồn bực, cô và Trình Mục Lãng nhìn nhau.

Chỉ chốc lát sau, Phó Hàn Trạch ra ngoài, "Thanh Thử, Giai Giai muốn nói với cô vài lời."

Thanh Thử đi vào phòng bệnh, Tống Vi ngồi ở một bên trên chiếc ghế, cô ta vuốt ve ngón tay mình.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Trịnh Giai nằm trên chiếc giường được rải đầy những đốm sáng rực rỡ. "Thanh Thử, cô phải về sao?"

Thanh Thử gật đầu một cái.

Trịnh Giai mỉm cười, "Một chuyện này cô thu hoạch cũng không tệ đâu nhỉ?"

"Không trốn nổi." Thanh Thử cười đùa nói.

"Duyên phận đã được số mệnh định sẵn, hơn nữa, người tốt như thế có đốt đèn lồng cũng không tìm nổi đâu."

"Đúng vậy, cho nên tôi sẽ phải tóm thật chắc."

Trịnh Giai lắc đầu một cái, "Cô này."

Hai người giống như những người bạn cũ.

Trịnh Giai vươn tay, "Rất vui mừng vì có thể được quen biết chị trên đường."

Thanh Thử cũng vươn tay, "Tự chăm sóc cho tốt nhé."

Đi ra khỏi phòng bệnh, cô đưa mắt nhìn người đang đứng ở cuối hành lang, ánh mặt trời bao phủ trên người anh, ấm áp như vậy, một cái liếc mắt là vạn năm.

Từng bước từng bước đi về nơi anh.

Trình Mục Lãng quay đầu lại, ngược sáng, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh lắm, nhưng cô biết, lúc này đây, trong ánh mắt anh chỉ có cô.

"Mục Lãng, mình về thôi." Cô đưa mắt đi không nhìn anh. Cô không thấy nổi kích động mãnh liệt nơi đáy mắt Trình Mục Lãng, thậm chí ngay cả tàn số hô hấp của anh cũng trở nên dồn dập.

Cuối cùng Trình Mục Lãng cũng khôi phục như cũ, anh nắm tay cô, hai người đi ra khỏi bệnh viện.

Phó Hàn Trạch đứng một mình ở nơi đó, ánh mắt trống rỗng nhìn bóng lưng hai người họ rời đi. Tống Vi đi ra liền tiến tới bên anh ta, hai người ai cũng đều bất lực nhìn đối phương.

Bước chân của Tống Vi dừng lại, "A Trạch, em có thai rồi."

Máu Phó Hàn Trạch trong nháy mắt ngưng lại, "Tống Vi ——" anh ta mất hồn quát tên cô ta, vẻ mặt khổ sở.

Tống Vi nhìn anh, người con trai như ánh mặt trời này, cô ta vẫn luôn để trong lòng, khoe miệng của cô ta khổ sở động động, "Đùa thôi. Tất cả đều kết thúc rồi." Cô ta thở ra một hơi.

"Em đi đây." Giọng Tống Vi hơi run rẩy.

"Tống Vi ——" anh ta gọi tên cô. "Bảo trọng."

Cuối cùng không đợi được.

Tống Vi nhìn về phía trước, đôi mắt tràn đầy đau đớn, "Hẹn gặp lại."

Hai người trở về khách sạn bắt đầu thu dọn đồ đạc. Cô còn phải gửi chuyển phát con dao kiểu Tây Tạng mà cô đã mua cho Tiểu Viễn.

Trình Mục Lăng đi tới lúc cô đang viết bưu thiếp. Anh cầm lên nhìn kỹ, "Em đúng thật là có bạn khắp thiên hạ."

Thanh Thử vẫn còn đang vui đùa viết cho xong, "Ở đâu con phở có thùng thư thì phải, để tỳ đi qua em bỏ vào."

"Không cần vội đâu, ngày mai mười giờ mới bay mà." Trình Mục Lăng nói.

Thanh Thử dừng bút, tìm một cái bút khác. "Minh bay về sao?"

Con mắt sắc bén của Trình Mục Lăng nhanh chóng lóe lên, "Quên nói với em, Tiểu Bạch đã đặt vé rồi."

Ngón tay cầm bút của Thanh Thử dần dần trắng bệch, cô nhìn chữ viết trên tấm bưu thiếp, không nói gì. Sự trầm mặc của cô rơi vào trong mắt anh.

"Để anh đi xem có còn vé xe lửa hay không." Trình Mục Lăng đi tới, mở máy vi tính ra.

Thanh Thử khẽ ừ.

Chuyến đi Tây Tạng này, cuối cùng đã kết thúc. Ở nơi này, cô và anh đều có thu hoạch của mình. Hai năm sau, cô nhận được bưu thiếp Trịnh Giai gửi tới, khi đó, bên cạnh Trịnh Giai đã có một người làm bạn.

Chuyện của ba người bọn họ đã kết thúc như thế.

Khi hai người trở lại thành phố C, đã là giữa tháng tám. Hai ngày ngồi xe lửa, lúc về đến nhà xương khớp cả người đều muốn rụng cả ra.

Thanh Thử mở cửa, Trình Mục Lăng đi ngay sau cô.

Cửa vừa mở ra, một nhóc tỳ lao ra, "Cô——"

Thanh Thử ngăn người tại chỗ, "Ồ, Tiểu Viễn, làm sao cháu lại ở nhà cô?"

Tiểu Viễn như có như không nhìn Trình Mục Lăng, "Ba đưa cháu tới, ba nói hôm nay cô sẽ trở về. Cháu đói đến chết mất, trong nhà cô chẳng có gì ăn được cả."

Trình Mục Lăng để hành lý xuống, "Gọi đồ ăn ngoài thôi."

Thanh Thử mặt đến không muốn động, gật đầu luôn.

Tiểu Viễn đi tới bên cạnh Trình Mục Lăng, ngược đầu.

Trình Mục Lăng đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của bạn ta, "Tiểu Viễn, muốn ăn gì nào?"

"Chú biết cháu sao?" Tiểu Viễn chỉ chỉ chính mình.

Trình Mục Lăng gật đầu một cái.

"Chú là ai?" Tiểu Viễn nhìn anh.

Trình Mục Lăng liếc mắt nhìn người cách đó không xa, người nọ rõ ràng đang giả bộ cái gì cũng không nghe thấy, "Chú là bạn trai của cô cháu."

Tiểu Viễn đảo mắt vòng vòng, "Bạn trai chính là chồng tương lai sao?"

Khóe miệng Thanh Thử rút gân, "Tiểu Viễn, cháu muốn ăn gì?"

Tiểu Viễn như có điều suy nghĩ, "Cháu biết rồi. Mẹ cháu có dạy rồi, chồng của cô thì gọi là dương (trong convert ghi như vậy nên mình để nguyên, đại từ nhân xưng trong tiếng Trung không giống trong tiếng Việt) đúng không ạ?"

"Đúng!" Trình Mục Lăng toét miệng, "Tiểu Viễn thật thông minh."

Thanh Thử không muốn nói chuyện với bọn họ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Tiểu Viễn quen thân với Trình Mục Lăng rất nhanh, Trình Mục Lăng lắp mô hình xe hơi với cậu bé, tình cảm của hai người lập tức đã gần gũi hơn.

Về mặt cậu nhóc khâm phục, "Dượng, dượng thật lợi hại. So với ba cháu lợi hại, ba cháu toàn nói chúng ta ngu ngốc." Dù tiếng Trung kém tới thế nào, xưng hô 'dượng' này lại nói rất rõ ràng vang dội.

Trình Mục Lăng cười cười, "Thật sao?" Anh bắt đầu mong đợi nhanh chóng được gặp anh vợ.

Tiểu Viễn nhái giọng Tiêu Thanh Dương nói, "Ba cháu luôn nói như vậy này, Viên Hề, con mình thật thật đàn."

Về mặt Thanh Thử không nên được giận, gia giáo của thằng bé này đã bị rơi rụng hết.

"Mẹ cháu gọi là Viên Hề ——" Trình Mục Lăng nhớ lại cái tên này.

"Tên của cháu ghép từ họ của ba và họ của mẹ, cho nên gọi là Tiểu Viễn."

"Họ của ba và họ của mẹ." Anh như có điều suy nghĩ.

Thanh Thử bỏ hoa quả xong mang tới, vừa lúc nghe được câu này.

Trình Mục Lăng quay đầu lại nói, "Tên của Tiểu Viễn nghe thật hay."

Thanh Thử oán thăm, có thể không đề ý tới bọn họ không?

"Thanh Thử, họ của em nghe rất hay, tương lai dùng làm tên của đứa bé, sẽ là một cái tên không tệ đâu."

Thanh Thử thật thà thì thầm trong lòng —— Trình Tiêu, Trình Tiêu. Qua mấy giây, mặt hơi nóng, cô vội vàng thu hồi suy nghĩ, thật là đủ rồi.

Tiểu Viễn trong trẻo nói, "Dượng họ Trình, cô họ Tiêu, em trai nhỏ em gái nhỏ sẽ gọi là Trình Tiêu."

"Tiểu Viễn thật là thông minh." Sắc mặt Trình Mục Lăng ôn hòa, khen ngợi nói.

Thanh Thử quýnh lên, quay đầu nhìn Tiểu Viễn, "Tiểu Viễn, ăn trái cây đi!"

Tiểu Viễn nhắc chân đi tới, "Mẹ nói ăn nhiều trái cây sẽ thông minh hơn."

Trình Mục Lăng thông thả ung dung nói, "Anh nghĩ nghĩ, Trình Tiêu, cái tên này không hay lắm ——"

Thích hợp với con chúng ta. Anh nhìn cô, lời nói không nên nói quá đầy đủ, tóm lại cô hiểu là tốt rồi.

"Sao lại không hay?" Thanh Thử hỏi theo bản năng, hỏi xong liền hối hận.

Trình Mục Lăng dịu dàng nhìn cô, đáy mắt tràn sự mềm mại, "Nếu em thích thì anh cũng sẽ không ngại."

Thanh Thử vội vàng đổi chủ đề, "Ăn trái cây đi."

Trình Mục Lăng lững thững đi tới bên bàn trà, nụ cười kín đáo giấu trong đôi mắt, "Trùng tên mất rồi, có một nam minh tinh cũng mang cái tên này. Anh cần phải suy nghĩ cẩn thận lại!"

Thanh Thử cúi đầu không nói, nghiêm túc ăn trái cây cùng Tiểu Viễn, tán gẫu không nổi nữa.

Ngày thứ nhất quay về, Thanh Thử dành thời gian dài để ngủ bù. Trình Mục Lăng so ra kém cô, anh phải về công ty. Anh đi lâu như vậy, công ty ứ đọng rất nhiều việc, cần anh lập tức trở về xử lý.

Có điều, lúc đi anh công Tiểu Viễn theo.

Thanh Thử rất buồn bực: "Chú ấy phải đi làm, có rất nhiều chuyện quan trọng. Ở đây không có chỗ chơi đâu."

Tiểu Viễn hơi ngẩng mặt lên, "Cháu đi để học tập a, tương lai cháu muốn thừa kế công ty của ba, đâu có lúc nào là cháu ngừng học tập đâu."

Thanh Thử hết ý kiến, nhìn về phía Trình Mục Lăng.

"Không sao. Em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, anh mang theo cậu nhóc cũng tốt, tiện quản lý."

Tiểu Viễn ừ một tiếng, "Đàn ông cùng với đàn ông tương đối là dễ khơi thông, dường nói có phải không ạ?"

Lúc gần đi, Thanh Thử kéo Tiểu Viễn lại.

"Tiểu Viễn, ở bên ngoài chỉ có thể gọi chú Trình là chú, biết không?"

"Tại sao?"

"Người ngoài nghe được sẽ không tốt." Thanh Thử cũng không biết nên giải thích làm sao với tiểu ma đầu này.

Tiểu Viễn gật đầu một cái, "Cháu biết rồi. Bây giờ cô và dường đang ở giai đoạn giữ bí mật, không thể công khai ra ngoài."

Thanh Thử gật đầu liên tục.

Tiểu Viễn giơ tay lên vỗ vỗ vai cô, "Cô yên tâm, cháu sẽ trông nom dường thật tốt cho cô, quyết không cho người phụ nữ nào khác tới gần dường."

Thanh Thử lập tức cúi đầu, "Viễn Hề đã dạy dỗ cháu thế nào vậy!"

Trình Mục Lăng đi tới, "Đang nói gì đấy?"

"Không có gì, em đang dặn nó không được tham ăn."

Tiểu Viễn nhìn cô một cái, trong lòng nghĩ đến một câu nói ba thường nói, phụ nữ thật điêu ngoa, rõ ràng vừa rồi cô không nói như vậy.

"Buổi tối anh sẽ đưa nó trở lại." Trình Mục Lăng dắt tay Tiểu Viễn, "Em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi nhé."

Hôm nay Trình Mục Lăng trở lại Trình thị, một thân chinh tề. Tiểu Viễn rất vui vẻ, không hề có chút cảm giác xa lạ nào với người dường Trình Mục Lăng này, hoàn toàn coi Trình Mục Lăng là người nhà. Cậu bé ngoan ngoãn ngồi một bên loay hoay với món quà nhỏ Thanh Thử đã mua cho cậu.

Trên dưới Trình thị thấy anh đột nhiên xuất hiện, tin tức lập tức nổi lên bốn phía. "Thái Tử Gia đã trở lại."

Nhất là Trình Mục Lăng còn mang theo một đứa trẻ xuất hiện, nhất thời Trình thị nổi lên sóng to gió lớn.

Cả một đường Tiểu Viễn bị mọi người nhòm ngó. Cậu bé lúi cúi tay Trình Mục Lăng, "Chú Trình, tại sao bọn họ đều nhìn cháu vậy?"

Trình Mục Lăng cười cười, "Dung mạo cháu đẹp trai."

Tiểu Viễn thờ dãi, "Thật thà quá ——" cậu bé nghĩ nửa ngày, thốt ra một từ, "Phu diễn."

Trình Mục Lăng không nhìn được cười, "Tiểu Viễn muốn nói là nông cạn chứ gì?"

"Đúng đúng ——" Tiểu Viễn kích động, cặp mắt mở thật to, ngay sau đó hay bởi vì nói sai từ mà vẻ mặt có chút ngưng ngững, yên lặng uốn éo thân thể vừa đi vừa nhảy nhót.

Trình Mục Lăng đi vào phòng làm việc của mình, không bao lâu, trợ lý Trương tới, báo lại công việc gần đây cho anh.

"Được, tôi biết rồi. Trợ lý Trương, mua chút thức ăn cho trẻ em tới đây giúp tôi."

Trợ lý Trương nhìn Tiểu Viễn một chút, đáng đáp cậu bé thật là đẹp mắt, da trắng nõn, tóc hơi xoăn, cực kỳ tuấn tú. Khó trách mới rồi bên ngoài mọi người bàn tán ầm ĩ.

"Tiểu Viễn, cháu ở chỗ này tự chơi một lúc nhé. Chú đi họp một lát."

Tiểu Viễn ừ một tiếng, "Chú đi đi, không cần để ý đến cháu."

Trình Mục Lăng cười cười, đến phòng họp, mọi người thấy anh đều ngừng lại, có dăm chiêu riêng.

Anh cười nói, "Thật xin lỗi, tôi tới muộn. Các vị tiếp tục đi."

Trình Mục Dương nhìn anh một cái, gật đầu một cái, "Hội nghị tiếp tục."

Sau khi hội nghị kết thúc, Trình Mực Dương cùng mấy người cao cấp đều ở lại, tiếp tục bàn về dự án khai thác phát triển. Ý kiến không thống nhất, tất cả mọi người chờ đợi ý kiến của Trình Mực Lãng.

Trình Mực Lãng cũng không tỏ thái độ, "Lát nữa tôi sẽ gửi phần phân tích lợi hại của dự án khai thác phát triển này vào hòm thư của mọi người, đến lúc đó mọi người lại bỏ phiếu lựa chọn."

Mọi người đồng ý, rời phòng họp, Trình Mực Dương ở lại cuối cùng, "Cuối cùng em cũng trở lại, anh có thể nghỉ phép rồi. Sao, Tây Tạng chơi vui không?"

Trình Mực Lãng khép văn kiện lại, "Vô cùng hoàn mỹ."

"Về muộn hơn một ngày so với kế hoạch, xem ra vị kia thật sự đã để cho em phí tâm không ít." Trình Mực Dương nói. "Chỉ là phía nhà họ Lục ý, em phải chịu khó trấn an một phen rồi."

Trình Mực Lãng cũng có chút nhứt đầu. Trình Mực Dương đi theo vào phòng làm việc của anh, nhìn thấy Tiểu Viễn đang ngồi dưới đất liêu mạng với món đồ chơi.

"Dượng, dượng họp xong rồi hả?" Tiểu Viễn lớn giọng hô. Làm cho Trình Mực Dương ngẩn người ở đó.

Nhất là Trình Mực Dương, "Nó là ai?"

Trình Mực Lãng lắc đầu một cái, "Tiểu Viễn, chào chú đi."

Tiểu Viễn cười hi hi, "Chào chú ạ."

"Cháu của bạn gái của em." Trình Mực Lãng không lo lắng nói.

Trình Mực Lãng cười sâu xa, "Lúc nào thì đưa người ra ngoài, cùng ăn bữa cơm."

"Khi có cơ hội đã."

Tiểu Viễn xuất hiện thật sự đã làm trên dưới Trình thị tràn đầy lời đồn đại, lời đồn nổi lên bốn phía. Nói lần này Trình Mực Lãng trở lại Trình thị là vì đứa bé này, năm đó khi anh đang ở nước ngoài thì đã cùng với bạn gái sinh hạ đứa trẻ, Trình gia không chấp nhận cô gái, mấy năm nay, cô gái cùng đứa bé luôn luôn ở nước ngoài.

Lần này Trình Mực Lãng đưa đứa bé trở về, chính là để nhận tổ quy tông.

Buổi trưa Trình Mực Lãng mang Tiểu Viễn đi nhà ăn ăn cơm. Lý Dục Bạch xuýt xoa, "Ui, sinh con trai mập mạp từ hồi nào vậy."

Tiểu Viễn nói một lèo tiếng Anh, "Cháu không phải con trai chú ấy, ba cháu tên là Tiêu Thanh Dương, mẹ cháu tên là Viên Hề."

"Ồ ——" thì ra là cháu Thanh Thử, Lý Dục Bạch đùa với anh, "Tớ thấy đáng đáp nó rất giống cậu."

Tiểu Viễn nhìn Trình Mực Lãng một chút, "Hai bọn cháu đều rất đẹp trai."

Lý Dục Bạch đang là uống nước liền sắc trong cổ họng, anh ta ho đến mấy lần.

"Tiểu Viễn, đây là chú Tiểu Bạch, là bạn của chú và cô cháu." Trình Mực Lãng giới thiệu.

Tiểu Viễn lễ phép chào một tiếng, "Chào chú Tiểu Bạch." Cậu bé lại nghiêm túc nói, "Cháu biết rất rõ cái tên Tiểu Bạch này."

Lý Dục Bạch nghe cậu nhóc nói tiếng Trung không thành thạo, anh ta rất tự hào, chẳng lẽ đại danh của anh ta, đến cả đứa trẻ 5, 6 tuổi cũng biết tới?!

"Tiểu Bạch là con chó nhỏ Crayon Shinchan nuôi." Tiểu Viễn giải thích rõ ràng, "Cháu vẫn muốn nuôi một con, nhưng mà ba cháu lại dị ứng với lông chó. Ai ——" (Crayon Shinchan là nhân vật chính trong loạt truyện tranh Shin - Cậu bé bút chì)

Sắc mặt Lý Dục Bạch nhất thời cứng lại.

Trình Mực Lãng uống nước, hết sức nín nhịn, anh phát hiện ra rằng tên tiểu tử nhà họ Tiêu này thật sự rất đáng yêu. "Ừ, lần tới dượng sẽ cho cháu nuôi ở nhà cô cháu."

Lý Dục Bạch hung tợn nhìn chằm chằm Trình Mực Lãng.

Tiểu Viễn nghe thấy anh nói như vậy, khắp khuôn mặt là sự kích động. "Có thật không? Dượng! A! Trung Quốc thật sự quá tuyệt, trở lại đây là cháu liền có thể nuôi chó, dượng, về sau cháu liền theo dượng lẫn lộn."

Lý Dục Bạch khinh bỉ nói, "Cậu thật là yêu ai yêu cả đường đi. Tớ tới tìm cậu nói chuyện công việc, ảnh chụp kỳ này, tớ đã gửi đến hòm thư của cậu rồi. Nhưng tớ đề nghị, không nên dùng ảnh phong cảnh."

"Tại sao?" Trình Mực Lãng thắc mắc.

"Có một tấm ảnh tờ cảm thấy vô cùng được."

"Vậy thì dùng tấm đó." Anh tin tưởng ánh mắt bạn mình.

Lý Dục Bạch nghĩ thầm thế là được rồi, anh ta giao hoạt nói, "Cậu cứ xem hết đi rồi cho tớ câu trả lời chắc chắn nhé."

Sau đó, buổi trưa trở lại phòng làm việc, mở hòm thư ra mới phát hiện, thì ra là Lý Dục nhìn trúng một tấm ảnh chụp anh và Thanh Thử khi ở thị trấn 81. Anh sờ sờ cảm, tấm ảnh này quả thật đẹp hơn so với tất cả những tấm ảnh khác, đương nhiên chỉ có thể là ảnh do cậu ấy chụp.

Lúc anh lập tức gọi điện cho Lý Dục Bạch, "Dùng tấm ảnh đó của cậu đi."

Lý Dục Bạch đã sớm dự liệu được, nói: "Tớ biết ngay mà."

Ước chừng Thanh Thử ngủ tới hơn một tiếng đồng hồ, khi tỉnh lại, triệt triệt để để quét dọn hết trong nhà một lần. Mấy chậu cây trên ban công nom có vẻ tươi tốt hơn lúc cô mới đi nhiều.

Buổi tối, cô nấu ba món ăn một món canh.

Trình Mực Lãng đưa Tiểu Viễn tới cửa, gương mặt cậu nhóc hưng phấn, "Cô, đi làm thật là thú vị. Cháu muốn lớn nhanh một chút, hàng ngày đều được đi làm"

"Cực khổ cho anh rồi." Thanh Thử nói với anh.

Trình Mực Lãng sờ sờ đầu Tiểu Viễn, "Không sao, bây giờ anh cũng muốn tích góp lấy một ít kinh nghiệm trông trẻ."

Tích góp lấy một ít kinh nghiệm trông trẻ——

Trông trẻ ——

Thanh Thử lần nữa nói sang chuyện khác, "Em làm xong thức ăn rồi."

Trình Mực Lãng đứng ở cửa, "Anh phải về nhà một chuyến, lần sau trở lại nếm tài nấu nướng của em, dù sao về sau sẽ có rất nhiều cơ hội." Anh vừa nói vừa giơ tay lên vuốt vuốt sợi tóc của cô, không khí mờ ám giữa hai người cứ như đã là một thói quen.

Anh thuận tay đưa chìa khóa nhà mình cho cô, "Có thời gian thì lên nhìn cây cối trên ban công giúp anh với, rất lâu không dòm ngó gì rồi."

Thanh Thử nhìn cái chìa khóa trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy có một ngọn lửa nóng trong lòng bàn tay.

Trình Mực Lãng cũng làm việc như vậy —— nước chảy thành sông?

Sau khi Trình Mực Lãng đi, Thanh Thử bắt đầu ăn cơm tối với Tiểu Viễn.

Cậu nhóc hưng phấn kể lại chuyện ngày hôm nay, "Cô, dọn dẹp thật tốt. Cháu thích dọn dẹp."

Thanh Thử cười, "Cháu thật thà dễ bị mua chuộc. Lẽ nào cô không tốt sao?"

"Tốt." Tiểu Viễn ăn thịt viên, "Chỉ vì dọn dẹp là chồng cô cháu mới thích dọn dẹp."

Thanh Thử phụt một tiếng bật cười, "Mẹ cháu đã dạy dỗ cháu thế nào vậy. Tốt lắm, ăn ít thịt đi một chút, chịu khó ăn cà rốt, tốt cho mắt."

Về mặt Tiểu Viễn đau khổ, "Buổi trưa ăn rồi."

"Thật sao?" Hiển nhiên là Thanh Thử không tin.

"Dọn dẹp đưa cháu đi ăn, aizz, mặc dù cà rốt rất khó ăn, nhưng cháu phải cho dọn dẹp mặt mũi." Tiểu Viễn thở dài một cái, tỏ vẻ như đã hy sinh lớn lao.

Trình Mực Lãng về đến nhà, khuôn mặt Phùng Tổ đã đầy oán khí. "Con còn biết quay về sao?"

Trình Mực Lãng đi tới bên cạnh bà, "Phùng nữ sĩ, tức giận không tốt cho sức khỏe."

Phùng Tổ khế cắn răng, "Con mau mau nói cho mẹ nghe xem cô gái kia là ai?" Bà đã tức cảnh hồng, từ trước đến giờ đứa con trai này đều làm việc có chừng mực, ở công ty vẫn làm việc trầm ổn, bây giờ lại vì một người phụ nữ mà làm ra bao nhiêu chuyện bất thường như vậy.

"Cô ấy là vợ tương lai của con, con dâu mẹ, họ Tiêu, tên Thanh Thử." Trình Mực Lãng ngồi xuống.

Phùng Tổ vừa nghe anh nói như vậy, lông mày nhú chặt, "Con thật là! Hay nhỉ? Con định để cho mẹ giải trình với nhà họ Lục thế nào đây?"

Về mặt Trình Mục Lăng không đổi, "Con sẽ nói rõ ràng với Lục Nam."

Phùng Tổ vô cùng bất mãn, "Không đơn giản vậy đâu." Lục Nam một mực tâm ý, thật làm cho Phùng Tổ phiền lòng. Nhà họ Lục và nhà họ Trình đầu chỉ có mỗi chuyện tình cảm, bọn họ còn có kế hoạch lâu dài nữa.

Trình Mục Lăng đưa quà cho bà, "Ồ Lhasa đã chọn một chiếc khăn lụa cho mẹ. Chọn rất là lâu, mắt con kém, không biết mẹ thích gì nữa, sau con đành đưa Thanh Thử chọn giúp, cô ấy nói chiếc này nhất định sẽ hợp với mẹ."

Phùng Tổ nhìn khăn lụa, màu sắc nhã nhặn, vừa sờ là biết chất liệu tốt, hoa văn cũng cực kỳ xinh đẹp. "Có lòng."

Trình mục bại hoại khoác vai bà, khen ngợi nói, "Quả là rất hợp."

Phùng Tổ miễn cưỡng hơi cong môi một cái, rốt cuộc thì cái cô Tiêu Thanh Thử này đã cho con mình uống thuốc mê gì, hôm nào đó bà nhất định phải gặp mới được.

Thanh Thử ở nhà nghỉ ngơi một tuần, liền tới 《Đồ Trung》 làm. Chu Mật đã biết tin này, "Xem ra cũng là mặt mũi Trình tổng lớn, mời được cô trở lại. Bản thân tôi không có chút địa vị gì trong lòng cô sao hả? Đau lòng tôi a——"

Thanh Thử cũng biết anh ta sẽ nói như vậy, "Sếp Chu, mang cho anh ít quà nè."

Chu Mật lắc lư cái đầu, "Cô thật là, tôi thật không biết phải nói cô như nào nữa. Chuyển đi Tây Tạng thế nào?"

Hạnh phúc.

Nhưng Thanh Thử lại nói, "Nhạc đệm rung động lòng người, chính là từ một câu chuyện xưa."

Chu Mật thở dài một cái, "Chờ khi bọn họ già rồi, lúc nhớ lại lúc bây giờ, sẽ không cảm thấy gì nữa đâu. Lúc người ta còn trẻ đều sẽ có mấy lần chui rúc vào sừng trâu." (Chui vào sừng trâu: Ý chỉ việc rơi vào bẫy tặc, đi vào ngõ cụt.)

Thanh Thử cười, "Chu Mật, hình như anh chỉ lớn hơn tôi có hai tuổi thôi mà."

"Tôi trải nghiệm nhiều hơn các người nhiều!" Chu Mật đĩnh đạc nói.

Một buổi sáng, Thanh Thử không thấy bóng dáng Trình Mục Lăng đâu. Nhưng ngược lại có nhận được tin nhắn của anh, hẹn cô buổi tối đi ăn cơm.

Ngày hôm trước Tiểu Viễn đã bị Tiêu Thanh Dương đón đi, hai ngày nay cô cũng được yên tĩnh trở lại. Cu cậu nói là sẽ mau chóng trở lại. Thanh Thử buồn cười, chắc là nó không bỏ được Trình Mục Lăng thôi.

Chu Mật nhìn bản thảo của cô, trong lúc nhất thời cả khuôn mặt là nổi kích động, "Giờ thì Trình tổng sẽ không nói được tôi nữa."

"Cô không biết, lần trước tôi bị anh ấy giáo huấn thâm tới mức nào đâu."

"Anh á mà cũng giáo huấn người khác sao?" Thanh Thử kinh ngạc.

"Ài, anh ấy mà nghiêm túc thì thật rất uy hiếp người ta." Chu Mật khê nói.

Trong đầu Thanh Thử tưởng tượng ra dáng vẻ giáo huấn người khác của anh, khóe miệng không khỏi cong lên. Đêm ấy ở Lâm Chi, anh thật sự đã tức giận. Trầm mặc không nói một lời, là vì anh đang cố nhịn cơn giận của mình.

Khi đó trong lòng Thanh Thử cũng có mấy phần lo lắng.

Có lẽ là bởi vì trong lòng có anh, cho nên khi đó đã để ý anh.

Sau khi tan ca, Thanh Thử đi siêu thị một chuyến mua ít thức ăn. Tối nay Tôn Viêm Viêm muốn tới chơi. Hai người cũng đã lâu không gặp.

Tôn Viêm Viêm mang theo một chai rượu đỏ tới. "Tớ không đói, tùy tiện gọi thức ăn ngoài là được mà."

"Tớ có muốn làm nhiều cũng không làm nổi." Thanh Thử sẽ làm mấy món ăn.

Tôn Viêm Viêm liếc mắt nhìn, "Tùy cậu thôi, so với tớ thì hơn chán rồi." Cô ấy tựa vào cửa phòng bếp.

Thanh Thử hỏi, "Gần đây cậu thế nào?"

Tôn Viêm Viêm thở dài một cái, "Sau khi mẹ tớ biết tớ đã chia tay với người đó, bèn để cho đám chị em tốt của bà thi nhau giới thiệu đối tượng cho tớ. Tớ thấy phiền chết đi được. Tớ chỉ vừa mới tốt nghiệp thôi mà, có cần gấp tới vậy không?"

Thanh Thử cười không ngừng.

"Cậu đừng có mà cười, ba mẹ cậu không ở trong nước. Đợi bọn họ về nước rồi, tớ xem cậu có cười được nữa không."

Thanh Thử nếm thử món ăn, "Cuối năm ba mẹ tớ sẽ về nước định cư."

Trong nháy mắt Tôn Viêm Viêm cười lớn, "Ha ha ha, tớ sẽ chờ xem."

Thanh Thử không chút để ý, "Ăn cơm thôi."

Tôn Viêm Viêm cười đến nội thương, "Chỉ có hai thằng mình thôi à? Nếu không thì gọi trai đẹp tầng trên xuống, vừa khéo tớ có mang rượu đồ tới."

Thanh Thử đang bày đĩa, "Anh ấy không có ở nhà."

"Lúc tớ vừa tới, nhìn thấy đèn nhà anh ấy sáng mà."

Tay Thanh Thử dừng lại, vậy chắc chắn là do vừa nãy cô quên tắt đèn rồi.

"Để tớ đi gọi." Tôn Viêm Viêm co cẳng chạy mất.

Thanh Thử ơ một tiếng, nghĩ là chờ hôm nào Trình Mục Lăng tới đây sẽ nói rõ ràng với Tôn Viêm Viêm.

Một lát, Viêm Viêm thở hồng hộc chạy xuống, "Không có người, thật là đáng tiếc."

Thanh Thử cười cười, "Lần sau sẽ có cơ hội mà."

Tôn Viêm Viêm ngồi xuống, "Có câu nói gần quan được ban lộc, các cậu một nam một nữ ở tầng trên tầng dưới thật là một cơ hội tốt biết bao?"

Thanh Thử im lặng bắt đầu ăn cơm.

"Gần đây nhờ đi xem mắt tớ cũng có chút kinh nghiệm, bây giờ đối với ngày sinh tháng đẻ cũng có đọc sơ qua, bắt đầu từ cái tên, cậu thuộc mệnh thủy, ở giữa Trình Mục Lăng là chữ mực, mực cần nước mới được, hơn nữa nước không chế độ đậm nhạt của mực. Ủhm, cho nên cậu là phúc tinh của anh ấy."

Thanh Thử phì một tiếng bật cười, "Tôn đại sư, theo lời ngài vừa mới nói, tớ mệnh thủy, cậu mệnh hỏa, vậy tớ với cậu hẳn phải là Thủy Hỏa Bất Dung."

Tôn Viêm Viêm tròn trắng mắt, "Ăn cơm thôi!"

Sau khi ăn xong, hai người vùi ở trên ghế sa lon xem một bộ phim hiện đại.

Thừa dịp thời gian quảng cáo, Tôn Viêm Viêm phê bình, "Cô gái này thật đại, rõ ràng có người con trai đẹp trai lại tốt như vậy thích cô ấy, trong mắt cô ấy lại chỉ có người khác."

Về mặt Thanh Thử không khác gì lúc trước, không khó chịu cũng không thích thú, "Bởi vì cô ấy không hiểu rõ lòng mình, theo đuổi người kia quá lâu, lâu tới mức cô ấy đã quên cảm giác yêu một người là như thế nào."

Tôn Viêm Viêm một phát quay đầu lại, vừa muốn nói gì thì có mấy tiếng tiếng gõ cửa truyền đến.

Thanh Thử thu lại tâm tư, "Tớ đi mở cửa."

Tôn Viêm Viêm cũng không có chú ý tới biểu hiện mặt tự nhiên của cô ấy.

Trình Mục Lăng mới vừa kết thúc một bữa tiệc, uống chút rượu nên hơi say. Trợ lý Trương có hơi buồn bực, rõ ràng là Trình tổng đã đi nhầm tầng.

"Thật xin lỗi, ông chủ của chúng tôi uống say." Trợ lý Trương áy náy giải thích.

Thanh Thử nhìn anh, Trình Mục Lăng nói, "Trợ lý Trương cậu đi về đi."

Trợ lý Trương cau mày, gương mặt khó xử.

Tôn Viêm Viêm đi tới, "Sao thế?" Vừa nhìn thấy Trình Mục Lăng, "O, Trình Mục Lăng ——"

Trình Mục Lăng chớp chớp mắt, cất bước đi vào, người anh lão đạo, Thanh Thử vội vàng đỡ cánh tay anh.

Trợ lý Trương không hiểu đây là tình huống gì.

Thanh Thử nói với anh, "Chúng tôi là hàng xóm, anh hãy yên tâm."

Trợ lý Trương oán thâm, vị đại mỹ nữ này thấy yên tâm, nhưng anh ta chẳng thấy yên tâm tý nào.

Thanh Thử đỡ Trình Mục Lăng lên trên ghế sa lon, anh dựa lưng ra sau, hai gò má phỉếm đỏ, Thanh Thử đi rót nước.

Tôn Viêm Viêm đứng ở đằng kia, đại não vận động thật nhanh.

Thanh Thử bung nước tới, ngồi bên cạnh Trình Mục Lăng, "Uống nước đi ——"

Trình Mục Lăng còn không mở mắt ra, uống cốc nước trong tay cô, miệng thì thảo nói nói: "Thanh Thử, ngực anh buồn bực."

Tôn Viêm Viêm xù lông: "Tiểu Thanh Thử, cậu nói một chút coi đây là cái tình huống gì? Đây chính là hàng xóm trong miệng cậu?"

Thanh Thử đề ly xuống, "Ừm, thì như cậu thấy đấy."

Tôn Viêm Viêm đi tới đi lui mấy vòng, "Cậu lừa tớ, cậu lừa tớ!"

Làn da trắng nõn của Thanh Thử phỉếm đỏ, "Ủ, tớ đã lừa cậu, là tớ không đúng."

Tôn Viêm Viêm bắt mẫn, trong lúc nhất thời vừa mừng vừa sợ, ánh mắt liếc Trình Mục Lăng, khoe miệng cô ấy vẽ ra nụ cười, hừ một tiếng, với lấy túi xách của mình rồi bỏ về.

Thanh Thử thở dài một cái, quay đầu lại cố gắng lấy lòng vị kia. Tôn Viêm Viêm vừa đi khỏi, Trình Mục Lăng sâu kín mở mắt ra, di chuyển cơ thể tới bên Thanh Thử, "Chúng ta chỉ là hàng xóm sao?" Âm thanh tràn đầy từ tính, hơi thở ấm áp lơ lửng trên trọc tai cô, hơi ngửa.

Đánh hơi được một tia hơi thở nguy hiểm. Cách áo sơ mi thật mỏng, cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, ấm áp, giống như được hưởng được ánh mặt trời ấm áp trong ngày đông vậy.

Ai, nói sai rồi.

Nhưng không phải anh đã uống say sao?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đèn trong phòng khách tỏa ra thứ ánh sáng vàng nhạt, cả căn phòng ấm áp.

Thanh Thử à một tiếng, "Có muốn uống chút nước không?"

Trình Mục Lăng bật cười, khăn giọng trả lời, "Không muốn." Tay anh từng chút từng chút vòng qua eo ếch của cô, từ từ xiết chặt.

Cơ thể Thanh Thử hơi cứng lại, không nhúc nhích.

Trình Mục Lăng nói bên tai cô, "Thả lỏng đi. Nếu không ngày mai eo em chắc chắn sẽ mỏi đấy."

Thanh Thử then thùng, thả lỏng cơ thể, nhẹ nhàng tựa vào ngực anh. "Không phải đã nói tới nay không trở lại sao?"

Trình Mục Lăng ừm một tiếng, "Thấy nhớ em."

Ba chữ đơn giản cũng là lời tâm tình làm cảm động nhất, Thanh Thử hơi bai rồi ngồi ở đằng kia. Dù có là tường đồng vách sắt đi nữa cũng không chống chọi được ngôn ngữ ấm áp như vậy.

Mặt mày Trình Mục Lăng hơi đổi, "Hôm nay anh đã gặp một người."

"Người nào?" Thanh Thử hỏi hồn rất nhanh.

Trình Mục Lăng nhú mày, "Ba Tiểu Viễn."

"A! Anh trai em! Anh ấy tới thành phố C rồi? Thế mà em không hề có một chút tin tức nào." Thanh Thử thì thảo nói.

Trình Mục Lăng giơ tay lên vuốt vuốt ấn đường (chỗ giữa hai lông mày), "Vốn cứ tưởng là anh ấy đột kích tới kiểm tra, bây giờ ngắm lại thì ra anh ấy tới đây để bàn chuyện làm ăn."

Trình Mục Lăng và Tiêu Thanh Dương ở toilet nhìn thấy nhau, chỉ gật đầu một cái. Hai người đàn ông ngăm ngăm lẫn nhau, còn phải đợi một trường hợp để chính thức gặp mặt.

Buổi tối hôm đó, Trình Mục Lăng mượn cơ hội say rượu không chịu về nhà mình. Đây là lần đầu tiên Thanh Thử đối mặt với người uống say.

"Em nhắn tâm để anh ở nhà một mình sao?" Anh biết rằng đôi khi chỉ có thể dùng biện pháp vô lại như này với Thanh Thử. "Đầu anh đau quá."

Thanh Thử hét cách rồi, đành phải để cho anh ngủ ở phòng khách. "Em đi lên cất đồ cho anh."

Trình Mục Lăng sờ sờ vầng trán chưa xót, tối nay uống rượu không có phí công rồi.

Sáng ngày hôm sau, Trình Mục Lăng dậy sớm làm bữa sáng. Thanh Thử còn đang ngủ, đợi đến khi bữa sáng đã được chuẩn bị xong, Thanh Thử dậy vừa đứng.

Anh mặc đồ ngủ loay hoay trong nhà cô, Thanh Thử có chút không quen, Thanh Thử hoảng hốt nhìn anh. Anh đã rửa mặt, gương mặt nhẹ nhàng khoan khoái.

Trình Mục Lăng gọi cô, "Tối ăn sáng thôi."

Cháo hoa, trứng chiên, bữa ăn sáng rất bình thường, nhưng lại có ý vị khó nói.

Ăn sáng xong, hai người xuống lầu cùng nhau. Thanh Thử mặc một bộ váy đầm hoa nhỏ, Trình Mục Lăng mặc tây trang. Anh tới bãi đậu xe để lấy xe, Thanh Thử đứng một bên chờ anh.

Vừa khéo hàng xóm đi tản bộ thấy cô, "Nha đầu, đi làm à."

Thanh Thử chào hỏi. "Vâng ạ."

"Đúng rồi, người con trai lần trước bác giới thiệu cho cháu điều kiện không tệ đâu, cháu xem có lúc nào rảnh rồi, hai người các cháu gặp nhau phát?"

Thanh Thử khó xử, hàng xóm ở đây cũng quá nhiệt tình rồi. "Thím Vương, cháu——"

Trình Mục Lăng lái xe tới, thấy cô đang nói chuyện với hàng xóm.

Thanh Thử vừa nhìn thấy anh, "Thím Vương, cháu có bạn trai rồi. Cảm ơn thím. Cháu đi làm trước nhé."

Thím Vương nhìn người trong xe một chút, tròn to hai mắt, cậu nhóc này không phải là người vừa mới chuyển tới tầng sáu ư. Bà lắc đầu một cái, người thanh niên này tốc độ thật là nhanh a.

Thanh Thử vừa lên xe, liền thở ra một hơi.

"Sao về mặt lại rồi rầm như vậy?" Trình Mục Lăng hỏi.

Thanh Thử nhú nhú mày, "Thím Vương muốn giới thiệu đối tượng cho em."

Trình Mục Lăng cười, khó trách cô rồi rầm như vậy. "Giá trị thị trường không tệ nha."

Thanh Thử chép chép miệng, "So ra thì còn kém anh."

Trình Mục Lăng nhú mày, "Anh mới đi xem mắt có một lần, còn bị các em bắt gặp nữa."

"Cô bé kia rất đẹp." Thanh Thử nói đúng trọng tâm.

Trình Mục Lăng nhìn thẳng phía trước, chậm rãi nói ban chữ, "Không bằng được người khác."

Thanh Thử quay mặt sang nhìn những cây ngô đồng cao lớn rậm rạp ngoài cửa sổ ở hai bên đường.

Trình Mục Lăng đưa cô đến tòa soạn, bây giờ《Đồ Trung》giao cho Chu Mật và Lý Dục Bạch phụ trách.

Thanh Thử hiểu, Trình thị là công ty lớn như vậy, Trình Mục Lăng không thể nào mặc kệ, nhưng tại sao anh lại muốn xây dựng tòa soạn. Trong lòng Thanh Thử có ý nghĩ, "Nhưng không phải《Đồ Trung》mới được tạo nên có ba tháng sao?"

"Đây là em không muốn anh đi sao?" Trình Mục Lăng khẽ nhún vai.

Thanh Thử khẽ cắn răng, "Tại sao anh lại sáng lập ra《Đồ Trung》?" Cô vẫn hỏi.

Trình Mục Lăng nghiêng người sang, đôi mắt nhìn cô thật sâu, khóe miệng cong lên, "Chỉ vì chúng ta đã từng gặp nhau ở《Đồ Trung》."

Cho tới trưa, Thanh Thử vẫn hơi không yên lòng. Cô nhớ tới câu nói kia của Trình Mục Lăng. Nói như vậy thì từ khi bắt đầu, anh tạo nên 《Đồ Trung》 chính là vì cô.

Nhưng trước kia anh và cô vốn không quen biết? Làm sao anh biết cô? Trong lòng Thanh Thử có nghi vấn.

Chu Mật cảm đột tạt chí thứ hai của Đồ Trung tới, "Phản hồi của kỳ này đặc biệt tốt, rất nhiều thanh niên nam nữ sống ở thành phố đều kích động muốn đi Tây Tạng. Thanh Thử, văn chương của cô và ảnh chụp của Lý Dục Bạch, thật là tuyệt phối. Tôi xem xong cũng lập tức muốn mua vé máy bay đi Lhasa, để mà tìm kiếm người yêu cả đời mình."

Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều cười ầm lên.

"Anh Chu, anh mà đi rồi, thì lấy ai chăm nom chúng tôi đây?"

Chu Mật nhếch khóe miệng, "Các vị, tôi còn có một tin tức, Trình tổng đã trở về tổng bộ, về sau Đồ Trung sẽ giao cho chúng ta."

"A! Không phải chứ. Trình tổng vứt bỏ chúng ta nhanh như vậy ư?"

"Ài, tôi tới đây vì anh ấy mà."

Chu Mật vỗ vỗ cái bàn, "Được rồi được rồi, chớ bi xuân mẫn thu (buồn nản). Mọi người hãy xốc lại tinh thần. Về kỳ thứ ba, chúng ta dự tính sẽ là Chu Trang, lần này Mộc Mộc và A Trí sẽ đi."

"Anh Chu, quan hệ của anh và Trình tổng không tệ, nghe nói Trình tổng có một người bạn gái, tình huống là thế nào vậy?"

Thanh Thử yên lặng trở lại trước bàn, tiếp tục xem bản thảo.

"Cái này ư, hẳn là mọi người sẽ được biết sớm thôi. Trình tổng sẽ mời tất cả chúng ta uống rượu mừng." Chu Mật cười nói.

Thanh Thử đang cảm cái ly, trong lòng nghĩ Chu Mật quả nhiên là trợ lý tốt của Trình Mục Lăng, phong cách nói chuyện và làm việc giống nhau như đúc.

Sau giữa trưa, Thanh Thử nhận được điện thoại của Tiêu Thanh Dương, hẹn cô buổi tối đi ra ngoài ăn cơm.

Sau khi Thanh Thử xong việc, liền đi tới nhà hàng kia.

Sau khi cô gọi món xong xuôi Tiêu Thanh Dương mới tới.

"Anh trai, đã lâu không gặp." Thanh Thử yêu kiều nói.

Nội tâm Tiêu Thanh Dương trào dâng vô vàn cảm thán, anh nhìn cô thật sâu, "Tiểu Viễn đã nói cả với anh rồi, lúc nào thì gọi cậu ấy ra ngoài gặp anh một lần đây?"

Thanh Thử cười trừ, "Được thôi, khi nào anh rảnh? Sắp tới anh sẽ ở thành phố C hả?"

"Sắp tới thì ở đây, đang là đàm phán một dự án với bên kia ở thành phố C." Tiêu Thanh Dương thấy thần sắc cô nhẹ nhàng, rốt cuộc anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên Tây Tạng là một địa phương thánh khiết.

"Sau khi Tiểu Viễn trở lại là cả ngày treo dượng nó trên khóe miệng, nó rất ưa thích Trình Mục Lăng." Tiêu Thanh Dương ghen ghét nói.

"Mục Lăng rất có kiên nhẫn với Tiểu Viễn." Thanh Thử dịu dàng nói.

"Vậy thì tốt. Anh cũng yên tâm. Về sau, có người giúp canh chừng em, ba mẹ cũng có thể yên tâm."

"Anh ——" Ánh mắt cô trầm xuống, "Những năm này đã để cho mọi người lo lắng rồi."

Tiêu Thanh Dương vươn tay nắm lấy tay cô, khi còn bé anh thường dắt tay Thanh Thử, cùng đi chơi, cùng nhau đùa giỡn, nhưng bắt đầu từ khi nào, người cùng với em gái anh đã không phải là anh nữa. Hôm nay lần nữa nắm tay cô, mới phát hiện, thời gian đã qua lâu như vậy rồi.

"Em gái thân mến, chúng ta là người một nhà." Anh khàn khàn nói.

Thanh Thử cảm thụ nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, "Em thường nằm mơ, trong mơ có anh có em, còn có Nguyên Lê, thấy cảnh hai người đá cầu trong sân bóng vẫn rõ mồn một trước mắt." Cô hơi cong môi một cái, "Nguyên Lê quát tháo, em đưa nước. Tất cả chân thật như vậy, nhưng tỉnh lại mới phát hiện tất cả đều chỉ có trong mơ."

Tiêu Thanh Dương xiết chặt.

"Ở cung điện Ba Lạp Đạt, em được cho bốn chữ "bất niệm quá vãng". Anh, khi anh ấy xuất hiện ở Lhasa thì em thấy rất sợ hãi, rất hốt hoảng, vẫn nén tránh anh ấy, sau lại không nói một câu đã chạy vào trong núi sâu, thế là một mình anh ấy lên núi lúc ban đêm. Em không né tránh được nữa."

Tiêu Thanh Dương cảm thấy cổ họng hơi căng đau, "Là ánh mắt của cậu ta tốt."

Thanh Thử cười khẽ, "Em cũng vậy."

Tiêu Thanh Dương lắc đầu một cái, đáy lòng thì thăm, như vậy thì tốt.

Lúc hai anh em ăn cơm, Trình Mục Lăng gọi điện thoại tới.

"Đang ở đâu vậy?"

"Đang là ăn cơm với anh trai em."

"Sao không gọi anh?"

Thanh Thử cười cười, nhìn về phía người đối diện, "Chùng nào thì anh có thời gian?"

"Lúc nào anh cũng có thời gian." Trình Mục Lăng sờ sờ trán.

Tiêu Thanh Dương so một ra dấu tay. Thanh Thử nói, "Tối thứ năm tuần này đi."

"Không thành vấn đề. Chào hỏi anh trai em hộ anh, à mà có cần anh tới đón không?"

"Không cần đâu, anh ấy sẽ đưa em về nhà." Cúp điện thoại, cô le lưỡi với Tiêu Thanh Dương.

"Có vẻ như người ta trách anh chiếm dụng thời gian của em đấy." Anh trêu ghẹo nói "Có điều nếu mà muốn cưới em, vượt qua cửa của anh cũng không dễ thế đâu nhé."

Rõ ràng đang cầm cái ly, cười nhạt một tiếng.

Hai người đi từ trong phòng ăn ra ngoài, đang lúc Thanh Thử quay đầu lại mãi nói chuyện với Tiêu Thanh Dương, không cẩn thận va vào người đi từ ngoài vào một phát. Tiêu Thanh Dương nhanh tay nhanh mắt kéo Thanh Thử lại, nhưng người kia không giữ được thăng bằng, gậy cao gót dưới chân nghiêng một cái, thân thể va mạnh vào vách tường.

Thanh Thử rất áy náy, "Thật xin lỗi, chị không có việc gì chứ?"

Lục Nam khẽ hít vào một hơi, nhìn Thanh Thử, "Chân sai khớp rồi."

"Anh, mình đưa chị ấy tới bệnh viện khám một chút đi." Gương mặt Thanh Thử áy náy.

Lục Nam khoát khoát tay, "Không cần đâu, phiền cô đỡ tôi tới căn phòng ở ngay trước mặt là được."

Thanh Thử ra dấu với Tiêu Thanh Dương một cái, Tiêu Thanh Dương đứng tại chỗ đợi cô. Cô đỡ Lục Nam đi vào.

Lục Nam và bạn hẹn nhau, nhưng vì nguyên nhân tắc đường nên cô ta đến trễ.

Cửa vừa mở ra, tất cả mọi người nhìn sang, "Lục Nam, cậu làm sao vậy?"

"Va vào người đẹp nên ngã tẹo chân." Cô ta cười nói, "Được rồi, tiểu thư, cảm ơn cô."

Thanh Thử chần chừ.

"Không sao, cũng không tệ quá đâu. Cô yên tâm đi." Về mặt Lục Nam hiên ngang.

Có người đi từ bên cạnh tới, là anh trai Lục Nam, anh ta không dấu vết quan sát Thanh Thử, "Như vậy đi, cô để lại số điện thoại, chân của cô ấy có chuyện gì thì chúng tôi sẽ liên lạc với cô."

Thanh Thử nhìn người con trai trước mắt, có khuôn mặt tương tự cô gái, cao lớn đẹp trai. Cô nói với Lục Nam, "Vậy phiền cô ghi lại."

Lục Nam nghiêng đầu nhìn Lục Kiều, khóe miệng nhúc nhích như có như không.

Lục Kiều cầm điện thoại.

"Tôi họ Tiêu, làm việc ở tòa soạn, số điện thoại là 138*****."

"Không đụng nhau thì không quen biết, quen biết thì coi như là bạn. Tôi tên là Lục Nam, lục trong trời xanh biển xanh, nam là cây lim."

"Tiêu Thanh Thử."

"Khâm thử?" Lục Kiều nghi ngờ nói, "Khâm thử tạ ơn?"

Mọi người trong phòng bao cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lục Kiều nhìn Thanh Thử, đôi mắt hoa đào cười như không cười, chỉ cần anh ta chăm chú nhìn một người con gái, 99% người con gái đó không chạy thoát được sức quyến rũ của anh ta.

Mặt mày Thanh Thử lạnh tanh, cũng không để mình thất lễ, "Thanh nghĩa là trong suốt, tam điểm thủy gia cá thử xử thử." Giải thích xong nhìn về phía Lục Nam, "Lục tiểu thư, nếu như chân cô có vấn đề thì hãy liên lạc với tôi. Hôm nay thật là không phải. Tôi về trước."

Cô vừa đi, tất cả mọi người trên tróc. "Lục Kiều, người đẹp không nể mặt anh rồi."

Lục Kiều gờ tay lên sờ mũi một cái, không để ý lắm.

Tiêu Thanh Thử, tên không tệ, tính tình sao có thể tầm thường. Anh ta tổng kết.

"Chân em không sao chứ?" Lục Kiều hỏi.

Lục Nam lắc đầu một cái, "Không sao."

"Sao lại buồn bã ỉu xiu thế? Không phải Trình Mục Lăng đã trở về rồi ư?" Lục Kiều bụng ly rượu, tâm tư của Lục Nam mọi người đều biết.

"Người thì đã trở lại, nhưng em phát hiện, muốn gặp anh ấy một lần còn khó hơn là gặp tổng thống Mĩ. Em còn đang nghĩ là anh ấy cố tình tránh em." Lục Nam không che giấu được sự mất mát.

Lục Kiều uống một ngụm rượu, "Thái Tử Gia của nhà họ Trình đương nhiên rất bận bịu, em lo lắng cái gì. Nhiều năm như vậy, bên cạnh anh ta cũng đâu có người phụ nữ nào."

Đương nhiên Lục Nam biết, Trình Mục Lăng không phải là cái loại công tử đào hoa, bao nhiêu năm qua, anh vẫn không có bạn gái. Các trường bồi đều rất ca ngợi anh. Chính vì vậy, cô đối với anh toàn tâm toàn ý, lại lo lắng sợ hãi.

Một người tốt như vậy, cô sợ cô không cách nào lấy được anh.

Lục Kiều vỗ vỗ vai cô, "Anh ấy đã trở lại Trình thị, nhất định là có rất nhiều việc. Em cũng biết đấy, anh ấy là cháu trai cả của bác cả, nhà họ Trình gửi gắm tất cả hy vọng tương lai vào anh ấy. Nhà họ Lục và nhà họ Trình kết thân là việc vui, sớm muộn cũng thành."

Lục Nam ừ một tiếng, "Em hiểu. Gia đình chúng ta như vậy, yêu đương là chuyện xa xỉ, em rất may mắn."

Lục Kiều sờ sờ đầu của cô, "Nghĩ được vậy là tốt."

"Vậy còn anh? Em thấy anh có ý tứ với cô bé vừa rồi."

Lục Kiều nhìn ngoài cửa sổ, "Cô ấy quả là thú vị." Tinh táo trầm ổn, thanh nhã thoát tục. Lục Nam vốn là đại mỹ nhân, nhưng khi cô ấy đứng ở bên cạnh Lục Nam không hề ảm đạm phai mờ, ngược lại làm cho mọi người đều hai mắt tỏa sáng.

Một giây kia khi cô ấy bước vào phòng, Lục Kiều dám nói, tất cả đàn ông đều nhìn cô ấy.

Lục Kiều uống một hơi cạn ly rượu. Tiêu Thanh Thử, tòa soạn, anh ta muốn xem xem rốt cuộc là cô làm ở tòa soạn nào.

Thanh Thử đi ra ngoài, Tiêu Thanh Dương hỏi, "Thế nào?"

"Lưu số của em rồi, có vấn đề gì thì sẽ liên lạc lại."

"Cô gái kia rộng lượng, cũng rất xinh đẹp."

"Anh, chị dâu mà nghe được lời này, chắc chắn chị ấy sẽ xử anh." Viên Hề hay ghen nổi tiếng trong nhà.

Tiêu Thanh Dương nhú nhú mày, vẻ mặt bất đắc dĩ lại cung chiêu, "Tiểu Viễn cũng sáu tuổi rồi, cô ấy vẫn y như trẻ con."

Thanh Thử oán thăm còn không phải là tại anh sao. "Như vậy cũng vô cùng tốt, ít nhất, trong nhà rất vui vẻ."

"Em đây là đang khen cô ấy hay chê cô ấy vậy."

Thanh Thử cười đùa, "Em làm sao dám chê chị ấy. Anh sẽ đánh em mất." Nói xong kéo cánh tay Tiêu Thanh Dương.

Nhiều năm như vậy, Thanh Thử lạnh lùng, trong lòng Tiêu Thanh Dương cảm khái, cuối cùng thì em gái cũng có bộ dáng như ngày xưa. Cũng may, rốt cuộc cũng có người xuất hiện.

Trời cao không bỏ quên cô.

Tiêu Thanh Dương đưa cô về nhà, hai người đứng ở dưới lầu.

"Lên trên ngồi một lúc nhé." Thanh Thử nói.

"Không, tài xế đang đợi anh, một lát là phải về. Thứ năm anh sẽ đưa Tiểu Viễn theo."

Thanh Thử thất vọng giật giật khóe miệng.

Tiêu Thanh Dương ngẩng đầu lên nhìn trên lầu, "Một lầu năm một lầu sáu, tên tiểu tử Trình Mục Lăng kia thật đã chiếm hết Thiên Thòi, Địa Lợi. Thanh Thử, anh cảm thấy anh nên lấy thân phận anh trai nói một chút yêu cầu, khi mà người lớn hai nhà còn chưa gặp mặt chính thức, xin hãy giữ một khoảng cách với đối phương. Cự tuyệt mọi kẻ phái nam ngó lại trừ người họ Tiêu!"

Mặt Thanh Thử cứng đờ, chột dạ trong lòng, "Biết rồi." Thật may là, anh không có lên lầu.

"Không phải là anh không yên tâm về em, mà là anh lo lắng thôi." Tiêu Thanh Dương cảm giác mình rất thất sách, không nên đưa Tiểu Viễn đi. Anh cười nói đùa, quan sát nét mặt Thanh Thử. Nói thật một người có thể đuổi theo em gái anh tới tận Tây Tạng, bây giờ khoảng cách chỉ là tầng trên tầng dưới, cậu ta nhìn nổi không? Anh rất hoài nghi.

Sau khi tiễn Tiêu Thanh Dương đi rồi, Thanh Thử về nhà, vừa tới cửa đã nhìn thấy, ở cửa có bày một đôi dép đàn ông, màu xanh đen giống như màu biển cả, đặt bên cạnh đôi dép màu xanh dương nhạt của cô, ấm áp và hài hòa.

Theo bản năng Thanh Thử nhét đôi dép đàn ông vào trong tủ giày.

Cái gọi là giấu đầu lòi đuôi, chính là giống như cô vậy.

Hơn mười giờ Trình Mục Lăng mới tới được. Tối nay anh không uống rượu, nhưng mà có thể thấy được, khuôn mặt anh hơi có vẻ mệt mỏi.

Vừa vào cửa anh đã phát hiện có chỗ nào đó không đúng, khi đổi dép, khóe miệng anh vừa động. "Anh trai em về rồi?"

"Ừ, anh ấy có ít việc cần xử lý."

Trình Mục Lăng thấy cô đang loay hoay ghép một bức ghép hình, 1000 mảnh cô đã ghép được một phần ba. Chỉ thấy ánh mắt cô chăm chú nghiên cứu ghép hình, tóc dài tùy ý cột lên, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng hé miệng, có vẻ mờ ám có lẽ ngay cả chính cô cũng không biết.

Tâm thần Trình Mục Lăng vừa loạn, cánh tay dài đuổi một cái ôm lấy eo cô, "Ghép hình như này thú vị sao?" Nhà cô đã treo vài bức thành phẩm rồi.

Thanh Thử á một tiếng, ánh mắt chưa hề nhìn sang.

Người khác tức tối, ghen tỵ luôn, đôi tay tăng thêm sức lực, "So với việc nhìn anh thì hay hơn à?"

Động tác của Thanh Thử cứng đờ, không biết nên cho miếng ghép này vào chỗ nào.

Nụ hôn của Trình Mục Lăng cứ như vậy rơi xuống, từng chút từng chút, giống như đang đối xử với thứ trân quý nhất.

Cách một tầng áo mỏng, cô cảm nhận được lòng bàn tay nóng bỏng của anh. "Thanh Thử —— Thanh Thử ——" anh thâm tình gọi tên cô.

Cả người Thanh Thử như phát sốt, cô trừng mắt nhìn, ánh mắt rơi vào ngọn đèn treo phía trên.

Trình Mục Lăng hôn trượt đến phần cổ của cô, hơi thở ấm áp treu chọc làm cô hơi ngửa ngáy.

"Mục Lăng ——" trong lúc vô tình tay cô bắt được góc áo anh.

"Chính tại em ——" Hơi thở Trình Mục Lăng đã trở nên không yên.

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, "Có thể ngủ rồi."

Ngủ!

Cô muốn nói là anh có thể về nhà anh mà ngủ!

Gào khóc a, cô đã nói cái gì vậy?! Thanh Thử phát điên.

Trình Mục Lăng nhìn về mặt rối rắm của cô, một tiếng cười khẽ ngán ngủ, lần nữa hôn lên khóe môi cô. "Còn một tập tài liệu chưa xem, vậy mà em đã ngủ rồi, anh cũng đành bất đắc dĩ đồng ý vậy—— ngủ."

Máu của Thanh Thử chạy rần rật lên não, cô vừa định nói chuyện, khóe miệng hé ra, một vật ấm áp chui ngay vào.

Một thoáng quần bách cô chỉ có thể vô lực bắt lấy vạt áo anh.

Tay anh từ trên sống lưng cô mon men đi xuống, áp cô dính thật chặt lên người anh.

Đột nhiên Trình Mục Lăng làm một động tác, đè cô dưới thân.

Một tay anh đỡ hông của cô, một tay chống trên ghế sa lon, cách một khoảng cách, anh nhìn cô, ánh mắt vẫn đục. Mái tóc đen rải rác trên ghế sa lon, tỏa ra tình ý mê người.

Thanh Thử cũng nhìn anh, cô cắn môi, lông mày khẽ cau.

Mặt anh cách cô càng ngày càng gần, cô nhìn rõ ràng lông mày anh, mắt anh, Thanh Thử không kiềm hãm được mà đưa tay lên vuốt ve mắt anh.

Thân thể Trình Mục Lăng cứng đờ, a một cái, thân thể áp lên trên cô.

Trong nháy mắt Thanh Thử đã tỉnh táo lại. Nam sắc mê hoặc! Chân cô vừa động không cẩn thận đụng phải tấm hình đang ghép dở, phần đã ghép xong rơi là tả xuống như những cánh hoa.

Trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên có một hồi tiếng ồn ào.

Trình Mục Lăng ngừng lại, mặt anh chôn bên tai cô, nhẹ nhàng vuốt ve vổ về chơi đùa lọn tóc của cô, "Tóc như này rất đẹp, đừng cắt."

Thanh Thử ngơ ngẩn, không biết tại sao anh lại đột nhiên nói tới vấn đề này.

Điện thoại di động để một bên đột đổ chuông.

Trình Mục Lăng không nhúc nhích. Thanh Thử đẩy đẩy cánh tay anh, "Điện thoại kia ——"

Trình Mục Lăng thờ dãi một cái, đứng dậy đi lấy điện thoại di động cho cô, thấy cuộc gọi tới hiển thị trên màn hình, ánh mắt anh sa sầm.

"Anh ạ——"

Thanh Thử vội vàng tiếp máy, "Anh, có chuyện gì sao?" Cô nói hơi nhanh.

Tiêu Thanh Dương nhìn bóng đêm, "Ồ một mình à?"

Thanh Thử cắn răng, "Anh tới đây sao?"

Tiếng cười của Tiêu Thanh Dương truyền tới, "Anh chỉ định nói với em một tiếng chúc ngủ ngon thôi, có điều ——" anh gõ cửa sổ xe một cái, "Xem ra là không cần thiết rồi. Em nghỉ sớm một chút đi."

Trong lòng Thanh Thử có Tiểu Quái Thú đang gầm thét, nhất định là Tiêu Thanh Dương cố ý! Cúp điện thoại, về mặt cô rối rắm nhìn Trình Mục Lăng ở phía trước.

Trình Mục Lăng lắc đầu một cái, gương mặt hiểu ý, "Nếu mà em vẫn không chịu đi ngủ, sợ là cả đêm nay em sẽ không được ngủ đâu."

Thanh Thử:

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Ngày hôm sau tới tòa soạn đi làm, Thanh Thử có chút khốn đốn mệt mỏi, tối qua cô hơi bị mất ngủ.

Chu Mật tưởng là cô thức đêm viết bản thảo, cảm động bụng trà dâng nước: “Cô không cần cố quá đâu, giữa tháng sau giao bài cho tôi là được.”

Thanh Thử ngáp một cái, thuận tay sửa lại tóc một chút.

Chu Mật tỉnh mắt nhìn thấy gì đó, “Đừng động!”

“Sao thế?” Thanh Thử nghi ngờ, “Tóc tôi làm sao à?”

Sắc mặt Chu Mật nghiêm trọng mà nhìn chăm chăm vào, từng chút từng chút vạch tóc cô ra, sau khi xác nhận lại mấy vết bầm tím, anh ta vui sướng cười xấu xa, “Thì ra là tôi hiểu lầm, không phải là cô viết bản thảo à! Nói mau, thằng cha kia là ai?”

Thanh Thử then thùng, liên tiếp tránh ra ma trảo của anh ta, “Lúc trước giăng co bình cứu hỏa để lại.” (Chỗ “Bình cứu hỏa” trong convert là “bạt hỏa quán”, hix hix mình chém đấy vì chỗ này mình không biết nên edit thế nào.)

“Ừ ——” Chu Mật lên giọng, “Tôi mà nhìn nhầm ư? Thanh Thử, chúng ta quen biết bao lâu rồi? Có bao giờ mà cô giăng co thứ gì sao? Bao giờ?”

Thanh Thử đối mặt với sự truy hỏi của anh ta, thật là ứng phó không nổi.

Thật may là, lúc này có người gọi, “Thanh Thử, có người tìm cô.”

Thanh Thử vội vàng trốn tránh Chu Mật, thì ra là người đưa hoa.

“Tiêu tiểu thư, hoa của cô, xin hãy ký nhận.”

Một bó hoa hồng xanh rất to.

Thanh Thử ký tên, vừa muốn nhìn thiệp, các đồng nghiệp đã nhô đầu ra, “Thanh Thử, bạn trai cô tặng hoa à.”

Thanh Thử cười cười, mở thiệp ra nhìn, trên đó viết: nguyện dĩ Thanh Thử lưu, giám thử kiên trinh chất (Ý là: Nguyện vì Thanh Thử mà sa vào, hãy chứng cho lòng kiên trinh này).

Người gửi: Lục Kiều.

Lông mày cô nhăn lại, nghĩ tới người tới qua.

Chu Mật khoanh tay, “Dào ôi, còn muốn giả bộ với người khác, tôi xem cô có thể giả bộ tới khi nào.”

Thanh Thử mở tấm thiệp trong lúc cầm hoa trở lại bàn làm việc.

Chu Mật cười trên, “Cô bình tĩnh thật đấy. Cho tôi coi chút coi là ai nào?” Anh ta nhanh tay nhanh mắt đoạt lấy tấm thiệp, “Lục Kiều —— a, ơ không phải Trình tổng của chúng ta à?”

“Vị này cũng giàu học thức lắm, rất có lòng, cũng biết tới câu thơ này cơ đấy.”

“Cẩn thận quá tài.” Thanh Thử miễn cưỡng trả lời.

“Ồ, Lục Kiều, cái tên này hơi quen, tôi từng thấy qua rồi.” Chu Mật lẩn lộn trong giới xuất bản nhiều năm, chính trị, thương giới, văn giới đều có chút ít hiểu biết. “Không phải là Lục Kiều của tập đoàn Văn Chính chứ.”

Thanh Thử nhìn về mặt Chu Mật liền hiểu rằng người tên Lục Kiều này không hề đơn giản.

Quả nhiên Chu Mật kích động đứng phắt lên, “Thanh Thử làm sao con cá lòn này lại rơi lên đầu cô?”

Thanh Thử ném một ánh mắt sang, “Sếp Chu, tôi muốn nói rằng tôi chẳng quen biết gì anh ta, anh có tin không?”

“Làm sao có thể?”

Thanh Thử nói một lèo, “Sự thật chính là như vậy. Tôi cũng chỉ vừa mới biết anh ta là người nhà họ Lục thôi.”

Chỉ chốc lát sau, điện thoại của Thanh Thử vang lên.

Một dãy số xa lạ, Thanh Thử nhìn dãy số hiện trên màn hình, nhớ tới bó hoa vừa rồi, cô đoán được là ai gọi điện tới. Đặt điện thoại sang chế độ im lặng, cô không nghe máy.

Lục Kiều tặng hoa có ý tứ rất rõ ràng, nếu không, nào có ai sẽ tặng hoa cho người mà mình mới gặp một lần? Nhưng Thanh Thử không hề nói chuyện này với Trình Mục Lăng.

Tối thứ năm, Trình Mục Lăng đặt một phòng trong khách sạn nổi tiếng của thành phố C. Xế chiều hôm đó, anh tan sở đúng giờ. Vào thang máy thì vừa khéo đụng phải Trình Mục Dương, "Hôm nay tan sớm vậy?"

"Có chút việc."

"Mục Lăng, nếu như dự án khai thác phát triển Lão Nhai bị gạt bỏ, cậu nghĩ công ty có bị tổn thất không?" Trình Mục Dương đột nhiên hỏi vấn đề này.

"Đại ca, bây giờ không phải là thời gian làm việc, dự án khai thác phát triển này, phải đợi xong cuộc họp cuối tuần này thì mới nói được." Anh nhẹ nhàng linh hoạt trả lời.

Trình Mục Dương nhú nhú mày, không nói gì nữa.

Thanh Thử đứng dưới công ty chờ anh, khi anh lái ô-tô tới, cô bình thản đứng trên vỉa hè. Ánh mặt trời tháng tám nóng bỏng, lúc này mặt trời treo phía chân trời, tàn quang rọi rõ cả một vùng đất.

Rất nhiều phụ nữ đi trên đường che dù, Thanh Thử chỉ đứng nơi đó, hơi cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Trình Mục Lăng nhún cùi, cô nghe thấy âm thanh, nhìn sang, khúc miệng cong lên thành nụ cười nhẹ nhàng, nhất thời gương mặt sinh động lên rất nhiều.

Thanh Thử lên xe.

Trình Mục Lăng hỏi, "Có nóng lắm không?"

"Không có cảm giác gì." Cô nghĩ nghĩ, "Có thể là do tên em, dường như em không cảm thấy nóng vào buổi chiều, cũng rất ít khi ra mồ hôi."

Ánh mắt Trình Mục Lăng nhìn thẳng phía trước, "Này có vẻ như cũng không tốt."

"Cái gì cơ?" Thanh Thử không kịp phản ứng.

"Tay em vẫn luôn rất lạnh, sau này cần phải chăm sóc nhiều hơn." Trình Mục Lăng suy nghĩ thật là sâu xa.

Trình Mục Lăng gỡ lên cái cổ đang đeo khăn lụa của cô, càng ngày càng nóng. "Thanh Thử, hôm nay không thích hợp đeo khăn lụa mấy."

Nhắc tới chuyện này, Thanh Thử liền xù lông, "Sao lúc hôn em anh không chú ý chút?"

"Gì cơ?" Gương mặt Trình Mục Lăng vô tội.

Thanh Thử khẽ cắn răng, "Lần tới không thể như vậy, bị người ta nhìn thấy không hay."

Trình Mục Lăng cố nín cười, "Được, lần tới anh sẽ hôn chỗ người ta không thấy được."

Thanh Thử nhut chí.

Thật lâu về sau Thanh Thử đọc được một bài viết về cách bảo dưỡng làn da, mới hiểu được ý tứ ngày đó của Trình Mục Lăng.

Sáng nay Tiêu Thanh Dương đã mang Tiểu Viễn trở lại thành phố C. Tiểu Viễn mặc một bộ quần liền màu xanh lá cây, giống hệt một con ếch, vô cùng dễ thương.

Tiêu Thanh Dương uống trà, nhìn một cái cũng biết là trà này được chuẩn bị đặc biệt.

Tiểu Viễn vẫn lăm bằm, "Sao mà cô và dượng vẫn chưa tới vậy?"

"Nhanh thôi."

"Ba, giờ con thật sự có thể ở cùng cô sao?"

Tiêu Thanh Dương nhìn con trai, "Nếu con không muốn thì cùng ba trở lại thành phố D."

"Con đâu có nói là không muốn." Tiểu Viễn thì thảo nói ra, "Ở cùng với cô vẫn thú vị hơn nhiều."

Tiêu Thanh Dương nhấp một ngụm trà. Không lâu lắm, Trình Mục Lăng và Thanh Thử đến.

Rốt cuộc thì hai người đàn ông này cũng gặp nhau.

"Trình tổng, nghe đại danh đã lâu."

"Đại ca, cũng vậy." Trình Mục Lăng tự nhiên gọi.

Một tiếng ‘đại ca’ này khiến Tiêu Thanh Dương khựng lại.

Hiện tại gọi đại ca hình như hơi bị sớm.

"Không dám không dám, trên thương trường Trình tổng vẫn là tiền bối của tôi." Mặt mày Tiêu Thanh Dương hơi đỏ, em gái đứng cùng một chỗ với cậu ta, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Trình Mục Lăng cũng nghe ra, Tiêu Thanh Dương này đang chuẩn bị khảo nghiệm anh.

Tiểu Viễn thanh thúy nói, "Dượng, ba mới mua cho cháu một bộ thiết bị súng máy mới, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau lắp đi."

Tiêu Thanh Dương liếc con trai mình, sói mắt trắng nhỏ. (Ý là: Đồ vô ơn).

Thanh Thử mặc kệ hai người đàn ông này đầu ngằm lẫn nhau, cô ôm Tiểu Viễn ngồi xuống.

Tiểu Viễn nói với cô về mấy từ mới mà nó vừa học được, "Cô, từ trong tiếng Hán có rất nhiều bộ ghép lại với nhau, quá khó khăn. Ai, vet có thể là con chim, cũng có thể là bộ dạng nịnh nọt xinh xắn. Cô nói xem nếu mà gặp người đàn ông một chút, nghe không hiểu thì biết làm sao đây?"

Thanh Thử nén cười, "Không đâu, nghe nhiều, chúng ta sẽ hiểu thôi."

Tiểu Viễn nhún nhún vai, "Tế bào não của cháu chết mất một đồng ròi."

Bên kia Trình Mục Lăng và Tiêu Thanh Dương đã nói tới phương diện công việc. Thanh Thử hơi kinh ngạc, hai người này chuyển đề tài quá nhanh.

Tiêu Thanh Dương thử dò xét, "Tôi nghe nói nhà họ Lục và nhà họ Trình ở thành phố C có quan hệ rất thân mật, hai nhà vẫn luôn nâng đỡ nhau trong chuyện buôn bán."

Trình Mục Lăng chớp chớp mắt, "Hai nhà chúng tôi là thế giao."

"À ——" Mặt mày Tiêu Thanh Dương sưng lên, "Bây giờ rất nhiều gia đình thế giao đều dùng phương pháp kết thân (làm thông gia) để củng cố mối quan hệ, thật ra đó cũng là một biện pháp không tệ."

"Mỗi gia tộc đều có kế hoạch riêng."

Hay chưa, còn không chịu nói lời thật.

Thanh Thử hỏi, "Anh, anh định hợp tác với nhà họ Lục à?"

Tiêu Thanh Dương gật đầu một cái, "Thanh Thử, em cũng biết tới nhà họ Lục?" Khi nói chuyện thì cũng nhìn về phía Trình Mục Lăng.

"Từng nghe qua." Cô không biết tại sao anh trai muốn hợp tác với nhà họ Lục, mặc dù có chút kinh ngạc, cô chỉ suy nghĩ một chút chứ không nói gì.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ. Có Tiểu Viễn càng thêm mấy phần không khí hoạt bát.

"Anh, anh định giao Tiểu Viễn cho em thật à?"

Tiểu Viễn chớp mắt nhìn cô, ý là "Cô ghét bỏ cháu ư?"

Tiêu Thanh Dương đáp một tiếng, "Chị dâu em mà chưa đọc xong sách, thì một năm tới sẽ không về được. Nó đi theo anh, anh chăm sóc nó cũng không được chu đáo. Em cứ mang nó nửa năm đi, Tiểu Viễn dễ nuôi mà."

Tiểu Viễn gật đầu một cái, "Cô, cháu rất nghe lời. Dượng, có phải không?"

Đã gọi một tiếng dượng rồi, Trình Mục Lăng có thể không nói đỡ cho nó sao. "Có Tiểu Viễn ở bên cạnh em cũng tốt."

Thanh Thử không hiểu.

Trình Mục Lăng khe khẽ nói, "Em sẽ không đi xa như trước nữa."

Tiêu Thanh Dương gật đầu một cái, hai người đàn ông nhìn nhau cười một tiếng.

Cơm nước xong, Thanh Thử đưa Tiểu Viễn đi vệ sinh, cho hai người bọn anh có thời gian riêng cùng nhau.

"Em gái tôi áy à, bề ngoài có vẻ dịu dàng, thật ra rất độc lập, cũng rất quật cường." Tiêu Thanh Dương có ý muốn nói. "Người anh em, ở Lhasa cậu vất

và rồi.'

Trình Mực Lãng nhếch khóe miệng, "Cũng không tệ."

Tiêu Thanh Dương cười, ngược lại có chút đồng tình vị này rồi, chỉ có điều ngoài mặt hay thích tỏ vẻ anh cả, "Lục Nam rất đẹp."

Trình Mực Lãng hiểu rằng chuyện gì anh cũng biết, "Không bằng người khác."

Coi như ánh mắt cậu được!

Tiêu Thanh Dương nâng chén, "Cực khổ rồi, có lúc em gái tôi rất ương bướng." Ngụ ý, xin hãy bao dung nhiều một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Cuộc gặp gỡ của hai người đàn ông kết thúc mỹ mãn.

Tiêu Viễn ăn no tới mức tức bụng, bụng nhỏ phình cả lên. Lúc về lười không chịu đi bộ, khó có dịp đòi hỏi hai nhân vật lớn bé bồng.

Trình Mực Lãng khom lưng cẩn thận ôm lấy cậu bé, Tiêu Viễn vòng tay quanh cổ anh.

Tiêu Thanh Dương bắt đầu đi lắc đầu một cái, "Duyên phận, cái thứ này có lúc thật rất kỳ diệu." Con trai anh, trừ người nhà, vốn không thích thân cận với người ngoài, ngược lại rất thích thân mật với Trình Mực Lãng.

"Anh, có phải là anh ghen tỵ hay không?" Thanh Thử trêu ghẹo.

Tiêu Thanh Dương tức giận tròn mắt nhìn cô một cái, "Đồ sói mặt trắng, bây giờ trong lòng anh đang là không thoải mái đây. Đưa em gái anh đây bảo vệ suốt 23 năm trời sắp bị một tên đàn ông khác cướp mất."

Trong khoảnh khắc Thanh Thử không nói gì, bước nhanh về phía trước.

Tiêu Viễn ở phía trước phát tay một cái, "Cô, nhanh lên một chút."

Trông cứ như là một nhà ba người, còn Tiêu Thanh Dương anh là một người ngoài.

Tiêu Thanh Dương nhìn con trai, dặn dò, "Lần tới gặp cô, mà vẫn không nói được tiếng Trung, thì phải trở về Thành phố D với bố."

Hai tay Tiêu Viễn vòng chặt quanh cổ Trình Mực Lãng, "Nói rất hay, nói rất hay." Thật ra thì cậu nhóc này muốn ở lại chỗ Thanh Thử một đêm, nó sẽ có thể được đi chơi.

Tiêu Thanh Dương mở đôi cánh tay, ôm lấy Thanh Thử, mặc dù biết về sau cũng sẽ thường xuyên gặp mặt, nhưng dường như đã có cái gì đó không giống nữa.

Thanh Thử tựa vào đầu vai anh, nhẹ giọng nói, "Anh, em đều hiểu cả."

Tiêu Thanh Dương vỗ vỗ sống lưng cô, "Ừ."

Tiêu Viễn chia tay ba mình, một chút lưu luyến cũng không có, vui mừng vẫy tay nói gặp lại với Tiêu Thanh Dương, hưng phấn đi về với Thanh Thử.

Sau khi về đến nhà, Thanh Thử thấy thời gian không còn sớm, liền đưa cậu bé đi rửa mặt, dỗ cậu bé ngủ. Nhìn chung, Tiêu Viễn là một đứa bé rất dễ chịu.

Đợi đến lúc cô xong xuôi hết, Trình Mực Lãng vẫn đang ngồi trong phòng khách nhà cô.

Anh ngoắc ngoắc tay với cô, Thanh Thử ngồi xuống bên cạnh anh, "Tiêu Viễn ngủ rồi?"

"Ừ, nghe đọc xong một câu truyện liền ngủ mất rồi."

Trình Mực Lãng cười khẽ, "Lúc nào thì bố mẹ em về nước?"

Thanh Thử có chút mệt mỏi rồi, lúc này là lúc không phòng bị, "O! Vừa mới gặp anh trai em xong đã muốn gặp bố mẹ em sao? Có phải là nhanh quá

không?"

Đầu tiên Trình Mục Lăng sững sờ, ngay sau đó vươn tay ôm cô vào trong ngực, "Thanh Thử, đề nghị của em không tệ. Vừa rồi anh chỉ đơn giản là muốn hỏi thăm lịch trình của hai bác một chút thôi."

Thanh Thử nhắm mắt lại, ngáp một cái, "Buồn ngủ quá đi, anh cũng về nhà ngủ sớm đi."

Trình Mục Lăng nghiêng người về phía trước, "Nếu không chúng ta cùng nhau đi Mĩ một chuyến, anh nói với bác trai bác gái sớm một chút —— cầu hôn." Anh chậm rãi tới gần cô.

Cầu hôn ——

Thanh Thử giật nhẹ khoe miệng, "Cần phải bàn bạc tất cả kỹ hơn."

Lúc này, một âm thanh thanh thúy vang lên, "Cô, Hôi Thái Lang vẫn chưa ăn được dê, vậy tại sao nó vẫn không bị chết đói?" Không biết Tiểu Viễn đã tỉnh từ lúc nào, giờ đây đang là chân không đứng đằng kia, mơ hồ hỏi.

Cái vấn đề này đã làm cậu bé ngủ không yên giấc. Rất quan trọng!

Trình Mục Lăng và Thanh Thử vội vàng tách ra, ngồi nghiêm chỉnh.

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, "Đồ ăn của Hôi Thái Lang là thứ khác."

Tiểu Viễn xoa xoa mắt, "Dượng, có phải dượng định hôn cô cháu không?"

Thanh Thử giơ tay lên vuốt vuốt trán, "Không đâu, sao lại nói vậy chứ? Cháu nhìn nhầm rồi. Sao Tiểu Viễn đã tỉnh rồi?"

"Cháu vừa mở mắt ra là không thấy cô đâu, cháu chỉ muốn cô." Tiểu Viễn ngồi vào giữa hai người, "Cô, cô lừa cháu hử, rõ ràng dượng muốn hôn cô. Hử, người lớn các cô luôn lừa người. Cháu biết hết, ở nhà bố cháu cũng hôn mẹ cháu như thế. Không cần đóng kịch trước mặt cháu đâu."

Trình Mục Lăng giơ tay lên xoa xoa đầu cậu, "Bị cháu xem thấu rồi. Đúng là chú muốn hôn hôn cô cháu, làm thế nào bây giờ?"

Thanh Thử lúng túng, nhìn anh chăm chăm.

Tiểu Viễn nhún nhún vai, "Nói sớm có phải hơn không. Vậy chú hôn đi, cháu sẽ nhắm mắt lại." Cậu ta còn đang ngồi ở giữa, người ta hôn làm sao được!

Một cái bóng đèn to bùng phát sáng chói lọi.

Trình Mục Lăng hiện tại đã hiểu rõ, tại sao Tiêu Thanh Dương muốn ném con trai cho bọn họ.

Thanh Thử đứng dậy, không để ý tới bọn họ, "Giúp em giải quyết Tiểu Viễn nhé, em đi ngủ đây. Ngủ ngon."

Trở về phòng, đóng cửa, khóa lại. Cả nhà yên tĩnh.

Tiểu Viễn thờ dài một cái, "Cô cháu xấu hổ."

"Ừ." Trình Mục Lăng suy nghĩ một chút xem nên xử lý con kỳ đà này như thế nào để còn về nghỉ ngơi một chút, lại nghe thấy Tiểu Viễn thì thào nói nói: "Mẹ cháu da mặt dày, trước mặt cháu á, ba cháu hôn bà cũng thấy xấu hổ."

Trình Mục Lăng không muốn nói chuyện với nó nữa, "Ngủ đi."

Ngày hôm sau, Thanh Thử vẫn phải đi làm như trước. Trước mắt đành phải để cho Trình Mục Lăng mang Tiểu Viễn theo. Hai người đã thương lượng với Tiêu Thanh Dương rồi, chuẩn bị tìm nhà trẻ ở gần đó cho cậu bé.

Trình Mục Lăng sẽ sai trợ lý đi sắp xếp.

Mỗi năm Trình thị đều dành ngân sách đầu tư vào sự nghiệp giáo dục, cuối cùng đã chọn Thành phố C để xây dựng một vườn trẻ quốc tế nổi tiếng.

Tiểu Viễn ở Trình thị tuyệt đối không bị gò bó, chỉ là đứa nhỏ này rất có phẩm chất, người tuy còn nhỏ, lại làm việc rất đúng mực, không kiêu ngạo không nóng nảy. Ở trong phòng làm việc của Trình Mục Lăng một mình vẽ tranh hoặc nghịch ngợm một ít dụng cụ.

Lục Nam đến tìm Trình Mục Lăng vừa lúc gặp cậu bé đang như thế. Trợ lý Trương nói, "Lục tiểu thư, bây giờ Trình tổng mới bắt đầu buổi họp, có thể hôm nay sẽ không có thời gian."

Lục Nam có chút ngạc nhiên, vị trợ lý Trương này vẫn luôn đi theo Trình Mục Lăng từ khi anh vào Trình thị, sao lại dài dòng thế này, "Hôm nay tôi cũng rảnh rồi, vào trong chờ anh ấy cũng được."

Trợ lý Trương đành vậy, "Được. Tôi sẽ truyền đạt lại với Trình tổng."

Lục Nam hỏi, "Đứa bé này là ai?"

"Tôi cũng không rõ ràng lắm."

"Anh đi làm việc đi, không cần để ý đến tôi." Lục Nam nhàn nhạt nói.

Tiểu Viễn đang vẽ tranh, tài vẽ tranh của cậu bé thật là một truyền kỳ, khi còn ở Mỹ đã suýt khiến giáo viên tức chết, vẽ vờ vờ cậu là một chuyện khó khăn biết bao, tranh vẽ ra khó coi biết bao.

Lục Nam thấy ngoại hình cậu bé sáng sủa, là một tiểu soái ca, cô ta tràn ngập tò mò. "Người bạn nhỏ, cháu tên là gì a?"

Tiểu Viễn giương mắt nhìn cô ta một cái, vừa mở miệng thì tất cả đều là tiếng Anh.

Lục Nam sững sờ, cũng dùng tiếng Anh nói chuyện với cậu.

"Tiểu Viễn, làm sao cháu lại ở chỗ này một mình? Ba mẹ cháu đâu?"

"Ba cháu đi học, mẹ cháu ở nước Mỹ đi học."

Lục Nam nghĩ có thể cậu bé là con của một vị cổ đông nào đó ở Trình thị, "Cháu ở đây có từng gặp qua một chú cao cao, dáng dấp rất đẹp trai không?"

Tiểu Viễn trừng mắt nhìn, "Có a, nhưng mà chú ấy không có ở đây."

"Cháu quen chú ấy sao?"

"Quen chứ. Chú ấy là dưỡng cháu mà." Tiểu Viễn lên giọng nói.

Lục Nam nghĩ người cậu bé nói chắc chắn không phải Trình Mục Lăng, bèn bắt chuyện với cậu bé, nửa tiếng sau, cuối cùng Trình Mục Lăng cũng trở lại.

Lục Nam đứng dậy, "Mục Lăng ——"

Trình Mục Lăng đáp một tiếng, "Lục Nam, đã ăn cơm chưa?"

Lục Nam lắc đầu một cái, "Em là muốn rủ anh cùng đi ăn mà." Cô nói thẳng.

Trình Mục Lăng xem thời gian, "Anh đã ăn rồi, thế này đi, để anh bảo trợ lý Trương gọi đồ ăn."

Lục Nam cắn cắn môi, có hết sức nhịn xuống.

Trình Mục Lăng gọi điện thoại bảo trợ lý Trương gọi thức ăn, "Em muốn ăn gì?"

Sắc mặt Lục Nam cổ tỏ ra bình thường, "Mỳ Ý thôi."

Trình Mục Lăng nhìn Tiểu Viễn đang vẽ tranh một chút, thần kinh dần ra, thật là dọa người. Anh thu lại giấy vẽ, để sau này giao lại cho Tiêu Thanh Dương.

"Ngày mai là cháu có thể đi nhà trẻ rồi, ở trường học cố gắng học vẽ với giáo viên đi."

Tiểu Viễn cầm bút sáp màu, vẽ như gà bới, "Cháu muốn vẽ nữa a, thầy giáo dạy vẽ của cháu nói tranh của cháu thuộc trường phái gì đó, lợi hại lắm đấy."

"Chắc là trường phái trừu tượng, chắc vậy." Trình Mục Lăng nói phụ họa.

Lục Nam thấy hình như hai người rất quen thuộc, "Mục Lăng, đứa nhỏ này là con nhà ai? Thật đáng yêu."

Trình Mục Lăng suy nghĩ một chút, nói, "Họ hàng."

Anh âm thầm nhủ nhủ mày, có một số việc phải sớm nói rõ ràng với cô ta. Có điều dù sao anh và Lục Nam cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh cũng có để ý tới tâm tình của cô ta.

Trợ lý Trương rất nhanh, "Lục tiểu thư, bữa trưa của cô đã đến, xin cô theo tôi ra ngoài."

Lục Nam buồn buồn đi ra ngoài.

Cô ta vừa đi, Tiểu Viễn nhìn Trình Mục Lăng, "Dưỡng, cháu sẽ nói với cô đấy."

"Cái gì?" Trình Mục Lăng hỏi.

"Hừ, cái di xinh đẹp này tôi để tìm dụng mà."

Trình Mục Lăng ừ một tiếng, "Không tệ, những lời vừa rồi phát âm rất chính xác, tiếp tục cố gắng lên."

Tiểu Viễn lập tức bị lời nói dối của anh dụ sang hướng khác.

Bên kia Thanh Thử cũng gặp phải một vấn đề khó, vị Lục Kiều tiên sinh lại gửi hoa cho cô. Lúc này anh ta gọi điện thoại tới, Thanh Thử nhin không được bên nhận.

"Lục tiên sinh, cảm ơn hoa của ngài. Xin mời về sau đừng gửi tới nữa." Cô nói thẳng.

"Tiểu thư, cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi là người ái mộ cô, chỉ là đơn thuần thích phong cách văn chương của cô. Tôi đã xem tác phẩm kỳ này của cô, thật làm cho người ta mặc sức tưởng tượng, hận không được lập tức bay tới Lhasa." Lục Kiều đưa đẩy một cách khéo léo.

Thanh Thử âm thầm hít một hơi, "Lục tiên sinh, cũng không cần tặng hoa đâu."

Lục Kiều cười cười, "Không biết Tiểu thư có thời gian không, có thể cho chút ý kiến với chuyến đi Lhasa của tôi không?"

Thanh Thử cắn răng, khổng chế xong tính tình của mình, "Tôi không có kinh nghiệm gì, chẳng qua tôi gợi ý anh có thể hỏi Bai Du (Trình duyệt được dùng phổ biến ở Trung quốc, giống như Google Chrome ở Việt Nam), chắc chắn sẽ có."

Cúp điện thoại, cô cảm thấy trong lòng nghẹn một nỗi tức giận, khó mà diễn tả được.

Anh trai sẽ hợp tác với người như vậy sao? Lần đầu tiên cô nghi ngờ ánh mắt của Tiêu Thanh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lúc tan sở, Thanh Thử đi cùng đồng nghiệp ra khỏi tòa cao ốc. Ngày mai sẽ là thứ bảy, vào lúc này tinh thần mọi người có vẻ phấn chấn.

Chu Mật dự định ngày mai đi cắt tóc, rủ Thanh Thử đi cùng.

Thanh Thử cũng định cắt tóc ngắn đi một chút.

Chu Mật giới thiệu một tiệm tóc cô cảm thấy rất được, Thanh Thử quyết định đi cùng anh ta một chuyến, dù sao tóc cô cũng không cần tạo kiểu.

Chu Mật đột nhiên huyết sáo một hơi, "Ày, quả là xe đẹp."

Thanh Thử theo lời bên nhìn sang, nói như Chu Mật, mấy đời nữa cô cũng không mua nổi chiếc xe như vậy.

"Ai, thật muốn sờ thử một cái." Chu Mật cảm khái, "Đời này mua không nổi."

Thanh Thử khẽ mỉm cười, khoe miệng vừa hé mở thì cửa xe đột nhiên mở ra, bước chân cô thoáng dừng lại.

Lục Kiều đứng bên cửa xe, áo sơ mi trắng quần đen, một dáng vẻ tác phong nhanh nhẹn, anh ta nhìn Thanh Thử. "Tiểu thư, thật là khéo, chúng ta lại gặp nhau."

Chu Mật kích động kéo cánh tay Thanh Thử.

Thanh Thử chỉ lễ phép chào hỏi một tiếng.

Lục Kiều nhìn hai người, "Tôi vừa mới tan sở, hai vị muốn đi đâu?"

"Không dám làm phiền Lục tiên sinh, hiện giờ chỗ này giao thông không được thuận tiện, tôi và đồng nghiệp ngồi tàu điện ngầm về trước." Thanh Thử nói xong gạt đầu một cái, lôi kéo Chu Mật đi về phía trước.

Lục Kiều dõi theo bóng lưng cô, bất chợt cười một tiếng, sờ mũi một cái rồi lên xe.

Chu Mật một đường trầm mặc, chờ Thanh Thử chủ động giải thích. Nhưng cho đến tận lúc hai người phải tách ra, Thanh Thử cũng không có ý muốn giải thích.

"Bạn học Tiêu, cô có thấy là cô nên nói gì đó hay không?"

Thanh Thử mỉm môi một cái, "Vậy thì hẹn anh chiều này hai giờ đi cắt tóc."

Chu Mật muốn té xỉu rồi, hỏi thẳng vào vấn đề, "Cô và Lục Kiều đã có chuyện gì xảy ra à?"

"Tôi và phải em gái anh ta, mới gặp nhau có một lần thôi." Thanh Thử không tỏ vẻ gì, nói.

Chu Mật vừa nghe liền bắt đầu to não (từ này trong convert là “não bô” mình cũng không hiểu lắm nên đề là “to não”), "Không tệ không tệ."

Thanh Thử không để ý anh ta, giờ tay vẩy tắc xi, "Tôi về đây, chiều gặp."

Chu Mật còn đang đứng đó sững sờ, đã thấy cô mở cửa xe, "Thanh Thử, cô bỏ chạy thật là nhanh."

Buổi chiều hôm sau, Thanh Thử cùng Chu Mật tới một cửa hiệu cắt tóc ở trung tâm thương mại ở tầng 16 của tòa nhà. Thanh Thử có lúc thật bội phục Chu Mật, thế mà có thể mò ra.

"Trước kia đi chạy tin tức tôi quen được một thợ trang điểm ở đây, nhưng mà về sau tôi cũng ít tới."

Sau khi đi vào, Thanh Thử mới phát hiện cửa hiệu cắt tóc này ngay cả một cái tên tiệm cũng không có, không gian rất rộng rãi, lại không có nhiều người. Nhìn các thiết bị được lắp đặt ở đây một cái, so với những cửa hiệu cắt tóc khác, chỗ này có chút khác biệt.

"Anh Chu, anh chắc chắn nơi này là cửa hiệu cắt tóc sao?"

Chu Mật cười hắc hắc, "Dĩ nhiên, chỉ là nơi này cũng không phải chỉ đơn thuần có mỗi cắt tóc. Nói không chừng lát nữa cô có thể gặp được một ngôi sao lớn."

Lúc này, một cô gái đi ra, "Chu Đại Ký Già ——" cô gái mặc T-shirt trắng, quần Jean ngắn, một đôi chân vừa nhỏ vừa dài, đoạt tầm mắt người ta.

Chu Mật chào hỏi cô ta, "Cô tới đây, đây là bạn tôi, Tiêu Thanh Thử. Thanh Thử, đây là Diệp Nhu, bạn tôi."

Cô gái đưa mắt nhìn Thanh Thử, cười cười, "Muốn làm kiểu tóc nào?"

Chu Mật sờ sờ tóc, "Tóc ngắn, cho cô tự do phát huy. Thanh Thử cũng cần cắt ngắn."

Diệp Nhu đưa tay sờ tóc Thanh Thử, "Tóc dài như vậy cắt đi không tiếc sao?"

Thanh Thử mỉm cười, "Dài quá cũng nặng nề, cắt đi cho tiện."

Diệp Nhu cười cười, "Ba nghìn sợi phiền muộn, cắt đi cũng tốt, kết thúc một đoạn ưu sầu." (Người ta vẫn hay nói trên đầu mỗi người có khoảng 3000 sợi tóc, đương nhiên là trừ những người bị hói hay trọc đầu :D)

Thanh Thử không nói gì nữa.

Động tác của Diệp Nhu rất nhanh, cắt tóc cho Chu Mật hết mười lăm phút. Tóc Chu Mật vốn có vẻ hơi rối bời trong nháy mắt đã ngay ngắn hơn, lão luyện lại đẹp trai. Chu Mật nhìn chính mình trong gương, "Diệp Nhu, càng ngày cô càng lợi hại, tôi không tin nổi đây là tôi nữa."

Diệp Nhu hỏi lại Thanh Thử lần nữa, "Tôi đưa kéo nhé, cắt thật à?"

Thanh Thử nhìn tóc dài đang khoác trên vai, ánh mắt khẽ hoảng hốt cụp xuống, "Cắt đi." Yêu cầu của cô không nhiều lắm, để tới vai là được.

Diệp Nhu vuốt vuốt cây kéo, "Được."

Thanh Thử xuyên thấu qua gương nhìn Diệp Nhu động kéo từng chút từng chút một, một ít tóc dài rơi xuống. Nét mặt cô dần dần mê ly, trống rỗng, không biết đang nghĩ tới cái gì.

Có người tiến vào trong cửa tiệm, "Diệp Nhu ——" có người gọi.

Thanh Thử chậm rãi hồi hồn, cô nhìn người ở sau lưng, thấy thấu hiểu câu nói, thế giới thật nhỏ.

Lục Nam cũng hơi kinh ngạc một chút, gật đầu với cô một cái. Mà đứng bên cạnh cô ta là một cô gái cao gầy động lòng người. Ánh mắt cô gái lưu chuyển trên mái tóc của cô, "Tóc dài như vậy cắt đi thật là đáng tiếc."

Diệp Nhu quay đầu lại nói một câu, "Các chị ngồi chờ một chút nhé."

Không lâu sau, Thanh Thử nhìn chính mình, cô thật có chứng không quen, đưa tay lên sờ sờ cổ, bỗng cảm thấy hơi lạnh.

Diệp Nhu túm gọn tóc cô vừa cắt buộc lại, "Giữ lại làm kỷ niệm đi."

Thanh Thử im lặng một khoảnh khắc, "Không cần đâu, cô giữ đi."

Diệp Nhu cười cười, "Được rồi, coi như là phí cắt tóc cho cô nhé."

Chu Mật tiến lên, "Thanh Thử, cô cắt tóc một cái, nhìn giống y như học sinh cấp 3 vậy."

"Không phải chứ. Cùng lắm là sinh viên đại học thôi." Cô đùa giỡn nói, ánh mắt rơi vào phía sau.

Diệp Nhu đã tới tiếp đãi hai người Lục Nam, ba người nói đùa.

Chu Mật nhìn theo ánh mắt cô, "Có quen sao?"

Thanh Thử gật đầu một cái, "Quen."

"Cô ta chính là em gái Lục Kiều, sinh viên cao học ở Havard, có điều thật kỳ lạ, bây giờ bắt đầu dấn thân vào sự nghiệp diễn xuất, người ở bên cạnh cũng là tài nữ, tên Đường Linh, cũng khá giống cô ta, cũng là làm nghệ thuật."

"Đường Linh ——" Thanh Thử thì thầm.

Sau khi trở về, Trình Mục Lăng và Tiểu Viễn thấy kiểu tóc mới của cô, trong lúc nhất thời có chút không quen.

Tiểu Viễn nói thẳng, "Cô xấu đi."

Trình Mục Lăng nhìn cô, "May mà em không cắt sạch sẽ đi." Ánh mắt anh sâu xa.

Thanh Thử gãi gãi đầu, "Mấy ngày nữa mọi người nhìn nhiều thì sẽ quen thôi."

Trình Mục Lăng đưa tay vuốt vuốt tóc cô, "Không sao, thật ra trông cũng đẹp mà."

Tiểu Viễn ngược đầu, "Cháu thích cô để tóc dài."

Trình Mục Lăng cười cười.

Buổi tối, Thanh Thử nằm mơ. Trong mơ, cô trở lại hồi mười bảy mười tám tuổi. Sau giữa trưa, ánh mặt trời nóng bỏng, mấy học sinh ngồi ở dưới tàng cây, nói chuyện phiếm. Cảnh trong mơ thay đổi rất nhanh, chuyển sang hình ảnh của một người khác, mưa dầm liên tục, hai học sinh nữ đứng trong nghĩa trang.

Một âm thanh quanh quẩn ở bên tai cô.

"Nếu không phải tại cô, Nguyên Lê sẽ vẫn còn ở bên cạnh chúng ta."

Thanh Thử bừng tỉnh, cả người đã ướt mồ hôi. Sau đó, cô không thấy buồn ngủ nữa. Mở Laptop ra, tìm kiếm bộ phim 《Thiên Thiên công chúa》，cô đã xem bộ phim này không biết bao nhiêu lần, dường như cô còn thuộc cả lời thoại nữa.

Đến khi trời hửng sáng thì cô mới thấy hơi buồn ngủ.

Khi Trình Mục Lăng tới, cô còn đang ngủ.

Tiểu Viễn ăn sáng xong, ở phòng khách nói, "Cô lười quá, để cháu đi gọi cô."

Trình Mục Lăng ngăn cậu bé lại, "Tối hôm qua cô cháu ngủ không ngon, để cho cô ngủ thêm một lát đi."

Tiểu Viễn nhìn anh, nghiêm nhiên trở thành hóa thân của Tiêu Thanh Dương, nói một cách ông cụ non, "Dượng không thể quá nuông chiều cô!"

Trình Mục Lăng không khỏi bật cười, "Chờ cháu lớn lên rồi sẽ hiểu. Được rồi, chúng ta xuống sân đá bóng đi."

Thanh Thử tỉnh lại, đứng ở ban công, thấy Trình Mục Lăng đang đá bóng với Tiểu Viễn, trên mặt Tiểu Viễn tràn đầy nụ cười. Cô xoay người trở về phòng.

Thứ hai, rất nhiều người có hội chứng ngày thứ hai, đồng nghiệp ở chỗ làm cũng có. Mọi người đang mong đợi mình có thể được phái ra ngoài trong chủ đề kết tiếp.

Buổi sáng Thanh Thử cũng có chút trạng thái mất hồn, đồng nghiệp có phát biểu cảm tưởng với mái tóc mới của cô, nhìn chung cũng không tệ lắm.

Nhưng mà vẫn là câu nói kia đúng, người đã đẹp, cho dù đầu trọc cũng vẫn đẹp.

Khi Đường Linh đến tìm cô thì mọi người đang nghỉ trưa, lúc Thanh Thử đi ra ngoài không có ai để ý tới.

Quán trà thanh nhã phảng phất hương trà dịu dàng.

Hai người ngồi mặt đối mặt. Đường Linh ăn mặc thoải mái, cô ta nâng ly trà tử sa lên nhấp một ngụm, "Đã lâu không gặp."

Thanh Thử không mở miệng.

Đường Linh tựa lưng vào ghế sofa, "Thanh Thử, cô không thay đổi chút nào cả, trừ việc để tóc ngắn."

Thanh Thử hơi cong môi một cái, "Biết làm sao được, cũng đã năm năm trôi qua rồi, nhất định là có sự thay đổi."

Đường Linh giật mình lặng yên trong chốc lát, "Tôi có xem qua văn chương cô viết, không nghĩ tới bây giờ cô đang làm ở gần đây." Giọng nói của cô ta có chút bình tĩnh.

Thanh Thử vuốt ve ly trà, "Tôi cũng không ngờ bây giờ cô lại tham gia vào giới diễn xuất."

Không khí hơi ngưng trệ.

Đường Linh mở miệng lần nữa, "Bây giờ cô thế nào?"

Thanh Thử hiểu Đường Linh muốn hỏi chuyện gì, "Bạn trai của tôi rất tốt."

Ánh mắt Đường Linh trầm xuống một cái, "Vậy chúc mừng cô. Hôm đó gặp cô đi cắt tóc, tôi đã đoán được. Hôm nào đó ra ngoài tụ tập nhé, cũng nhiều năm chúng ta không gặp rồi."

Đáy mắt Thanh Thử trào lên một tia trào phúng, "Được."

Thật ra thì, cô và Đường Linh là bạn rất thân, chẳng qua là đã từng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Đường Linh vén vén tóc, "Thứ bảy tuần này đến nhà tôi ngồi một chút, có thì giờ rảnh không?"

Trời ạ, thứ bảy tuần này là ngày 26 tháng 8, Thanh Thử nhớ ra là sinh nhật Đường Linh.

"Được, tôi sẽ tới." Thanh Thử trả lời.

Đường Linh cười cười, đứng dậy, "Thật ra thì tôi thấy rất là tò mò với người kia của cô."

Mặt mày Thanh Thử bình thản, thản nhiên đón lấy ánh mắt cô ta, "Tôi sẽ đến cùng anh ấy."

"Tôi chờ cô, lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ vào di động cho cô. Tôi còn có chút việc, đi trước." Sau khi Đường Linh đi, một mình Thanh Thử ngồi ở đó.

Tất cả chung quanh dường như đều không liên quan tới cô, đôi mắt tối tăm trống rỗng nhìn về phía trước.

Những người khác đi qua không khỏi ngoái nhìn cô mấy lần, một người con gái xinh đẹp như vậy, nhưng nét mặt lại làm cho người ta muốn tới an ủi.

Cho đến khi một vị khách không mời mà tới cắt đứt dòng im lặng này.

Thanh Thử nhanh chóng thu hồi dòng suy nghĩ của mình, cô hơi nhăn mày. "Sao anh ở đây?"

Lục Kiều nhíu mày, "Tôi và một người bạn đang nói chuyện." Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía một người đàn ông ngồi đằng kia.

Thanh Thử dõi theo ánh mắt anh ta, người đàn ông kia cũng nhìn cô, gờ cái ly nghiêng đầu một cái.

Lục Kiều mở miệng, "Sắc mặt cô không tốt lắm, hay là tới bệnh viện khám một chút". Lúc anh ta bước vào liền thấy một mình cô ngồi ngơ ngác ở đó, vẻ mặt ấy làm anh ta thấy thất vọng.

Thanh Thử giật nhẹ khóe miệng, "Đa tạ Lục tiên sinh đã quan tâm, tôi không sao cả. Tôi không quấy rầy anh nữa, tôi còn có việc, về trước."

"Chờ một chút." Gương mặt Lục Kiều bất chợt lạnh xuống, "Hình như cô hiểu lầm tôi điều gì rồi thì phải?"

"Lục tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, tôi và anh vốn không quen biết, mới gặp nhau có ba lần, sao lại có hiểu lầm được." Lời nói chẳng chút gấp gáp, vừa mở miệng đã té một chậu nước lạnh vào lòng Lục Kiều.

"Thật sao?" Anh ta hỏi ngược lại, "Tôi biết một người, có cái tên rất giống cô, anh ấy tên là Tiêu Thanh Dương, không biết có quan hệ gì với cô?"

Đôi mắt Thanh Thử khẽ động, "Lục tiên sinh đã biết rồi, còn hỏi làm gì."

Lục Kiều chưa từng bị ai đối xử lạnh lùng như vậy, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Sau khi Thanh Thử đi, anh ta trở lại chỗ ngồi lúc trước.

Bạn anh ta trêu ghẹo nói, "Xem ra sức quyến rũ của Lục thiếu chúng ta không còn được như trước nữa."

Lục Kiều cười lạnh, "Cô ta là em gái Tiêu Thanh Dương."

"Không thể nào. Tôi nghe nói, Tiêu Thanh Dương rất chi là thương yêu em gái, cậu không sợ Tiêu Thanh Dương trở mặt với cậu à."

Lục Kiều không để ý mấy, trong lòng suy nghĩ tại sao Thanh Thử lại có thành kiến quá nặng với mình như vậy, hôm nào đó nhất định phải giải thích thật tốt mới được.

Khi Thanh Thử tan sở rồi trở về nhà, lúc đợi thang máy có gặp phải một người phụ nữ, trông rất lạ. Vị phụ nhân đang chờ thang máy, Thanh Thử đứng bên cạnh.

Qua một lúc lâu cũng không thấy thang máy có động tĩnh gì.

Thanh Thử nhìn nhìn, "Có thể đã bị hỏng."

Phụ nhân lắc đầu một cái, "Thật là quá trùng hợp." Bà nhìn Thanh Thử, thấy cô có đường nét tinh xảo, da thịt trắng nõn, muốn nói chuyện với cô, "Cháu cũng ở khu này à?"

"Vâng ạ."

"Ồ cùng người nhà ở sao?"

"Ba mẹ cháu ở nước ngoài, một mình cháu ở đây thôi ạ."

Hai người vừa leo thang bộ vừa nói chuyện, vị phụ nhân leo được tới tầng ba thì hơi dừng lại, khẽ thở dốc, "Bình thường ít vận động, leo cầu thang một chút là bắt đầu thở hổn hển, già rồi già rồi."

"Trông di mới có hơn ba mươi thôi mà." Thanh Thử nói thật.

Phụ nhân cười hiền hòa, năm nay bà năm mươi sáu tuổi, nhờ bảo dưỡng tốt, nhìn qua quả thật trẻ hơn so với tuổi rất nhiều. Nghe được lời khen như vậy, trong lòng bà có thêm mấy phần thiện cảm với Thanh Thử.

Hai người cùng lên lầu, Thanh Thử tới trước nhà mình.

"Dì ơi, cháu tới rồi."

Phụ nhân nhìn nhìn, con trai bà ở tầng trên, "Được, cô bé, có cơ hội chúng ta cùng đi rèn luyện thân thể nhé." Phụ nhân này không phải là ai khác, chính là mẹ Trình Mục Lăng. Hôm nay bà đặc biệt tới xem xét căn phòng nhỏ ở bên ngoài của con trai, đến cùng có phải đã kim ốc tàng kiều rồi hay không. ("Kim ốc tàng kiều" - câu này xuất phát từ một điển tích trong tam quốc. Tào Tháo từng muốn xây một đài thật cao, xa hoa và tráng lệ đặt tên là đài Đồng Tước để sau khi chiến thắng Chu Du và Tôn Sách, sẽ cướp vợ hai người này về, đem nhốt vào đài Đồng Tước để bản thân hưởng dụng. Vợ của Tôn Sách và Chu Du là Đại Kiều và Tiểu Kiều, hai người phụ nữ có sắc đẹp nổi tiếng trong thiên hạ lúc bấy giờ.)

"Được ạ."

Trình Mục Lăng từ công ty trở lại, tiện thể đi đón Tiểu Viễn. Khả năng thích ứng của Tiểu Viễn vô cùng mạnh mẽ, mới một thời gian ngắn ngủi, cậu bé đã làm cho cả giáo viên lẫn các bạn nhỏ trong lớp yêu thích.

Nhưng mà cậu chàng được Thái Tử Gia của tập đoàn Trình đích thân đưa tới, lẽ dễ hiểu, giáo viên tự nhiên sẽ lưu tâm tới cậu bé nhiều hơn.

Cả quãng đường về cậu nhóc đều kể chuyện ở vườn trẻ, lú lú lo lo, nói không ngừng. Trình Mục Lăng kiên nhẫn nghe, đến cuối cùng, Tiểu Viễn kể về một nỗi băn khoăn.

"Dạ, cháu phải đi học, thế nếu cô cháu muốn đi chơi, có thể cho cháu đi cùng không?"

Mặt mày Trình Mục Lăng tối sầm lại, "Dượng sẽ cố gắng không để cho cô cháu đi chơi nữa."

"A!" Tiểu Viễn mắt mát, "Cháu vẫn đang mong sẽ được đi chơi với cô đấy."

Xe quẹo vào khúc quanh vào khu nhà, "Tiểu Viễn, Trung Quốc có câu tục ngữ, “Nơi có cha mẹ, đừng nên đi xa.” Nói thật đúng, người ta không thể lúc nào cũng đi chơi xa được, nếu không ba mẹ họ sẽ rất đau lòng."

"Nhưng ba cháu nhất định sẽ rất vui mừng, cháu sẽ không còn là kỳ đà cản mũi ba mẹ nữa."

Trình Mục Lăng bó tay, cũng may đã đến khu nhà, vì vậy đề tài tới đây là ngưng hẳn.

Tối giờ, Trình Mục Lăng đã quen rồi, sau khi trở về, dừng ở tầng năm trước. Một lớn một nhỏ đổi giày vào cửa.

Tiểu Viễn rõ ràng đã ỉu xiu đi.

Thanh Thử ở phòng bếp rửa rau, Trình Mục Lăng đi tới, "Bữa tối có món gì vậy?" Anh vừa nhìn thấy có thịt, mặt mày lập tức mềm đi mấy phần, "Chuẩn bị cho anh đấy à?"

Thanh Thử không nhìn anh, "Hôm qua Tiểu Viễn nói muốn ăn thịt."

Trình Mục Lăng bật cười một tiếng, "Để anh thái thức ăn cho."

"Em làm một mình là được, cũng sắp xong tối rồi. Anh đi kèm Tiểu Viễn viết chữ Hán đi."

Trình Mục Lăng tựa ở một bên, "Bây giờ em cũng đừng nên coi anh là cái dạng “quân tử xa nhà bếp” nhá."

Tay Thanh Thử run lên, làm bộ không có nghe thấy gì.

"Dượng ——" Tiểu Viễn đẩy cửa phòng bếp ra, "Có một gọi vị 'Ngu nữ sĩ' gọi tới tìm dượng." Tiểu Viễn đưa điện thoại di động sang.

Trình Mục Lăng lắc đầu một cái, "Chữ này đọc là Phùng. Tiểu Viễn, cháu không biết đọc một nửa chữ rồi." (Trong tiếng trung, các chữ được ghép bởi các bộ. Có nhiều chữ được ghép bởi nhiều bộ theo vị trí trái phải, trên dưới. Ở đây, Tiểu Viễn chỉ nhận được các bộ ở bên trái hoặc bên phải chữ, bộ ở phía bên kia cậu bé không biết nên đọc sai chữ.)

Thanh Thử cũng không nhịn được cười.

Trình Mục Lăng nói với Thanh Thử, "Là mẹ anh, anh nghe điện thoại đã."

Phùng Tổ đứng trên ban công, "Tại sao từ nãy tới giờ mà còn chưa về tới?"

Trình Mục Lăng sững sờ, "Mẹ, mẹ đang ở nhà con?"

"Nhà cái gì? Chỗ này cùng lắm cũng chỉ là một chỗ ở thôi. Con đang ở đâu vậy?" Phùng Tổ nghĩ nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là tới chỗ con hồ ly kia.

Trình Mục Lăng vươn tay kéo tay Thanh Thử, "Con đang ở tầng dưới thôi."

"Lên mau." Phùng Tổ còn chưa hiểu ý anh muốn nói anh đang ở tầng năm.

Cúp điện thoại, Trình Mục Lăng nháy mắt với Thanh Thử mấy cái, "Bây giờ mẹ anh đang ở tầng trên."

Về khăn trang chột xuất hiện rồi biến mất trên khuôn mặt Thanh Thử.

"Anh lên tầng trên trước." Trình Mục Lăng khẽ thở ra một hơi, "Anh muốn đưa em tới gặp ba mẹ anh sớm một chút, như này còn chưa được chính thức, anh thấy không có cảm giác an toàn."

Thanh Thử chất lưỡi.

Phùng Tổ ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, thấy anh trở lại, không nhúc nhích, "Phóng túng bấy bạ, đến nỗi mỗi ngày đều làm cho anh không thêm về nhà?"

Trình Mục Lăng đi tới, "Mẹ ăn cơm tối chưa?"

Phùng Tổ hừ lạnh một tiếng, "Chưa nói tới anh vội, cô bé kia cũng ở khu này đi, hôm khác không bằng hôm nay đi, đưa nó tới đây để tôi gặp, tôi muốn nhìn một chút xem là cái dạng quốc sắc thiên hương gì."

Trình Mục Lăng bật cười, "Được, vậy mời ngài đi thôi."

Phùng Tổ trừng mắt liếc anh một cái, đứng lên, "Đi." Dù sao hôm nay bà đã hạ quyết tâm rồi.

Hai người ra cửa, Trình Mục Lăng nghĩ tới ai đó một lát nữa nhất định sẽ không biết làm sao.

"Thang máy hỏng rồi." Phùng Tổ nói.

"Không sao, dù sao cũng không xa." Gương mặt Trình Mục Lăng tự nhiên.

Rất nhanh đã tới lầu năm. Trình Mục Lăng dừng bước, "Đến rồi."

Phùng Tổ nhìn cánh cửa ra vào màu đỏ thẫm trước mặt, "Người đó ở đây?" Bà chợt ngờ ngợ, thì ra chính là cô bé vừa nãy. Phùng Tổ thở dài một tiếng trong lòng, cô gái kia cả tướng mạo lẫn tính cách nhìn qua không tệ, lần đầu tiên bà tiếp xúc với cô, ấn tượng ba đầu của bà cực tốt. Cũng khó trách con trai lại động lòng với cô bé.

"Con và nó quen nhau như thế nào?" Phùng Tổ hạ giọng.

Trình Mục Lăng gõ cửa, "Ăn cơm trước đã."

Tiểu Viễn tới mở cửa, "Dạ —— ah, có khách."

"Tiểu Viễn, chào bà đi ——"

"Cháu chào bà." Giọng nói Tiểu Viễn trong trẻo, Thanh Thử vẫn còn đang ở phòng bếp nghe được, tay run lên một cái, cái chén trong tay suýt nữa rơi trên mặt đất.

Phùng Tổ đi tới, ánh mắt nhất nhất quan sát, dép trên đất, ly trà trên bàn, đều đầy đủ.

Trong khoảng thời gian ngắn Thanh Thử cũng bình tĩnh lại, nếu đã đến rồi, cô cũng không thể trốn được rồi. Thôi thì, tùy cơ ứng biến vậy.

Chỉ là Thanh Thử không nghĩ tới, mẹ Trình Mục Lăng sẽ là bà.

"Dì, dì ——" Trong lúc nhất thời Thanh Thử không biết nên nói gì. Sự lúng túng khẩn trương trong nháy mắt đã biến mất hơn nửa.

"Mẹ, đây là Thanh Thử, bạn gái con." Giới thiệu bạn gái xong, Trình Mục Lăng nhìn về phía Thanh Thử, "Thanh Thử, đây là mẹ anh, Phùng nữ sĩ."

Cho dù lúc trước Phùng Tổ đã tương đối chuẩn bị xong các loại thái độ mặt lạnh, nhưng đối mặt với Thanh Thử, bà lại hết cách, nhưng cũng không nhiệt tình nổi, bà lịch sự gật đầu một cái, "Chào cháu."

Trình Mục Lăng cũng đã nhìn ra, "Hai người đã gặp nhau?"

Thanh Thử nuốt nước miếng một cái, "Mới vừa rồi em và bác gái cùng lên lầu. Bác gái đã ăn tối chưa ạ? Ăn cùng chúng cháu nhé."

Phùng Tổ muốn đi, nhưng Tiểu Viễn bên kia đã đi lấy đĩa rồi. Cậu nhóc nói nghiêm nghị, "Bà, ăn cơm thôi." Dọn đĩa xong, Tiểu Viễn lại đi lấy thêm ghế.

Trình Mục Lăng thấy mẹ mình do dự, "Mẹ, ăn cơm thôi. Tay nghề Thanh Thử không tệ đâu."

Phùng Tổ đáp một tiếng.

Bởi vì Phùng Tổ đột nhiên viếng thăm, không khí bữa tối trở nên tế nhị. Thanh Thử đi bới com thì Trình Mục Lăng đi theo phía sau. "Đừng căng thẳng, mẹ anh rất dễ nói chuyện."

Thanh Thử nhú nhú mày, "Cảm giác đột ngột quá, em một chút chuẩn bị cũng chưa có, sao mà nhanh vậy đã gặp —— người lớn." Giọng cô càng lúc càng nhỏ.

"Chuẩn bị cái gì? Em như này cũng rất tốt mà."

"Mẹ anh ăn bao nhiêu?" Giọng Thanh Thử buồn bực hỏi.

"Nửa bát là được rồi." Trình Mục Lăng lấy bát cho cô, sợ cô lo lắng, anh nhẹ giọng nói, "Mẹ anh có rất nhiều thói quen giống em."

Thanh Thử hai mắt tỏa sáng, "Thói quen gì?"

Trình Mục Lăng thấy cô chợt dừng cảm, trái tim ấm áp, thật ra anh muốn nói cho cô biết, không sao đâu, em thích anh là đủ rồi. Với lại em tốt như vậy, người nhà anh nhất định sẽ thích em. Nhưng anh nói khác đi, "Bà giống em, thích ăn chay, thích đi du lịch."

Thanh Thử hít sâu một hơi, "Đi ăn cơm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Thanh Thử có thói quen ăn cơm một mình, lúc ăn cơm Trình Mục Lăng cũng không thích nói chuyện, từ khi hai người cùng nhau ăn cơm, thỉnh thoảng có nói chuyện vài câu. Sau lại có thêm Tiểu Viễn gia nhập, ba người ăn cơm sôi nổi hơn rất nhiều.

Nhưng hôm nay có Phùng Tổ đến, khiến hương vị bữa cơm tối này trở nên có mấy phần khó tả.

Tiểu Viễn nhìn trái ngó phải một chút, trong lòng cảm thấy kỳ quái, sao mà cô cũng dường như không nói chuyện, hơn nữa cũng không chiêu đãi khách. Thật là không lịch sự gì cả.

Cậu chàng hơi gượng gạo gấp một miếng thịt nạc, "Bà, ăn thịt thịt đi ạ." Quay đầu trừng mắt nhìn Thanh Thử và Trình Mục Lăng đang im lặng, nhìn đi, cháu lịch sự lắm đó!

Rốt cuộc Trình Mục Lăng cũng mở miệng, "Mẹ, như thế nào, khẩu vị giống ngài chứ ạ?"

Phùng Tổ nhìn thịt trong bát mình, lại nhìn Tiểu Viễn một chút, đáng đáp cậu nhóc này thật vô cùng dễ thương. "Không tệ, rất nhạt."

"Thanh Thử cũng giống mẹ, đều ăn nhạt."

Thanh Thử liếc anh một cái, ý là đủ rồi Trình Mục Lăng, đừng nói nữa.

Phùng Tổ quan sát Thanh Thử, "Ăn nhạt tốt cho cơ thể chúng ta." Bà nói cho có, nghĩ thầm, anh tưởng bây giờ anh dùng vài ba lời là có thể khiến tôi hết tức giận sao?

"Năm nay Tiểu Viễn mấy tuổi rồi?" Bà đổi đề tài.

Tiểu Viễn giơ tay lên, "Bà, cháu sáu tuổi, sáu tuổi rồi." Nói tiếng Trung không được lưu loát, vào lúc này cậu bé rất cố gắng.

"Đừng nóng vội, cứ nói chậm thôi. Nói tiếng Anh bà cũng hiểu được." Phùng Tổ trêu mếu nhìn cậu bé.

Tiểu Viễn ngưng ngưng, "Cháu đang học tiếng Trung, rất nhanh là cháu sẽ có thể nói trôi chảy. Bây giờ cháu đã biết hát tiếng Trung rồi."

"Ồ, thế hát thử cho bà nghe xem nào."

Tiểu Viễn háng giọng một cái, "Hai con cọp, hai con cọp, chạy trốn mau, chạy trốn mau, một con không có lỗ tai, một con không có đuôi, chạy nhanh, chạy trốn mau."

"Sao bài hát này không giống với lúc trước chúng ta hay hát nhỉ?"

Trình Mục Lăng cười nói, "Đây là phiên bản mới nhất."

Phùng Tổ ồ một tiếng, "Không tệ không tệ. Tiểu Viễn lớn lên ở đâu?"

"Nước Mĩ ạ." Tiểu Viễn cao giọng nói, "Cháu ở Newyork."

"Nước Mĩ sao." Phùng Tổ như nghĩ tới cái gì, sáu tuổi, nước Mĩ. Khi đó Mục Lăng cũng ở Mĩ đấy. Chẳng lẽ —— ánh mắt bà trầm xuống. Bà vừa nghĩ tới một khả năng, nếu không thì tại sao, mấy năm nay con trai vẫn không chịu nói chuyện yêu đương gì, tự dưng bây giờ lại nảy sinh chuyện yêu đương.

Phùng Tổ nghĩ sâu xa, nhìn chằm chằm Tiểu Viễn, càng lúc càng nhìn kỹ hơn.

Thanh Thử không hiểu bèn đá đá chân Trình Mục Lăng dưới gầm bàn, đương nhiên là Trình Mục Lăng biết mẹ mình đang tưởng tượng ra những gì. Nhưng anh cũng lười giải thích.

Anh không nói câu nào làm cho Phùng Tổ nóng nảy trong lòng.

Ăn cơm xong, Phùng Tổ nhìn hai người ăn ý thu dọn bàn ăn, rửa bát, không khỏi buồn ngủ, đứa con trai này cuối cùng cũng có vẻ nhiễm khói lửa nhân gian.

Lúc gần đi, bà cho Thanh Thử một ánh mắt sâu xa, "Mặc dù ăn chay tốt, có điều cháu còn trẻ, thỉnh thoảng ăn ít thịt cũng không sao."

Thanh Thử ngơ ngẩn, "Bác gái, cháu hiểu ạ."

Phùng Tổ gật đầu một cái.

Trình Mục Lãng đưa bà xuống lầu, tài xế đã chờ ở trong xe.

Ánh trăng tĩnh mịch, chung cư hoàn toàn yên tĩnh.

"Phía nhà họ Lục, mẹ và ba con sẽ không can dự nữa, con tự đi mà giải quyết, xử lý không tốt, chuyện của con và nó mẹ sẽ không đồng ý." Phùng Tổ nặng nề nói từng chữ từng chữ. Phùng Tổ đã tỏ rõ thái độ, bà không ủng hộ cũng không phản đối chuyện của anh và Thanh Thử, còn về việc phải làm những gì, phải do chính bản thân Trình Mục Lãng giải quyết lấy.

Có thể bà rất thương yêu con trai, nhưng bà sẽ không tha thứ nếu con trai bà tùy ý làm bậy trong chuyện tình cảm.

Trình Mục Lãng gật đầu một cái, "Con đều hiểu cả."

Phùng Tổ nhìn con trai, buồn bã thờ dài một cái, "Nói thật, nếu như không phải nhà họ Trình và nhà họ Lục có dính líu, mẹ cũng mặc con thôi, thật ra cô bé Thanh Thử này cũng không tồi."

"Còn nữa, Tiểu Viễn là chuyện gì vậy? Mẹ biết sáu năm trước con đang ở Mĩ mà?"

Trình Mục Lãng cười to, "Thời gian không còn sớm nữa, ba con đang ở nhà chờ mẹ đấy. Lên xe đi thôi." Anh mở cửa xe cho bà, nói với tài xế, "Chú Hoàng, đi đi."

Phùng Tổ hừ một tiếng, "Bớt thời gian về thăm ông nội đi."

Chiếc xe chậm rãi biến mất ở trong bóng đêm, Trình Mục Lãng xoay người đi lên lầu.

Cửa không khóa, ánh sáng hắt ra từ khe cửa, tạo thành một vệt sáng màu cam.

Giọng nói của Thanh Thử và Tiểu Viễn không to không nhỏ vọng vào tai anh.

"À, thì ra bà ấy là mẹ dưỡng sao?" Tiểu Viễn kinh ngạc, khó mà để cho cậu bé hiểu hết những quan hệ trong này. "A! Cháu hiểu rồi, bà ấy là tới để nhìn con dâu."

Thanh Thử xù lông, "Con nít thì biết gì?!"

"Cháu nói không đúng chắc? Mẹ cháu chẳng phải con dâu của bà nội còn gì? Chẳng lẽ giáo viên dạy sai cháu?" Tiểu Viễn gãi gãi đầu.

Thanh Thử nằm trên ghế sa lon, gào khóc mà kêu. Sao mà mẹ anh lại làm một pha viếng thăm đột ngột như vậy, làm cho tới lúc này cô còn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Chính bởi vì quan tâm anh, cho nên, cô để ý cách nhìn của người nhà anh.

"Tiểu Viễn, cháu không hiểu được đâu, cô sợ." Giọng cô buồn buồn.

Trình Mục Lãng lo sợ trong lòng.

"Cô sợ cái gì? Sợ bà ấy sao? Bà ấy rất tốt mà." Tiểu Viễn không hiểu.

Thanh Thử trầm ngâm một hồi lâu, "Sợ quá khứ, sợ tương lai."

"Hix, nghĩa là sao?"

"Chờ cháu lớn lên thì sẽ hiểu."

"Người lớn các cô toàn nói mấy lời kỳ lạ không à. Cháu muốn xem hoạt hình, có thể xem nhiều hơn một tập không?"

"Đi đi, xem xong thì tự mình đi đánh răng nhé."

Gương mặt Tiểu Viễn hưng phấn.

Lúc Trình Mục Lãng đi vào, Thanh Thử đang nằm trên ghế sa lon không nhúc nhích. Anh đi tới, "Mệt chết đi?"

Thanh Thử ừ một tiếng, "Bác gái về rồi?"

"Về rồi." Trình Mục Lãng suy nghĩ một cái rồi chớp mắt, "Đừng căng thẳng, mẹ anh luôn lạnh nhạt vậy đấy, thật ra thì tối nay bà khá hài lòng với em. Com cũng chịu ăn, thật ra thì bình thường bà không ăn com tối đâu."

Thanh Thử ngẩng mặt lên, tràn đầy kinh ngạc.

"Hai năm trước, bà có phẫu thuật một lần, sau đó thì đặc biệt chú trọng chăm sóc sức khỏe."

Thanh Thử nghĩ đến một vấn đề, "Ánh mắt bác gái nhìn cậu bé thật kỳ quái, bà có nói gì với anh không?"

Trình Mục Lãng nhìn cô, khóe miệng anh nở nụ cười càng lúc càng lớn.

"Sao nào?"

Trình Mục Lãng vươn tay ôm nửa người cô vào trong ngực, "Em qua đây, anh liền nói cho em biết."

Thanh Thử nghiêng người.

Trình Mục Lãng kề miệng sát bên tai cô, lẩm bẩm nói nhỏ.

Hai gò má Thanh Thử lập tức nóng lên, "Làm sao anh không giải thích?! Tiểu Viễn nó——"

Ánh mắt Trình Mục Lãng toàn là sự dịu dàng, "Trước cứ để bà vui vẻ mấy ngày đi."

Thanh Thử không biết nên nói gì, "Sau đó sẽ thất vọng."

"Không đâu." Trình Mục Lãng bình tĩnh nói.

Thanh Thử lên giọng ừ một tiếng.

Trình Mục Lãng nở nụ cười với ngọn đèn, giọng khàn khàn, "Chúng mình cưới nhau xong, nhanh chóng sinh cho mà một đứa cháu trai, chắc chắn bà sẽ rất vui vẻ."

Thanh Thử vui mặt vào hõm vai anh, một hồi lâu mới mở miệng, "Thứ bảy tuần này anh có rảnh không, tôi tham dự sinh nhật một người bạn học với em nhé?"

"Bạn học nào vậy?" Anh hỏi.

Thanh Thử cảm thấy thái dương đang nảy lên, "Em học cùng cô ấy cho tới sơ trung, mười năm. Có thể anh cũng biết tên cô ấy đấy, là Đường Linh."

Trình Mục Lãng tăng lực đạo trên tay, "Anh sẽ đi cùng em."

Thanh Thử đáp một tiếng, trong lòng chuyển qua trăm ngàn mối.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Khi Trình Mục Lãng một lần nữa trở lại Trình thị, chong chóng đo chiều gió ở tòa cao ốc Trình thị thay đổi trong nháy mắt.

Dự án khai thác phát triển Lão Nhai vốn do Trình Mục Dương quản lý toàn bộ quá trình, nhưng không ngờ sau khi Trình Mục Lãng trở lại, anh đã bác bỏ dự án khai thác phát triển này.

Cuộc họp thường kỳ vào sáng nay, không khí là lạ, bắt đầu dậy sóng.

Trình Mục Dương tỏ rõ thái độ kiên quyết không đồng ý xóa bỏ dự án khai thác phát triển Lão Nhai, còn Trình Mục Lãng mặt không biến sắc ngồi một chỗ.

Quản lý nhìn hai vị đại thần, cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Ngón tay trỏ của Trình Mục Lãng gõ nhẹ mặt bàn, vẻ mặt không nóng không vội.

Thư ký Trương đứng lên, "Đây là kết quả sau khi chúng tôi tiến hành đánh giá lại dự án Lão Nhai, Lão Nhai đã từng là trung tâm thành phố C, chúng ta hoàn toàn có khả năng khôi phục lại nó."

Trình Mục Dương nhận lấy tài liệu, liếc nhanh vài trang, "Anh không biết là em có hứng thú với việc bảo tồn văn hóa từ hồi nào đấy, Mục Lãng, Trình thị là làm kinh doanh, đừng nên áp đặt nhu cầu của bản thân em cho cả tập đoàn chứ."

Phòng họp rộng lớn, không khí khó chịu đè nén.

Trình Mục Lăng chớp chớp mắt, "Anh, chuyện này đâu phải mình em có thể quyết được, cuối tuần này hãy tổ chức họp một lần nữa, rồi bỏ phiếu quyết định."

"Được." Trình Mục Dương đứng lên. Anh ta thật đã xem thường thằng em trai này, không ngờ nó trở lại Trình thị rồi lại dám chống đối anh ta. Tuy nói Trình thị là do một tay ông cụ tạo dựng, nhưng sau này vẫn luôn do ba Trình Mục Lăng quản lý. Đến thế hệ của bọn anh, tất cả mọi người đều nghĩ là, Trình Mục Lăng sẽ tiếp quản Trình thị.

Có điều Trình Mục Lăng lại có dự định của riêng mình, lúc học đại học đã tự mở công ty, cho đến hai năm trước, anh mới trở lại Trình thị.

Trình Mục Lăng trở lại phòng làm việc.

Thư ký Trương nói, "Lần này Trình tiên sinh dành rất nhiều tâm huyết cho dự án khai thác phát triển, hiện giờ chắc chắn anh ta không chấp nhận được."

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, "Anh ấy là một người rất cố chấp, chuyện anh ấy đã định thì sẽ rất khó quay đầu lại."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào đây?" Thư ký Trương hỏi.

"Đừng lo lắng. Số nhà cao tầng ở thành phố C nhiều lắm, ít đi một tòa cũng không thành vấn đề đâu." Anh nói một cách hời hợt. "Thứ bảy tuần này có lịch trình gì không?"

Thư ký Trương nhìn bản lịch trình một lát, "Có hẹn ăn cơm với Lục tiên sinh."

Ánh mắt Trình Mục Lăng hơi thay đổi, "Đẩy tới cuối tuần đi, sau này đừng sắp xếp lịch trình gì vào Chủ nhật cho tôi."

Thư ký Trương đồng ý, phải cùng bạn gái, anh ta hiểu được.

Buổi sáng thứ bảy, Thanh Thử ở nhà cùng Tiểu Viễn vẽ tranh.

Tiểu Viễn chẳng hề có chút hứng thú nào với mấy chuyện này, làm cho qua loa. Tối qua Thanh Thử đã chat video với Viên Hề kể lại những hoạt động gần đây của Tiểu Viễn.

Viên Hề thật sự hiểu rõ những chuyện này, hé miệng cười không ngừng, "Khi ở nhà nó cũng toàn thế đấy, chị ở với nó lâu cũng quen. Cơ mà con trai chị đáng yêu thật cơ."

Thanh Thử hết nói nôm, sao mà tự nhiên vậy không biết. Viên Hề là một người đẹp chính hiệu, hồi năm nhất đại học, vừa mới nhập học đã được một đạo diễn chọn tham gia một bộ phim thần tượng cho giới trẻ, bộ phim này cũng đạt được một ít thành tựu, bán được tới hơn triệu vé chiếu rạp. Viên Hề nổi tiếng sau một đêm, nhưng về sau, cô không tham gia vào cái giới này nữa, ngược lại một lòng lo học tập.

Tốt nghiệp đại học một cái là kết hôn với Tiêu Thanh Dương, cưới được một năm thì sinh ra con trai Tiểu Viễn.

Hạnh phúc của bọn họ thật đơn giản, nước chảy thành sông, không biết đã làm cho bao nhiêu người ghen tỵ muốn chết.

"Thanh Thử, chị có một nguyện vọng đấy?" Viên Hề cười lên đáng yêu động lòng người.

"Nguyện vọng? Chị có thể đi tìm anh trai em." Thanh Thử nói chậm rãi.

Viên Hề lắc đầu một cái, "Chỉ có em mới giúp được chị, hơn nữa, đây cũng không phải là nguyện vọng của một mình chị, hai ông bà cũng đang cực kỳ kỳ vọng luôn."

Khóe mắt Thanh Thử run lên, "Em có thể làm gì?"

"Hắc hắc ——" Viên Hề trong màn hình nháy mắt mấy cái, "Có ảnh Trình Mục Lăng không? Bọn chị còn chưa được nhìn thấy bao giờ."

Thanh Thử lắc đầu một cái, "Chị trở về là có thể thấy được ngay."

Về mặt Viên Hề bí thông, "Thanh Thử, em thật độc ác."

Trước khi xuất phát, Thanh Thử đem Tiểu Viễn gửi sang nhà Tôn Viêm Viêm, sau đó lên đường với Trình Mục Lăng.

Dọc đường đi, về mặt Thanh Thử có chút do dự.

"Sao vậy? Có tâm sự?" Trình Mục Lăng lên tiếng hỏi.

Thanh Thử thở ra một hơi, "Đã nhiều năm em không gặp gỡ gì cô ta, ngày đó gặp mặt em có cảm giác là lạ."

Trình Mục Lãng trấn an nói, "Đều vậy mà, cô ta mời em tới tham dự sinh nhật cô ta, có nghĩa là cô ta đang để ý em."

Thanh Thử run run khoe miệng, "Từ tiểu học trở đi cô ta là lớp trưởng lớp em." Thanh Thử ngồi cùng bàn với cô ta, cô không quan trọng vấn đề học tập mấy, thành tích vẫn luôn không cao không thấp. Ba mẹ Tiêu không giống với đại bộ phận các bậc phụ huynh khác, chưa bao giờ ép uống con cái trong chuyện học tập.

Đường Linh thì không vậy, ba mẹ cô ta yêu cầu rất cao với cô ta, từ nhỏ Đường Linh đã phải học rất nhiều thứ, cho nên từ khi còn nhỏ cô ta đã là một kẻ tâm khí cao ngạo.

Cho nên cô ta cũng rất hâm mộ Thanh Thử.

Nhưng hiện tại còn có thể giống như trước đây ư?

Hơn 40 phút sau, hai người tới nơi.

Chỗ ở của Đường Linh là khu nội thành mới mở rộng của thành phố C, sạch sẽ thoáng đãng. Vì là khu biệt thự, việc ra vào được quản lý rất chặt chẽ, xe đi vào đều bị kiểm tra rất nghiêm.

Đường Linh gọi điện cho bảo vệ gác cổng, người gác cổng mới cho vào.

Thanh Thử cảm thán, "Người sống ở đây thuộc đẳng cấp nào vậy?"

Trình Mục Lãng mỉm cười, "Rất nhiều người nổi tiếng."

Nhà Đường Linh ở tầng trệt, Thanh Thử phát hiện ra xe đậu dưới tòa nhà này thật nhiều.

Đường Linh đứng trên lầu, thấy bóng hai người, cô ta hí hóp không nói lời nào.

"Đường Linh, tới đây đi ——" có người hô.

Đường Linh thu ánh mắt đi tới, "Một lát nữa Tiêu Thanh Thử sẽ tới đây."

"A! Cái gì? Thế mà cậu mời được cậu ta tới? Cậu ta đã biến mất bao nhiêu năm, sao mà liên lạc được vậy." Đường Linh có mời tới 2-3 người bạn học cùng lớp từ hồi tiểu học tới trung học.

"Các cậu sẽ được gặp ngay thôi."

Không lâu lắm, Thanh Thử cùng Trình Mục Lãng đi vào. "Sinh nhật vui vẻ ——" cô đưa quà.

"Cám ơn!" Đường Linh tỏ vẻ nhiệt tình. "Thanh Thử, vị này chính là ——"

"Bạn trai tôi, Trình Mục Lãng." Thanh Thử tự nhiên bình tĩnh giới thiệu.

Ánh mắt Trình Mục Lãng âm áp, "Xin chào, Đường tiểu thư."

"Trình Tiên Sinh, Xin chào, thật vui mừng được gặp ngài." Đường Linh không dấu vết quan sát Trình Mục Lãng, trong nháy mắt đôi mắt anh rơi vào trong mắt của cô ta, cô ta nhanh chóng xoay mặt, nhìn Thanh Thử.

Nhưng đầu óc vẫn đang nghĩ về đôi mắt kia.

"Hôm nay cứ tự nhiên nhé." Đường Linh nói. "Ngồi đi."

Lúc này lại có người đến, nhà Đường Linh rất rộng, sáng ngời rộng rãi, có lắp máy điều hòa, vừa nhìn đã biết đây là thiết kế đang thịnh hành nhất.

Nhà cô ta có bày rất nhiều ảnh, ảnh chụp từ thời tiểu học tới đại học của Đường Linh đều có. Trình Mục Lãng dừng chân trước một tấm ảnh, "Khi còn bé em thật đáng yêu."

Đây là ảnh cô và Đường Linh chụp chung hồi tiểu học, hai người tay nắm tay, nhìn vào màn hình cười trong sáng. Không nghĩ tới Đường Linh vẫn còn treo tấm ảnh này trong nhà.

"Nhìn ra được, khi còn bé quan hệ của hai người rất tốt." Trình Mục Lãng trầm giọng nói.

Nhìn đi nhìn lại, Thanh Thử đột nhiên thay đổi.

Đường Linh đứng dậy đi tới, "Thanh Thử, Trình Tiên Sinh, uống chút đồ đi."

"Cám ơn."

Đường Linh cười một tiếng, chìm đắm trong đôi mắt anh trong một khoảnh khắc. "Thanh Thử, thấy nhà tôi thế nào?"

Về mặt Thanh Thử đã bình thường. "Rất đẹp, nhất là vườn hoa nhỏ, giống y như bài văn cô viết hồi tiểu học."

Đường Linh im lặng một chút, "Trình Tiên Sinh rất đẹp trai, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn trước đây của cô."

Hai bọn họ bốn mắt nhìn nhau, nhưng dường như có một khoảng cách rất lớn.

"Đường Linh ——" Thanh Thử còn chưa kịp nói, lúc này ngoài có tiếng nói vọng vào.

Bọn họ cùng quay đầu nhìn sang, lông mày của Trình Mục Lăng cau lại, Thanh Thử hơi kinh ngạc, là cô ta.

Đường Linh mở miệng, "Lục Nam ——" cô ta vẫy tay một cái.

Trên mặt Lục Nam là nụ cười lịch thiệp, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nụ cười đã cứng lại. Khi cô ta đi tới trước mặt bọn họ, thái độ thay đổi ngay lập tức.

"Giới thiệu một chút, đây là bạn học cùng tôi 10 năm, Tiêu Thanh Thử, chuyên biên tập tạp chí, đây là bạn trai cô ấy, Trình Mục Lăng."

Tay Lục Nam xiết chặt lại từng chút từng chút một, gương mặt căng lên.

"Đây là bạn thân của tôi, Lục Nam. Hai người đã gặp nhau rồi mà."

"Tùng gặp." Lục Nam cắn răng, giọng điệu u ám, "Thì ra là cô."

Khóe miệng Trình Mục Lăng khẽ động, "Lục Nam, không ngờ em và Đường tiểu thư là bạn."

Ánh mắt Lục Nam đã lạnh lẽo tới hết mức, không có một chút nhiệt độ, "Đúng vậy a, cái thế giới này thật có quá nhiều chuyện không tưởng. Tôi cũng không ngờ, Tiêu tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau. Tôi nhớ không lầm thì, đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau. Cô nói, có phải là chúng ta rất có duyên hay không?"

Thanh Thử lễ phép cười cười, "Về sau chân cô sao rồi?"

Lục Nam ám hít một hơi, "Tốt lắm."

Đường Linh khoác tay Lục Nam, "Được rồi, tất cả mọi người đang ở trong sân, chúng ta vào trong sân nói chuyện phiếm đi."

"Sao sắc mặt cậu kém thế? Sao vậy?" Đường Linh nhìn mặt nói chuyện, tự nhiên nhìn thấu sự bối rối hôm nay của Lục Nam.

Lục Nam nhắm lại mắt, "Người bạn học kia của cậu bây giờ đang làm gì?"

"Bây giờ đang ở một nhà tòa soạn, sao vậy?"

"Tòa soạn nào?"

"Hình như tên là 《Đồ Trung》 hay《Lữ Đồ》giống đó."

Lục Nam lấy một ly rượu, uống một ngụm lớn. "Sao mà tớ lại không nghĩ tới. Ha ha —— tớ thật là một kẻ đần."

"Nam Nam ——" Đường Linh lo lắng gọi tên cô ta.

Lục Nam dụi dụi mắt "Tớ từng kể với cậu rồi đấy, đối tượng gia đình tớ sắp xếp cho tớ họ Trình."

Trong đầu óc Đường Linh lóe lên một tia chớp, không thể tin nhìn cô ta.

"Đúng, cậu nghĩ đúng đấy, là anh ấy —— Trình Mục Lăng." Cô ta lắc đầu bất đắc dĩ, "Tớ đã thích anh ấy bao nhiêu năm qua, nhưng anh ấy lại ở bên một người phụ nữ khác."

"Đến bây giờ tớ mới thấy, chính mắt thấy." Giọng Lục Nam hơi ghen ngào.

Ánh mắt Đường Linh nhìn ra xa xa, nhìn bóng dáng hai người dưới tán cây.

Thanh Thử tựa vào thân cây, thản nhiên nhìn tất cả. Trình Mục Lăng bê đĩa thức ăn, đứng bên cạnh, trong mắt tất cả đều là cô, về mặt dịu dàng.

"Tớ cũng không hiểu nổi, có lúc ông trời thật sự bất công. Mất đi rồi vẫn lấy lại được." Đường Linh nói một cách cô đơn.

Rõ ràng những lời này là để nói Trình Mục Lăng, "Đó không phải là xxx sao?" Nữ diễn viên đóng một bộ phim thần tượng.

Một buổi sinh nhật Đường Linh, không ngờ có tới hơn hai mươi người tham dự, cũng coi như có một chút danh tiếng. Diễn hình, có một vị đạo diễn đang tiến tới chỗ họ, "Trình Tiên Sinh, không ngờ lại có thể gặp ngài ở đây."

"Xin chào, đạo diễn Cổ."

"Vị này là?" Đạo diễn Cổ nhìn về phía Thanh Thử.

"Bạn gái tôi, Tiêu Thanh Thử."

Thanh Thử lễ phép cười cười với đạo diễn Cổ. Vị đạo diễn này, cô cũng từng nghe biết, tài hoa hơn người, được kỳ vọng rất nhiều trong giới.

"Thì ra là bạn gái Trình Tiên Sinh, tôi còn đang nghĩ một cô gái xinh đẹp thế này, không biết là do công ty nào đại diện, thế này thì, tôi không thể mời cô cùng hợp tác rồi."

Ba người hàn huyên một lát, đạo diễn Cổ mới rời đi. Nhìn ra được, vị đạo diễn này rất khách khí với Trình Mực Lãng.

Thanh Thử dắt anh ra ngoài, "Em không biết là anh còn quen những người như thế nữa."

"Trình thị có đầu tư quay vài bộ phim." Trình Mực Lãng trả lời.

Thanh Thử sáng tỏ.

Sau đó, Thanh Thử lên tầng trên đi toilet. Lúc đi ra nhất định phải đi qua hành lang tầng hai, ở đó có treo vài tấm ảnh. Cô tự nói với mình không nên nhìn, nhưng cô vẫn nhìn sang.

Ánh mắt vừa khéo nhìn vào một tấm ảnh, sâu thẳm bên trong, dường như đang có thứ gì đó dẫn dắt, cô bước từng bước từng bước tới.

Trong ảnh có ba người, mặc đồng phục học sinh, rất trẻ trung. Cô mờ mịt nhìn chăm chăm về phía trước, cố gắng điều chỉnh tiêu cự.

Một thoáng đó đôi mắt sưng lên giống như vừa bị ngâm nước chua, cô trừng mắt nhìn, nhìn lại người đứng chính giữa tấm ảnh kia, đôi mắt dần dần đỏ lên, nhưng không có một chút lệ nào.

"Có phải đã rất lâu rồi chưa nhìn lại ảnh của anh ấy không?" Một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Đúng, đã năm năm rồi, cô chưa từng nhìn lại ảnh của anh. Thanh Thử kinh ngạc nhìn người đang đứng ở đằng kia.

Đường Linh từng bước từng bước đi tới, "Những năm này cậu có từng nhớ tới anh ấy sao?" Mỗi một chữ cô ta chất vấn giống như một thanh đao sắc bén đâm thẳng vào lục phủ ngũ tạng của Thanh Thử.

Thanh Thử cắn chặt môi, mùi máu tươi đã vọt tới cổ họng. Sao có thể chưa từng nhớ? Lúc đầu, trắng đêm cô không thể đi vào giấc ngủ, tóc rụng rất nhiều. Sau đó chỉ có dùng tới thuốc ngủ mới ngủ được.

Nhớ tới anh sẽ chôn vùi hết mọi đường sống của cô, hết sức khống chế mình không nghĩ tới nữa, cô sợ mình nhớ lại nhiều thêm một phần, đừng khi sẽ ít đi một phần.

Thanh Thử không nói gì, chỉ là kinh ngạc vươn tay, muốn đi chạm tới một người trong tấm ảnh.

Đường Linh một phát tóm lấy cánh tay cô, "Cần gì giả bộ tình thâm như vậy chứ? Cô đã quên mất anh ấy! Cô đã từ bỏ anh ấy! Cô cắt mái tóc dài đã nuôi vì anh ấy, cô đã có Trình Mực Lãng."

Thanh Thử dùng lực muốn ngăn tay cô ta, "Đường Linh, bỏ ra."

Về mặt Đường Linh mĩa mai, "Thời gian thật là một liều thuốc tốt. Thời gian 5 năm, thật có thể để cho tất cả bắt đầu lần nữa, có thể để người ta quên đi sống chết, quên đi những thâm tình đã trải qua. Tôi thật sự tò mò, cô đã thật sự buông xuống, hay là bởi vì đôi mắt của anh ta giống mắt anh ấy?" Cô ta nặng nề gào lên một câu.

Đôi mắt kia giống anh ——

Tìm Thanh Thử đau đớn một hồi, ngực trào lên rất nhiều lời muốn nói, nhưng cô không nói ra bất kỳ điều gì, cô nhìn Đường Linh, đôi gò má xinh đẹp lúc này tất cả đều là khổ sở, cô không đành lòng nên đưa mắt nhìn xuống đất.

Không thể yên ổn, chỉ mình cô có thể hiểu.

Cô nhắc đôi chân nặng trĩu, xoay người.

"Thanh Thử, cô có nhớ Nguyên Lê từng nói gì không?"

Bước chân Thanh Thử cứng đờ, cô đưa lưng về phía cô ta, cô nhắm lại mắt, về mặt thấu hiểu tràn đầy khổ sở.

"Nguyên Lê nói anh ấy muốn cùng cô đi khắp chân trời góc bể, ngắm hết sông núi thơ mộng. Lời hứa của anh ấy đã sớm trở thành mây khói cùng với tính mạng anh." Đường Linh nở nụ cười, tiếng cười thê lương sâu thẳm.

Thanh Thử nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

"Ha ha, cô đều quên hết rồi đúng không? Tiêu Thanh Thử, cô vẫn vô tâm vô tính y như trước đây." Đường Linh gần như điên cuồng, có lẽ đây cũng là sự lên án cô ta vẫn cất giấu từ nhiều năm nay, "Cô có từng yêu anh ấy sao?"

Thanh Thử cắn môi, sắc mặt trắng bệch không có chút máu. Cô mờ mịt nhìn về phía trước, ánh đèn sáng rõ, bóng lưng trống rỗng. Hai chân giống như gặm ở trên bông, vô lực bước đi.

"Đường Linh, tôi đi về trước đây." Rốt cuộc khó khăn nói ra những lời này.

Trình Mục Lăng thấy cô nửa ngày không trở lại, tới đây tìm cô, nửa đường gặp phải Lục Nam.

Trong mắt Lục Nam tràn đầy u oán, "Mục Lăng, cô ta chính là nguyên nhân anh thành lập tòa soạn?"

"Lục Nam, rất xin lỗi, hôm nào đó anh sẽ tới giải thích với chú thím Lục." Giọng Trình Mục Lăng thành khẩn.

Lục Nam cười lạnh, "Không cần." Có giải thích nữa cũng không bù đắp được cái gì.

Trình Mục Lăng vừa muốn nói gì đó, nhìn thấy Thanh Thử từ lầu hai xuống, "Rất xin lỗi." Anh đi ngang qua bên cạnh Lục Nam thì bỏ lại một câu như vậy.

Đi tới bên Thanh Thử thì anh phát hiện cô có cái gì không đúng, "Sao vậy? Sắc mặt kém thế?" Cầm lấy tay cô, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, hơn nữa hoàn toàn lạnh lẽo.

Thanh Thử nở một nụ cười, "Chúng ta trở về thôi."

Trình Mục Lăng nhìn thấy bóng dáng trên lầu hai, "Được." Anh cái gì cũng không hỏi, trở về với cô.

Đường Linh đi từ trên lầu xuống, về mặt hoảng hốt, nhắc lại chuyện cũ nhiều năm trước, chuyện cũ là nỗi trói buộc với Thanh Thử, đối với cô ta cũng không phải là một chuyện nhẹ nhõm. Bước chân cô ta lao đảo.

Một dịp sinh nhật, cô ta lại làm cho chính mình đắm chìm trong buồn khổ.

Mọi người dần về hết, nhà cô ta đã khôi phục lại sự vắng lạnh trong những ngày qua.

Đường Linh ngồi dưới đất, bình rượu đỏ bên cạnh đã trống không, cái ly cao cổ nằm ngả nghiêng trên mặt đất.

Lục Nam ngồi ở bên trái đằng trước cô ta, nhắm hai mắt, không biết là ngủ thiếp đi, hay là đang suy nghĩ.

"Lục Nam, từ nhỏ đến lớn, cái gì tớ cũng xuất sắc nhất, nhưng ở trong mắt một người, từ đầu tới cuối tớ chẳng là gì cả."

Hàng mi dài và rậm rạp của Lục Nam giật giật, Đường Linh chưa bao giờ kể chuyện của bản thân, bạn bè quen biết vẫn nói, cô ta rất yêu bạn trai, Lục Nam cũng chưa bao giờ hỏi cô ta.

Đường Linh lại uống một ly rượu lớn, ợ một hơi, cô ta khóc, "Tại sao từ đầu tới cuối trong mắt anh ấy chỉ có cô ta! Chỉ có cô ta! Anh cười anh giận đều vì cô ta! Thậm chí ngay cả mạng sống anh cũng cho cô ta! Nhưng cô ta thì sao, thì sao?"

Đường Linh xộc xệch đứng lên, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, "Tổng Nguyên Lê —— anh đã thấy chưa? Cô ta đã quên anh! Người anh yêu sâu đậm, hôm nay đã cùng người khác."

"Tổng Nguyên Lê, sao anh lại dần như vậy?"

"Tiêu Thanh Thử vốn không thích anh mà!"

"Em yêu anh lâu như vậy ——"

"Tại sao? Tại sao?"

Gió đêm hè, chẳng biết tại sao, đột nhiên lạnh lẽo.

Lục Nam mở mắt, trong mắt không có một chút nhiệt độ, "Tổng Nguyên Lê là ai? Anh ta và Tiêu Thanh Thử có quan hệ như thế nào?" Thật ra thì cô ta đã đoán được, chỉ là cô ta đang muốn xác nhận lại. Trong một khắc đột nhiên tỉnh cả rượu, cô ta kinh ngạc ngồi ngay ngắn lại.

"Tổng Nguyên Lê, bây giờ anh ta đang ở đâu?" Lục Nam túm lấy cánh tay Đường Linh, thật chặt, xiết lấy cổ tay cô ta.

Đường Linh cười khanh khách, tóc dài rồi bời dính lên mặt cô ta.

Cầm Lục Nam bó chặt, "Đường Linh, có phải Tổng Nguyên Lê đã chết hay không?"

Đường Linh nhắm hai mắt lại, từ từ nằm ra đất, thân thể co rúc lại một chỗ, giống như trẻ con. Cô ta đã say, nhưng khóe miệng vẫn lẩm bầm cái tên đó, "Nguyên Lê —— Nguyên Lê ——"

"Nguyên Lê, anh ấy không có ở đây, không có ở đây, cũng không trở về được nữa rồi."

Lục Nam ở phía sau trở lên lạnh lùng.

Trình Mục Lãng và Thanh Thử, hai người một đường không nói gì, về đến nhà.

Trình Mục Lãng không biến sắc, đáy mắt có quá nhiều cảm xúc, nhưng anh vẫn nhu hòa nói, "Em nghỉ ngơi cho tốt, tối nay, anh sẽ đưa Tiểu Viễn lên lầu. Thanh Thử, đừng nên suy nghĩ nhiều."

Thanh Thử ngồi trên ghế sa lon, hơi sức động đập một chút cũng không có, cô giật giật cổ họng. "Cám ơn."

Trình Mục Lãng ngồi xổm xuống, một tay ghé vào trên đầu gối cô, nhìn vào mắt cô, "Nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Anh không hỏi gì cả, đi đón Tiểu Viễn rồi trở về nhà mình.

Tiểu Viễn sôi nổi trên cả đoạn đường, "Dượng, tại sao tối nay phải ở nhà dượng?"

Trình Mục Lãng trầm ngâm nói, "Hôm nay cô cháu gặp phải một chuyện, cô cần một không gian yên tĩnh."

"Như vậy sao."

Thanh Thử duy trì động tác kia vẫn ngồi im ở đó. Lời Đường Linh nói đã đập bể bức tường cô khổ cực xây dựng chỉ trong chốc lát. Lúc này đây, cô đang giãy dụa trong mâu thuẫn và khổ sở.

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại tất cả những gì đã qua.

Bắt đầu từ cái tên đó, Tổng Nguyên Lê.

Ba mẹ Tổng và ba mẹ Tiêu là bạn học cũ, hai nhà luôn qua lại rất gần gũi. Nguyên Lê và Thanh Thử bằng tuổi nhau, từ nhỏ đã chơi chung. Hai người còn học cùng một trường từ tiểu học đến lớp mười, chỉ khác ban.

Ở trong mắt tất cả mọi người, bọn họ là kim đồng ngọc nữ. Thành tích của Tổng Nguyên Lê luôn đứng thứ nhất, từ nhỏ đã vô địch trong tất cả các cuộc thi. Thanh Thử thì không vậy, cô không quan trọng chuyện học tập, thành tích chỉ tạm tạm trong lớp. Cô thích đọc tiểu thuyết, tạp chí, từ các tác phẩm lớn đến tiểu thuyết ngôn tình, cái gì cô cũng đọc.

Đến kỳ thi học kỳ, đều là Nguyên Lê giúp cô nắm bắt những điểm mấu chốt, cô lại không thêm đề ý chút nào. Nguyên Lê không phải là một người sôi nổi. Bình thường, ở trong lớp anh không nói chuyện với bạn bè nhiều lắm. Trong mắt người ngoài, anh có chút lạnh lùng, tính tình kín đáo, người ngoài thường thấy vẻ mặt anh dường như là ngàn năm không đổi.

Nhưng khi ở trước mặt Thanh Thử anh không như thế.

Anh tức giận, anh dịu dàng, anh chăm sóc. Những biểu cảm nên có ở một nam thiếu niên chỉ có khi anh ở cùng một chỗ với Thanh Thử.

"Thanh Thử, cậu ăn vặt trong lần thi thử giữa kỳ hả?" Nguyên Lê nhìn cô đang vắt hết óc cố gắng làm một bài tập đại số.

"Chớ quấy rầy, mới rồi tớ suýt nữa đã nghĩ ra cách giải, bị cậu quấy nhiễu một cái, không nghĩ ra được rồi." Thanh Thử thở ra một hơi, mái tóc dài như sóng biển bị cô lay động.

Nguyên Lê nhú mày, "Rõ ràng đã dạy cậu rồi, gặp phải loại bài này, cần phải dùng mấy nhóm công thức đẳng cấp để giải. Aizz, theo tớ thấy, chắc là cậu không thể lọt vào top 200 đứng đầu rồi." Trường học vì muốn khích lệ học sinh, lần này sẽ đưa 200 người đứng đầu đến Cổ Trấn du lịch một ngày.

Thanh Thử cầm bút viết ra từng bước giải đề, "Tớ đây coi công danh là cận bã, làm xong rồi, cậu xem hộ tớ cái nhé, tớ đi đọc sách." Cô nói sách, nhưng thật ra là tập chỉ du lịch.

Nguyên Lê vừa bực mình vừa buồn cười, "Thanh Thử, học kỳ này kết thúc, tớ sẽ ra nước ngoài."

Thanh Thử nằm lỳ ở trên giường, nghiêng đầu nhìn anh, có chút khổ não, "Nguyên Lê, còn biết bao nhiêu nơi chúng ta chưa tới thăm mà? Lhasa, cung điện Ba Lạp Đạt, Đại Chiêu Tự, còn có Phượng Hoàng Cổ Thành, còn có ——" làm sao bây giờ, không có ai đi cùng cô rồi.

"Tớ biết tớ biết, tớ đều nhớ cả rồi, đều đã ghi tạc trong lòng. Tớ không giống cậu đâu, đồ không có tim không có phổi." Nguyên Lê đưa mắt đi, nhìn ngoài cửa sổ, bệ hoa bách hợp nở rộ trên bệ cửa sổ. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ hắt vào bao phủ ở trên người chàng trai, trong không khí tràn đầy mùi hương dịu dàng "Thanh Thử, cậu không được quên tớ, rồi tớ sẽ trở về."

"Biết, biết, Nguyên Lê, hôm nay sao mà cậu nói nhiều thế, giống hệt con vẹt ông nội Tổng nuôi."

Tổng Nguyên Lê không để ý cô, "Làm sai cả ba đề rồi, đồ ngốc!"

Anh nói anh sẽ trở về, thế nhưng bao nhiêu năm rồi, anh không trở về nữa.

Thanh Thử bụm mặt, làm sao đây? Nguyên Lê, cậu thất tín rồi.

Cô như một con thú bị thương, bàng hoàng không tìm thấy phương hướng.

Trình Mục Lăng đứng trên sân phơi, nhìn về phương xa, đôi mắt anh dần dần từng chút từng chút âm đạm đi. Đêm hôm ấy, anh đứng ở nơi đó, không hề di chuyển. Anh nắm chặt chiếc di động cả đêm không đồ chuông trong bàn tay.

Khoảng cách một tầng lầu, dường như là một khoảng cách cực kỳ lớn.

Sáng sớm Tiểu Viễn tỉnh lại, mở đôi mắt nhấp nhem, nhìn bóng lưng anh, "Dương, dương đã dậy rồi sao." Cậu bé xoa xoa mắt.

Trình Mục Lăng quay đầu lại, động động thân thể cứng ngắc, anh đi vào phòng ngủ, giúp Tiểu Viễn mặc quần áo. "Dương không ngủ sao?"

Trình Mục Lăng không trả lời cậu bé, "Lát nữa chúng ta đi mua bữa sáng nhé."

Khi bọn họ mua xong bữa sáng đi lên lầu năm thì điện thoại di động của anh vang lên. Trình Mục Lăng liếc nhìn số điện thoại, do dự một chút mới nhận máy.

Lục Nam cũng cả đêm không ngủ, "Mục Lăng, hôm nay chúng ta gặp nhau đi, em có việc phải nói với anh."

Trình Mục Lăng nhú nhú mày, "Hôm nay anh có việc rồi, để hôm khác đi."

Lục Nam cắn răng, "Là về Tiểu Thanh Thử, em đang ở phòng bao trước đây chúng ta hay tới, anh tới hay không thì tùy." Cô ta nhanh chóng cúp điện thoại, trong lòng mờ mịt.

Trình Mục Lăng cau mày, thể hiện rằng anh không vui.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tiểu Viễn kéo tay anh một cái, "Dương, dương làm sao vậy?"

"Không sao cả, gõ cửa thôi." Trình Mục Lăng khôi phục về ôn hòa trước sau như một rất nhanh.

Tiểu Viễn dùng sức đập đập cửa, "Cô, mở cửa, chúng cháu mua rất nhiều thức ăn."

Nhưng mấy giây trôi qua, cánh cửa vẫn không mở.

"Cô còn đang ngủ phải không?" Tiểu Viễn nắm tóc, "Cô lười quá đi mất."

Ánh mắt Trình Mục Lăng chìm đi mấy phần, sắc mặt cũng buồn buồn.

Tiểu Viễn lại đập cửa thêm vài cái.

“Tiểu Viễn, đừng đập nữa.” Cô không ở nhà.

“A, đừng mau gọi điện thoại cho cô đi.”

Trình Mục Lăng lấy điện thoại di động ra, bấm số, điện thoại di động tắt máy.

Tiểu Viễn cũng nhúu mày, “Cô đi đâu rồi?”

Sắc mặt Trình Mục Lăng lạnh lùng, “Chúng ta đi lên tầng trên trước đã.”

Hai người vừa mới bước mấy bước lên cầu thang, thang máy tầng năm mở ra. Trình Mục Lăng chợt quay đầu.

Tôn Viêm Viêm đi ra từ bên trong, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bọn họ, “Mục Lăng —— Thanh Thử bị điên rồi hay sao ý? Ba giờ sáng gọi điện thoại cho em, nói là cô ấy muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Trình Mục Lăng đi đến trước mặt cô, “Cô ấy có nói cô ấy đi đâu không?”

Sắc mặt Tôn Viêm Viêm ngưng trọng, “Cái gì? Cô ấy đi thật? Em cứ nghĩ là em ngủ mơ cơ.” Nhìn lại nét mặt của Trình Mục Lăng, cô mơ hồ đoán được rằng có thể chuyện không đơn giản như vậy.” Cô ấy không nói, lúc đó em đang ngủ say, mơ mơ màng màng, buổi sáng em gọi điện thoại cho cô ấy thì điện thoại di động của cô ấy không gọi được.” Cô cẩn thận từng li từng tí nhìn về mặt Trình Mục Lăng, “Hai người sao vậy? Cãi nhau?” Tôn Viêm Viêm trầm nghĩ trong lòng, hai người này mà cũng gây gỗ? Không biết vì sao mà cãi vã?

Trình Mục Lăng động động khóe miệng, không nói gì.

Tôn Viêm Viêm khô khốc cười hai tiếng, “Chúng ta đi vào nhà trước, xem cô ấy có nhấn lại cái gì không.” Cô cầm chìa khóa mở cửa.

Mới có mấy tiếng đồng hồ, trong lúc bất chợt trong đầu Trình Mục Lăng có mấy phản hồi hận. Đêm qua anh không nên đi. Biết rõ cô có tâm sự, anh nên ở lại mới đúng.

Tôn Viêm Viêm nhìn quanh một vòng, không phát hiện gì cả. Tôn Viêm Viêm nhìn Trình Mục Lăng đang đứng trong phòng khách, có một ý nghĩ thoáng qua cô bèn mở miệng, “Thanh Thử người này luôn như vậy đấy, muốn đi nơi nào có lúc chỉ một tiếng nói đi là đi luôn, anh phải quen dần đi.” Nói xong cô cảm thấy mình ăn nói vụng về quá, lại giải thích, “Về sau anh phải quản lý cô ấy cho tốt vào. Cái gì “Nói đi là đi du lịch”, thật là cần đánh đòn.”

Tiểu Viễn nghe được, bất mãn hừ một tiếng, “Cô thật là dối trá, dám lén chạy ra ngoài chơi, không cho cháu đi cùng.”

Tôn Viêm Viêm sờ đầu nó một cái, “Chúng ta đi ăn sáng đã, đói chết mất.”

“Được.” Nhắc tới ăn, Tiểu Viễn liền vui vẻ.

Một mình Trình Mục Lăng ngồi trên ghế sa lon, anh nhìn thấy hộp thuốc dưới bàn trà, bèn lấy ra nhìn, mặt của anh đen đi, lúc trước đâu có thấy một hộp thuốc ngủ nào.

Tôn Viêm Viêm vừa ăn vừa nhìn Trình Mục Lăng, thấy sắc mặt anh càng ngày càng kém, cô cảm thấy mình nên tâu vi thượng kế (Tẩu vi thượng kế: Kế số 36 trong 36 kế của binh pháp tôn tử; ý là: bỏ chạy là thượng sách), vội vã nuốt một miếng thịt hun khói, cô đứng dậy nói, “Cái đó, em phải đi về đây. Ngày mùng 9 tháng 1, em phải báo cáo với công ty. Có cơ hội thì nói chuyện sau nhé, hẹn gặp lại.” Lúc nói hết lời, người đã đến cửa.

“Viêm Viêm ——” Trình Mục Lăng kêu tên cô.

“Chuyện gì vậy?” Tôn Viêm Viêm nuốt nước miếng một cái.

“Mấy ngày nay làm phiền cô chăm sóc Tiểu Viễn một chút.” Trình Mục Lăng suy nghĩ một chút, vẫn nên giao Tiểu Viễn cho cô chăm sóc.

Tôn Viêm Viêm nhìn Tiểu Viễn một chút, ngược lại không có vấn đề gì.”Tiểu Viễn có đồng ý không?”

Tiểu Viễn trở mắt nhìn Trình Mục Lăng, “Dượng, dượng là muốn đi tìm cô sao? Không đưa cháu theo sao?” Gương mặt cậu bé không vui.

Trình Mục Lăng cũng không giấu giếm, “Dượng phải đi tìm cô, nhưng mà, lần này không phải đi chơi. Chúng ta có chuyện người lớn phải giải quyết, chờ lần sau, nhất định dượng sẽ đưa Tiểu Viễn đi chơi.”

Tiểu Viễn nhún nhún vai, “Dượng, cháu tin lời dượng, cháu không tin lời cô nữa, cháu sẽ ở nhà đi Viêm Viêm, nhưng dượng phải về sớm đón cháu nhé.”

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, rồi giao phó mấy câu với Tôn Viêm Viêm.”Viêm Viêm, cảm ơn cô.”

Tôn Viêm Viêm xua xua tay, “Không có gì, không có gì, vậy em và Tiểu Viễn đi về đây. Chúc anh nhanh tìm được Thanh Thử.” Lúc gần đi, cô đem bữa sáng Trình Mục Lăng mua về mang đi hơn nửa.

Tôn Viêm Viêm và Tiểu Viễn ngồi ở khuôn viên dưới tòa nhà ăn bữa ăn sáng.

Tiểu Viễn không hiểu, “Tại sao chúng ta không ăn trong nhà?”

Tôn Viêm Viêm ngược mắt nhìn lầu năm nhà Thanh Thử, khí áp của Trình Mục Lăng quá lạnh lẽo, cô nuốt không trôi. Cô thấy buồn bực rồi, không phải ngày hôm qua mới đi tham dự sinh nhật bạn học cùng nhau à, tại sao trở về liền bỏ nhà ra đi rồi. Thanh Thử cũng không phải là người bốc đồng mà.

“Không khí bên ngoài tốt, có lợi cho tiêu hóa.” Cô thuận miệng nói.

Tiểu Viễn hít sâu một hơi, “Ồi, không khí mát lành dinh dưỡng.”

Tôn Viêm Viêm bật cười ba tiếng, cù cái đồ thật dễ dãi.

Sắc mặt Trình Mục Lăng mặt mệt mỏi, anh nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế sa lon, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Mặt trời dần lên cao, ánh mặt trời hắt vào trong phòng tạo thành từng điểm sáng, dần dần bao phủ trên người anh, giờ khắc này trên vầng trán anh viết đầy lo lắng.

Một lần nữa anh cảm điện thoại di động lên, quyết định gửi một tin nhắn.

Xe buýt du lịch chạy vững vàng trên đường cao tốc. Giờ phút này, hướng dẫn viên du lịch đang đứng phía trước cầm Microphone giới thiệu tới bọn họ địa điểm du lịch lần này.

“Ô Trấn là một thị trấn ở phía bắc tỉnh Chiết Giang, là một trong sáu thị trấn cổ lớn ở Giang Nam, tòa cổ trấn này đã có hơn sáu nghìn năm lịch sử. Nơi đây có tiếng “Đất lành, thù phù tơi tưa”, nơi này được nhắc tới trong thơ ca nữa “Tiểu kiều lưu thủy nhân gia” là cách hình dung chân thật nhất. Mấy năm nay, cổ trấn càng ngày càng hấp dẫn bước chân mọi người. Ô Trấn của chúng tôi có một người phát ngôn, mọi người có biết là ai không?”

“Lư Nhược Anh.”

“Đúng. Năm đó Lư Nhược Anh đã quay bộ phim 《 Năm tháng như nước chảy 》ở đây, trước sau tới Ô Trấn hơn 10 lần. Bản thân bà ấy rất ưa thích Ô Trấn, sau này liền làm người phát ngôn cho Ô Trấn. Có câu nói rất phổ biến sau đó đã trở thành khẩu hiệu của nơi này, ngôn từ rất đẹp —— tới rồi, liền không muốn đi nữa.”

Chất lượng âm thanh của Microphone không tốt lắm, thỉnh thoảng phát ra tiếng rít chói tai.

Cô gái hướng dẫn du lịch nói thật lâu, trong lời nói đều là sự khen ngợi thái quá đối với Ô Trấn.

Thanh Thử tựa đầu lên cửa kính, cô đeo một cặp mắt kính thật lớn, làm cho người ta nhìn không biết là cô đang ngủ thiếp đi hay là đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Ai, người đẹp, thật xin lỗi, điện thoại di động của tôi xảy ra chút trục trặc, có thể cho tôi mượn điện thoại để gọi điện không.” Một người ngồi bên cạnh nghiêng người ngượng ngùng làm phiền Thanh Thử.

Thanh Thử lấy điện thoại di động ra đưa cho người kia thì nói thêm, “Tôi không mở máy.”

Bà chị đó gọi điện thoại cho người nhà, lúc trả điện thoại di động còn mời Thanh Thử ăn trái cây cô ta mang theo. “Không cần khách khí, ăn một chút đi, phải nửa tiếng nữa mới tới cơ.”

Bà chị nhiệt tình khiến Thanh Thử không nỡ cự tuyệt, cô ném thử mấy quả cà chua nhỏ.

Chị ta như sực nhớ ra gì đó, “À, lúc vừa mở máy thì điện thoại của cô có tin nhắn đấy.”

Thanh Thử ừ một tiếng, “Cảm ơn.” Giật mình lặng yên trong chốc lát cô mới mở điện thoại di động lên, là tin nhắn của Trình Mục Lăng. Cô đã đoán được .

Cô nhanh chóng lướt qua tin nhắn, không dám nhìn nhiều.

Trốn tránh là cô chuyện duy nhất hiện tại cô có thể làm.

Trên chiếc xe bus du lịch tràn đầy tiếng nói tiếng cười, chỉ có cô lăm lăm một mình.

Xe buýt dừng giữa đường ở Gia Hưng để nghỉ ngơi, Thanh Thử xuống xe lượn một vòng. Trạm phục vụ đông kín người. Điện thoại di động của cô đổ chuông tới hơn nửa ngày cô mới bắt máy.

Là điện thoại của anh trai cô.

“Thanh Thử, đang bận gì à? Nửa ngày mới nghe điện thoại?”

“Tại em đang ở ngoài.”

“Thứ năm Tiểu Hề sẽ về nước, cô ấy sẽ tới chỗ em đón Tiểu Viễn trước.”

“Tốt.”

“Sao chỗ em ồn ào vậy? Rốt cuộc em đang ở đâu?” Tiêu Thanh Dương nghe được tiếng nói huyên náo ở chỗ cô, có đủ các thứ tiếng nói của các nơi.

Thanh Thử lên xe, ngồi xuống. “Bây giờ em đang ở Gia Hưng.”

“Em lại đi ra ngoài?!” Giọng điệu Tiêu Thanh Dương đột nhiên nghiêm túc lên, “Một mình?”

Thanh Thử không trả lời anh.

Tiêu Thanh Dương khẽ hít một hơi, “Trình Mục Lăng đâu?”

Thanh Thử giật giật khóe miệng, “Anh, em đã gặp Đường Linh.”

Đường Linh ——

Trong nháy mắt Tiêu Thanh Dương nghĩ tới điều gì đó, anh trầm xuống, “Em à, đều đã qua rồi. Sao em vẫn không buông tha được?”

Bao nhiêu năm rồi, em còn muốn gánh bao lâu.

“Anh, đêm hôm qua em đã suy nghĩ cả đêm, chuyện không may xảy ra trước đây, Nguyên Lê gọi điện thoại cho em, em đều không hề nhận máy, cho tới giờ em vẫn rất hối hận, sao em lại ăn nói bừa bãi, đòi anh ấy đi Kỳ Sơn với em chứ?” Gọng cổ hơi nghẹn ngào, “Em nợ anh ấy rất nhiều, cả đời này cũng không trả hết, mà giờ đây em còn nợ cả Mục Lăng nữa.”

“Cho nên em liền rời đi?” Anh đã đoán được rằng Trình Mục Lăng không biết cô muốn đi.

“Anh, em đã quyết định rồi——” Giọng Thanh Thử đột nhiên lạnh đi.

Tiêu Thanh Dương bỗng dừng cắt lời cô, “Anh không muốn nghe quyết định của em, em muốn chơi, muốn giải sầu, lần này tùy em, nhưng mà, em hãy suy nghĩ cho rõ ràng, có những thứ đã không còn, nhưng có những thứ khác nữa vẫn còn tồn tại.”

Anh cúp điện thoại, hoàn toàn lo lắng.

Qua một hồi lâu, vội vàng gọi điện cho Trình Mục Lăng.

Chỉ ba hồi chuông, điện thoại di động đã được nhận.

“Là tôi.” Giọng Tiêu Thanh Dương lộ ra sự lạnh lẽo.

Trình Mục Lăng đáp một tiếng, khóe môi anh nín chặt hết sức, hóa thành một đường mỏng manh.

“Thanh Thử bây giờ đang ở Gia Hưng, cậu có biết không?”

Trình Mục Lăng im lặng một chút, “Cô ấy liên lạc với anh?”

Tiêu Thanh Dương đột nhiên cười khẽ một tiếng, “Làm sao có thể?” Anh tràn đầy bất đắc dĩ, “Mục Lăng, Thanh Thử trước kia nó——” anh nói được nửa, không nói tiếp được nữa, “Thôi, để sau này rồi nói.”

“Tôi cảm thấy chắc là nó đi Ô Trấn rồi. Vốn khi học năm nhất trung học nó đã có kế hoạch đi, sau này vẫn chưa đi được. Tôi sẽ bảo người của tôi rà soát hành tung của nó xem sao.”

“Tôi đã bảo người của tôi đi thăm dò rồi.” Ngũ quan Trình Mục Lăng vốn hiền hòa giờ phút này bị che phủ một tầng ý lạnh. “Trước hết cứ để cô ấy yên tĩnh một thời gian, hai ngày nữa tôi sẽ tới đó. Anh cứ yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tôn Viêm Viêm khô khốc cười hai tiếng, “Chúng ta đi vào nhà trước, xem cô ấy có nhấn lại cái gì không.” Cô cầm chìa khóa mở cửa.

Mới có mấy tiếng đồng hồ, trong lúc bất chợt trong đầu Trình Mực Lãng có mấy phản hồi hận. Đêm qua anh không nên đi. Biết rõ cô có tâm sự, anh nên ở lại mới đúng.

Tôn Viêm Viêm nhìn quanh một vòng, không phát hiện gì cả. Tôn Viêm Viêm nhìn Trình Mực Lãng đang đứng trong phòng khách, có một ý nghĩ thoáng qua cô bèn mở miệng, “Thanh Thử người này luôn như vậy đấy, muốn đi nơi nào có lúc chỉ một tiếng nói đi là đi luôn, anh phải quen dần đi.” Nói xong cô cảm thấy mình ăn nói vụng về quá, lại giải thích, “Về sau anh phải quản lý cô ấy cho tốt vào. Cái gì “Nói đi là đi du lịch”, thật là cần đánh đòn.”

Tiểu Viễn nghe được, bất mãn hừ một tiếng, “Cô thật là dối trá, dám lén chạy ra ngoài chơi, không cho cháu đi cùng.”

Tôn Viêm Viêm sờ đầu nó một cái, “Chúng ta đi ăn sáng đã, đói chết mất.”

“Được.” Nhắc tới ăn, Tiểu Viễn liền vui vẻ.

Một mình Trình Mực Lãng ngồi trên ghế sa lon, anh nhìn thấy hộp thuốc dưới bàn trà, bèn lấy ra nhìn, mặt của anh đen đi, lúc trước đâu có thấy một hộp thuốc ngủ nào.

Tôn Viêm Viêm vừa ăn vừa nhìn Trình Mực Lãng, thấy sắc mặt anh càng ngày càng kém, cô cảm thấy mình nên tâu vi thượng kế (Tâu vi thượng kế: Kế số 36 trong 36 kế của binh pháp tôn tử; ý là: bỏ chạy là thượng sách), vội vã nuốt một miếng thịt hun khói, cô đứng dậy nói, “Cái đó, em phải đi về đây. Ngày mùng 9 tháng 1, em phải báo cáo với công ty. Có cơ hội thì nói chuyện sau nhé, hẹn gặp lại.” Lúc nói hết lời, người đã đến cửa.

“Viêm Viêm——” Trình Mực Lãng kêu tên cô.

“Chuyện gì vậy?” Tôn Viêm Viêm nuốt nước miếng một cái.

“Mấy ngày nay làm phiền cô chăm sóc Tiểu Viễn một chút.” Trình Mực Lãng suy nghĩ một chút, vẫn nên giao Tiểu Viễn cho cô chăm sóc.

Tôn Viêm Viêm nhìn Tiểu Viễn một chút, ngược lại không có vấn đề gì. “Tiểu Viễn có đồng ý không?”

Tiểu Viễn trở mặt nhìn Trình Mực Lãng, “Dượng, dượng là muốn đi tìm cô sao? Không đưa cháu theo sao?” Gương mặt cậu bé không vui.

Trình Mực Lãng cũng không giấu giếm, “Dượng phải đi tìm cô, nhưng mà, lần này không phải đi chơi. Chúng ta có chuyện người lớn phải giải quyết, chờ lần sau, nhất định dượng sẽ đưa Tiểu Viễn đi chơi.”

Tiểu Viễn nhún nhún vai, “Dượng, cháu tin lời dượng, cháu không tin lời cô nữa, cháu sẽ ở nhà đi Viêm Viêm, nhưng dượng phải về sớm đón cháu nhé.”

Trình Mực Lãng gật đầu một cái, rồi giao phó mấy câu với Tôn Viêm Viêm. “Viêm Viêm, cảm ơn cô.”

Tôn Viêm Viêm xua xua tay, “Không có gì, không có gì, vậy em và Tiểu Viễn đi về đây. Chúc anh nhanh tìm được Thanh Thử.” Lúc gần đi, cô đem bữa sáng Trình Mực Lãng mua về mang đi hơn nửa.

Tôn Viêm Viêm và Tiểu Viễn ngồi ở khuôn viên dưới tòa nhà ăn bữa ăn sáng.

Tiểu Viễn không hiểu, “Tại sao chúng ta không ăn trong nhà?”

Tôn Viêm Viêm ngược mắt nhìn lâu năm nhà Thanh Thử, khí áp của Trình Mực Lãng quá lạnh lẽo, cô nuốt không trôi. Cô thấy buồn bực rồi, không phải ngày hôm qua mới đi tham dự sinh nhật bạn học cùng nhau à, tại sao trở về liền bỏ nhà ra đi rồi. Thanh Thử cũng không phải là người bốc đồng mà.

“Không khí bên ngoài tốt, có lợi cho tiêu hóa.” Cô thuận miệng nói.

Tiểu Viễn hít sâu một hơi, “Ôi, không khí mát lành dinh dưỡng.”

Tôn Viêm Viêm bật cười ba tiếng, củ cải đỏ thật dễ dỗ.

Sắc mặt Trình Mực Lãng mệt mỏi, anh nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế sa lon, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Mặt trời dần lên cao, ánh mặt trời hắt vào trong phòng tạo thành từng điểm sáng, dần dần bao phủ trên người anh, giờ khắc này trên vầng trán anh viết đầy lo lắng.

Một lần nữa anh cảm điện thoại di động lên, quyết định gửi một tin nhắn.

Xe buýt du lịch chạy vững vàng trên đường cao tốc. Giờ phút này, hướng dẫn viên du lịch đang đứng phía trước cảm Microphone giới thiệu tới bọn họ địa điểm du lịch lần này.

“Ô Trấn là một thị trấn ở phía bắc tỉnh Chiết Giang, là một trong sáu thị trấn cổ lớn ở Giang Nam, tòa cổ trấn này đã có hơn sáu nghìn năm lịch sử. Nơi đây có tiếng “Đất lành, thủ phủ tự tại”, nơi này được nhắc tới trong thơ ca nữa “Tiểu kiều lưu thủy nhân gia” là cách hình dung chân thật nhất. Mấy năm nay, cổ trấn càng ngày càng hấp dẫn bước chân mọi người. Ô Trấn của chúng tôi có một người phát ngôn, mọi người có biết là ai không?”

“Luu Nhược Anh.” Bên dưới có người lên tiếng.

“Tôi biết, tôi biết, bà ấy hát rất hay.”

Mọi người trong xe cười rộ lên.

Hướng dẫn viên du lịch gật đầu, “Đúng. Năm đó Lưu Nhược Anh đã quay bộ phim 《 Năm tháng như nước chảy》ở đây, trước sau tới Ô Trấn hơn 10 lần. Bản thân bà ấy rất ưa thích Ô Trấn, sau này liền làm người phát ngôn cho Ô Trấn. Có câu nói rất phổ biến sau đó đã trở thành khẩu hiệu của nơi này, ngôn từ rất đẹp —— tới rồi, liền không muốn đi nữa.”

Chất lượng âm thanh của Microphone không tốt lắm, thỉnh thoảng phát ra tiếng rít chói tai.

Cô gái hướng dẫn du lịch nói thật lâu, trong lời nói đều là sự khen ngợi thái quá đối với Ô Trấn.

Thanh Thử tựa đầu lên cửa kính, cô đeo một cặp mắt kính thật lớn, làm cho người ta nhìn không biết là cô đang ngủ thiếp đi hay là đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Ai, người đẹp, thật xin lỗi, điện thoại di động của tôi xảy ra chút trục trặc, có thể cho tôi mượn điện thoại để gọi điện không.” Một người ngồi bên cạnh nghiêng người ngượng ngùng làm phiền Thanh Thử.

Thanh Thử lấy điện thoại di động ra đưa cho người kia thì nói thêm, “Tôi không mở máy.”

Bà chị đó gọi điện thoại cho người nhà, lúc trả điện thoại di động còn mời Thanh Thử ăn trái cây cô ta mang theo.”Không cần khách khí, ăn một chút đi, phải nửa tiếng nữa mới tới cơ.”

Bà chị nhiệt tình khiến Thanh Thử không nỡ cự tuyệt, cô nếm thử mấy quả cà chua nhỏ.

Chị ta như sực nhớ ra gì đó, “À, lúc vừa mở máy thì điện thoại của cô có tin nhắn đấy.”

Thanh Thử ừ một tiếng, “Cảm ơn.” Giật mình lặng yên trong chốc lát cô mới mở điện thoại di động lên, là tin nhắn của Trình Mục Lăng. Cô đã đoán được .

Cô nhanh chóng lướt qua tin nhắn, không dám nhìn nhiều.

Trốn tránh là cô chuyện duy nhất hiện tại cô có thể làm.

Trên chiếc xe bus du lịch tràn đầy tiếng nói tiếng cười, chỉ có cô lầm lũi một mình.

Xe buýt dừng giữa đường ở Gia Hưng để nghỉ ngơi, Thanh Thử xuống xe lượn một vòng. Trạm phục vụ đông kín người. Điện thoại di động của cô đổ chuông tới hơn nửa ngày cô mới bắt máy.

Là điện thoại của anh trai cô.

“Thanh Thử, đang bận gì à? Nửa ngày mới nghe điện thoại?”

“Tại em đang ở ngoài.”

“Thứ năm Tiểu Hề sẽ về nước, cô ấy sẽ tới chỗ em đón Tiểu Viễn trước.”

“Tốt.”

“Sao chỗ em ồn ào vậy? Rốt cuộc em đang ở đâu?” Tiêu Thanh Dương nghe được tiếng nói huyên náo ở chỗ cô, có đủ các thứ tiếng nói của các nơi.

Thanh Thử lên xe, ngồi xuống.”Bây giờ em đang ở Gia Hưng.”

“Em lại đi ra ngoài?!” Giọng điệu Tiêu Thanh Dương đột nhiên nghiêm túc lên, “Một mình?”

Thanh Thử không trả lời anh.

Tiêu Thanh Dương khẽ hít một hơi, “Trình Mục Lăng đâu?”

Thanh Thử giật giật khóe miệng, “Anh, em đã gặp Đường Linh.”

Đường Linh ——

Trong nháy mắt Tiêu Thanh Dương nghĩ tới điều gì đó, anh trầm xuống, “Em à, đều đã qua rồi. Sao em vẫn không buông tha được?”

Bao nhiêu năm rồi, em còn muốn gánh bao lâu.

“Anh, đêm hôm qua em đã suy nghĩ cả đêm, chuyện không may xảy ra trước đây, Nguyên Lê gọi điện thoại cho em, em đều không hề nhận máy, cho tới giờ em vẫn rất hối hận, sao em lại ăn nói bừa bãi, đòi anh ấy đi Kỳ Sơn với em chứ?” Gọng cô hơi nghẹn ngào, “Em nợ anh ấy rất nhiều, cả đời này cũng không trả hết, mà giờ đây em còn nợ cả Mục Lăng nữa.”

“Cho nên em liền rời đi?” Anh đã đoán được rằng Trình Mục Lăng không biết cô muốn đi.

“Anh, em đã quyết định rồi——” Giọng Thanh Thử đột nhiên lạnh đi.

Tiêu Thanh Dương bỗng dưng cắt lời cô, “Anh không môn nghe quyết định của em, em muốn chơi, muốn giải sầu, lần này tùy em, nhưng mà, em hãy suy nghĩ cho rõ ràng, có những thứ đã không còn, nhưng có những thứ khác nữa vẫn còn tồn tại.”

Anh cúp điện thoại, hoàn toàn lo lắng.

Qua một hồi lâu, vội vàng gọi điện cho Trình Mục Lăng.

Chỉ ba hồi chuông, điện thoại di động đã được nhận.

“Là tôi.” Giọng Tiêu Thanh Dương lộ ra sự lạnh lẽo.

Trình Mục Lăng đáp một tiếng, khoe môi anh ním chặt hết sức, hóa thành một đường mỏng manh.

“Thanh Thử bây giờ đang ở Gia Hưng, cậu có biết không?”

Trình Mục Lăng im lặng một chút, “Cô ấy liên lạc với anh?”

Tiêu Thanh Dương đột nhiên cười khê một tiếng, “Làm sao có thể?” Anh tràn đầy bất đắc dĩ, “Mục Lăng, Thanh Thử trước kia nó ——” anh nói được một nửa, liền không nói nổi nữa. Những chuyện đó, bọn họ luôn cố gắng quên lãng, nhưng vẫn có chút khuyết thiếu, vẫn còn cần người thích hợp tới lấp đầy.

“Là chuyện Tổng Nguyên Lê sao?” Trình Mục Lăng khàn giọng nói.

“Cậu đã biết?” Tiêu Thanh Dương sừng sốt. “Nguyên Lê và Thanh Thử phải gọi là thanh mai trúc mã —— thôi, để sau rồi nói đi.”

“Tôi cảm thấy chắc là nó đi Ô Trấn rồi. Vốn khi học năm nhất trung học nó đã có kế hoạch đi, sau này vẫn chưa đi được. Tôi sẽ bảo người của tôi rà soát hành tung của nó xem sao.”

“Tôi đã bảo người của tôi đi thăm dò rồi.” Ngũ quan Trình Mục Lăng vốn hiền hòa giờ phút này bị che phủ một tầng ý lạnh. “Trước hết cứ để cô ấy yên tĩnh một thời gian, hai ngày nữa tôi sẽ tới đó. Anh cứ yên tâm.”

“Mục Lăng, tôi cứ nghĩ sau chuyến đi Tây Tạng lần trước của hai người, nó đã buông xuôi rồi cơ.”

Thật ra thì cô vốn không hề buông xuôi.

Trình Mục Lăng đáp một tiếng, “Một ngày nào đó cô ấy sẽ buông xuôi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tiêu Thanh Dương không có gì không yên tâm cả, tính tình Thanh Thử anh rất rõ ràng. Một năm đầu tiên, cô khép mình lại, cho dù ai khuyên cũng không có chút tác dụng nào, cuối cùng vẫn do chính cô tự mình thoát ra, nói muốn tới thành phố C học đại học, người nhà họ Tiêu liền sắp xếp. Nếu đã có thể tự mình thoát ra, anh không sợ cô sẽ làm ra những chuyện cực đoan.

“Được, tôi chờ cậu.” Anh cười khỏ một cái, cúp điện thoại.

Hì vọng Trình Mục Lăng thật sự có thể đi vào cõi lòng Thanh Thử.

Toàn bộ hai ngày liên tiếp Trình Mục Lăng đều bận rộn chuyện ở công ty, dự án khai thác phát triển Lão Nhai, Trình Mục Dương kiên quyết không đồng ý thay đổi kế hoạch lúc trước, hai bên đều không chịu nhượng bộ lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời bầu không khí trên dưới tập đoàn lâm vào ngưng trệ.

Bất ngờ nhất là vào chính lúc này chính phủ đã ban bố một điều luật về kết thiết văn hóa thành thị, Lão Nhai bị liệt vào trong đó.

Trận cạnh tranh này người thắng cuối cùng là Trình Mục Lãng, cũng làm cho mọi người hiểu, ai mới là người thừa kế tương lai của Trình thị.

Trình Mục Lãng đem toàn bộ sự kiện này từ đầu tới cuối khai báo với ông cụ. Ông cụ thân nhiên uống trà ngon Trình Mục Lãng vừa mới pha, “Trà không tệ.”

Trình Mục Lãng cười cười.

Ông cụ vuốt vuốt ly trà, đột nhiên hỏi, “Nghe nói cháu có một người bạn gái? Cô bé làm nghề gì?”

Anh cũng không tin ông cụ không biết. “Bây giờ đang làm ở tòa soạn ạ.”

“Tòa soạn nào?”

Trình Mục Lãng bật cười, “Tòa soạn cháu mờ.”

Ông cụ nhũm mày, “Ông biết ngay lúc trước mở cái tòa soạn gì gì đó, thì ra là có mục đích khác. Ông Lục của cháu là một người thương yêu cháu gái như vậy, ông ấy vẫn luôn đặt hy vọng vào cháu. Giờ ông chả còn mặt mũi nào đi gặp người ta nữa.”

Trình Mục Lãng thấy ly trà của ông đã cạn, bèn rót thêm. “Ông nội, bên chú Lục cháu đã tới, ừm—— bọn họ cũng không lượng thứ cho cháu lắm.”

“Cháu bảo người ta làm sao mà lượng thứ cho cháu được chứ?” Ông cụ nhìn anh chăm chăm, “Lục Nam là một cô gái xinh đẹp như vậy, cháu còn không nhìn trúng nữa. Người đó dung mạo thế nào? Xinh đẹp hơn Lục Nam sao?”

Trình Mục Lãng tỏ vẻ thân nhiên nói, “Cũng coi là vậy đi, dù sao ở trong mắt cháu thì xinh đẹp hơn.”

“Có ảnh không?” Ông cụ đã nghe nói chuyện hai người cùng đi Tây Tạng rồi.

Trình Mục Lãng không chút để ý, “Để cháu tìm trong điện thoại di động xem nào, không biết có sót trong này tấm nào không.” Lấy điện thoại di động ra, mở photo album

Ông ngoái sang, Trình Mục Lãng bật màn hình lên, “Cái này sao? Chưa ra hình đáng gì cả!”

Trình Mục Lãng nói trầm trầm, “Đây là thư ký ở tòa soạn của cháu.” Anh tìm xuống dưới, “Đây, tấm này ——”

Đây là anh và Thanh Thử chụp ở Lâm Chi, lúc ấy, cuối cùng anh cũng đến gần bên cạnh cô. Anh nghĩ một khắc kia Thanh Thử hẳn đã buông xuống rồi.

Ông cụ lấy mắt di động, neho mắt lại nhìn một cách nghiêm túc, “Da thật trắng, lỗ mũi rất đẹp mắt, ông thấy có hơi giống nữ chính trong phim Hàn.”

Trình Mục Lãng đoạt lấy điện thoại di động, “Thế thôi ạ.”

Ông cụ nhìn anh, còn muốn nhìn ảnh thêm chút nữa. Trình Mục Lãng đã nhét điện thoại di động vào trong túi.

Ông cụ hừ lạnh một tiếng, “Có vài người ăn ảnh, ảnh chụp nhìn rất đẹp. Lúc nào đó đưa người tới đây, ông nhìn một chút xem có được như trong ảnh không.”

Trình Mục Lãng cong khóe miệng lên, “Để cháu hỏi cô ấy xem cô ấy có thời gian không đã.”

Ông cụ đặt ly trà xuống, “Dùng dùng dằng dằng, khoản này anh cháu mạnh hơn cháu nhiều, Miểu Miểu cũng năm tuổi rồi, cháu thì sao? Cháu nói một chút xem lúc nào thì chuẩn bị sinh cho ông thằng cháu trai đây?”

Trình Mục Lãng vuốt ve trán, “Rất nhanh thôi ạ.”

Rốt cuộc ông cụ cũng cười, “Pha trà đi!”

Trình Mục Lãng trần trọc trở mình cả đêm. Ngày hôm sau, sau một buổi họp kéo dài tới tận trưa, cả người anh cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Trợ lý Trương cũng phát hiện ra, “Trình tổng, ngài thấy không thoải mái sao?”

Trình Mục Lãng xua xua tay, “Giúp tôi rót ly nước.” Uống một viên thuốc, anh nghỉ ngơi một chút, sau đó bàn giao công việc cho thư ký Trương.

Buổi tối hôm đó, anh lái xe lên đường đi Ô Trấn.

Mà lúc này, Thanh Thử đang ngồi trong một quầy rượu ở Ô Trấn. Ông chủ đưa thực đơn, cô tùy ý chọn một ly cocktail.

Lúc cô đi vào, ca sĩ của quán rượu vừa mới vừa hát xong một ca khúc, cô ngồi mười lăm phút rồi, vẫn không có động tĩnh. Thanh Thử xuống khỏi ghế ngồi, chuẩn bị ra ngoài đi dạo một chút.

Lúc này có một cô gái lão đảo đi lên, cô ta một phát giật lấy Microphone, “Để tôi hát cho ——”

Bước chân Thanh Thử ngừng lại một chút.

Người chơi nhạc cụ của quán rượu có hơi lúng túng.

Cô gái lại nói một câu, “Chơi bài 《 hạnh phúc có xa lắm không 》 đi.”

Âm nhạc chậm rãi cất lên.

Tiếng hát của cô gái rất êm tai, một ca khúc khiến người trong quán rượu đều dừng lại nhìn sang. Cô nhắm hai mắt hát lên:

Ngày đã qua lại xé một tờ lịch

Chúng ta nhớ lại khi mới vừa quen biết

Em không nhớ nổi năm ngoái cũng thời gian này

.....

Gương mặt ai vô tâm vô phể nói tám chuyện cùng em

Gương mặt ai cùng em vượt qua đêm dài

Bài hát vừa dứt, quầy rượu lập tức sôi nổi.”Hát một bài nữa, một bài nữa đi.”

Cô gái bật cười khanh khách.

Thanh Thử nhìn cô ta, không biết tại sao nhưng cô cảm thấy trên người cô gái lộ ra bất đắc dĩ và sầu não. Bài hát vừa rồi, thật ra là bài hát cô rất ưa thích.

“Tôi phải kết hôn, các vị chúc phúc tôi đi.” Cô gái hô lên.

Không khí hiện trường càng thêm sôi trào.

Lúc Thanh Thử đi ra khỏi quầy rượu, thấy cô gái được một người con trai đỡ, người con trai rất gầy, giọng nói êm ái, “Tại sao lại uống nhiều vậy? Vốn em đâu có biết uống rượu?”

Cô gái tựa đầu lên vai anh ta, “Em muốn uống..., uống say sẽ không suy nghĩ nhiều quá.”

Trong đêm tối, Thanh Thử thấy chân mày người con trai nhíu lại thật chặt, “Nếu như kết hôn không vui, vậy thì đừng cưới nữa.”

Hình như cô gái đã say, không nói gì nữa.

Thanh Thử đứng im ở đó, người con trai phát hiện ánh mắt cô, chuyển mắt nhìn sang.

Thanh Thử lúng túng giật giật khóe miệng, xoay người đi về hướng khách sạn.

Bóng đêm Ô Trấn làm cho người ta say mê chìm đắm trong đó, hai bên bờ sông ánh đèn sáng chói, còn chói mắt hơn cả ánh sao. Dòng sông xa xôi, thuyền bè chậm rãi xuôi dòng.

Tất cả như tranh vẽ, thời gian như ngừng lại.

Thanh Thử bước trên con đường sáng ngời trở về khách sạn, đột nhiên nhìn thấy Lục Kiều, trong lúc nhất thời không tìm được từ ngữ để hình dung tâm trạng của cô.

Lục Kiều một thân tây trang, đứng ở khách sạn này, không hợp chút nào.

“Để tôi nhìn một chút coi, người cướp đi Trình Mục Lăng trong tay em gái tôi rốt cuộc có chỗ nào hơn người?” Giọng điệu của anh ta cứng rắn.

Thanh Thử chớp chớp mắt, nhìn bóng đèn nhỏ trên đỉnh đầu anh ta, tầm mắt mơ hồ, “Lục tiên sinh đã thấy chưa?”

Lục Kiều bị cô làm cho nghẹn lời, “Không gì hơn cái này.”

Thanh Thử chợt cười một tiếng, cất bước trực tiếp đi vòng qua bên cạnh anh ta, “Nếu đã thấy được anh có thể đi về rồi.”

“Ô Trấn cũng đâu phải là nhà cô!” Đột nhiên Lục Kiều nói một cách trẻ con.

Không biết tại sao Thanh Thử đã định bước chân đi nhưng rồi lại quay đầu lại, về mặt kính ngac, “Lục Kiều, không nên quán lấy tôi. Tôi và anh không thể nào đâu, còn nữa, chuyện anh và anh trai tôi hợp tác cho dù thể nào cũng chẳng liên quan tới tôi.”

Lục Kiều hít sâu một hơi, “Cô thật là không có tim không có phổi.”

Thanh Thử thở ra một hơi, “Đúng, tôi chính là người như vậy.”

Lục Kiều nhìn cô, “Cô cũng quá tự luyến đi, cô cho rằng tôi tới Ô Trấn là để tìm cô? Bạn tôi ở chỗ này chụp ảnh, nếu cô có hứng thú thì có thể đi tới hiện trường xem một chút?”

“Cám ơn, tôi không thấy có hứng thú đối với những chuyện như vậy.” Thanh Thử lạnh lùng nói.

Lục Kiều cũng không giận, anh ta khôi phục cái giọng điệu trước sau như một, “Người kia cô cũng biết, Đường Linh, bạn học cũ của cô.”

Sắc mặt Thanh Thử thoáng biến đổi, “Tôi muốn nghỉ ngơi, Lục tiên sinh, hẹn gặp lại.”

Lục Kiều đi theo ngay phía sau cô. Thanh Thử tức giận, “Lục tiên sinh ——”

Lục Kiều quay mặt đi, “Tôi cũng ở chỗ này. Khách sạn này ở nơi đây cũng khá, tôi không cần phải đi tìm chỗ nữa, mời cô cứ tự nhiên.” Lục Kiều mở cửa vào phòng.

Anh ta ở phòng sát vách với Thanh Thử, Thanh Thử không thể không hoài nghi sự trùng hợp này. Cô không có thiện cảm gì đối với Lục Kiều, một tên hoa hoa công tử. Dĩ nhiên, thật ra thì Lục Kiều cũng không hẳn là người như vậy. Chỉ là khi bắt đầu anh ta đã cho Thanh Thử ấn tượng không tốt.

Hiệu quả cách âm của khách sạn cũng không khá lắm, tiếng đi bộ ở sát vách cũng có thể nghe được.

Lục Kiều ở sát vách ca hát tự nhiên là Thanh Thử có thể nghe được. Lục đại thiếu có lẽ là bị không khí lãng mạn ở Ô Trấn ảnh hưởng, thế mà lại hát hồng hồng ngừng.

Thanh Thử cau mày, nhưng cũng không có cách nào.

Cũng may là Lục Kiều rồi cũng muốn nghỉ ngơi. Đến đến lúc đêm khuya vắng người, Thanh Thử lấy điện thoại di động ra tùy ý nhìn. Mấy ngày nay cô vẫn cố ý không nhìn tới điện thoại di động, lúc này, cô mới nhìn kỹ.

Tin nhắn của Tôn Viêm Viêm tương đối nhiều, đều hỏi cô đã đi đâu? Nếu không thì cũng là những hoạt động gầy nhất Tiểu Viễn.

Hôm nay Tôn Viêm Viêm gửi tới một tin: Thanh Thử, vị kia nhà cậu đã đi Ô Trấn rồi. Gãy gỗ thì gãy gỗ, cậu cũng đừng quá trẻ con.

Thanh Thử nhấn một hàng chữ, do dự một hồi mới gửi đi. “Yên tâm, tớ sẽ xử lý tốt.”

Không muốn Tôn Viêm Viêm lập tức gọi điện thoại tới đây, “Rốt cuộc cậu cũng xuất hiện, Trình Mục Lăng đã gặp cậu chưa?”

“Anh ấy chưa.” Đại nào Thanh Thử có chút hỗn độn, không biết nên đối mặt anh như thế nào nữa.

“Không thể nào, lúc này anh ấy phải đến rồi chứ, bảy, tám tiếng rồi mà vẫn chưa tới sao? Anh ấy biết cậu ở nơi nào mà. Đang ở đâu không biết? Thanh Thử, cậu hãy gọi điện thoại hỏi một chút đi, lái xe trong đêm tối không an toàn. Hơn nữa đâu phải cậu không biết, tớ nghe nói này mấy ngày anh ấy và anh họ cạnh tranh rất lợi hại ở Trình thị, anh ấy vẫn luôn chưa hề nghỉ ngơi. Được rồi, trước hết cứ biết vậy đã.”

Thanh Thử cầm điện thoại di động, lòng bàn tay ướt mồ hôi. Qua một hồi lâu, cuối cùng cô bấm số điện thoại của anh. Cô nhìn chăm chăm màn ảnh, chân mày nhăn lại, loa điện thoại phát ra tiếng nhạc chuông của anh, nhưng không có người nhận máy.

Trong lúc bất chợt Thanh Thử cảm thấy hoảng hốt một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thanh Thử cầm điện thoại di động, lòng bàn tay thấm ra một lớp mồ hôi lạnh lẽo.

Cô hít thở một hơi thật sâu để cho mình trấn định lại, có lẽ anh không nghe thấy tiếng chuông. Cô một lần lại một lần an ủi mình, loại cảm giác hoảng hốt này thật lâu trước đây, cô cũng như thế này, bản khoản lo lắng, chỉ là kết quả lần đó thật sự vô cùng bi thảm.

Đêm, dần dần yên tĩnh. Cô lại không có một chút buồn ngủ nào, bàng hoàng lo lắng. Mờ ti vi để dòi đi sự chú ý của mình, vừa khéo trên TV đang phát tin tức giao thông.

Cô không yên lòng ngồi nghe.

Trong tin tức, phóng viên nói rõ ràng, “Tin tức vừa cập nhật, ước chừng lúc 6h10 phút, trên đường cao tốc XX đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông, một chiếc ô tô đã tông vào đuôi xe tải, làm cho sáu chiếc xe khác bị va chạm liên đới, tài xế xe ô tô chết ngay tại chỗ, có bảy người bị thương ở hiện trường, giao thông ách tắc nghiêm trọng, cảnh sát ngành giao thông đã phải khẩn cấp tiến hành khai thông mới vừa khôi phục thông xe cho tuyến đường.”

Thanh Thử ngẩng phắt lên nhìn màn ảnh, sắc mặt cô hoàn toàn trắng bệch, mờ mịt nhìn màn ảnh.

Cô không biết phải nói gì, trong lòng tràn ngập cảm giác bị đá kích nghiêm trọng, từng tầng từng tầng vùi dập cô.

Sát vách có người nói vọng qua cửa sổ “Làm ơn đi, đêm khuya rồi mau đi ngủ cho nhờ cái, tiếng TV ồn quá.”

Thanh Thử hít một hơi, đầu ngón tay run rẩy cầm lấy điều khiển ti vi, tắt ti vi đi.

Khi điện thoại di động của cô đổ chuông lần nữa, nhạc chuông sắp kết thúc, cô mới nhận. Nhìn thấy tên anh thì cô đã phải áp chế nước mắt không kiểm soát được đã ứa ra.

“Thanh Thử ——” giọng anh nhỏ nhẹ khàn khàn, “Em đã ngủ chưa?” Anh vừa mới xem điện thoại di động thấy có cuộc gọi nhớ, là cô gọi tới, cô rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh.

Cô không nói gì.”Sao vậy?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Trên đường xảy ra một chút tai nạn, sáng sớm ngày mai, chắc anh sẽ tới Ô Trấn.” Giọng nói của Trình Mục Lăng lộ ra sự mệt mỏi, bây giờ anh đang trong bệnh viện, một tay truyền nước muối.

Giờ khắc này nghe được âm thanh của anh, cả cõi lòng cô rối loạn, khẽ cắn răng, “Em mới vừa mới xem tin tức.”

“Anh không sao cả, chỉ bị thương nhẹ một chút thôi. Thanh Thử, em lo cho anh sao?”

Thanh Thử chịu đựng, cuối cùng từ trong miệng thốt ra hai chữ, “Đúng vậy.” Em rất lo lắng cho anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, thứ tình cảm này đã xâm nhập vào trong lòng rồi.

Hai chữ đơn giản lại làm cho Trình Mục Lăng nói không ra lời. Thật lâu, anh mới mở miệng, “Nói chung sáng mai là anh có thể đến nơi. Em nghỉ ngơi cho tốt, đừng lo lắng.”

Trình Mục Lăng đưa mắt nhìn dòng máu đỏ thấm chảy vào trong ống chuyền. Y tá khẩn trương chạy tới, “Tiền sinh, hãy thả lỏng tay. Anh không thể làm như vậy.” Y tá vội vàng rút kim tiêm.”Như vậy rất nguy hiểm, anh có biết không?”

Thanh Thử nghe thấy lời y tá nói, cô suy đoán rất nhanh, “Anh vẫn còn ở bệnh viện?”

“Anh không sao đâu.”

“Có thật không?”

“Anh bảo đảm mà, anh không lừa em đâu.”

Thanh Thử thở ra một hơi, thầm nghĩ không có việc gì là tốt.

Y tá trẻ tuổi nhìn về phía người đàn ông đẹp trai, lời nói cũng dịu dàng hơn hẳn, “Tiền sinh, hãy vươn tay ra để tôi cầm kim lần nữa.”

Trình Mục Lăng như đang mải suy nghĩ, không nghe thấy lời cô ta.

Y tá lo âu nhìn anh, trán anh có vết thương, đã xử lý rồi, tay anh bị thương do va chạm. Nhưng mới vừa rồi cô ta nhìn thấy trên mặt người đàn ông lộ ra nét mặt dịu dàng như nước, thâm tình như mực, làm cho người ta nhìn mà muốn đui mù cả mắt.

Trình Mục Lăng đứng lên, “Cám ơn.”

Y tá khẽ mỉm cười, “À, không cần khách khí.”

Cúp điện thoại, Thanh Thử từ từ bình ổn lại sự lo lắng của mình. Lúc này điện thoại di động có chuông báo tin nhắn. Thanh Thử nhanh chóng cầm điện thoại di động lên, là bạn học chung thời cấp hai của cô gửi cho.

“Thanh Thử, cậu nhớ kiểm tra hòm thư, tớ đã gửi vào hòm thư của cậu.” Trái tim cô đột nhiên như ngưng đập mấy giây.

Thanh Thử không có một giây do dự, mở Laptop, tốc độ internet của khách sạn rất chậm, thật lâu sau, cô mới vào được email. Tâm tình cô nóng nảy

khác thường.

Nội dung trong thư không nhiều lắm, nhưng Thanh Thử xem mắt hơn một tiếng đồng hồ.

Từ từ ngẩng tới hình ảnh, cô xem không sót một chút gì, chỉ sợ bỏ qua điều gì. Thanh Thử nhìn màn ảnh, đột nhiên cười một tiếng, trong lòng như có một âm thanh khẳng khẳng nói rằng: cô xem đi, có rất nhiều chuyện cô đâu có biết....

Đầu óc trống rỗng, không nói ra tâm tình gì. Cô liên hệ tất cả từ đầu tới cuối những chuyện xảy ra trong tháng này, nhưng vẫn có rất nhiều chỗ không rõ.

Trên khuôn mặt cô tràn đầy sự gầy gù.

Thanh Thử vẫn ngồi ở đó, không nhúc nhích, trong đầu ong ong. Có mấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài vọng vào, gõ đến mấy lần, cô mới xác nhận là đang gõ cửa phòng cô.

Mở cửa, Lục Kiều đứng ngoài cửa. "Buổi tối khuya mở cái Tường Vi rách làm gì, quấy rầy giấc ngủ của người khác." Lục Kiều lên án.

Thanh Thử nhìn anh, nhưng ánh mắt giống như không có tiêu cự. Anh ta là ai, liếc một cái là thấy được đôi mắt hồng hồng của Thanh Thử, "Lại xem mấy bộ phim truyền hình chảy nước rồi à?"

Thanh Thử nhú nhú mày, không nói gì. Lục Kiều đi vào. Hai người đều yên lặng. Lục Kiều nào đã từng ở qua khách sạn nào tồi tàn như này. Trong lúc nhất thời không thể nào ngủ nổi, anh ta nghe thấy Thanh Thử bên này có động tĩnh, suy nghĩ một chút, sang tìm cô trò chuyện cũng hay.

"Nhà họ Lục và nhà họ Trình định kết thông gia?" Cô đột nhiên hỏi.

"Sao hả? Cô lo lắng?" Lục Kiều nhú mày, gương mặt giảo hoạt. "Đúng vậy đấy, hai nhà chúng tôi quan hệ rất tốt, Trình Mục Lăng và Lục Nam tuổi tác gần nhau, người lớn hai nhà đều muốn hai người họ kết hợp với nhau. Huống hồ, thái tử Trình thị trẻ tuổi ưu tú, nhiều năm như vậy luôn một mình, người nhà họ Trình gia tự nhiên mong muốn tìm được một cô dâu môn đăng hộ đối."

Thanh Thử đứng trước cửa sổ, trước mặt là một con sông tĩnh lặng, cô nói khẽ, "Lục tiểu thư rất đẹp."

Lục Kiều không hiểu, rốt cuộc cô muốn nói cái gì, "Tòa soạn bọn cô phái cô tới Ô Trấn lấy cảnh à?" Anh ta thật sự không tin Trình Mục Lăng sẽ để cô đi một mình, thế mà cô lại đi một mình cơ chứ.

Thanh Thử cười cười, lúc này ngược lại nói lời thật, "Tôi tự mình đi ra ngoài một chuyến."

Lục Kiều không khách khí ngồi lên ghế mây ở bên cạnh, cái ghế kéo kẹt vang dội, không có chút thoải mái nào, thế nhưng trong phòng cũng chẳng có chỗ nào khác ngồi được cả. Anh ta thản nhiên ngồi ở chỗ đó nhìn nghiêng Thanh Thử, "Cô đây là đang sợ nhà họ Trình không ủng hộ chuyện của hai người bọn cô?"

Trong lòng Thanh Thử khẽ động, quay đầu nhìn anh ta, nhẹ nhàng linh hoạt cười một tiếng, "Đúng vậy a, tôi rất lo lắng, tôi còn sợ nhà họ Lục và nhà họ Trình phối hợp với nhau để chèn ép tôi."

Lục Kiều bị cô nói đùa, "Cô xem mấy bộ phim thiếu nữ hơi nhiều rồi đấy, cô coi tôi là hạng người như vậy sao?"

"Đúng!" Thanh Thử bình tĩnh nói, "Anh thấy đấy, tôi mới va vào em gái anh có một phát thôi, anh đã bám sát không rời rồi."

Không ai có thể tưởng tượng được, cả đêm đó, hai người lại có thể nói chuyện giống như những người bạn.

Lục Kiều nhìn khoe miệng cô treo nụ cười yếu ớt, hơi mất hồn, trong lòng lại bộc phát cảm giác hận không được gấp gờ sớm hơn. "Ngủ không được, không bằng chơi trò chơi đi? Có hứng thú không?"

Thanh Thử lắc đầu một cái, "Lục Kiều, về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Lục Kiều mất hứng thú, "Thanh Thử, cô giấu giếm chính mình quá sâu, không phóng khoáng gì cả. Có điều, điểm này cô và Trình Mục Lăng rất giống nhau." Anh ta đứng lên, "Tôi đi về đây, cô cũng đi nghỉ sớm đi."

Khi mặt trời dần dần lên cao, sương mù dần dần tan đi, tia sáng mặt trời đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu rọi vào trong phòng. Thanh Thử mở to mắt nhìn, cả đêm không ngủ, sắc mặt của cô rất kém, nhưng đầu óc lại tỉnh táo khác thường.

Khi Trình Mục Lăng tới, một chút kinh ngạc cô cũng không có.

Trán anh có một chỗ bị thương do va chạm, sau một đêm, màu sắc đã sậm lại. Thanh Thử nhìn vết thương của anh, người gần ngay trước mắt, trên người anh tỏa ra mùi vị nước sát trùng, thậm chí cô có hơi mất đi cảm giác, mất hồn trong chốc lát.

Trình Mục Lăng chớp chớp mắt, "Thế nào? Không quen?"

Thanh Thử cảm thấy thần kinh mình thỉnh thoảng nhẩy lên nhẩy xuống, "Nơi này có một nơi ăn sáng cũng không tệ lắm."

Lúc này trong cửa hàng không có nhiều người lắm. Mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, diện tích hơn một trăm mét vuông, tất cả đều là bàn bát giác giống nhau, đều dùng gỗ tre, có cảm giác như được trở về với thiên nhiên.

Hai người đều không có khẩu vị gì. Thanh Thử gọi mấy món. Chỉ chốc lát sau, bữa ăn sáng được đưa tới.

“Nơi này quả là thư thái.” Trình Mục Lăng nói. “An tĩnh không hề ồn ào náo động.”

Thanh Thử hoảng hốt, hai mắt thâm trầm như biển, không nói một lời. Bọn họ ngồi ở trong góc, phía trước là một đôi vợ chồng, ngồi mặt đối mặt, người vợ dùng cái muỗng của mình xúc một muỗng sữa đậu nành đưa đến bên miệng người chồng.

Hình ảnh ấm áp lòng người.

Thanh Thử chỉ cảm thấy trước mắt có cái gì thoáng qua, sự do dự trước giờ nơi giữa hai lòng mày từ từ trở thành kiên quyết. Cô cảm muỗng khuấy động sữa đậu nành trước mặt, thôi không còn giấy dựa trong lòng nữa, rốt cuộc cô mở miệng, “Mục Lăng, khi anh đi du học đã tham gia vào một câu lạc bộ chụp ảnh.”

Hồ hập Trình Mục Lăng từ từ trở nên nặng nề, bàn tay đột nhiên nắm thành quả đấm, bốn mắt nhìn nhau, anh không nhìn rõ nét mặt cô, nhưng thấy được gì đó từ vành mắt cô, “Đúng vậy.”

Khóe mắt Thanh Thử khô khốc, như bị bão cát thổi vào, cổ họng tắc nghẹn khó tả.

“Anh đã quen biết Nguyên Lê từ lâu.” Giọng nói của cô chỉ có sự bình thản. Cũng có nghĩa là, anh đã biết tới sự tồn tại của cô từ lâu rồi.

Sắc mặt Trình Mục Lăng nghiêm trọng, sau một hồi lâu, anh giật giật mắt, “Rất xin lỗi, anh vẫn gạt em chuyện này, quả thật là anh có quen biết Tống Nguyên Lê.”

Thanh Thử không biết nên khóc hay nên cười. Từ đầu chí cuối, cái gì anh cũng biết. Thế nhưng cô lại chẳng biết gì cả. Cô cắn môi thật chặt, “Cho nên, anh tạo dựng 《Đồ Trung》, anh đào tạo Chu Mật——” bước đi này, anh đã sớm bố trí tốt.

“Tại sao?” Cô nói từng chữ từng chữ một cách khó khăn, trước mắt hoàn toàn mờ lung. Cô nhìn anh, nhưng cô phát hiện mình vốn nhìn không thấu người trước mắt.

Thì ra những chuyện cô nghĩ là trùng hợp, đều là anh cố ý cả.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Bọn họ đều nói, Trình Mục Lăng thích cô, thế nhưng về việc thích có dụng tâm, rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì, Thanh Thử hoàn toàn mờ mịt.

Ánh mắt Trình Mục Lăng yên lặng, vẫn duy trì động tác không thay đổi. Không có ai nhìn mà biết được đến cùng thì anh đang suy nghĩ gì.

Quán ăn yên tĩnh, thực khách ra vào, hai người yên lặng chờ đợi chân tướng sắp tới.

Trình Mục Lăng làm sao quen với Tống Nguyên Lê?

Đó là trong một buổi hoạt động do hội sinh viên người Hoa tổ chức —— triển lãm ảnh. Anh bị bạn học lôi tới, vốn tưởng rằng đó chỉ là một hoạt động triển lãm bình thường thôi, nhưng không ngờ tác phẩm của Tống Nguyên Lê, thu hút rất nhiều người dừng chân.

Sau đó, nhờ bạn học giới thiệu, anh và Tống Nguyên Lê quen nhau, cùng đến từ thành phố S, đều nỗ lực học về thương mại, Tống Nguyên Lê vừa mới tới trường học đã bắt đầu nổi tiếng. Trình Mục Lăng nhiều hơn Tống Nguyên Lê mấy tuổi, anh cũng nhận thấy, người đàn em này thật sự là tài hoa hơn người.

Lần đầu tiên Trình Mục Lăng biết đến Thanh Thử là ở lễ Giáng Sinh năm đó. Trời đổ tuyết rất lớn, tuyết dày tới mấy thước (1 thước TQ = 23 cm – Google), con đường bị kẹt, đi lại rất khó khăn.

Hoạt động buổi tối hôm đó vẫn rất náo nhiệt.

Lúc muộn Tống Nguyên Lê mới chạy từ phòng thí nghiệm tới, chào hỏi bọn họ xong, liền tìm một cái góc nhỏ ngồi xuống.

Trình Mục Lăng ngồi đối diện cậu ta, Tống Nguyên Lê không để ý đến anh. Anh thấy cậu ta gọi điện thoại, về mặt cung chiêu, “Lê Nô-en vui vẻ nhé, đêm nay bọn tớ có một bữa tiệc mừng lễ Nô-en, ừ, rất ý nghĩa. Được - mùa xuân sang năm tớ sẽ quay trở về.” Trình Mục Lăng kinh ngạc, Tống

Nguyễn Lê luôn luôn lạnh nhạt, thì ra là còn có một mặt như thế này nữa.

Những người khác cũng phát hiện Tống Nguyên Lê, thỉnh thoảng dụ dỗ .”Nguyễn Lê gọi điện thoại cho bạn gái à?”

Tống Nguyên Lê cúp điện thoại, cười một tiếng, “Không phải là bạn gái của tôi đâu.” 18 tuổi, tướng mạo cậu ta lại tuấn tú như thế, bọn con trai ở đó không chịu tin.

Cậu ta uống một ly thức uống nóng rồi nói, “Chúng tôi lớn lên với nhau từ nhỏ.”

“Ồ, thanh mai trúc mã a, vậy càng tốt.”

Tống Nguyên Lê lắc đầu một cái, “Tình cảm của chúng tôi rất tốt, nhưng không giống như mọi người nghĩ đâu.”

“Làm sao vậy được? Nguyễn Lê có ảnh không?” Bọn con trai nói xong liền giật lấy điện thoại của Tống Nguyên Lê.

“Là cái này sao?” Tất cả mọi người có chút kích động.

Tống Nguyên Lê ngược mắt nhìn, “Không phải.”

“Thế đây là ai?” Mọi người tò mò.

“Em của một người bạn.” Trong tấm ảnh, hai người mặc đồng phục học sinh giống nhau, đứng ở cổng trường trung học, cô bé nhìn vào màn hình tay tạo dáng chữ v, nụ cười ngọt ngào. Tống Nguyên Lê đứng bên cạnh cô, cao hơn cô bé một cái đầu, khoe miệng cậu ta treo nụ cười rất khế.

Điện thoại di động để tấm ảnh này, mọi người ai cũng hiểu. Mọi người còn muốn nói nữa nhưng lại thấy cậu ta lạnh nhạt, liền thôi tò mò.

Mọi người tiếp tục tìm xuống dưới, tới một bức ảnh chụp ba người, “Cô bé đứng giữa này à?”

Tống Nguyên Lê bắt đầu đi giật đầu một cái, “Đúng vậy.”

“Tống Nguyên Lê, thật sự không phải bạn gái cậu?”

Tống Nguyên Lê lắc đầu một cái.

“Nếu vậy, khi nào đó giới thiệu cho anh em nhé.”

Tống Nguyên Lê giật di động lại, “Không được.”

“Stop!”

“Chuyện này còn phải hỏi qua anh trai cô ấy đã, đó, anh trai cô ấy là Tiêu Thanh Dương.”

Mọi người kinh ngạc một hồi. Khi đó Tiêu Thanh Dương giống như một con ngựa đen thần kỳ đi ra từ Wall Street. (Hay còn gọi là Phố Wall – một con phố nhỏ ở New York, Hoa Kỳ; là nơi đóng trụ sở của Sở giao dịch chứng khoán New York. Qua thời gian, nó còn là cách nói tắt đề cập tới tầm quan trọng của tài chính có ảnh hưởng của ngành tài chính Mỹ, tập trung ở khu vực thành phố New York.)

“Em gái người đó tên gọi là gì?”

“Tiêu Thanh Thử, cái tên lấy cảm hứng từ bài thơ thời Nam Bắc Triều.” Mọi người nghe cậu ta nhỏ giọng thì thầm, “Áp lý hướng sơ vu, hàn lưu tự thanh thử.”

Đó là lần đầu tiên Trình Mục Lăng nghe thấy tên của Thanh Thử. Sau này anh đã học thuộc lòng bài thơ có câu thơ ấy 《Thượng Thư Tinh mới ra》.

Mấy sinh viên nam liền vây quanh Tống Nguyên Lê hỏi chuyện về cô.

Trình Mục Lăng biết rất nhiều thứ về cô, tỷ như không thích ăn trứng gà, không thích các môn khoa học tự nhiên, rồi tình rồi mù vật lý và sinh học, ngược lại hóa học lại rất khá. Anh còn biết lý tưởng của cô, đi du lịch vòng quanh thế giới, làm một người lữ khách tự tại.

Trình Mục Lăng uống cocktail, nghe Tống Nguyên Lê chậm rãi kể.

“Tống Nguyên Lê thật là, đang ở trong phúc mà chẳng biết, một Thanh Mai tốt như vậy, lại không nhanh nhanh gấu đi.”

Tống Nguyên Lê nhàn nhạt cười.

Vài tháng sau, một lần nữa anh gặp Tống Nguyên Lê ở sân trường, chỉ là lần đó Tống Nguyên Lê không nhìn thấy anh, lúc ấy cậu ta đang mãi nói chuyện với một cô gái. Trình Mục Lăng đi về phía ngược lại, đột nhiên anh nhớ đến cái tên kia.

Lúc ấy anh đang viết bài phân tích về kinh tế học, viết được một nửa, mà xui quýt khiến thế nào anh lên mạng, gõ một cái tên xa lạ vào thanh công cụ tìm

kiếm

Tiêu Thanh Thử.

Ngoài dự đoán, thậm chí còn tìm được thông tin về cô bé mơ hồ trong miệng Tổng Nguyên Lê.

Top 10 ca sĩ trường trung học quốc tế D.

Giải đặc biệt của cuộc thi năng khiếu – ly hoa mai của thành phố D.

Phòng viên thực tập ở đài truyền hình thành phố D.

.

Trong tám ảnh cô mặc đồng phục học sinh, tết tóc đuôi ngựa, chỉ cần động đậy là đuôi ngựa đong đưa.

Sắc mặt anh cứng lại, mắt hờn thật lâu.

Hôm nay, anh nên giải thích với cô như thế nào đây? Đúng, anh đã biết rõ sự tồn tại của cô từ rất lâu. Buổi phát biểu ở đại học C, cho dù không có tai nạn nhỏ đó, anh vẫn sẽ gặp được cô.

Chỉ là thời gian sớm muộn thôi.

Trình Mục Lăng chậm rãi kể tất cả cho cô biết, giọng nói anh trước sau như một làm cho lòng người an ổn.

“Một năm trước, anh đã nhìn thấy em?” Thanh Thử thất thanh hỏi.

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, “Khu thắng cảnh Đào Hoa Nguyên là do Trình thị khai thác, em đã đưa một đứa trẻ bị lạc đường tới chỗ quản lý.”

Cuối cùng thì Thanh Thử cũng nhớ ra, “Khi đó anh ở đó?”

Trình Mục Lăng gật đầu một cái. Anh đã ở đó! Lúc ấy anh nhìn một cái liền nhận ra cô. Mặc dù anh chỉ nhìn qua ảnh của cô, nhưng vẫn nhận ra. Thời gian mấy năm, dường như cô không hề thay đổi gì, nhưng nơi ẩn đường dường như đã có cái gì đó khác đi.

Cô bình tĩnh nhìn qua mọi người, giao đứa bé cho nhân viên phụ trách, rồi lẳng lặng rời đi.

Thanh Thử nhìn cặp mắt đen láy sâu thẳm kia, cảm xúc trong lòng thay đổi trong nháy mắt.

Hoá ra là như vậy! Hẳn là như vậy!

Trong lúc nhất thời Thanh Thử không nói gì, cô vươn tay ra, cánh tay lúng túng va vào chén nước, sữa đậu nành đổ ra mặt bàn, một mảnh hỗn độn.

Trình Mục Lăng nhanh tay nhanh mắt kéo tay cô, “Có bị nóng không?” Anh cẩn thận xem xét tay cô.

Thanh Thử lắc đầu liên tục, cô nhìn thấy trong mắt anh tràn đầy sự lo lắng.

Tay Thanh Thử cứng đờ, Trình Mục Lăng từ từ buông tay cô ra, hai người ngồi xuống lần nữa.

Một cái chớp mắt, đã lập tức thay đổi.

Đúc lúc này, Lục Kiều đột nhiên xuất hiện, phá vỡ sự im lặng.

“Hi——” Lục Kiều tác phong nhanh nhẹn ngồi xuống, anh ta nhìn lướt qua bữa sáng trên bàn, “Tôi nói này Thanh Thử cô vô tâm thật đấy, tôi đây ăn sáng mà chẳng thèm gọi tôi với.” Lục Kiều không khách khí cầm lấy một cái bánh dày.

Trình Mục Lăng không biến sắc nhìn lướt qua Lục Kiều, “Làm sao anh lại ở chỗ này?”

Lục Kiều tựa vào ghế, “Em gái tôi cũng ở đây mà.”

Thật là hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Sắc mặt Trình Mục Lăng trầm xuống.

Lục Kiều gọi cô bé ở chỗ gần đó, để cho cô ta thu dọn sạch sẽ mặt bàn, rồi gọi mấy món.

Tổng kết bữa sáng, chỉ có Lục Kiều có khẩu vị.”Hai người không ăn à? Tuy là tay nghề kém hơn đầu bếp nhiều, nhưng ăn một ít thấy cũng được.”

Trình Mục Lăng bỗng động động khoe miệng, thấy Thanh Thử vẫn rừ rừ, anh cầm một chiếc bánh bao nhân thịt bỏ vào cái khay trước mặt cô, “Em

còn chưa ăn gì đâu.”

Thanh Thử thu lại vẻ mặt, tất cả như thường, giống như mới vừa rồi giữa hai người không xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, “Cám ơn.”

Sắc mặt Trình Mực Lãng đại biến.

Lục Kiều không biến sắc quan sát, anh ta hơi nheo mắt. Thanh Thử bắt đầu, ăn từng chút chút một.

Lục Kiều nghĩ ngợi nói, “Lát nữa có hứng thú đi tới đằng trước không, hôm nay có biểu diễn kịch chiếu bóng đấy. Thanh Thử, cô có đi xem không?”

Thanh Thử lắc đầu một cái, “Khi còn bé chỉ xem trên ti vi thôi.”

“Vậy thì thật là tốt, chúng ta có thể tới đó xem một chút.” Lục Kiều cầm giấy lau lau tay một chút.

Trình Mực Lãng không nói gì nữa.

Ba người cùng đi, Thanh Thử đi song song với Trình Mực Lãng, Lục Kiều đi ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nói vài câu với Thanh Thử. Bây giờ anh ta có thể khẳng định là giữa Trình Mực Lãng và Thanh Thử đã xảy ra vấn đề gì đó.

Đến nơi chiếu kịch, dưới đài đã có rất nhiều khách ngồi, toàn là người lớn đưa trẻ con theo.

Ba người liền đứng ở một góc.

Không lâu sau, kịch chiếu bóng bắt đầu.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Thanh Thử với kịch chiếu bóng là ở trong bộ phim 《 còn sống 》.

Đột nhiên Lục Kiều ghé vào tai cô, “Các vị cãi nhau?”

Thanh Thử không để ý anh ta, một đáng mày râu sao mà lảm chuyện vậy.

Cũng chính bởi vì Lục Kiều để ý cô, mới có thể để ý chuyện của cô như vậy.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy Trình Mực Lãng lạnh lùng như thế, Thanh Thử, tôi thật sự bội phục cô sâu sắc.” Lục Kiều đề thấp giọng.

Trên sân khấu đang diễn cái gì, Thanh Thử vốn cũng chẳng rõ, chỉ thấy cái bóng kia nhích tới nhích lui.

Trình Mực Lãng một mực yên lặng không lên tiếng, chỉ là khi Lục Kiều lần nữa đến gần Thanh Thử thì anh kéo Thanh Thử một cái, lôi cô đến bên cạnh mình.

Lục Kiều phẫn nộ cười một tiếng, sờ mũi một cái.

Chẳng biết kịch chiếu bóng hết lúc nào, bên ngoài căn phòng ánh mặt trời sáng ngời chói mắt.

Lục Kiều thân thiện bung một cây dù cho cô, Thanh Thử sửng sốt. Lục Kiều tự nhiên nói, “Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa.”

Bên kia, Trình Mực Lãng đã đi về phía trước rồi. Thân ảnh anh thon dài, chỉ cần nhìn một cái là tìm được trong đám đông.

Thanh Thử trầm mặc trong chốc lát, mặc dù cô biết điều cô muốn nói là bất lịch sự, “Lục Kiều, giữa tôi và Trình Mực Lãng đã xảy ra một vài vấn đề, cho nên tôi muốn đi một mình.”

Lục Kiều nhìn gương mặt cô, anh ta nhưn nhưn mày, “Không thành vấn đề, hai ngày tới tôi vẫn ở đây. Ở trước quán trà đối diện cây cầu trước mặt ấy.”

“Cám ơn.” Thanh Thử có hơi áy náy, cô đưa mắt đi, không hề nhìn vào đôi mắt kia nữa, những ngông cuồng khi mới gặp đã sớm không còn nữa, tới hôm nay còn có thêm mấy phần thâm tình khó giấu.

Trình Mực Lãng đứng ở phía trước, mắt nhìn bọn họ. Lục Kiều đi rồi, Thanh Thử từ từ đi về phía anh.

Cách khoảng trăm thước, cô đi rất chậm, anh có chút không thấy rõ nét mặt cô.

“Sư huynh ——” một lần nữa cô dùng cách xưng hô này. Cô cẩn thận từng li từng tí lựa chọn từ ngữ, mỗi một chữ đều đã suy nghĩ cẩn kẽ.

Chung quanh có rất nhiều du khách đang đi lại, bên cạnh có một cái chum đựng nước, rất nhiều người ở nơi đó ném tiền xu vào. Một đôi thanh niên yêu nhau muốn thả tiền, người con trai không kiên nhẫn, “Anh cũng đã ở bên em rồi, em vẫn còn có nguyện vọng nào muốn cầu xin à?”

Cô bé nói giòn tan, “Em muốn ông trời ban cho em một người tốt hơn.”

Người con trai giật xong tới kéo cô bé đi.

Thanh Thử âm thầm hít một hơi, “Sư huynh, em không phải là một người dửng dưng. Về mặt tình cảm, thậm chí em là một kẻ mềm yếu. Em và Nguyên Lê có 19 tình cảm, cả đời em cũng không quên được.” Cô đưa tay lên đặt trên ngực, “Lần đầu tiên em nhìn thấy ảnh của anh thì em cảm thấy đôi mắt của anh rất giống với Nguyên Lê, mắt hai mí, hình dáng giống nhau, thậm chí làm cho người ta say mê. Hôm anh phát biểu ở trường đại học, em còn chụp lại tấm áp – phích của anh nữa.” Cô cười chua xót.

Trình Mục Lăng đứng ở đó, mặt trời đang treo trên cao, ánh mặt trời tỏa xuống, trên mặt anh có một vết tối “Anh biết rõ mà, đôi mắt của anh rất giống cậu ta.” Làm sao anh lại không biết.

“Sư huynh, em cũng đã lừa gạt anh.” Thanh Thử khàn khàn nói. “Thật ra em không nên tới tòa soạn mới phải ——”

Nếu như ban đầu cô kiên trì không đi, có phải sẽ không có sự dây dưa bây giờ hay không?

Cô không dám nghĩ.

Trình Mục Lăng đứng im tại chỗ, ánh mắt anh tràn đầy kinh ngạc mà nhìn cô, “Thôi mà, anh biết, anh đều biết cả.”

Thanh Thử trừng mắt nhìn, đè ép sự chua xót xuống, “Em muốn —— cuộc đời em vẫn sẽ giống như kế hoạch trước đây.”

Khi cô nói xong câu này, Trình Mục Lăng đột nhiên ôm lấy cô, hai cánh tay giam cầm cô thật chặt vào trong ngực, “Từ lần đầu tiên anh nghe được tên em, thời gian đã được sáu năm rồi. Em và Tống Nguyên Lê có 19 năm tình cảm, nhưng anh và em còn có mấy chục năm thời gian mà.” Hơi thở của anh thổi lên phát bên tai của cô, mỗi một chữ cũng trầm trầm va vào cõi lòng cô.

Thanh Thử dùng sức thất nắm chặt tay lại, cô nhắm nghiền hai mắt, “Em cũng từng muốn có một bắt đầu mới ——” nội tâm khổ sở giằng giằng, đêm qua đến sáng nay làm cho không có ai hô hấp được, cô khẽ cắn răng, “Nhưng mà không thể có dính dáng gì với Tống Nguyên Lê.”

Cô cảm thấy thân thể anh run lên một cái, không biết qua bao lâu, anh chậm rãi buông cô ra. Vào lúc này lục phủ ngũ tạng của Trình Mục Lăng đã lẫn lộn vào một chỗ, anh giận quá, nhưng vẫn cố nhịn đi. Tiêu Thanh Dương nói không sai, Thanh Thử quả thật còn bướng bỉnh hơn cả lừa.

“Em có nghĩ qua chưa, nếu như Tống Nguyên Lê còn sống, hai người sẽ cùng nhau sao?” Trình Mục Lăng quyết định buông lời hung ác.

Trong nháy mắt sắc mặt Thanh Thử trắng mấy phần, lui về phía sau một bước, “Em chưa bao giờ nghĩ tới những giả thuyết.”

“Thanh Thử, em đã bao giờ suy nghĩ xem tình cảm của em dành cho Nguyên Lê là thứ tình cảm gì chưa? Là tình thân? Là tình yêu? Còn nữa, em chắc chắn là Nguyên Lê yêu em à?” Trình Mục Lăng nói từng chữ một, đôi mắt sáng quắc nhìn cô. Thanh Thử nghe trái tim em một chút đi, đừng để quá khứ che mất trái tim em.”

Trong khoảnh khắc như Thanh Thử đã mất đi tất cả khả năng suy nghĩ, dường như là cô không nghe rõ câu hỏi của Trình Mục Lăng.

Ô Trần nói lớn không lớn, cô đi dọc theo con hẻm mà chẳng có mục đích nào. Con đường trải đá xanh, một khối tiếp một khối, thậm chí cô mong mỏi, cứ tiếp tục đi mãi thì tốt biết bao nhiêu?

Như Lục Kiều đã nói, trời mưa.

Mưa to như trút, du khách nhanh chóng chạy lên phía trước. Thanh Thử đứng bên mái hiên, nước mưa chảy xuôi trên mặt, tầm mắt dần dần trở nên mờ lung.

Nhưng đại não lại minh mẫn khác thường.

Cô lấy điện thoại di động ra tìm kiếm trong danh bạ rồi gọi đi.

Không lâu liền có người nhận.

Tiêu Thanh Dương hơi kinh ngạc, “Thanh Thử ——”

“Anh biết hết đúng không?” Giờ phút này cô mới cảm thấy trái tim thiện lương như bị móc rỗng.

Tiêu Thanh Dương chấn động trong lòng, trong nháy mắt lâm vào trong trầm mặc.

“Ha ——” Thanh Thử nở nụ cười, “Sao anh nhiều thủ đoạn vậy, làm sao anh có thể không biết anh ấy và Nguyên Lê biết nhau chứ? Anh biết từ lúc ban đầu sao? Hai người đều lừa em? Anh, nếu như không phải là em nhờ người đi xác nhận, có phải hai người định sẽ lừa em cả đời không?”

“Thanh Thử, em hãy nghe anh nói?”

Thanh Thử vốn không nghe lọt, cô cần một chỗ xả ra, “Còn muốn nói gì nữa, anh ấy đã nói hết với em rồi.”

Tiêu Thanh Dương hoảng loạn, “Thanh Thử, quên Nguyên Lê đi, vốn dĩ nó cũng không ——”

Thanh Thử kéo kéo sợi tóc ướt nhẹp, “Tại sao? Mấy năm nay anh luôn mặc kệ em, sau khi anh ấy xuất hiện, anh lại chủ động tích cực như vậy. Bởi vì Trình thị muốn hợp tác với anh à?”

“Thanh Thử!” Tiêu Thanh Dương trầm trầm gọi tên cô, “Em bình tĩnh một chút đi.” Trong lòng Tiêu Thanh Dương nhất thời dâng lên một hồi lửa giận. “Bây giờ em đang ở đâu?” Anh nói rất chậm, biết bây giờ cô đang nổi nóng.

Thanh Thử tựa vào cánh cửa gỗ, cô hít vào một hơi thật dài, “Hai người bảo em làm sao mà bình tĩnh được?!” Thân thể từ từ trượt xuống, “Anh, là em bảo Nguyên Lê về nước đi du lịch, nếu không cậu ấy sẽ không về nước, cũng sẽ không ngồi chiếc máy bay kia, cậu ấy sẽ không chết. Là em hại chết cậu ấy!”

“Không phải vậy, Thanh Thử, không phải vậy ——” Giọng Tiêu Thanh Dương run run, nhưng cuối cùng vẫn không nói tiếp.

Thanh Thử gấp di động bên tai lại, cô không muốn nghe thêm nữa.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, du khách đứng đầy hai bên hiên.

Cô nhìn về phía trước, ánh mắt vô hồn.

Lần đó cô tiến bộ lên được thứ tự hơn một trăm, cậu ấy đồng ý cùng cô đi Ô Trần du lịch, nhưng cuối cùng cậu ấy đã nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ngay sau đó Tiêu Thanh Dương gọi điện cho Trình Mục Lăng, từ giọng nói của Trình Mục Lăng thì anh hiểu rằng, giữa hai người đã có vấn đề. Quả nhiên anh đoán đúng, có thể tưởng tượng Trình Mục Lăng bị tức giận tới mức nào.

Tiêu Thanh Dương vuốt vuốt khóe mắt chưa xót, “Cho nó chút thời gian đi, chuyện của Nguyên Lê vẫn là nút thắt trong lòng nó.”

“Tôi hiểu rõ, cho nên khi bắt đầu tôi mới không nói cho cô ấy biết tôi quen với Tống Nguyên Lê, nếu không cô ấy nhất định sẽ không chịu tiếp xúc nhiều với tôi.”

“Đúng vậy đấy. Em gái tôi thật sự quá mâu thuẫn, nhưng tôi tin tưởng trong lòng nó chắc chắn có cậu. Lần trước gặp mặt, tôi đã thấy được. Nó rất hồi hộp, nó lo rằng tôi sẽ không thích cậu.”

Trình Mục Lăng hơi cong môi một cái, “Có lẽ chính cô ấy cũng không biết rõ lòng mình.”

Tiêu Thanh Dương trầm ngâm nói, “Chuyện của Nguyên Lê, nó vẫn một mực tự trách mình. Mấy năm nay nó cũng không được dễ chịu. Nói ‘tâm tàn ý lạnh’ để miêu tả cũng chẳng sai, nhưng kể từ sau khi cậu xuất hiện, Thanh Thử trở nên có thần thái, có sức sống. Mặc dù nó không nói gì, nhưng tôi vẫn nhìn ra được. Nó đề ý cậu.” Tiêu Thanh Dương nhớ tới điều gì, “Cậu đã gặp qua Đường Linh chưa?”

Trình Mục Lăng đáp một tiếng.

“Thanh Thử và Đường Linh vẫn là bạn học cùng lớp, tình như chị em, chỉ là tâm lý của mấy cô bé có lúc quả thật rất kỳ quái. Đường Linh là một cô gái rất có chí tiến thủ, cô ta hâm mộ Thanh Thử nhưng cũng ghen tỵ với Thanh Thử, rất mâu thuẫn. Khi đó, hai người bọn họ cộng thêm Tống Nguyên Lê tạo thành một tổ học tập nhỏ. Chủ nhật sẽ đến nhà tôi học bài, tôi thấy được, Đường Linh có tình cảm không bình thường với Tống Nguyên Lê, có điều Đường Linh giấu giếm cũng giỏi, vẫn luôn không để cho hai người kia phát hiện ra, cho đến khi Tống Nguyên Lê qua đời, Đường Linh và Thanh Thử mới trở mặt với nhau. Thật ra thì hai cô gái đều rất ngoan ngoãn, bọn họ không hề biết tình cảm của Tống Nguyên Lê.” Tiêu Thanh Dương buồn bã nói, “Thanh Thử vẫn luôn cảm thấy Tống Nguyên Lê đối với nó bằng tình yêu nam nữ, tôi vẫn không dám nói chân tướng cho nó biết. Tôi sợ nó không chấp nhận được. Thật ra thì, chắc một lúc nào đó cũng phải dẫn lòng mà nói cho nó biết thôi, nha đầu ngoan, vì một người không yêu nó mà nó muốn bức mình thành cái dạng gì chứ?”

Cuộc trò chuyện một lần rơi vào trầm mặc, một hồi lâu, Tiêu Thanh Dương mở miệng lần nữa, “Mục Lăng, hãy cố gắng lên.” Ai bảo cậu có tình thích nó.

Nếu như nói, Tống Nguyên Lê là khổ nạn của Thanh Thử, thì nó lại là khoản nợ của cậu.

Tiêu Thanh Dương cũng rất bất đắc dĩ, việc anh có thể làm không nhiều lắm. Chỉ có thể đã động bằng chút ít thông tin.

“Anh yên tâm” Anh phần chân nói ba chữ.

Mưa to tạnh đi, không lâu, mặt trời lại ló ra. Sau cơn mưa, Ô Trần yên tĩnh hơn một phần.

Thanh Thử lang thang không có mục đích trong Ô Trấn, không biết đi bao lâu, sau bèn tìm một quán cơm, tùy ý gọi một tô mì. Lúc ấy trong tiệm có khá nhiều người, cô liền ngồi chung một bàn với người khác.

Đợi khi cô ngồi xuống thì mới phát hiện người nọ hẳn là cô gái đã hát trong quán rượu tối hôm qua.

Người con trai đỡ cô gái về tối qua hiển nhiên cũng đã nhận ra cô, anh ta nhìn thoáng qua, quay đầu tiếp tục ăn thứ gì đó trong chén.

Thời tiết tháng chín, nhiệt độ ở Chiết Giang mỗi lúc một cao không giảm. Quạt máy thổi vù vù trong quán ăn, nhưng vẫn không làm cái nóng tản đi. Người bụng bê vẫn đang đứng ở chỗ cửa ra vào để đón khách.

Không lâu sau người con trai đã ăn xong, “Anh đi ra ngoài một chút, em cứ ăn từ từ.”

Cô gái đáp một tiếng.

Món ăn của Thanh Thử vẫn chưa được mang lên, cô bèn thúc giục một lần.

“Tiệm này là thế đấy, cô chờ thêm một lát đi.” Cô gái ngồi một bên đột nhiên mở miệng.

Thanh Thử nhìn cô, gật đầu một cái.

Hai người nhìn nhau.

Thanh Thử do dự một chút, “Tối qua cô hát rất hay.”

Cô gái vén vén tóc, “Cô cũng thích?”

Thanh Thử gật đầu một cái.

Cô gái nhú mày, “Thật ra thì tôi từng nhìn thấy cô trước đây rồi, bên chum nước, rất nhiều người ở đó ném tiền xu, người bạn kia của cô đâu rồi?”

Mặt mày cô gái trong sáng động lòng người, lời nói thể hiện sự dịu dàng của con gái Giang Nam.

“Chúng tôi tách nhau ra một chút.” Thanh Thử trả lời.

Cuối cùng nhân viên phục vụ cũng mang thức ăn lên.

Thanh Thử ném thử một miếng, nhất thời không muốn ăn nữa. Khó trách cô gái này chẳng thèm chạm vào cái chén trước mặt cô ta.

“Ăn một chút đưa chuột đi, mùi vị cũng không tệ lắm.” Cô gái nói.

“Cám ơn.” Cô ăn một miếng, ngọt thanh.

“Cô đã đi thăm phía tây trấn chưa?” Cô gái hỏi.

Thanh Thử lắc đầu một cái.

“Có hứng thú thì lát nữa đi cùng nhé?”

Không biết vì sao, Thanh Thử cảm giác người trước mắt giống như một người đã quen biết từ rất lâu. Có lẽ đây chính là duyên phận giữa người và người, giữa biển người mênh mông, lần đầu tiên gặp nhau đã có cảm giác thân thiết quen thuộc.

“Cô không chờ bạn trai sao?” Thanh Thử theo bản năng hỏi.

Cô gái khẽ cười một cái, “Anh ấy không phải bạn trai tôi.”

“Oh, thật không phải?”

“Không sao, anh là Ex. Boyfriend (bạn trai cũ) của tôi.”

Thanh Thử giật mình, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

Ngược lại cô gái rất thoải mái, “11 tôi sẽ kết hôn. Nhắc tới cũng khéo, vị hôn phu của tôi lại là học trưởng của Ex. Boyfriend.”

Động tác của Thanh Thử cứng lại trong nháy mắt.

“Cô ăn nữa không? Không ăn nữa thì chúng ta đi thôi.”

Phía đông và phía tây Ô Trấn rất khác biệt nhau, nơi này có rất nhiều cửa hàng thú vị, còn có quán bar, mang nhiều hơi hướng trữ tình hơn. Hai người đi dọc theo con đường trải đá xanh về phía trước, xuyên qua khu vực có nhiều cửa hàng nhỏ.

Không mua thứ gì, nhưng tâm tình lại vô cùng vui vẻ.

Mặt trời dần dần xuống núi, ánh chiều tà chiếu rọi cả con đường, có thêm một phần dịu dàng.

Hai người dừng chân ở một quán cà phê, trong tiệm đang mời một bài hát:

Không thấy được khuôn mặt thấy có chút tiếc nuối

Có mấy lời từ lâu để trong lòng không dám quên

Hy vọng đôi lứa xa vời đôi lấy gặp đôi tuyệt vọng

Làm sao nhẫn tâm nhìn về hướng người ra đi

.....

Thanh Thử nhìn nhìn cô gái, rõ ràng hai người đã đọc hiểu lòng nhau từ trong mắt đối phương.

Tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, mỗi người gọi một ly cà phê.

Nhưng cà phê còn chưa kịp mang lên, bài hát hơn 3 phút đã trôi qua như thoi đưa.

Cô gái nhìn cô, “Tôi tên là Tống Ly.”

“Tiêu Thanh Thử.”

“Khâm thử tạ ơn trong phim cổ trang á?”

Thanh Thử nhìn không được bật cười, “Không phải, viết như này.” Cô lấy một mẫu giấy tiện lợi viết tên mình ra.

Tống Ly nhìn chăm chăm tờ giấy, sờ sờ chớp mũi, “Tôi chắc chắn mình không phải là người đầu tiên nhầm lẫn tên cô.”

Nhân viên phục vụ bưng cà phê tới, hai người không nói nữa, uống cà phê, thản nhiên nhìn những dòng chữ trên tường do khách du lịch viết lại.

Tống Ly nhấp một ngụm cà phê, thật đáng. Cô nhàu nhàu mày, “Trước kia khi tới nơi này tôi cũng có viết.”

“Xem một chút xem có tìm được không?”

Tống Ly lắc đầu một cái, “Tìm được thì đã sao chứ? Đều là chuyện đã qua rồi.”

Đem qua Thanh Thử đã cảm thấy cô là một người từng trải.

Hình như Tống Ly cần một đối tượng để giải bày, mà trùng hợp sao Thanh Thử lại đi tới bên cô ta.

“Tôi và Ex. Boyfriend tới Ô Trấn, liệu có có cảm thấy —— kỳ cục không?” Tống Ly nghĩ tới từ này.

Thanh Thử không nói gì.

Tống Ly cười cười về không sao, “Đây là chuyện chúng tôi đã hứa hẹn với nhau từ lâu, nhưng không ngờ rằng thực hiện muộn mất hai năm.” Cô tỏ vẻ giận dữ, “Tôi và anh ấy yêu nhau suốt ba năm đại học, ba năm đấy! Thế mà tốt nghiệp chưa tới nửa năm đã chia tay. Nguyên nhân ư, không phải do không yêu, chỉ vì khi ấy còn quá trẻ, chúng tôi suốt ngày gây gỗ, không ai nhường ai. Bây giờ mỗi lần nghĩ lại đều cảm thấy thật ấu trĩ, cuối cùng khi tới mức không sao chung đụng được nữa, tôi đã nói lời chia tay, kết quả thật sự không cách nào quay đầu lại. Sau này nhờ có người giới thiệu, tôi quen ông xã tương lai, anh ấy là học trưởng của chúng tôi, là một người rất tốt, đối xử với tôi cũng vô cùng tốt. Chúng tôi ở chung với nhau không có sự sôi nổi của tuổi trẻ, nhưng lại cực kỳ bình yên. Khi tôi và ông xã đính hôn thì người cũ lại xuất hiện. Anh ấy muốn văn hồi, hi vọng tôi quay đầu lại, anh ấy nói anh ấy yêu tôi.”

Thanh Thử bỗng dưng căng thẳng trong lòng.

Tống Ly uống một ngụm cà phê lớn, đáng tới mức cô ta cau mày luôn. “Máu chó quá đúng không? Tôi cũng thấy khó tin. Đoạn thời gian đó, tôi như bị điên vậy. Thế mà tôi lại đi nói lời chia tay với chồng tôi——”

Đôi mắt Thanh Thử dần dần trở nên sâu hút, cô đắm chìm trong chuyện xưa của Tống Ly.

Tống Ly kể lại những chuyện này với một vẻ bình tĩnh, bình tĩnh như đang kể chuyện cũ của người khác vậy. Ánh mắt đương nhu hòa của cô ta thay đổi một chút, “Ba mẹ tôi và đám bạn thân đều nói tôi bị điên. Nhưng không thử thì làm sao biết được đúng sai, làm sao biết được sau này mình có hối hận

không? Có điều tôi thật sự rất cảm kích chồng tôi, anh ấy rất bao dung đối với tôi. Tôi muốn xa anh ấy ba tháng, dĩ nhiên, tôi sẽ không ở cùng một chỗ với Ex. Boyfriend. Tôi chỉ muốn mình hiểu thật rõ ràng, để không đối xử bất công với chồng tôi.”

Khóe miệng Thanh Thử giật giật, “Cô cho là cô thật sự biết người trong lòng cô là ai sao?”

Tổng Ly mỉm cười, “Điên một lần xong cũng tỉnh táo lại.” Cô ta nuốt nước miếng một cái, “Cũng chẳng hiểu sao lại muốn kể những chuyện này cho cô nghe nữa.” Cô ta nhìn cô, “Lúc cô đứng trong mưa gọi điện thoại, tôi đã đứng bên cạnh cô.”

Thanh Thử ngơ ngẩn.

Tổng Ly nói tiếp: “Có lẽ bởi vì tôi cảm thấy chúng ta rất giống nhau.”

Thanh Thử âm thầm hít một hơi, “Chỉ cần người đó còn sống, cô vẫn có thể lựa chọn. Nhưng cái chết sẽ không cho cô một sự lựa chọn nào khác.”

“Lời này cô nói quá bi quan, tôi không tán thành.” Tổng Ly nói một cách tự nhiên, “Tôi cảm thấy cô nên quý trọng người trước mắt.”

Thanh Thử đồng ý cũng không phủ nhận cười cười, chỉ là lần này, cuối cùng thì cô cũng nghe được một câu chuyện xưa viên mãn và hạnh phúc.

Trong lúc đó, Tổng Ly nhận điện thoại của người khác, sự lạnh nhạt đã biến mất, ánh mắt lộ ra dáng vẻ của một người con gái làm nũng. Thanh Thử đoán được người ở đầu dây bên kia là ai.

Cúp điện thoại, Tổng Ly cười cười với cô, “Tôi nói cho anh ấy biết tôi đang ở Ô Trần với ai, anh ấy rất tức giận.”

Thanh Thử cũng nhú nhú mày, ngay sau đó nghĩ tới điều gì.

“Nếu đã qua rồi, tôi cũng chẳng có gì để mà giấu giếm. Nói cho anh ấy biết, một là giúp anh ấy được yên tâm, hai là tôi muốn biết rốt cuộc anh ấy sẽ có phản ứng gì.” Cô ta cười hì hì. “Ai, có thể nói ra, tôi cảm thấy trong ngực nhẹ nhõm sung sướng hơn nhiều rồi.”

Tổng Ly là một người phụ nữ thông minh.

Thanh Thử cong cong đôi mắt. Không phải ai cũng có thể giống như Tổng Ly, nhìn nhận thấu đáo, buông tha hoàn toàn.

Chỉ là Tổng Ly nói không sai, quý trọng người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Trình Mục Lăng ở Ô Trần chưa được bao lâu, liền nhận được một cú điện thoại từ gia đình gọi tới, bệnh tim của ông cụ đột phát phải nhập viện, tình huống rất nghiêm trọng, anh phải lập tức quay về thành phố C.

Khi anh bấm số điện thoại thì Thanh Thử đang ở trong quán bar cùng với Tổng Ly, đang là sung sướng hát hò, hai người nghe thấy chuông điện thoại lập tức ngưng hát.

Trình Mục Lăng nghe thấy bên cô ồn ào, “Thanh Thử, bây giờ anh phải về thành phố C.” Anh ngẩng nhìn mặt nước đang gợn sóng lăn tăn, “Lát nữa anh sẽ cho thư ký Trương tới đón em.”

Anh không hề trình bày nguyên nhân, Thanh Thử có thể cảm thấy được đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng một khắc kia, cô lại không biết nên nói gì.

Tổng Ly ngồi đối diện với cô, vẻ mặt cổ vũ.

Nhưng cuối cùng cô chỉ nói một câu, “Đi đường cẩn thận.”

Cúp điện thoại, cô khe khẽ thở dài một hơi.

Tổng Ly không khỏi lắc đầu một cái, “Bạn trai? Cô cũng quá lạnh nhạt đi. Đã xảy ra chuyện, cũng chẳng nên câu lệ nhiều quá.” Cô ta nhấp một ngụm rượu.

Thanh Thử bung ly rượu lên, kinh hoàng một chút, nhìn chất lỏng màu đỏ dập dờn trong cái ly, “Tôi rất hoang mang, trong lúc nhất thời thật không biết nên làm gì.”

Tổng Ly nhìn đôi mắt tĩnh lặng của cô, “Vậy thì đừng có nghĩ gì nữa, uống rượu thôi.”

Buổi tối đó, cô và Tống Ly uống rất nhiều, say mèm.

Vốn tưởng rằng uống say, sẽ không còn phiền não, nhưng ai có thể nghĩ được, bộ não lại phát đi phát lại một hình ảnh.

Rất cuộc mệt mỏi khủng khiếp, cô nằm bò trên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang là ngủ trong khách sạn cô ở. Trên giường còn có một người đang nằm, Tống Ly vẫn đang khò khò ngủ say.

Cô xuống giường, quần áo nhăn nhúm dính vào người.

Tống Ly nghe động tĩnh mở mắt ra, mơ hồ, “Cô đã tỉnh?”

Thanh Thử hỏi, “Cô đỡ tôi trở về?”

Tống Ly ngáp một cái, “Người kia là bạn cô, tên là Lục gì đó, tôi chả nhớ nữa. Tôi có nhận một cuộc gọi của cô. Sau đó thì anh ta liền chạy tới.”

Thanh Thử đơn giản rửa mặt chải đầu, thay một bộ quần áo.

Tống Ly đi tới trước mặt cô, một tay khoác lên đầu vai cô, “Bạn thân mến, cả đêm qua cô đều nói mơ.”

Thanh Thử sững sốt.

“Có muốn biết cô đã nói gì hay không?”

Thanh Thử không lên tiếng.

“Cô một mực gọi cái tên Mực Lãng, một cái tên thật dễ nghe.” Tống Ly ngẩng đầu lên, “Trình Mực Lãng ——”

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trên sàn nhà cũ kỹ loang lổ những điểm sáng. Cô hoảng hốt nhìn, tim đập bịch bịch.

Tống Ly thấy đáng vẻ cô sững sờ, “Có đôi lúc con người ta vốn không hiểu nổi chính mình. Cho nên mới nói, rượu vào lời ra. Tôi đi rửa mặt đây.”

Thanh Thử kinh ngạc nhìn vào nơi kia, cho đến khi Lục Kiều tới tìm cô, cô mới chậm rãi bình thường trở lại.

Lục Kiều trầm mặc, không nhiều lời như trước đây.

Thanh Thử mời Tống Ly đi ăn sáng. Tống Ly trêu ghẹo nói, “Thôi tôi sợ quá nhiều các vị lắm.”

Thanh Thử giải thích, “Anh ta là người hợp tác với anh trai tôi.”

Một câu nói làm tim gan Lục Kiều tức đau.

Người hợp tác! Anh ta tức giận hừ một tiếng.

Như cũ là quán ăn kia.

Tống Ly nói, “Ăn xong bữa sáng là tôi phải về.”

“Nhanh như vậy?” Thanh Thử tức cười.

“Nếu như có thể, tôi mong thời gian có thể dừng lại. Nơi này thật sự quá thích hợp để nghỉ ngơi.” Tống Ly cảm khái, “Trở về tôi sẽ bận rộn lắm. Thanh Thử, nếu như có cơ hội, tương lai chúng ta cùng nhau đi du lịch nhé.”

“Chỉ hai người các cô? Bị người ta bán đi cũng không biết.” Trong giọng nói Lục Kiều tràn đầy sự khinh bỉ.

Thanh Thử nhú nhú mày, “Lục Kiều, trước kia tôi vẫn luôn đi du lịch một mình mà.”

Lục Kiều chớp chớp mắt, nhìn cô chăm chăm, “Cô cảm thấy anh cô sẽ yên tâm để cô đi du lịch một mình sao?”

Thanh Thử há miệng nhưng không phát ra âm thanh gì.

Lục Kiều lạnh lùng nói, “Nếu mà tôi qua tôi không tới, các cô cảm thấy sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Uống say không tới nổi không biết gì, các cô không sợ quán bar có người xấu à?”

Thanh Thử không nói gì, cô hơi cúi đầu xuống.

Tổng Ly nhìn sang Lục Kiều, không thể nhịn được mà cười cười. "Cái đó, tôi phải đi rồi, đi Cao Thiết."

"Vội vã như vậy?" Thanh Thử có chút luyến tiếc.

Tổng Ly đứng lên, "Có duyên thì sẽ còn gặp lại. Thật sự là không kịp rồi. Thanh Thử hẹn gặp lại."

Hai người dùng sức ôm nhau một cái.

Tổng Ly ở bên tai cô nhẹ giọng nói, "Người đàn ông này không tồi đâu, cô đúng là mệnh hoa đào."

Sau khi Tổng Ly đi, còn lại cô và Lục Kiều, hai người thật lâu không nói gì.

Lục Kiều chỉ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không nói gì.

Thanh Thử thấy anh ta nửa ngày chỉ duy trì một tư thế bất động, "Lục Kiều, tôi cũng chuẩn bị rồi đi rồi."

"Rời đi? Cô muốn đi đâu?" Ánh mắt Lục Kiều sâu thêm mấy phần.

"Dĩ nhiên là trở về thành phố C." Thanh Thử bình tĩnh nói.

Chân mày Lục Kiều cau thật chặt, có chút biểu cảm nghiêm túc, "Thái độ trước sau của cô thay đổi thật là lớn. Chân trước của Trình Mục Lăng mới vừa đi, hai người các cô từng người từng người cũng về luôn."

Từng người một ——

Thanh Thử đã chú ý tới lời anh ta nói, cô liền nghĩ đến Lục Nam. "Anh là đang nói Lục tiểu thư?"

Lục Kiều chớp chớp mắt, "Đúng vậy a, vừa nghe ông nội Trình phát bệnh, đã lập tức trở về thành phố C. Trình Mục Lăng không nói cho cô biết?"

Thanh Thử không nói gì.

Lục Kiều sáng tỏ, "Tim của ông nội Trình không được khỏe, lần này thật sự nghiêm trọng."

Thanh Thử trầm mặc một hồi, "Lục Kiều, giúp tôi một chuyện được không? Đưa tôi ra bến xe."

Sắc mặt Lục Kiều trầm lắng, "Tôi giúp cô, cô sẽ cảm ơn tôi như thế nào?"

Thanh Thử cau mày luôn lập tức, không nói hai lời, đứng lên đi ra ngoài.

Lục Kiều vươn tay kéo cô lại, "Gấp cái gì, tôi đâu có bảo là tôi không đưa cô, chỉ là tôi không hiểu ——" Lục Kiều còn chưa nói xong, Thanh Thử cũng không hỏi nhiều.

Cuối cùng Lục Kiều lái xe về thành phố C. Sau khi đến Thành phố C, Lục Kiều hỏi, "Trước hết tới bệnh viện à?"

Thanh Thử có chút bối rối, "Không, tôi về nhà trước."

Ngay trước khi cô xuống xe, Lục Kiều không nhìn cô, trầm giọng nói, "Ở bệnh viện XX, tầng 26."

Thanh Thử nhìn khuôn mặt nghiêng của anh ta, "Cảm ơn."

Cô về nhà một chuyến trước. Trong nhà vắng ngắt, Tiểu Viễn cũng không thấy. Cô vội vàng gọi điện cho Tôn Viêm Viêm.

Tôn Viêm Viêm đang lúc làm việc, hôm nay cô cũng đã là một thành viên của tập đoàn Trình thị. "Sao? Vẫn biết gọi điện thoại cho tớ?"

Thanh Thử tự biết mình đuối lý, "Viêm Viêm, Trình lão gia như thế nào rồi?"

Tôn Viêm Viêm thờ dãi một cái, "Tình huống không được tốt." Cô đi ra ngoài hành lang, "Trình Mục Lăng và anh họ anh ấy luôn ở bệnh viện trông chừng. Cậu không biết đâu, mấy ngày nay trên dưới công ty vẫn luôn đồn thổi —— chuyện cưới hỏi giữa nhà họ Lục và nhà họ Trình." Cô do dự một chút, vẫn quyết định nói cho Thanh Thử biết.

Thanh Thử an tĩnh nghe.

"Thanh Thử, có phải giữa cậu và Trình Mục Lăng đã xảy ra chuyện gì hay không?" Tôn Viêm Viêm lo âu hỏi.

Thanh Thử mỉm môi một cái, "Không có chuyện gì đâu, tớ đã trở về. Viêm Viêm, hôm nào tớ tới tìm cậu sau nhé."

Bệnh viện.

Trình lão gia vẫn còn đang ở phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt). Người nhà họ Trình một khắc cũng không rời, thay phiên nhau trông chừng.

Khi Trình Mục Lãng chạy về từ Ô Trần thì gương mặt của Phùng Tổ đầy oán khí, lời anh ra một góc, “Vì một người con gái, cả tính mạng mình con cũng không cần à?”

“Tình hình ông nội thế nào rồi ạ?” Anh đề thấp giọng hỏi.

“Không tốt.” Phùng Tổ không hề giấu diếm, bà đang định nói gì đó, chợt nhìn thấy vết thương trên trán Trình Mục Lãng, nhất thời khản trương, “Không phải nói không sao ư? Đầu cũng bị đụng trúng? Có chỗ nào bị thương nữa không?” Bà vươn tay muốn nhìn kỹ hơn.

Trình Mục Lãng né khỏi tay bà, “Mẹ, con không sao, chỉ bị trầy xước nhẹ thôi mà.”

Sắc mặt Phùng Tổ rất khó coi, bà cắn răng, “Vốn là mẹ cũng không định nói với con đâu, chuyện này mẹ chẳng muốn kể với ai, mẹ còn định gạt cả ba con nữa kia.” Bà hít sâu một hơi, “Con có biết tại sao bệnh tim của ông nội con đột nhiên tái phát không?”

Sắc mặt Trình Mục Lãng từng chút từng chút một lạnh đi.

“Vì ông nghe được tin con bị tai nạn giao thông, Mục Lãng, con là con mẹ, nếu như Mặc Dương biết chuyện này, nó sẽ gây bất lợi cho con đấy.” Trong mắt Phùng Tổ tràn đầy đau thương, “Sao con lại dốt vậy? Rốt cuộc là tại sao? Tiêu Thanh Thử vốn đã có người trong lòng, con còn ——”

Trong đôi mắt Trình Mục Lãng tràn đầy khí lạnh, “Mẹ, con đi xem ông nội một chút.”

Bước chân Phùng Tổ hơi lão đảo một chút, bà trừng mắt nhìn, thân thể vô lực tựa lên trên vách tường lạnh lẽo, đứa con ngốc ngếch này. Lục Nam rất tốt mà.

Phùng Tổ càng nghĩ càng nhức đầu.

Trình Mục Lãng trở lại chưa bao lâu, Lục Nam đã tới. Mặc dù do chuyện giữa Trình Mục Lãng và Lục Nam, trong lòng người nhà họ Lục có rất nhiều bất mãn, nhưng tình cảm cách mạng giữa hai ông cụ, sẽ không thay đổi.

Đôi mắt Lục lão gia đục đỏ ngầu, “Lão Trình, ông phải cố gắng lên nhé, ước định của chúng ta còn chưa đạt được mà. Ông không thể cứ thế mà ra đi. Còn nữa, món nợ của tôi và ông còn chưa tính mà, ông hãy mau tính lại đi!” Lục lão gia tức cảnh sinh tình, tâm tình cực kỳ khó chịu.

Trình Mục Lãng tiến lên, “Ông nội Lục, ông nội cháu sẽ nghe thấy lời ông. Ông sẽ gắng gượng được, ông sẽ không dễ dàng bị quật ngã.”

Lục lão gia nhìn anh, gật đầu một cái, không nói gì nữa. Lục Nam đứng bên cạnh Lục lão gia, cùng Trình Mục Lãng nhìn nhau, không nói tiếng nào.

Phùng Tổ lại mở miệng, “Nam Nam, lâu quá không gặp cháu, gần đây đang bận rộn chuyện gì à?”

“Cháu luôn ở sân khấu kịch, giữa tháng 11 là cháu phải diễn.”

“Đến lúc đó nhất định phải mời các bác tới nhà hát xem nhé, bây giờ Nam Nam càng ngày càng lợi hại.” Phùng Tổ tán dương.

Lục Nam cười yếu ớt, “Nào có, đây chỉ là do cháu nổi chút hứng thú thôi ạ. Bác gái, cháu có hẹn với bạn. Có thời gian cháu sẽ lại tới thăm ông nội Trình.”

“Được, Mục Lãng, con tiễn Nam Nam đi.”

Trên mặt Trình Mục Lãng không tỏ vẻ gì, đi cùng Lục lão gia và Lục Nam đến cổng bệnh viện. Lục lão gia liền rời đi trước. Anh và Lục Nam đứng ở đằng kia.

Lục Nam vén vén tóc, “Anh quay lại đi, lát nữa bạn em sẽ tới đón em.”

Trình Mục Lãng gật đầu một cái, “Nam Nam, cảm ơn em đã tới.”

Lục Nam xoay mặt, “Không cần. Em là tới thăm ông nội Trình.” Giọng cô ta run rẩy, im lặng một giây, cuối cùng hỏi, “Mục Lãng, em thật không hiểu, cô ta có gì tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Lục Nam có khiếu ngao của mình, cô ta không thể giống với những kẻ si cuồng thường gặp, bám sát Trình Mục Lăng không nghỉ. Cho tới nay, sự ái mộ của cô ta đối với Trình Mục Lăng vẫn sâu nặng trong lòng, sau khi biết hai nhà có ý tác hợp hai người, cô ta vẫn luôn âm thầm vui sướng, là thượng đế đã nghe được tiếng lòng của cô ta. Cô ta cho là cô ta và anh đã có thể đến với nhau, kết hôn sinh con, có một gia đình hạnh phúc.

Nhưng cô ta chưa bao giờ biết rằng, trong lòng anh đã tồn tại một người khác.

Lục Nam âm thầm hít một hơi, “Thôi, anh đừng nói gì cả. Mặc kệ như thế nào, trong mắt anh cô ta luôn là tốt nhất.”

Trình Mục Lăng nhìn sự u tối trong ánh mắt xinh đẹp của cô ta, “Thanh Thử không ưu tú bằng em, nhìn thì thấy thông minh, nhưng thật ra có những lúc cô ấy rất lơ mơ. Về mặt tình cảm, cô ấy là một người hèn yếu. Nam Nam, rồi em sẽ lấy được một đức lang quân xứng đáng với em.”

Lục Nam nhìn vào mắt anh, “Anh đang an ủi em à?” Cô ta nhún nhún vai, “Em nhất định sẽ gặp được một người còn ưu tú hơn cả anh.” Giọng nói cô ta có chút mơ hồ.

Trình Mục Lăng đứng đợi cùng cô ta cho tới khi bạn cô ta tới đón. Đường Linh ngồi trên xe, nhìn anh. Chờ Lục Nam lên xe rồi, cô ta hỏi, “Cậu lại đi cùng với anh ta?”

Lục Nam không để ý lắm, “Anh ấy cũng không phải là yêu ma quỷ quái, đi cùng anh ấy thì sao nào?”

Đường Linh chớp chớp mắt, cất giọng lạnh lùng, “Anh ta cũng không dễ dàng, gặp phải Thanh Thử.” Lời nói này thật ra có mấy phần chua.

Lục Nam nhắm mắt lại, “Đáng đời.” Cô ta sâu kín phun ra mấy chữ. “Bạn học kia của cậu trông thì dịu dàng, không ngờ tính tình cũng quật cường tới vậy.”

Đường Linh cười lạnh một tiếng, “Cũng vậy vậy thôi.” Cô ta không nói gì nữa. Do liên quan tới chuyện của Tống Nguyên Lê, nên cô ta đã đem tất cả mọi bất mãn với Thanh Thử bộc phát ra. Mấy năm nay vẫn cố ý không liên lạc, không ngờ rằng có nhiều thử tình cảm vẫn không hề thay đổi.

Buổi tối hôm đó, Trình Mục Lăng liên lạc với Thanh Thử thì biết cô đã từ Ô Trấn trở về. Anh bận bịu tới mức ngay cả thời gian ngủ cũng không có. Hai ngày nay, trên dưới Trình thị đều căng thẳng.

Trình Mục Dương đã lên lút mua một ít cổ phần của tập đoàn. Những vị chú bác nhà họ Trình bên này đều biết cả, chỉ không nói ra mà thôi. Di chúc của lão gia còn chưa được công bố, không ai trong bọn họ biết được mọi chuyện sẽ ra sao?

Giọng nói rõ ràng nặng nề, “Ông nội anh sao rồi?”

Trình Mục Lăng trầm ngâm nói, “Còn chưa tỉnh lại. Thanh Thử ——”

“Sao vậy?” Anh vẫn chưa nói hết mà.

Trình Mục Lăng nuốt nước miếng một cái, “Hai ngày nay Tiểu Viễn sao rồi?” Có tới mấy ngày rồi chưa gặp cậu bé.

Thanh Thử có chút nhứt đầu, bởi vì cô đột nhiên đi du lịch, cậu bé rất tức giận. Bây giờ còn không chịu về nhà. “Nó vẫn đang ở nhà Viêm Viêm, lát nữa em đi đón nó về.”

Trình Mục Lăng cười khẽ, “Nó tức giận cũng là điều dễ hiểu mà.”

Thanh Thử không nói gì, cô im lặng trong một nháy mắt, “Sư huynh, là em không đã không suy nghĩ thỏa đáng.”

“Nghĩ ngợi cho tốt nhé.”

Cúp điện thoại, hai người cũng rơi vào suy tư.

Thanh Thử đã có một quyết định. Có điều cô vẫn có ý định là trước tiên phải đón Tiểu Viễn về đã. Đến nhà Tôn Viêm Viêm, hai người kia đang nằm trên ghế sa lon, trên bàn bày đủ các loại đồ ăn vặt.

Thanh Thử gọi một tiếng, “Tiểu Viễn ——”

Cậu nhóc nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Tôn Viêm Viêm đá đá nó, “Tiểu Viễn, cô cháu về rồi kia.”

“Hừ, cháu chẳng cần cô.” Tiểu Viễn nói giọng kiên quyết.

Thanh Thử bắt đắc dĩ, “Tiểu Viễn, cô nhận lỗi với cháu. Lần này là cô không đúng.”

Tiểu Viễn trở mình sang bên kia, không nói lời nào.

Thanh Thử lắc lắc cánh tay cậu bé, Tiểu Viễn rất có chí khí, không thềm để ý tới cô.

Cuối cùng thật sự không sao đưa được Tiểu Viễn về nhà.

Tôn Viêm Viêm cười không ngừng, “Ngày mai cậu lại tới thú tội chịu đòn thôi.”

Thanh Thử cười cười, “Ngày mai tớ muốn tới bệnh viện.”

“Ồi —— Thanh Thử, cuối cùng cậu cũng thông suốt.” Tôn Viêm Viêm nhướn mày “Vây là đúng. Bây giờ đang là lúc thái tử gia cần được an ủi.”

Thanh Thử không để ý tới cô đang nhạo báng, “Giúp tớ thuyết phục Tiểu Viễn nhé.”

“Yên tâm, yên tâm, ngày mai tuyệt đối giải quyết xong” Tôn Viêm Viêm ra dấu tay, “Cố gắng lên, chờ tin tức tốt của cậu, tớ muốn làm phù dâu.”

Mười giờ sáng hôm sau, Thanh Thử tới bệnh viện. Lúc vào thang máy vừa khéo gặp Phùng Tổ.

“Bác gái ——” Thanh Thử lễ phép chào. “Cháu tới thăm ông Trình một chút ạ.”

Phùng Tổ gật đầu một cái, “Có lòng.” Bà thân nhiên nói, “Từ Ô Trần trở lại?”

Thanh Thử sững sờ, không nghĩ tới bà sẽ hỏi chuyện này.

Trong thang máy, bởi vì có người khác nữa, hai người bèn im lặng không nói gì. Lúc đến ngoài phòng bệnh ICU, có người nói, “Chị dâu cả, không phải đã nói em sẽ ở đây, hôm nay chị nghỉ ngơi sao?”

Phùng Tổ nhàn nhạt trả lời, “Chị không yên lòng.”

Thanh Thử đã đoán được thân phận của người đó, bà chắc hẳn là mẹ của Trình Mục Dương.

Tiểu Như Hoa quan sát Thanh Thử, “Vị này là?”

Thanh Thử chào hỏi bà ta, “Cháu là bạn của Mục Lăng, Tiểu Thanh Thử.”

Tiểu Như Hoa sáng tỏ, “Chị dâu, chị cũng thật là, bạn gái Mục Lăng tới, chị cũng không giới thiệu một chút. Cô bé này thật xinh đẹp, khó trách Mục Lăng của chúng ta lại để ý, Tây Tạng, Ô Trần theo sát không ngừng.”

Sắc mặt Phùng Tổ nhàn nhạt, “Thanh Thử, đây là thím của Mục Lăng.”

Tiểu Như Hoa so với Phùng Tổ thì có vẻ nhiệt tình hơn nhiều, “Nếu ông cụ mà biết cháu tới tận đây thăm ông thì nhất định sẽ vô cùng cao hứng, ông vẫn mong đợi Mục Lăng sớm ngày thành gia.”

Phùng Tổ lại nói, “Nhược Hoa, mới vừa rồi Vương viện trưởng nói là có đồ gì đó muốn giao cho chúng ra, làm phiền em đi lấy nhé.”

Trong lòng Tiểu Nhược Hoa hiểu rằng Phùng Tổ muốn bà ta đi ra chỗ khác.”Được ạ, chị dâu, vậy em đi chút nhé, hai người cứ tán gẫu.”

Phùng Tổ nhìn về phía Thanh Thử, “Tiểu tiểu thư, vốn dĩ chuyện của Mục Lăng, tôi cũng không muốn nhúng tay vào. Từ nhỏ Mục Lăng đã luôn làm việc có chủ ý, chuyện gì cũng có thể xử lý tốt.”

Thanh Thử trầm mặc, mười ngón tay khẽ nắm lại.

“Tôi đây là mẹ, vẫn cho rằng nó lạnh nhạt về mặt tình cảm, nhưng không ngờ nó đã đặt cô trong lòng từ mấy năm trước, từ tòa soạn, đến Tây Tạng, đến Ô Trần, tôi có thể chấp nhận một lần, nhưng không thể nào chấp nhận được việc cô hết lần này tới lần khác bỏ đi. Tiểu tiểu thư, xin cô thứ cho tâm tình của kẻ làm mẹ này.”

Sắc mặt Thanh Thử đông cứng tại chỗ .

Khi Trình Mục Lăng từ công ty tới, vừa khéo đụng phải Tiểu Nhược Hoa, “Thím hai, sao thím lại ở chỗ này?”

Tiểu Nhược Hoa nói, “Thật là đúng dịp, hôm nay các cháu đều tới.”

Trình Mục Lăng không hiểu.

Tiểu Nhược Hoa giật giật khóe miệng, “Không phải là sợ mẹ cháu làm khó dễ bạn gái cháu, nên tới đây giải vây?”

Trình Mục Lăng kinh ngạc trong lòng, Thanh Thử tới.”Thím hai, cháu đi trước.”

Tiểu Nhược Hoa gật đầu một cái, “Đi đi. Sắc mặt mẹ cháu không tốt lắm đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

Xế chiều hôm đó, Trình Mục Lăng và Thanh Thử cùng đi đón Tiểu Viễn.

Cách cánh cửa sắt lớn, hai người thấy Tiểu Viễn vừa nói vừa cười cùng cô bé bên cạnh.

Thanh Thử lắc đầu một cái, “Di truyền thật là đáng sợ. Khi còn nhỏ anh trai em cũng giống y như vậy.”

Trình Mục Lăng bật cười, lôi kéo tay cô, đi tới. Tiểu Viễn vẫn không nhìn thấy bọn họ, ngược lại người giáo viên gọi, “Tiểu Viễn ——”

“Tiểu Viễn, ba mẹ cậu tới đón cậu kìa.” Người bạn nhỏ trong lớp hô.

Tiểu Viễn xoay người, “Đó không phải là ba mẹ tớ, là cô dưỡng tớ.” Nói xong cũng chạy ra ngoài.

“Dưỡng, dưỡng tới đón cháu sao.”

Trình Mục Lăng bế cậu lên, “Cô cũng tới.”

Tiểu Viễn ôm cổ anh, không nói lời nào.

Trình Mục Lăng vỗ vỗ hông cậu bé, “Tại sao không nói chuyện? Không phải là cháu vẫn nhớ cô sao?”

“Tiểu Viễn, cô có mang theo bánh ngọt cháu thích ăn đấy——” Giờ đây Thanh Thử đã lĩnh ngộ được sự bướng bỉnh của cậu bé.

Tiểu Viễn giương mắt nhìn cô một chút, “Được rồi, nể mặt dưỡng, cháu tha thứ cho cô. Cô, về sau cô không thể lại lén lút chạy ra ngoài chơi nữa.”

Thanh Thử gật đầu liên tục, “Không dám”

“Thật.” Thanh Thử bảo đảm, “Cô sợ sau này Tiểu Viễn không thêm đề ý cô nữa.”

Về mặt Tiểu Viễn miễn cưỡng, “Chuyện này tới đây coi như xong, cháu tha thứ cho cô.”

Thanh Thử hôn cậu nhóc một cái, “Tiểu từ thôi cũng thật là sĩ diện.”

Các vị phụ huynh tới đón con mình ở chung quanh nhìn thấy bọn họ, có người nói, “Nhìn một nhà ba người này, thật là ưa nhìn. Ba mẹ còn trẻ như vậy.”

Trình Mục Lăng nghe được, khoe miệng tràn ra nụ cười, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng nhiều năm sau anh và Thanh Thử cùng đi đón con họ.

Hai ngày sau Trình lão gia tỉnh lại, chuyển từ phòng ICU sang phòng bệnh bình thường. Cuối cùng thì người nhà họ Trình cũng thở phào một hơi.

Thanh Thử lại trở về tòa soạn tiếp tục đi làm, Chu Mật nhìn thấy cô là tức giận tới muốn nghiền rã, không khách khí chút nào liên tiếp quăng pháo, “Cô đi đã đâu? Bản thảo không thêm nộp, cô thật là! Thanh Thử, cô cũng quá nông nổi đi! Cô có biết là chúng tôi đều sắp chết vì bị làm phiền hay không?”

Thanh Thử liên tiếp xin tha thứ, “Xếp Chu, sẽ không có lần sau đâu. Bây giờ tôi nộp thêm hai chương nữa có được không?”

Chu Mật hừ một tiếng, “Thật không biết phải nói cô thế nào nữa?” Chu Mật đột nhiên có ý nghĩ, ban đầu thuyết phục Thanh Thử đến tòa soạn, không biết có đúng hay không. Thanh Thử là một người ưa tự do.

Lúc Lý Dục Bạch từ phòng làm việc đi ra ngoài, trông thấy cô, liền ồ lên một tiếng, “Cô đã trở về? Nhanh như vậy? Hòa hảo với Mục Lăng rồi hả ?” Anh ta nói bằng giọng.

Chu Mật không khỏi tròn to hai mắt, “Tiêu —— Thanh —— Thử ——” Anh ta gọi tên cô từng chữ một.

“Xếp Chu ——” Thanh Thử then thùng, “Để lúc nào khác tôi sẽ giải thích với anh sau.”

Chu Mật thở ra một hơi thật sâu, “Cô đây là thế nào vậy? Thì ra gây gổ với ông chủ xong bỏ nhà đi hả? Bà chủ muốn đi thì đi chúng tôi không dám quản. Tôi đi làm việc nhé, bà chủ.”

Thanh Thử biết anh ta giận mình thật rồi, không khỏi liếc mắt nhìn Lý Dục Bạch oán trách.

Lý Dục Bạch nhún nhún vai, “Chuyện không liên quan đến tôi.”

Thanh Thử vô lực cãi lại, “Sư huynh ——”

Lý Dục Bạch tốt bụng giúp cô nghĩ kế, “Hay là vậy, cô bảo vị kia nhà cô tháng này phát thêm một món tiền thưởng, an ủi trái tim bị thương của chủ bút Chu một chút.” Nhìn cái vẻ mặt một bộ xem kịch vui của anh, Thanh Thử cũng biết là anh ta cố ý.

Cả ngày Chu Mật không thèm nói chuyện với cô, thật ra thì Chu Mật cũng đang chịu đựng. Bây giờ mình biểu hiện càng mất mát, Thanh Thử sẽ càng có cảm giác tội lỗi, đề sau này còn đề đạt nguyện vọng, còn bây giờ nhất định phải hung hăng giằng vò cô.

Sắp đến giờ tan tầm, Chu Mật vẫn còn ở phòng làm việc. Thanh Thử gõ cửa một cái rồi đi vào, “Xếp Chu, tan ca thôi.”

Chu Mật giương mắt nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Thanh Thử le lưỡi, “Xếp Chu, tôi đã sai rồi.”

Đầu ngón tay Chu Mật gõ bàn một cái, “Thật là không coi tôi là bạn mà.”

“Nào có? Tôi không nói với anh chỉ là do không có cơ hội thích hợp.” Thanh Thử tranh thủ thời gian giải thích.

Chu Mật nhàu mày, “Rốt cuộc tôi là người ngoài mà.” Anh ta cảm khái nói.

Thanh Thử đau lòng một hồi, “Xếp Chu, thứ bảy tôi làm chủ, mời mọi người đi ăn cơm. Địa điểm cho anh chọn?”

“Vai nam chính ra sân sao?” Chu Mật tỏ vẻ không chút để ý.

Thanh Thử kinh ngạc gật đầu, “Chắc chắn!”

“Được! Vậy thì nhà hàng Tinh Duệ đi.” Chu Mật mắt không thèm nháy một cái.

Nhà hàng Tinh Duệ, nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố C, giá cả thật sự làm cho người ta trở mắt.

Thanh Thử vui vẻ đồng ý.

Buổi chiều thứ bảy, Trình Mục Lăng tới tòa soạn đón Thanh Thử. Quan hệ của hai người chính thức được công bố, trong nháy mắt tòa soạn náo nhiệt hẳn lên.

Chu Mật đứng một bên, hứng thú nhìn.

Trình Mục Lăng hòa đồng, chưa bao giờ tự cao tự đại, chung đụng với bọn họ không tệ. Mọi người ồn ào lộn xộn trên ghế.

“Ông chủ, anh đã dùng hành động mình chứng cho một câu nói —— nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.”

“Ha ha ha ——”

Thanh Thử cũng biết bọn họ sẽ nói như vậy, về mặt bắt đắ dĩ nhìn Trình Mục Lăng.

Trình Mục Lăng cong khóe miệng cười cười, “Các vị, chúng ta hãy nâng cốc.” (Câu này mình chém!)

Mọi người đều đứng dậy.

Chu Mật ở bên tai cô nói khẽ, “Chắc kiếp trước cô đã làm bao nhiêu việc tốt, nên kiếp này cô mới gặp được Trình Mục Lăng.”

Gương mặt Thanh Thử hạnh phúc, “Tại sao anh không nói anh ấy phải làm bao nhiêu việc tốt mới gặp được tôi?”

Mặt Chu Mật co quắp.

Trình Mục Lăng lái xe, Thanh Thử ngồi ghế phụ. Xe chậm rãi đi về phía trước.

Cô nhìn bên ngoài, “Không phải mình đi về nhà sao?” Cô hỏi.

“À, ông nội muốn gặp em” Trình Mục Lăng không chút để ý nói.

Thanh Thử lập tức ngồi ngay ngắn lại, “Sao anh không nói sớm? Em chưa chuẩn bị gì cả.”

Trình Mục Lãng buồn cười, “Lần trước không phải đã gặp rồi à? Sao lại căng thẳng như vậy.”

Lần trước, Trình lão gia vừa mới tỉnh lại, ý thức vốn chưa khôi phục lại.

Thanh Thử cau mày, “Mục Lãng anh thật là.”

Trình Mục Lãng nói sâu xa, “Không phải là học từ em sao? Tiền trăm hậu tấu.”

Trong nháy mắt Thanh Thử thấy nhụt chí. Tiểu Viễn và anh đều thù dai như nhau a. Quả nhiên là gần đèn thì rạng, gần mực thì đen.

Đến bệnh viện, người nhà họ Trình đều ở đây, bao gồm cả vợ con Trình Mục Dương.

Miêu Miêu nhìn thấy Trình Mục Lãng bèn chạy tới, “Chú ——”

Trình Mục Lãng ôm lấy cô bé, lần đầu tiên cô bé thấy Thanh Thử, ngượng ngùng nhìn Thanh Thử mấy lần.

“Miêu Miêu, đây là thím.” Trình Mục Lãng nói.

Trong nháy mắt Phùng Tổ nhìn sang, đáy mắt có cảm xúc không rõ.

Miêu Miêu có chút ngượng ngùng, “Chào chị ạ ——” cô bé chào một câu, mọi người trong phòng đều cười.

Thanh Thử lộ ra vẻ mặt khó xử, liếc nhìn Trình Mục Lãng.

Lúc này ông cụ suy yếu nằm trên giường bệnh thở ra một hơi, “Miêu Miêu không thể gọi bừa, là thím. Thử tự vai về không thể bừa bãi.”

Sắc mặt Phùng Tổ thoáng biến đổi.

Thím của Trình Mục Lãng là Tiểu Nhược Hoa vợ vàng mở miệng, “Chắc do Miêu Miêu của chúng ta thấy thím nhỏ trẻ quá ấy mà, nhưng mà, Miêu Miêu về sau phải gọi là thím.”

Thanh Thử hướng về phía Miêu Miêu cười cười.

Miêu Miêu le lưỡi một cái, toét miệng, “Thím nhỏ thật là xinh đẹp.”

Ông cụ nói, “Cô nhóc, tới đây, để ông nội nhìn một chút.”

Thanh Thử chậm rãi đi tới, “Ông nội Trình——”

Ông cụ cười ra tiếng, cảm thấy hàng mi nét mày của cô giống như đã từng quen biết, rất giống với một người bạn thưở nhỏ năm xưa. “Cuối cùng Mục Lãng đã đưa cháu tới, ông còn sợ không thấy được mặt cháu.” Ông cụ nói chuyện một lát thì có hơi kiệt sức.

“Ba, ba nghỉ ngơi một lát.” Phùng Tổ lo âu nói.

“Không việc gì không việc gì.” Nhìn ra được, tâm trạng ông cụ rất tốt. “Mục Lãng, còn không bảo Thanh Thử ngồi xuống.”

Mục Lãng cười khế, lôi kéo Thanh Thử ngồi ở một bên.

Thanh Thử nói chuyện với ông cụ một hồi. Ông cụ biết cô và Tiểu Viễn sống ở thành phố C, bèn nói, “Có cơ hội mang theo đứa bé tới đây chơi.”

Phùng Tổ nghĩ đến Tiểu Viễn, vừa bực mình vừa buồn cười, ban đầu bà còn lầm tưởng Tiểu Viễn là con của Mục Lãng. Nhưng đứa bé kia quả thật khiến cho người ta thích.

Nhà họ Tiêu không tệ, tính tình hay hình thức của Thanh Thử đều rất khá. Hai người này đứng chung một chỗ nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi, nhưng bà là một người mẹ, bà không thể nào chấp nhận việc con mình ở cùng một chỗ với một cô gái đã có người trong lòng.

Phùng Tổ mâu thuẫn.

Tiểu Nhược Hoa vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng, “Chị xem Thanh Thử vừa tới, khí sắc của ông cụ đã tốt lên nhiều.”

Phùng Tổ khô khốc cười một tiếng.

Thanh Thử tự nhiên cũng cảm nhận được thái độ của Phùng Tổ đối với cô, aizz, ai bảo lúc trước cô lại giày vò con trai người ta như thế.

Lúc Thanh Thử rời đi, ông cụ buông lời, “Có thời gian thì tới nhà chơi nhé.”

Tất cả mọi người hiểu, ông cụ đã công nhận Thanh Thử.

Trên đường Trình Mục Lăng và Thanh Thử trở về, Thanh Thử buồn bã, “Ông nội anh thật là hòa ái, tuyệt không lạnh lẽo vô tình như trên thương trường vẫn nói.”

Trình Mục Lăng cười, nghĩ thầm đây là em chưa biết khi ông còn trẻ, nếu không làm sao Trình có thể có ngày hôm nay. “Ai bảo em khiến cho người khác yêu mến chứ? Có lẽ đây chính là duyên phận.”

Cũng không dám nói, anh đã tốn bao nhiêu công phu để thuyết phục ông cụ, phải đảm bảo thành tích năm nay của công ty sẽ tăng lên bao nhiêu.

Phùng Tổ về đến nhà, ba Trình thấy vẻ mặt bà buồn bực. “Sao rồi? Mặt mũi nghiêm trọng vậy.”

Phùng Tổ thở dài một cái, “Tại con trai anh đấy.”

Ba Trình biết hôm nay con trai đưa người đi gặp ông cụ, ông cụ rất hài lòng. Ông tháo cà vạt ra, “Cô bé đó như thế nào?”

Phùng Tổ trừng mắt nhìn ông một cái, “Anh định mặc kệ con trai anh à!”

Ba Trình nở nụ cười, “Con trai em sinh chả lẽ em còn không hiểu à? Từ nhỏ những chuyện nó đã nhận định có từng thay đổi một lần nào không? Huống chi nó có bao giờ sai lầm chưa?” Ông kéo vai Phùng Tổ qua, “Yên tâm đi, em còn lo con trai em không xử lý được cả chuyện yêu đương nữa sao?”

“Em không có ý đó.” Phùng Tổ phì cười. “Anh có biết, trước đây cô gái đó có một vị trúc mã, sau này đã chết, khi đưa bé kia ở Mĩ đã quen với Mục Lăng, có đôi mắt rất giống với mắt của Mục Lăng nhà chúng ta.”

Ba Trình sửng sốt, ngẩn ra một hồi lâu, ông trầm ngâm nói, “Nếu Mục Lăng đã biết mà vẫn chấp nhất như thế, cho dù chúng ta có chia rẽ mạnh mẽ hơn nữa, em cảm thấy sẽ có tác dụng à?”

Phùng Tổ chần chờ đáp, “Vô dụng thôi.”

Ba Trình lắc lắc bả vai bà, “Thôi, Phùng nữ sĩ, hãy nhìn về phía trước. Tin tưởng sức quyến rũ của con trai em đi.”

Phùng Tổ bất đắc dĩ hơi mỉm khêu môi, “Không ngờ bây giờ ngược lại anh còn biết an ủi người khác nữa.”

Thế nhưng gương mặt ba Trình lạnh nhạt, “Thôi, vì để cho ông cụ gặt đầu, nửa năm này con trai mình đã cố gắng biết bao nhiêu, em cũng thấy rồi.”

Nhắc tới việc này, trong lòng Phùng Tổ lại đau một hồi. Cứ tưởng rằng chuyện tòa soạn kia là sự nghiệp bộc phát nhất thời, ai ngờ chính là sự phòng ngừa chu đáo của anh. Phùng Tổ lắc đầu luôn. “Tùy duyên vậy.”

Thanh Thử hất xi liên tiếp nhiều cái liên, cô sờ mũi một cái. Trình Mục Lăng hỏi, “Bị cảm?”

“Không có a.” Cô hắng giọng một cái, “Nhất định là có người nhớ em.” Về mặt cô tự luyến.

Trình Mục Lăng vuốt vuốt sợi tóc của cô, “Anh vẫn luôn nhớ em mà.. sao không thấy em bị hắt xì?”

Thanh Thử ngây người, người này thật là càng ngày càng biết nói lời ân ái rồi.

Mặt không đỏ hơi thở không gấp!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ngày ông bà Tiêu trở về nước, thành phố C trời xanh mây trắng, nhiệt độ vừa phải.

Trình Mục Lăng và Thanh Thử đứng ở cửa đón khách của sân bay chờ đợi. Anh mặc áo sơ mi phẳng phiu, quần thường, tuy ăn mặc đơn giản, nhưng lại càng có phong cách thanh nhã, tự nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt đưa nhìn.

Thanh Thử nhận thấy được những ánh mắt kia, bất giác bật cười.

“Cười cái gì?” Trình Mục Lăng hỏi.

Thanh Thử nhìn mặt mày anh, “Cười dung mạo anh thật ưa nhìn, rất nhiều nữ đồng nghiệp trong tòa soạn đều mê đắm anh.”

Trình Mục Lăng vươn tay sửa sang lại mái tóc ngắn của cô, “Vậy thì em phải nhìn anh cho chặt vào.”

Tiểu Viễn một mực hỏi, “Lúc nào thì ông bà mới ra?”

Hai người đang cười nói, liền thấy đoàn người từ bên trong đi ra ngoài.

Thanh Thử nhìn một cái đã thấy ba mẹ, mặt mày cô sáng lên, hướng về phía bọn họ vẫy vẫy tay.

Ba Tiêu mẹ Tiêu bước tới, “Thanh Thử ——”

“Ba mẹ ——” hơn hai năm không gặp mặt, mẹ Tiêu ôm Thanh Thử thật chặt, đôi mắt dần dần đỏ lên.

Ba Tiêu kín đáo quan sát Trình Mục Lãng cao lớn đang đứng một bên.

Trình Mục Lãng lễ phép chào hỏi, “Bác trai bác gái ——”

Ba Tiêu đã biết tới sự hiện hữu của anh từ lâu, nhìn anh đứng trước mắt tuần tú lịch sự, trong lòng đã cho anh một số điểm cao rồi, không tệ không tệ.

Ba Tiêu gật đầu một cái, kéo mẹ Tiêu qua, “Tốt lắm, trở về rồi hãy nói.”

Mẹ Tiêu hít mũi một cái, có chút ngượng ngùng, nhìn lại dáng vẻ hôm nay của con gái, rốt cuộc bà cũng yên tâm, lời kéo tay cô.”Đây chắc hẳn là Mục Lãng, mấy ngày nay làm phiền cháu chăm sóc Thanh Thử rồi, nó thật làm cho người ta không yên tâm được.”

“Bác gái, nên làm mà.” Trình Mục Lãng nở nụ cười.

Thanh Thử bĩu môi, “Mẹ, chúng ta về nhà trước đã.”

Trình Mục Lãng lái xe, ba Tiêu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Thanh Thử và mẹ Tiêu ngồi phía sau.

Mẹ Tiêu nhìn Trình Mục Lãng, không khỏi cười thầm.

Ba mẹ Tiêu biết hai người ở cùng một tòa nhà, không khỏi cười nói, “Vây cũng tốt, có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Có điều, mẹ Tiêu hỏi khẽ Thanh Thử, “Các con không ở chung với nhau đấy chứ?”

Từ hai ngày trước Thanh Thử đã chuyển tất cả mọi đồ đạc của Trình Mục Lãng lên tầng trên rồi.”Không có!” Cô bình tĩnh nói.

Mẹ Tiêu gật đầu một cái, “Tình huống nhà họ Trình mẹ đã nghe anh trai con kể rồi, gả vào gia đình như vậy, con không được giống như trước đây đâu, biến mất vô ảnh vô tung.”

Thanh Thử le lưỡi một cái.

Về mặt Tiểu Viễn hưng phấn, nói chuyện không ngừng, cáo tội Thanh Thử với ông bà, “Bà nội, cô dám đi chơi một mình, không nói với cháu và dượng.”

Mẹ Tiêu đang uống nước, một ngụm nước kẹt trong cổ họng, “Dượng?”

Thanh Thử thẹn thùng.

“Các con đã đi đăng ký rồi?” Giọng nói mẹ Tiêu hàm chứa vui mừng.

Thanh Thử liên tiếp giải thích, “Không có. Tiếng Trung của Tiểu Viễn không tốt ——”

Trình Mục Lãng cười thầm, “Bác trai bác gái, các bác vừa mới trở về nước, chờ các bác nghỉ ngơi thật tốt, họ hàng hai nhà chúng ta gặp mặt một lần, cháu và Thanh Thử có rất nhiều chỗ không rõ, việc chọn ngày订婚 giao cho trưởng bối hai nhà.”

Thanh Thử âm thầm kéo kéo tay anh, sao không thấy thương lượng với cô gì cả.

Mẹ Tiêu nào có một mối gì, chuyện của con gái chính là chuyện lớn trong tâm trí bà. Bà nhìn Trình Mục Lãng, thật là càng lúc càng thấy hài lòng.

Trình Mục Lãng sắp xếp thỏa đáng tất cả mọi thứ, buổi tối Trình Mục Lãng đặt com tối ở khách sạn, một bữa com hoàn toàn vui vẻ hòa thuận, đến mười giờ đoàn người mới về đến nhà.

Trình Mục Lãng biết hai vị lão nhân nhất định đã thấy mệt, ngồi một lát liền đứng dậy muốn về.

Ba Tiêu mẹ Tiêu bắt đầu ca bài ca, toàn là lời khen đối với Trình Mục Lãng.

Lời bất thiện Ba Tiêu vỗ vỗ bả vai con gái, ý vị sâu xa, “Hãy sống cho tốt.”

Nội tâm Thanh Thử tràn đầy cảm động.

Trình Mục Lãng khai thông nhà họ Trình rất nhanh. Ba Trình không có ý kiến gì, mặc dù mẹ Trình không vui vẻ, nhưng bây giờ bà có nói gì thì cũng đã không có ý nghĩa.

“Hôn nhân là chuyện của hai người các con, chuyện con nhận định, mẹ có nói gì thì con cũng sẽ không thay đổi. Mẹ chỉ mong các con được hạnh phúc.” Phùng Tổ cảm khái nói.

“Mẹ, chúng sẽ. Mẹ sẽ thích Thanh Thử.” Trình Mục Lãng nói một cách rất chắc chắn.

Phùng Tổ không nói gì nữa.

Ba Trình đảo quyền lịch, “Các con thấy thứ sáu như thế nào? Nhà họ Tiêu có thời gian thì hai nhà chúng ta tổ chức gặp mặt.”

Trình Mục Lãng nói chuyện này với Thanh Thử, Thanh Thử tự nhiên đoán được trong lòng Phùng Tổ có chút bất mãn, ai bảo trước đây mình tùy hứng như vậy chứ? Nhưng cô không nói chuyện này với ba mẹ cô.

Hôm thứ sáu đó, Tiêu Thanh Dương và Viên Hề đều trở về, họ hàng hai bên đều ăn mặc sang trọng tới dự.

Nhà họ Trình làm kinh doanh, nhà họ Tiêu là thư hương thế gia. (Thư hương thế gia: Gia đình từng làm quan thời phong kiến, có truyền thống Nho học.)

Ba Trình cùng ba Tiêu trò chuyện với nhau thật vui vẻ, hai nữ chủ nhân cũng bắt chuyện với nhau.

Phùng Tổ quan sát mẹ Tiêu, “Chị thật là có phúc lớn, một trai một gái.”

Mẹ Tiêu cười duyên duyên, “Lúc còn trẻ sợ một đứa bé thì hơi buồn nên quyết định sinh hai, để cho bọn nó có bạn. Nhưng hai đứa bé trưởng thành rồi, đều không còn là của mình nữa.”

Lời này, Phùng Tổ rất là đồng ý. “Đúng vậy a, con trai lấy vợ, trong lòng sớm đã không còn chỗ nào cho người làm mẹ chúng ta.”

Tiêu Thanh Dương và Trình Mục Lãng nhìn nhau cười một tiếng, yên lặng uống trà.

Viên Hề nhẹ giọng nói bên tai Thanh Thử, “Chuẩn bị lúc nào thì kết hôn? Quốc Khánh?”

“Có phải là nhanh quá hay không?” Tới Quốc Khánh chỉ còn nửa tháng nữa.

“Nhanh?” Mặt mày Viên Hề ranh mãnh, “Em thấy vị kia nhà em có đợi được nữa không? Nhưng mà các em ở lâu trên lầu dưới thì cũng dễ dàng.”

“Chị nghĩ đi đâu vậy?” Sắc mặt Thanh Thử trở nên hồng hồng.

Viên Hề thấy cô như vậy, không khỏi há to miệng, “Không thể nào. Vẫn chưa có...?”

Thanh Thử bụng cái ly trước mặt lên uống một ngụm nước.

“Em rẻ thật đáng thương.” Viên Hề thở dài một cái.

Thanh Thử thiếu chút nữa bị sặc.

“Đám cưới có cần gì, chị sẽ toàn lực phục vụ.” Viên Hề nhiệt tình.

Ba mẹ hai nhà ấn định thời gian, Quốc Khánh sẽ đính hôn, hôn lễ sẽ tổ chức vào ngày mùng 10 tháng 11.

Thanh Thử không nói gì, ngoan ngoãn nghe ba mẹ sắp xếp.

Phùng Tổ làm việc luôn luôn trầm ổn, “Chuyện đám cưới mẹ sẽ nhờ người ta chuẩn bị, hai người các con không cần phải lo lắng gì hết.”

Phùng Tổ cười cười, lấy ra một món đồ là một cái vòng ngọc, “Cái này là năm đó lúc bác kết hôn, bà nội Mục Lãng cho bác, cô dâu mới phải giữ, con hãy nhận lấy.”

Thanh Thử nhìn, chiếc vòng tay này chất ngọc trong suốt, nhẵn nhụi, nhìn một cái cũng biết có giá trị xa xỉ. Cô nhìn Trình Mục Lãng.

Trình Mục Lãng kéo tay cô sang, “Thanh Thử rất hợp đeo ngọc.”

Thanh Thử chỉ đành phải nhắm mắt nói, “Cảm ơn bác gái.”

Viên Hề bật cười phì một tiếng, “Thanh Thử, mẹ chồng em đã tặng lễ đến thế này rồi, em còn không đổi cách gọi đi.”

Mọi người cười lên, không khí ấm áp.

“Mẹ Trình, ba Trình ——” Cô hơi cúi đầu.

“Tốt —— tốt ——” Gương mặt ba Trình mừng rỡ, Phùng Tổ cũng theo đó cười cười.

Trong bữa tiệc, Thanh Thử đi toilet, cô đứng trước bồn rửa tay để rửa tay, xem xét chiếc vòng trên cổ tay một chút, nặng trĩu. Có người đứng bên cạnh cô, Thanh Thử ngẩng đầu ở lên, ánh mắt hai người va vào nhau trong tấm gương.

Cô nhìn gương mặt có chút quen thuộc đó, nhưng trong lúc nhất thời không nhớ nổi cô ta là ai?

Cô gái có vóc người cao gầy, một mái tóc dài tới eo, vẻ mặt lạnh nhạt, cô ta rửa tay, lúc đóng vòi nước thì đột nhiên mở miệng, “Tiểu Thanh Thử ——”

Thân thể Thanh Thử khựng lại, cô nhìn cô ta, đầu óc hoạt động thật nhanh.

Cô gái trừng mắt nhìn, “Sao cô có thể không nhớ tôi, tôi tên là Đào Nhiên.”

Đào Nhiên ——

Trong đầu Thanh Thử thoáng qua một tia sáng, bạn học với cô, lớp mười hai đã đi Mĩ. Cô đã nhớ ra rồi.

Đào Nhiên nhìn cô, kiểu tóc làm cô trông giống như một học sinh, “Tôi luôn nhớ rõ cô, bởi vì Nguyên Lê.”

Thanh Thử ngơ ngẩn.

Trong mắt Đào Nhiên phủ lên một lớp sương mù, nhưng chỉ trong chớp mắt thôi.” Khi Nguyên Lê ở Mĩ vẫn thường xuyên nhắc tới cô.”

Thanh Thử cảm thấy trong lòng có cái gì đó đột nhiên sụp đổ, trực giác của cô nói cho cô biết, giữa Đào Nhiên và Nguyên Lê Chi đã có gì đó.

Phòng vệ sinh ánh sáng mờ mờ, hai người bình tĩnh đứng ở đó, không khí trầm muộn.

Thanh Thử từ từ khôi phục lại tỉnh táo, “Cô quen biết Nguyên Lê?”

Đào Nhiên thờ dài một cái, rất nhẹ. “Biết, tôi và anh ấy có biết nhau.” Lời của cô ta mang theo cảm xúc khó tả, trong mắt dần dần tích tụ một tầng thống khổ, “Anh ấy nói, anh ấy muốn về nước để đi với cô tới một chỗ, nhưng anh ấy đã không trở lại. Tôi vẫn luôn đợi anh ấy trở về.” Nói tới chỗ cuối giọng cô ta càng ngày càng nhẹ.

Bước chân Thanh Thử thoáng lao đảo một chút, dường như toàn bộ thế giới đã lập tức trở nên hắc ám không ánh sáng.

Đào Nhiên nhú nhú mày, “Xin lỗi, tôi không nên nói với cô điều này.”

Sắc mặt Thanh Thử trắng bệch không một chút máu, cô xiết lòng bàn tay, phát hiện cổ họng mình nói không ra một câu.

Trình Mục Lăng thấy cô vẫn chưa về, liền ra ngoài tìm cô. Thấy Đào Nhiên thì ngay lập tức anh đã nhận ra. Sắc mặt anh không có biến hoá lớn. Đào Nhiên hiển nhiên cũng biết Trình Mục Lăng, đáy mắt cô ta lóe lên sự kinh ngạc.

Nhìn Trình Mục Lăng đi tới bên cạnh Thanh Thử, “Ba mẹ đều đang đợi em.”

Nhìn vào anh, Thanh Thử dần dần tìm lại lý trí. Cô không ngừng nhắc nhở mình, nếu không sẽ lại rơi vào bế tắc. Thanh Thử hít vào một hơi thật dài, miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên với anh, “Chúng ta vào thôi.”

Đi thẳng qua bên cạnh Đào Nhiên, Trình Mục Lăng và ánh mắt Đào Nhiên đụng nhau, anh trầm thấp nói, “Đào tiểu thư, có cơ hội chúng ta gặp sau nhé.” Anh nói những lời này có nghĩa là anh nhất định sẽ tới tìm cô ta.

Đào Nhiên gạt đầu một cái, “Được, đây là danh thiếp của tôi.” Cô ta thật không ngờ lại gặp phải Tiểu Thanh Thử ở đây, cô ta càng không nghĩ đến Tiểu Thanh Thử sẽ cùng Trình Mục Lăng ở chung một chỗ.

Có lẽ đây chính là trời cao an bài.

Thanh Thử cảm thấy dạ dày hơi khó chịu. Trình Mục Lăng cùng với cô đứng ở cửa phòng bao.

“Anh cũng quen cô ta?” Giọng cô khô khốc, nhưng không giống lúc vừa rồi ở trong toilet.

Cầm Trình Mục Lăng bó chặt, nắm chặt tay cô, anh không muốn lừa gạt cô nữa, “Đúng, ở Mĩ anh đã thấy cô ta và Tống Nguyên Lê đi cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Hành lang tĩnh lặng chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Một hồi lâu không ai nói gì.

Thanh Thử thở ra một hơi, sâu kín nói, “Hoá ra là như vậy. Chúng ta vào đi thôi.” Anh không nói gì cả.

Vừa vào phòng, mẹ Tiêu cười ha hả nói, “Thanh Thử, mẹ và mẹ chồng con đang bàn bạc những chi tiết của hôn lễ, đến lúc đó Tiểu Viễn và cháu gái nhỏ của Mục Lăng sẽ làm hoa đồng, các con thấy có được không?”

Thanh Thử cười hiền một tiếng, “Hai đứa bé nhất định sẽ là tiêu điểm.”

Mẹ Tiêu hé miệng nói với Phùng Tổ, “Đứa nhỏ của Mục Lăng và Thanh Thử, nếu tương lai chị không có thời gian, tôi sẽ chăm.”

Phùng Tổ cười khẽ, “Tôi có thời gian mà.”

Ba Trình cùng ba Tiêu không khỏi lắc đầu, không tham dự vào chủ đề của hai bà.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiêu Thanh Dương mang theo người nhà quay về thành phố X.

Mẹ Tiêu lôi kéo tay Thanh Thử, “Đừng cau có như quả mướp nữa, nửa tháng sau mọi người sẽ quay lại đây. Mẹ phải về thăm bà ngoại con và cả ông bà nội con, còn cả họ hàng thân thích nữa, để cho mọi người còn chuẩn bị nữa.”

Thanh Thử dùng khăn tay bà, lưu luyến không rời.

Khó có dịp mẹ Tiêu thấy cô làm nũng như vậy, lòng tràn đầy không nở, cuối cùng con gái cũng thoát ra, bà rất vui mừng, nhưng lại muốn lập gia đình. Sao lại nhanh như vậy chứ?

“Mục Lăng là một đứa bé ngoan, con ấy, sau này đừng có hơi một tý lại không nói không rằng bỏ ra ngoài. Mẹ chồng con cũng là người biết đạo lý, con đừng có tùy hứng thì sẽ tốt thôi, nhanh nhanh sinh con cho Mục Lăng đi.”

Thanh Thử quần bách, “Mẹ ——”

Mẹ Tiêu cười khẽ, “Chuyện này thì có gì mà ngượng.” Bà hạ giọng, “Tiểu Viễn đã kể hết với mẹ rồi.”

“Bọn con trong sạch mà.” Thanh Thử không ngừng giải thích.

Mẹ Tiêu phì một tiếng bật cười, “Đứa nhỏ này nói gì vậy, sống chung thì sống chung thôi.” Bà nhìn lướt qua bụng Thanh Thử, “Mỏng 10 tháng 11 cưới vẫn được, nếu mà có thì nhìn vẫn chưa thấy khác.”

Thanh Thử tròn to hai mắt, mẹ cô thật là có sức tưởng tượng. Có điều cô đã bị chính cháu mình bán đi rồi. Cô nhìn Tiểu Viễn đang đứng một bên nói chuyện với Trình Mục Lăng, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhìn ra được, về sau chắc chắn Mục Lăng sẽ rất nuông chiều con trẻ.” Mẹ Tiêu nhìn Trình Mục Lăng đối xử chu đáo với Tiểu Viễn, không khỏi nghĩ đến cảnh tượng vài năm sau.

Thanh Thử không nói lời nào.

“Tất cả đã qua đều chỉ là mây khói thôi, sẽ tan biến đi. Thanh Thử, hãy sống vì hiện tại, biết không?” Mẹ Tiêu nghiêm túc nhìn nói.

Thanh Thử nghiêm nghị, “Mẹ, con biết rồi, mẹ yên tâm đi ạ.” Cô bất chợt cười một tiếng, nụ cười thần nhiên, “Cho con gặp được anh ấy, là ông trời cho con thêm một cơ hội, lần này con sẽ tóm chặt lấy.”

Tiêu Thanh Dương đi tới, nắm vai cô, “Được rồi, lần này ba mẹ trở về nước định cư, thành phố X thị lại gần thành phố D như vậy, về sau Mục Lăng bắt nạt em, em gọi điện một phát anh sẽ tới ngay.”

Mẹ Tiêu liếc anh một cái, “Lại nói bậy.”

Thanh Thử nói thầm, “Trừ anh bắt nạt em ra, còn có ai bắt nạt em nữa?”

Tiêu Thanh Dương cười, gương mặt thoải mái.

Kết cục như vậy mới là đẹp nhất.

Trình Mục Lãng đi tới, ánh mắt quét qua cánh tay Tiêu Thanh Dương. “Bác gái, bác yên tâm đi ạ, cháu sẽ chăm sóc Thanh Thử thật tốt.”

Mẹ Tiêu gật đầu một cái, làm sao bà lại không nhìn ra sự quý trọng mà Trình Mục Lãng đối với Thanh Thử chứ.

Tiêu Thanh Dương nhú mồm, “Đổi tốt với em gái tôi một chút.” Anh đỉnh đạc nói. Không hề có lấy một chút trầm ổn thường ngày.

Trình Mục Lãng lời thề son sắt, “Đương nhiên rồi.”

Xe dần dần khuất hẳn trong tầm mắt, mũi Thanh Thử chua xót.

“Được rồi, sẽ gặp lại nhanh thôi mà.” Trình Mục Lãng an ủi nói.

Thanh Thử bủn rủn, “Về nhà thôi.”

Trình Mục Lãng lái xe, xe vững vàng chạy một lúc lâu, Thanh Thử mới phát hiện đây không phải là đường về, “Anh muốn đi đâu à?”

“Về nhà.” Anh bình tĩnh nói, “Nhà của chúng ta.”

Thanh Thử hơi ngạc nhiên.

Căn nhà ở khu tốt nhất bên Thành Đông, địa thế ưu việt, không gian yên tĩnh, khoảng không gian này có chất lượng không khí tốt nhất trong thành phố.

Thanh Thử thăm thú chung quanh một vòng, trang hoàng đều là các tác phẩm nổi tiếng, có cảm giác ấm áp. “Trình tiên sinh, chuẩn bị từ khi nào vậy?”

“Hai năm trước.” Trình Mục Lãng rót một ly nước đưa cho cô. “Thế nào? Trình phu nhân hài lòng không?”

Bị anh gọi như vậy, Thanh Thử hơi ngượng ngùng, cô mượn việc quan sát nội thất bên trong ngôi nhà để che giấu, “Hai năm trước?” Cô ồ lên một tiếng, “Hai năm trước anh đã chuẩn bị phòng cưới rồi hả? Cùng ai?” Cô cao giọng.

Trình Mục Lãng bị nét mặt của cô chọc cười, “Không có ai cả! Lúc ấy chẳng qua là cảm thấy phòng ốc ở đây không tệ thôi.”

“Hả? Gần sát đại học C, là thật không tệ.” Thanh Thử nhú mồm.

Trình Mục Lãng vươn hai cánh tay vây lấy cô, “Anh vẫn luôn hi vọng người kia là em.”

Nội tâm Thanh Thử còn đang chấn động, “Nếu như —— em nói nếu như, cuối cùng chúng ta vẫn không thể cùng nhau thì sao?”

Trình Mục Lãng nhú nhú lông mày, lực đạo trên tay nắm thật chặt, “Không phải chúng mình đang ở cùng một chỗ sao?”

Thanh Thử cười cười, cũng không bối rối.

Chuyện chưa rồi, đâu ai biết được.

Những ngày kế tiếp, Thanh Thử tiếp tục đi làm ở tòa soạn. Ở tòa soạn, Lý Dục Bạch luôn tóm lấy cô để trêu ghẹo. Hơi có vấn đề gì, liền lấy cô ra làm bia đỡ đạn, thường giắt mấy chữ “Đến hỏi bà chủ một chút” giắt ở khoe miệng.

Thanh Thử cắn răng, sau khi trở về bèn đề nghị Trình Mục Lãng cho Lý Dục Bạch làm phụ rể.

Trình Mục Lãng cũng nghe nói chuyện ở tòa soạn, “Cậu ta nói cũng không sai, em là bà chủ.”

Thanh Thử tròn trĩnh mắt, uy hiếp nói, “Lục Kiều có mời em sang làm ở công ty anh ta.”

Lông mày Trình Mục Lãng nhướn lên, “Trình phu nhân, em quên là ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký à, em cũng là người nhà họ Trình rồi, sao có thể đi làm ở công ty của người ngoài?”

“Em muốn tự do.” Thanh Thử lăm bầm.

Trình Mục Lãng đóng laptop, cánh tay dài duỗi một cái, lôi cô vào trong ngực, những cái hôn liên tiếp nhau rơi xuống.

Tay Thanh Thử không biết làm sao bèn ôm hông anh, dần dần cô cảm thấy hơi thở của anh càng ngày càng loạn. Hai người ngồi trên ghế sa lon, tay anh nóng bỏng dao động trên người cô, tạo ra một trận lại một trận run rẩy.

Thanh Thử nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt tình của anh.

Đợi đến khi Trình Mục Lãng bế cô tiến vào gian phòng, xuyên qua phòng khách thì cô cảm giác hơi lạnh, không khỏi khẽ sát vào anh.

Mặt mày Trình Mục Lãng tràn đầy sự dịu dàng.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Trên giường lớn chỉ có một mình cô, Thanh Thử bò dậy, thay quần áo, ngồi ở đó kinh ngạc ngẩn người.

Căn phòng ấm áp, hoa hồng bên cửa sổ rung rinh tỏa hương thơm nồng nàn.

Trình Mục Lãng bung một ly nước ấm đi vào, thấy cô ôm gối ngồi ở đó. “Uống nước đi——”

Thanh Thử ừng ực ừng ực uống cạn sạch một cốc nước, cổ họng khô khốc cuối cùng cũng thoải mái. Trình Mục Lãng ôm lấy cô, “Anh làm bữa sáng rồi, xuống ăn đi.”

Thanh Thử ừ một tiếng, “Em đi rửa mặt đã.”

Cô đi vào nhà vệ sinh, anh thu dọn căn phòng một chút, nhìn thấy vệt đỏ tươi trên giường, anh nghĩ nghĩ, nên giữ ga giường này làm kỷ niệm, thế là thu vào.

Sau khi hai người ăn sáng xong thì đi tới cục dân chính.

Trước khi đi vào, Trình Mục Lãng lôi kéo cô vào một tiệm chụp ảnh ở ngay cạnh đó, hai người chụp chung vài chục tấm ảnh, còn chụp cả ảnh riêng của từng người nữa.

Thanh Thử tức cười, “Muốn nhiều như vậy?”

Trình Mục Lãng hé miệng cười cười, “Em lo lắng gì à.”

Thanh Thử le lưỡi, “Còn không phải là do em tin tưởng anh sao?” Lời này nói xong thì người nào đó lập tức không có ý kiến nữa.

Ngày hôm đó có rất nhiều người đi đăng ký. Trình Mục Lãng được một vị chủ nhiệm đưa vào, nhân viên làm việc đưa tờ biên thông tin cho bọn họ, Trình Mục Lãng soạn soạn ký tên mình lên. Thanh Thử nhìn anh, “Sao anh chưa đọc mà đã viết rồi?”

Trình Mục Lãng bật cười, “Không bán em đi đâu mà lo.”

Nhân viên làm việc là một cô gái rất trẻ, nghe được cuộc đối thoại của hai người, khẽ mỉm cười.

Thanh Thử dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Trình Mục Lãng, điền xong bảng.

Nhân viên làm việc cầm con dấu khắc nổi rầm rầm đập xuống, hai bản đăng ký được trao vào tay bọn họ.

Thanh Thử đưa bánh kẹo cưới và thuốc lá, chủ nhiệm nhìn hai người cười, “Chúc hai vị hôn nhân hạnh phúc, nắm tay tới lúc bạc đầu.”

“Cám ơn.” Hai người trăm miệng một lời.

Sau khi từ cục dân chính ra ngoài, Trình Mục Lãng giờ giờ quyển sổ nhỏ trong tay lên, “Danh chính ngôn thuận.”

Thanh Thử cười khẽ, “Chẳng lẽ trước đây quan hệ của chúng ta là bất chính?”

Trình Mục Lãng nhú mày, “Không, trước kia khi giới thiệu với người khác, chỉ có thể nói đây là bạn gái tôi, hiện tại, rốt cuộc đã có thể nói đây là vợ tôi, mười phần thoải mái! Trình phu nhân——”

Thanh Thử nhìn trong đôi mắt đen láy của anh in bóng dáng mình một cách rõ ràng, vẻ mặt cô thỏa mãn, “Trình Tiên Sinh, nên về nhà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Một tháng sau Thanh Thử và Đào Nhiên gặp mặt, hai người hẹn nhau ở một quán cà phê.

Thanh Thử tới sớm, ngồi một mình hơn 20 phút. Đào Nhiên vội vã chạy tới, “Thật xin lỗi, đột nhiên có chút việc, đã để cô đợi lâu.” Bây giờ Đào Nhiên là người biên tập của một chương trình đang lên sóng của đài truyền hình thành phố C.

“Không sao, cô có muốn uống chút gì không?” Thanh Thử hỏi.

“Moka.”

Một lát sau, nhân viên phục vụ bưng cà phê lên.

Đào Nhiên cảm thấy nhẹ nhàng khuấy động, ánh mắt cô ta nhàn nhạt nhìn ly cà phê trước mặt Thanh Thử, “Nguyên Lê đã nói với tôi, cô thích uống Hoa Trà, cô rất không thích uống cà phê.”

Về mặt Thanh Thử không nhúc nhích, nhìn ly cà phê trước mặt, “Đã qua bao nhiêu năm rồi, rất nhiều thói quen đã thay đổi.”

Quán cà phê đang mở bài《đi ở thăm đồ cái kia một ngày》của Bành Giai Tuệ, một bài hát rất quen thuộc, thường ngày khi nghe bài hát này đều không khỏi có cảm giác bi thương, nhưng hôm nay Thanh Thử lại không có cảm giác đó.

“Cô và Nguyên Lê đã quen nhau như thế nào?” Giọng Thanh Thử hơi khàn.

Đào Nhiên bưng ly cà phê lên, nhấp một ngụm, mới mở miệng, “Lần thi Olympic toán học năm lớp 10.”

Thanh Thử giật mình, thì ra là khi đó.

“Lần đó tôi đột nhiên phát sốt, trong người rất khó chịu, nhưng không nói với thầy giáo, bị Nguyên Lê phát hiện ra.” Đào Nhiên rơi vào trong ký ức, “Khi đó trời mưa to, anh ấy đi ra ngoài mua thuốc cho tôi.”

“Anh ấy chính là người như vậy.” Thanh Thử lạnh run nói.

“Đúng vậy. Mặc dù về mặt lạnh lùng, nhưng rất quan tâm tới mọi người.” Đào Nhiên thở dài một cái, “Sau lần đó, chúng tôi cũng không gặp gỡ nhau nhiều. Khi ở trường học tình cờ chạm mặt thì sẽ gật đầu một cái. Có điều ——” cô ta ngừng một chút, “Tôi luôn biết tới cô.”

Thanh Thử vuốt ve ly cà phê, thành tích hồi trung học cấp 2 của cô bình thường, trong các cuộc thi ở trường, cô chưa hề tham dự tranh tài bao giờ. Đương nhiên là sẽ không có qua lại gì với Đào Nhiên.

“Khi đó ở trong mắt tất cả mọi người, cô và Nguyên Lê được xem là một đôi yêu nhau.”

Ánh mắt Thanh Thử trầm xuống, nếu như Đào Nhiên không xuất hiện, chính cô cũng vẫn luôn cho là như vậy.

“Cô không biết lúc ấy có biết bao nhiêu bạn nữ hâm mộ cô đâu. Cô có thể đi về cùng anh ấy, anh ấy giúp cô học bỏ tức giận, anh ấy tới lớp cô đợi cô tan học, anh ấy lấy cơm xong xuôi đợi cô trong nhà ăn ——” Đào Nhiên chậm rãi kể lại chuyện trước kia.

Lòng Thanh Thử như bị xiết chặt, về mặt cứng ngắc.

“Thật ra thì, tôi cũng đã rất hâm mộ cô.” Giọng nói của Đào Nhiên thản nhiên. “Ba năm trung học cấp hai, tôi luôn một lòng học tập. Lớp mười hai thì tôi trúng tuyển của một trường đại học bên Mĩ, lúc ấy quả thật được thờ phào nhẹ nhõm. Ngày đó, khi tôi nhận được tin trúng tuyển, đi ra khỏi cổng trường vừa khéo đụng phải Nguyên Lê. Lúc ấy đã qua giờ tan học từ lâu, tôi cứ tưởng là anh ấy đang đợi cô, nhưng anh ấy đã gọi tên tôi.”

“Đào Nhiên ——” Giọng nói của Tống Nguyên Lê rất dễ nghe, dù sao cũng từng là MC của trạm phát thanh trường mà.

Đào Nhiên ngẩn ngơ, 3 năm, gần như bọn họ không nói với nhau câu nào. “Cậu còn chưa về nhà sao?”

Tống Nguyên Lê nhìn cô, cũng không trả lời câu hỏi của cô. “Lúc ở văn phòng tớ có nghe thấy thầy giáo nói cậu sẽ đi Mĩ du học.”

“Đúng, đã nhận được thư thông báo trúng tuyển rồi.” Đào Nhiên không chút để ý nói, “Cậu thì sao?”

Tống Nguyên Lê cong cong khóe miệng, “Cũng như cậu.”

Đào Nhiên ngơ ngẩn, thật lâu cô ta mới phản ứng được, “Trùng hợp vậy sao.”

Tống Nguyên Lê dịu dàng mỉm cười, “Chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm đi.”

“Được.”

Bọn họ nhờ người bảo vệ chụp giúp một tấm ảnh chung cho hai người. Tấm ảnh này, hai người vẫn cất giữ.

Khi đi du học ở Mĩ, Tống Nguyên Lê có một người chú ở đó, anh vẫn ở cùng nhà chú. Còn Đào Nhiên cùng mấy người bạn thuê phòng cùng nhau. Sau này phòng Đào Nhiên ở có vấn đề, khi đó lại bận bịu việc học, thật là sút đầu mẻ trán. Thật may là Tống Nguyên Lê đã giúp cô ta giải quyết.

Sau đó, hai người tiếp xúc ngày càng nhiều. Có một lần có một nam sinh viên theo đuổi cô, Đào Nhiên đã cự tuyệt nam sinh viên đó, không ngờ nam sinh viên kia kiên trì không thay đổi tâm ý.

Tống Nguyên Lê biết chuyện này, hai người họ liền mở lòng tâm sự với nhau một lần. Lúc ấy Đào Nhiên đã hỏi một câu, “Bạn gái của cậu không tới Mĩ học sao?”

Cô ta nhớ rõ khi ấy, ánh mắt Tống Nguyên Lê có thứ gì thay đổi, trầm ngâm nói, “Cô ấy không phải bạn gái tớ, hai nhà chúng tớ là thế giao, chúng tớ

thân như anh em.”

Đào Nhiên ngậy ngấn cả người, dĩ nhiên trong lòng mơ hồ vui mừng.

Khi cô ta và Tống Nguyên Lê xác định quan hệ thì Tống Nguyên Lê đã nhờ cô ta giúp chọn quà cho lần sinh nhật ấy của Thanh Thử. Anh đưa cô ta đi chọn một đôi nhẫn, cầm chiếc nhẫn đeo luôn lên tay cô ta.

Nơi phố chợ náo nhiệt ồn ào, hai người yên lặng nhìn nhau, tất cả những gì ở chung quanh không liên quan gì tới họ.

Tống Nguyên Lê thô lỗ rất đơn giản, “Tớ cảm thấy đôi nhẫn này rất thích hợp với chúng ta.”

Đến bây giờ nhớ lại Đào Nhiên vẫn muốn cười, ánh mắt người con trai học kỹ thuật thật không tồi. Chiếc nhẫn kia quả thật rất đẹp, cô ta dùng dây chuyền đeo chiếc nhẫn trên cổ cho tới tận bây giờ.

Thanh Thử yên lặng lắng nghe, “Nếu như cậu ấy không trở về vì sinh nhật tôi, thì đã không——”

Đào Nhiên vươn tay nắm lấy tay cô, “Cô đừng nói như vậy, đó chỉ là một tai nạn thôi!” Trong mắt cô ta ẩn sâu nỗi buồn khổ, nhưng vẫn an ủi Thanh Thử. Bởi vì cô ta cũng từng trải qua loại đau khổ này, có điều hôm nay cô ta đã thoát ra.

“Thanh Thử, có một món đồ, năm năm trước nên do Nguyên Lê tự tay giao cho cô mới phải, có điều lần ấy anh ấy đi gấp nên đã dễ quên. Hôm nay tôi giao cho cô ——” là một tấm hình do Nguyên Lê chụp khi còn ở Mỹ.

Món quà tặng muộn màng.

Thanh Thử nhận lấy tấm ảnh, đầu ngón tay run rẩy. “Cám ơn.”

Đào Nhiên nhìn đồng hồ, “Tôi phải về đây, buổi tối tôi phải tăng ca nữa.” Cô ta đứng lên, “Lúc nào cưới nhớ phát thiệp mời cho tôi đấy.” Cô ta nháy mắt mấy cái, “Tôi sẽ đi.”

“Được.” Thanh Thử vuốt vuốt chiếc nhẫn, thanh thần hơi cong môi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lúc trở về từ quán cà phê, Thanh Thử tiện đường tạt vào siêu thị một chuyến. Chủ nhật, người đi siêu thị cũng nhiều. Cô đẩy xe tới khu rau dưa chọn một chút thức ăn, rồi tới khu thủy sản.

Bên cạnh là một đôi tình lữ đang chọn cá, người con trai nói khẽ, “Em phải ăn nhiều cá một chút, sẽ giúp thông minh hơn.”

Cô gái kéo cổ tay anh, cười khẽ, một hồi lâu mới phản ứng kịp, “Anh bảo em đàn? Anh mới nên ăn nhiều cá đấy!”

Thanh Thử buồn cười, cũng mua một con cá. Bây giờ người hai nhà lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô muốn cô ăn thịt cá, tự nhiên cô cũng không dám tùy hứng giống như trước.

“Cô gái, con cá này là cá bắt đấy, giàu dinh dưỡng lại rất tươi.”

Thanh Thử cười cười, mua nó.

Sau khi về tới nhà, cô bắt đầu nấu cơm, chờ thức ăn đều đã nấu xong xuôi, cô nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, Trình Mục Lăng vẫn chưa về.

Cô mở máy vi tính, bắt đầu viết bản thảo. Chu Mật bảo cô viết lại chuyện của cô và Trình Mục Lăng, Thanh Thử vẫn trốn tránh anh ta.

Kết quả cô viết tới lúc tám giờ, Trình Mục Lăng mới trở về.

Trình Mục Lăng vừa vào cửa, nhìn lướt qua bàn ăn, rồi nhìn người đang ngồi trên ghế salon, anh sai bước đi tới, “Sao mà vẫn chưa ăn tối? Không phải đã nói với em, tối nay anh không ăn cơm ở nhà à?”

Ánh mắt Thanh Thử dời khỏi màn hình, chợt nhớ ra, buổi sáng anh đã nói qua. “Em quên ——”

Gặp Đào Nhiên, trong lòng cô suy nghĩ quá nhiều, nhất thời quên vụ này rồi. Thanh Thử để máy vi tính xuống, đứng dậy đuổi cái lưng mệt mỏi, “Không thấy đói chút nào.”

Trình Mục Lãng kéo cô ngồi xuống, xới cho cô nửa chén com nhỏ, chính anh cũng lấy một ít canh cá.

Thanh Thử mỉm cười, "Tự em sẽ ăn, anh đi tắm đi."

"Đặc biệt nấu canh vì anh, sao anh có thể cô phụ đây." Anh cười nói.

Ăn com tới xong, mỗi người mình chiếm cứ một góc ghế sa lon cho mình, một viết bản thảo, một xem văn kiện.

Phòng khách an tĩnh lại ấm áp.

Thanh Thử gõ xong một câu cuối cùng, cả bản thảo coi như là đã viết xong. Cô ngồi ở đó, không nhúc nhích.

Trình Mục Lãng ngẩng đầu lên, "Viết xong rồi."

Thanh Thử ừ một tiếng, trầm ngâm trong một chớp mắt, "Hôm nay em đã đi gặp Đào Nhiên."

Trình Mục Lãng nhìn cô, không chút nóng nảy.

Thanh Thử hơi nín thở, ánh mắt vẫn thanh tĩnh như cũ, "Có phải là anh trai em cũng biết đúng không?"

Trình Mục Lãng gật đầu một cái.

Thanh Thử thở ra một hơi, "Em biết ngay mà." Cô giật giật khóe miệng, "Nếu như không gặp Đào Nhiên, em sẽ vĩnh viễn không biết."

Trình Mục Lãng nghiêng người nắm lấy bờ vai cô, "Không nói cho em là vì không không muốn em suy nghĩ lung tung."

Thanh Thử giật mình im lặng, "Em biết, em đều hiểu cả. Em quen biết Nguyên Lê nhiều năm như vậy, anh ấy thích người khác, em nghĩ nếu như em biết sớm hơn một chút, có lẽ ——" cô không nói tiếp.

Có lẽ kết cục bây giờ đã không phải là như thế này.

"Không có nếu nào cả, quá khứ đã qua cả rồi. Đây chính là tuổi trẻ." Trình Mục Lãng trầm trầm nói, "Trưởng thành đều phải trả giá cao. Em, Đường Linh, Đào Nhiên, còn cả Tống Nguyên Lê đều không có lỗi, đây là trời cao sắp đặt, ai cũng không thể thay đổi được. Quan trọng nhất là, bây giờ các em đều ổn cả, cuộc sống là ở hiện tại."

"Sống ở hiện tại." Thanh Thử lẩm nhẩm lại lời anh, ngẫm nghĩ mấy chữ này. Cô tựa đầu vào vai anh, "Vậy còn anh? Quá khứ của anh là như thế nào?"

Nghe cô hỏi như vậy, ngược lại Trình Mục Lãng cười. Quá khứ của anh thật sự là vô cùng bình thản, từ nhỏ ba mẹ đã yêu cầu rất nghiêm khắc với anh, cũng may coi như anh thông minh.

"Em chắc cũng nghe kể những trải nghiệm của giáo sư Lâm bọn em rồi, anh không khác cậu ta cho lắm." Trình Mục Lãng mỉm cười trấn an.

Lâm Mặc Tuấn đại học C, là người thầy giáo được yêu thích nhất đại học C trong mấy năm gần đây.

"Anh cũng thật là không khiêm tốn, thầy Lâm không kể lể nhiều chuyện như anh đâu. Nhưng mà, thầy Lâm và vợ thầy cũng không giống như chúng ta đâu. Bọn họ may mắn hơn chúng ta nhiều." Trung học cấp 2 quen biết nhau, bảy năm sau, hai người đến với nhau.

Trình Mục Lãng nắm chặt tay cô, "Anh cũng rất may mắn."

Thanh Thử cười hiền một tiếng.

Bên dưới ánh đèn là bóng dáng hai người ôm nhau.

Hôm đám cưới của hai người, thân thích hai bên đều tới cả. Họ hàng bên nhà họ Tiêu rất đông, thật may là Trình Mục Lãng đều đã sắp xếp ổn thỏa, ở tại khách sạn Trình Gia.

Ngày ấy, Thanh Thử mệt quá mức, sáng sớm đã bị Viên Hề và mẹ Tiêu lôi dậy.

Đêm hôm trước cô cũng không được ngủ nhiều lắm, bận học thời đại học đều đã tới. Khi nhận được tin cô kết hôn, ba người kia làm loạn một trận, vừa nghe nói chủ rể là Trình Mục Lãng, ba người họ lại càng khó bình tĩnh. Ai cũng muốn được làm phù dâu.

Cuối cùng Trình Mục Lãng tự tay tới cầu cạnh giúp Thanh Thử, ba người này mới miễn cưỡng tha cho Thanh Thử.

Cô thay quần áo xong, thợ trang điểm bắt đầu hóa trang.

Thanh Thử một muốn chết, ba người kia lại tinh thần phấn chấn, ba người trang điểm lại cho nhau.

Viên Hề ở bên ngoài tiếp đón họ hàng thân thích.

Đường Linh đi tới, Viên Hề ngẩng ngán cả người, “Ai u, Linh Linh tới à?”

“Chị Tieru Hề, đã lâu không gặp.” Đường Linh vận gọi cô giống như trước đây.

Viên Hề kéo tay cô ta, “Chị đã tới thành phố C lâu như vậy, em vẫn chưa tới gặp chị.” Viên Hề nào có thể không biết sự khúc mắc giữa cô ta và Thanh Thử, nhưng hôm nay cô ta có thể tới, đã là không dễ.

“Chắc là Thanh Thử đang trang điểm bên trong, đi vào hàn huyên một chút thôi.” Viên Hề nói.

Đường Linh gật đầu một cái, ánh mắt liếc thấy một bóng người trong phòng khách, cô ta thoáng dừng lại.

Viên Hề hỏi, “Sao vậy?”

“Đó là _____” Đường Linh nheo mắt, “À, đó là bạn học chung một trường với bọn em hồi trung học cấp 2 đấy, tên là Đào Nhiên.”

Dĩ nhiên là Đường Linh biết, nhưng Đào Nhiên và Thanh Thử vốn không qua lại, “Tại sao cô ta lại ở chỗ này?”

Ánh mắt Viên Hề chuyển một cái, quyết định nói rõ, “Cô ấy và Nguyên Lê quen nhau, hồi ở Mỹ hai người đã có một thời gian yêu nhau.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đường Linh biến đổi, “Chị Tiểu Hề! Cô ta gần như lạc mất giọng.

Viên Hề nhìn cô ta như vậy cũng thấy đau lòng, liền tiếp nắm tay cô ta, “Linh Linh, cuộc sống còn dài, em nên giống như Thanh Thử ấy.”

Đường Linh khó mà tin nổi, vậy hận ý bao nhiêu năm qua cô ta dành cho Thanh Thử là cái gì? Trong lòng ngực Đường Linh có thứ cảm giác khó nói, “Tiểu Hề tỳ, bọn em thật khờ. Nguyên Lê mất, lại làm cho bọn em đắm chìm trong khổ sở nhiều năm như vậy. quay đầu lại, người thật sự ở trong lòng anh ấy lại là cô ta.” Đường Linh đột nhiên cười, tiếng cười tràn đầy bi thương.

Viên Hề lôi kéo cô ta đi tới cửa phòng ngủ của Thanh Thử, bên trong không ngừng truyền ra tiếng cười. “Em xem, Thanh Thử đã buông xuống được, em cũng có thể.”

Đường Linh hít một hơi thật sâu, không nói gì, chậm rãi đi vào.

Thanh Thử nhắm hai mắt, cũng không biết người nào đang đi vào.

Thợ trang điểm đang muốn dán lông mi giả cho cô, Đường Linh vươn tay, “Đỡ tôi.”

Cô tay cầm lấy, nhẹ nhàng giúp cô dán xong lông mi. Thanh Thử có chút không quen, bèn mở mắt ra nhìn, đột nhiên nhìn thấy người trước mắt, cô không khỏi mở miệng, “Đường Linh.”

“Đừng động, nếu không sẽ dán không đẹp đâu.” Đường Linh nói thật.

Thanh Thử từ từ bình tĩnh lại, để cô ta tiếp tục. đợi sau khi dán lông mi xong xuôi, Đường Linh đứng ở sau lưng cô, “Thế nào? Có chỗ nào thấy không thoải mái không?”

“Vô cùng tốt.” Cô trả lời.

Tầm mắt của hai người ở trong gương nhìn vào nhau. Đường Linh đặt tay lên hai bả vai cô, “Rất xin lỗi, tớ đã nuốt lời. Không thể làm phù dâu cho cậu”

Đây là lời hứa bọn họ đã lập, đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể thực hiện được.

“Nhưng mà hôm nay nhất định tớ sẽ giúp cậu kiểm tra chú rể thật tốt.” Đường Linh dí dỏm nháy mắt mấy cái.

Thanh Thử vươn tay đặt lên trên mu bàn tay cô ta, hai người đã hiểu hết mọi thế.

Quả nhiên ngày ấy, khi Trình Mục Lăng đi tới, thật là phải trải qua thiên tân vạn khổ mới vào được cánh cửa kia. Đường Linh lúi tới một đám đàn ông náo loạn, chỉ hận không được phá tường, suýt chút nữa còn làm hỏng cả cửa. Tiểu Thanh Dương đứng ở ngoài cửa, chú rể còn chưa lên tiếng, không ai dám xông lên.

Cuối cùng khi Trình Mục Lăng lớn tiếng đọc diễn cảm xong đoạn tám vinh tám nhục thì mới được vào cửa.

Lấy quan tâm lão làm về vang, lấy bỏ rơi lão bà làm hổ thẹn.

Lấy ca ngợi lão bà làm về vang, lấy phê bình lão bà làm hổ thẹn.

Lấy giành làm việc nhà làm về văng, lấy ham ăn lười biếng làm hổ thẹn.

Trở xuống ban về nhà là về văng, lấy đêm không về ngủ làm hổ thẹn.

Lấy thành thực chuyên nhất làm về văng, lấy treu hoa ghẹo nguyệt làm hổ thẹn.

Lấy tuân thủ gia pháp làm về văng, lấy vi phạm loạn lý làm hổ thẹn.

Trở lên giao nộp tiền lương là về văng, lấy chứa chấp tiền thưởng làm hổ thẹn.

Bên trong phòng một mảnh cười vui, mọi người giờ ngón tay cái lên với Đường Linh.

Đại tỷ và lão Nhị nói, “Hình tượng vĩ đại của Trình tổng trong lòng chúng tôi đã hoàn toàn biến mất.”

Lão Nhị lắc lư, “Cười đến mức đau cả bụng, em sẽ copy đoạn này làm bản sao.”

Khóe mắt đại tỷ cũng co rút.

Trình Mục Lăng ôm được mỹ nhân về, hôn lễ lãng mạn hoàn hảo, Thanh Thử trực tiếp đem hoa cô dâu thả vào trong tay Đường Linh, “Ít nhất lời hứa đó chúng ta vẫn thực hiện, Đường Linh, hi vọng cậu sẽ nhanh chóng tìm được người kia.”

“Cậu cũng phải hạnh phúc nhé.”

“Tớ hiểu.” Cô nhìn Trình Mục Lăng, trong mắt không chút che giấu tình yêu.

Cô chưa nói cho anh biết, gặp anh là chuyện hạnh phúc nhất kiếp này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Hôn lễ đối với đôi tân hôn mà nói, trừ hạnh phúc chính là mệt mỏi. Náo loạn hồi lâu, hai người trở lại tân phòng. Thanh Thử nhắm hai mắt tựa lưng trên sofa phòng khách không nhúc nhích, xương cốt cả người đều giống như bị đánh tan.

Trong phòng khách chỉ có một trùm đèn treo, ánh đèn ấm áp lòng người. Trình Mục Lăng bung một ly nước từ phòng bếp đi ra, nhẹ nhàng ngồi xuống, “Uống một chút nước đi.”

Thanh Thử vươn tay nhận lấy cái ly, chậm rãi uống nước, đại não hỗn loạn, “Cám ơn ——”

Trình Mục Lăng nhếch nhếch khóe miệng, “Trình phu nhân, bây giờ còn khách khí với anh như vậy.”

Thanh Thử đang cầm cái ly, đầu ngón tay cẩn thận vuốt ve miệng chén, ánh mắt từ từ trở nên có chút xa xăm.

“Đang suy nghĩ gì?” Trình Mục Lăng nắm tay cô dùng giọng nói nhu hòa hỏi.

Thanh Thử hất mặt, “Em đang nghĩ nếu như em không gặp được anh.”

“Không có nếu như!” Trình Mục Lăng cắt đứt lời cô, bình tĩnh nói.

“Hả?” Thanh Thử lên giọng, có chút không hiểu.

Trình Mục Lăng hôn cái trán của cô một cái, một tay ôm lấy eo cô, “Mới đầu chỉ là muốn gặp em một chút.”

“Bởi vì đồng tình?” Thanh Thử hỏi ngược lại.

Trình Mục Lăng gật đầu một cái, “Cuộc sống của em không phải là như vậy.” Cho nên, anh liền từng chút từng chút đến gần cô, hi vọng cô có thể mở lòng ra, nhưng không nghĩ mình lại sa vào trước.

Thanh Thử thở ra một hơi, “Khi em nhìn ảnh Nguyên Lê và Đào Nhiên chụp thì em đã nghĩ rất nhiều, thật ra thì Nguyên Lê chỉ không muốn tổn thương em, cho nên mới không nói cho em biết tâm ý của mình.”

Trình Mục Lăng vuốt ve gương mặt cô, cái mũi dán vào cái mũi của cô, hơi thở di động, “Cậu ta cũng yêu em, nhưng là một loại yêu khác.”

Thanh Thử mỉm cười, Trình Mục Lăng hôn hít rồi rít.

Thanh Thử khẽ nắm chặt tay, lông mi nhanh chóng chớp chớp, Trình Mục Lăng không còn vẻ lịch sự nho nhã thường ngày nữa.

“Mục Lăng”

“Ừ” Anh trầm thấp đáp lại, “Chuyên tâm chút.”

Thanh Thử quần bách, không biết nên đặt tay chân ở đâu, tay cô vừa chạm đến da thịt anh liền cảm thấy mãnh nhiệt độ nóng bỏng.

“Mục Lăng, cảm ơn anh.” Âm thanh rất nhẹ, “Em yêu anh.”

Người nào đó động tác sững sờ, Thanh Thử lúng túng không biết làm sao, lúc này anh dừng lại, ngưng mắt nhìn cô, sâu không thấy đáy, tản ra tình yêu nồng đậm.

Thanh Thử vươn tay lên che mắt anh, khoe miệng Trình Mục Lăng từng chút từng chút vẽ lên một đường cong, khoe miệng dán bên tai của cô, “anh cũng yêu em, từ lúc bắt đầu cho đến mãi mãi.”

****Phiên ngoại****

Một năm sau, Thanh Thử sinh ra một bé gái, tên là Trình Nhiễm, nữ danh Nhiễm Nhiễm. hai nhà Trình Tiêu thương yêu tiểu bảo bối không để đâu cho hết, nhất là Tiểu Viễn đặc biệt thích cô em họ này.

Hiện tại Tiểu thanh Dương và vợ cũng đã về nước, bắt đầu phát triển công ty ở thị trường trong nước. Phần lớn thời gian Tiểu Viễn ở nhà cô, điều này cũng giúp nuôi dưỡng tình cảm của cậu bé và em gái nhỏ.

Lúc Nhiễm Nhiễm đầy tháng, Trình gia tổ chức một bữa tiệc rượu đầy tháng long trọng ở khách sạn. hôm đó tiểu cô nương được mẹ mặc quần áo lộng lẫy xuất hiện trước mắt mọi người, đứa bé này là sự kết hợp hài hòa giữa ba mẹ nó, đáng đáng tinh xảo mà hoàn mỹ. vừa xuất hiện đã làm cho thân hữu (người thân, bạn bè) yêu thích không buông tay.

Tiểu Viễn vẫn canh giữ ở bên cạnh em gái, quyết không cho bất kỳ kẻ nào hôn em gái nó. Lúc này, một di xinh đẹp dắt một bé trai mặc tây trang đi tới, “Lâm Lạc, hãy nhìn em gái nhỏ đáng yêu của chúng ta nè.”

Bé trai vừa mới tới gần Nhiễm Nhiễm, ngay lập tức Tiểu Viễn tràn đầy cảnh giác.

“Mẹ, con muốn bế em gái.”

Tiểu Viễn tròn to hai mắt, nét mặt kia như muốn nói, người bạn nhỏ, cậu hãy đứng một bên đi.

“Con còn bé quá, chưa bế em được.” Người phụ nữ dịu dàng nói.

Bé trai đảo tròn mắt, “Mẹ, vậy thì con hôn em gái nhé, em gái nhỏ thật đáng yêu.” Nói xong, cậu bé cúi người hôn bẹp một cái lên khoe miệng Nhiễm Nhiễm ngay trước mặt công chúng. Nụ hôn đầu của cô bé có thể mất toi.

Tiểu Viễn thấy thế há to miệng kêu lên, một phát kéo lấy tay thằng bé, “Hur hồng! Dám hôn em gái tao! Đánh mày!” Tiểu Viễn quơ múa quả đấm nhỏ kêu gào.

“Tiểu Viễn, không thể như vậy.” Thanh Thử vội vàng ngăn cản.

“Cô, nó dám hôn em gái!” Tiểu Viễn tức giận.

Thanh Thử vội vàng trấn an, “Chị Cố, thật xin lỗi, đây là em trai em” Ánh mắt Thanh Thử rơi vào trên người bé trai, “Đây là con trai của chị và thầy Lâm ư! Thật là đẹp trai! Rất giống thầy Lâm.”

Cố Thanh bật cười một tiếng, sờ sờ bả vai con trai, “Nó bướng bỉnh lắm, Lâm Lạc mau chào đi đi.”

“Dì khỏe ạ.” Lâm Lạc lễ phép chào hỏi.

“Tiểu Viễn, cháu đưa em trai đi chơi có được không?” Thanh Thử khuyến nhủ.

Lâm Lạc cũng đứng lý ra, “cháu cũng không muốn đi chơi, cháu muốn ở gần em gái cơ. Dì, em gái nhỏ tên gọi là gì?”

“Em gái tên là Trình Nhiễm, nữ danh là Nhiễm Nhiễm. nhóc tên là gì?” Tiểu Viễn ra vẻ người lớn nói.

“Em tên là Lâm Lạc.” Lâm Lạc nói qua tên của mình. “Anh, còn anh thì sao?”

Được, Lâm Lạc, tao sẽ nhớ kỹ nhóc.

“Anh tên là Tiêu Viễn, trường tiểu học của đại học C, năm thứ hai.”

“Em mới lên lớp mầm.”

Lâm Lạc không biết, chính từ ngày đó, cái người nó gọi là anh Tiêu Viễn đã coi nó là thằng nhóc này dám hôn em gái nhỏ nó thương yêu đây?

Cho dù lúc đó Nhiễm Nhiễm, chúng ta vẫn luôn ở đây. (Nguyên văn là: Cho dù thời gian Nhiễm Nhiễm, chúng ta vẫn luôn ở đây. Hix, mình cũng chịu không biết nên dịch sao nữa.)

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ngoại truyện

Một năm sau, Thanh Thử sinh ra một bé gái, tên là Trình Nhiễm, nữ danh Nhiễm Nhiễm. Hai nhà Trình Tiêu thương yêu tiểu bảo bối không để đâu cho hết, nhất là Tiêu Viễn đặc biệt thích cô em họ này.

Hiện tại Tiêu Thanh Dương và vợ cũng đã về nước, bắt đầu phát triển công ty ở thị trường trong nước. Phần lớn thời gian Tiêu Viễn ở nhà cô, điều này cũng giúp nuôi dưỡng tình cảm của cậu bé và em gái nhỏ.

Lúc Nhiễm Nhiễm đầy tháng, Trình gia tổ chức một bữa tiệc rượu đầy tháng long trọng ở khách sạn. Hôm đó tiểu cô nương được mẹ mặc quần áo lộng lẫy xuất hiện trước mắt mọi người, đứa bé này là sự kết hợp hài hòa giữa ba mẹ nó, đáng đáng tinh xảo mà hoàn mỹ. Vừa xuất hiện đã làm cho thân hữu (người thân, bạn bè) yêu thích không buông tay.

Tiêu Viễn vẫn canh giữ ở bên cạnh em gái, quyết không cho bất kỳ kẻ nào hôn em gái nó. Lúc này, một di xính đẹp đẽ một bé trai mặc tây trang đi tới, “Lâm Lạc, hãy nhìn em gái nhỏ đáng yêu của chúng ta nè.”

Bé trai vừa tới gần Nhiễm Nhiễm, ngay lập tức Tiêu Viễn tràn đầy cảnh giác.

“Mẹ, con muốn bế em gái.”

Tiêu Viễn tròn to hai mắt, nét mặt kia như muốn nói, người bạn nhỏ, cậu hãy đứng một bên đi.

“Con còn bé quá, chưa bế em được.” Người phụ nữ dịu dàng nói.

Bé trai đảo tròn mắt, “Mẹ, vậy thì con hôn em gái nhé, em gái nhỏ thật đáng yêu.” Nói xong, cậu bé cúi người hôn bẹp một cái lên khóe miệng Nhiễm Nhiễm ngay trước mặt công chúng. Nụ hôn đầu của cô bé cứ thế mất toy.

Tiêu Viễn thấy thế há to miệng kêu lên, một phát kéo lấy tay thằng bé, “Hur hồng! Dám hôn em gái tao! Đánh mày!” Tiêu Viễn quơ múa quả đấm nhỏ kêu gào.

“Tiêu Viễn, không thể như vậy.” Thanh Thử vội vàng ngăn cản.

“Cô, nó dám hôn em gái!” Tiêu Viễn tức giận.

Thanh Thử vội vàng trấn an Tiêu Viễn, “Chị Cố, thật xin lỗi, đây là cháu trai em.” Ánh mắt Thanh Thử rơi vào trên người bé trai trên, “Đây là con trai của chị và thầy Lâm ư! Thật là đẹp trai! Rất giống thầy Lâm.”

Cố Thanh bật cười một tiếng, sờ sờ bả vai con trai, “Nó bướng bỉnh lắm, Lâm Lạc mau chào đi con.”

“Dì khỏe ạ.” Lâm Lạc lễ phép chào.

“Tiêu Viễn, cháu đưa em trai đi chơi có được không?” Thanh Thử khuyên nhủ.

“Không được.” Tiêu Viễn buồn bực nói.

Lâm Lạc cũng đứng lý ra, “Cháu cũng không muốn đi chơi, cháu muốn ở gần em gái cơ. Dì, em gái nhỏ tên gọi là gì?”

“Em gái tên là Trình Nhiễm, nữ danh là Nhiễm Nhiễm. Nhóc tên là gì?” Tiêu Viễn ra vẻ người lớn nói.

“Em tên là Lâm Lạc.” Lâm Lạc nói qua tên của mình.”Anh, còn anh thì sao?”

Được, Lâm Lạc, tao sẽ nhớ kỹ nhóc.

“Anh tên là Tiêu Viễn, trường tiểu học của đại học C, năm thứ hai.”

“Em mới lên lớp mầm.”

Lâm Lạc không biết, chính từ ngày đó, cái người nó gọi là anh Tiêu Viễn đã coi nó là kẻ địch. Ai bảo cái thằng nhóc này dám hôn em gái nhỏ nó thương yêu đây?

Cho dù thời gian thay đổi, chúng ta vẫn luôn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Người Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.